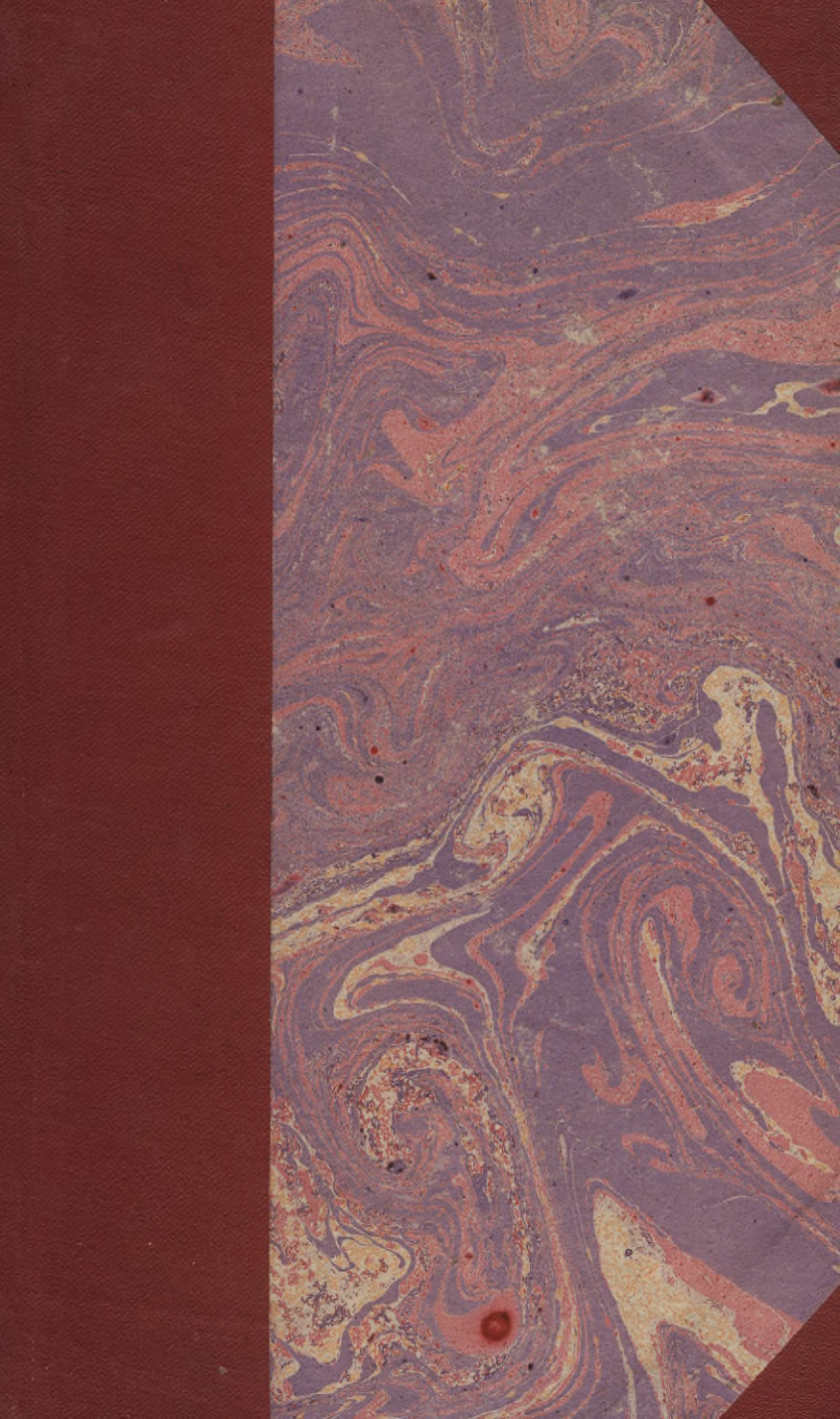
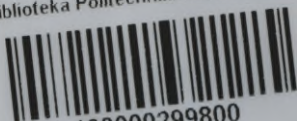

Biblioteka Politechniki Krakowskiej

100000299800

Starożytna Polska.

Storöfning Holsten.

1811

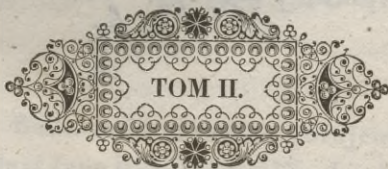
1811

27.10.
STAROŻYTNA POLSKA

POD WZGLĘDEM
HISTORYCZNYM, JEOGRAFICZNYM
I STATYSTYCZNYM
OPISANA.

PRZEZ
11-206822
MICHAŁA BALIŃSKIEGO

I
TYMOTEUSZA LIPIŃSKIEGO.

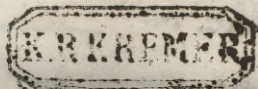

Z Kucharskiej 74
WARSZAWA.

NAKŁADEM S. ORGELBRANDA KSIĘGARZA

PRZY ULICY MIODOWEJ Nr. 496.

—•••—
1 8 4 4.

11-368355

ZA POZWOLENIEM CENZURY RZĄDOWEJ.

~~II 36.978~~ / 2/1

W Drukarni pod firmą MAXYMILIANA CHMIELEWSKIEGO.

3pu3-273/20m

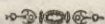
Akc. Nr.

243/5 / 1/59

WSTĘP.

RZUT OKA NA DZIEJE POLSKI

I JEJ CYWILIZACYĄ.

III

WYPADKI POLITYCZNE ZA PANOWANIA DYNASTYI JAGIELOŃSKIEJ I KRÓLÓW OBIERALNYCH,

AŻ DO r. 1795.

Już Wilhelm Rakuzanin ożeniony potajemnie z Jadwigą, miał posiąść tron Kazimierza W., kiedy niespodziane przełożenia Jagiełły (r. 1385) władcy bałwochwalczej Litwy i obszernych krain Rusi, skłoniły przedniejszych w narodzie jego stronę. Czcigodna córka Piastów poświęcając pierwsze uczucia serca, życzeniom ludu któremu królowała i widokom przyszłej jego potęgi, oddała rękę uroczystym węzłem małżeństwa Jagielle, już ochrzczonego, i podzieliła z nim berło lechickiego państwa (1386). Przez taką ofiarę Europa chrześcijańska

rzadkim w dziejach ludzkości przykładem, bez miecza i męczeństwa zjednała dlacywilizacyi swojej ostatni naród pogański, który dotąd odległe jej krańce w odosobnieniu od wiary i obyczajów innych ludów zajmował. Pierwszym i najwalsniejszym czynem nowego króla i żony jego, było obalenie zewnętrznych form bałwochwalstwa w Litwie, czego w Wilnie (r. 1387) uroczystym sposobem oboje dokonali zaprowadzając tam biskupstwo i parafie obrządku rzymskiego. Był to pierwszy krok wielkiej a trudnej pracy, bo ją zawiść zakonu krzyżackiego bezustannie mieszać zaczynała. Zaraz z poduszczenia jego, Witowd brat stryjeczny Jagiełły, powstał z wielkimi siłami na Skirgajllę rodzonego brata i namiestnika królewskiego w Litwie, lecz pomimo zdobycia szturmem stolicy W. Księstwa (r. 1390) nie zdołał przyjść do władzy. Dopiero osiągnął ją wtenczas, kiedy poznawszy podstępne działanie mniemanych sprzymierzeńców swoich Krzyżaków, zupełnie się od ich wpływu uchylił. Oddanie rządów Litwy temu rzadkich zdolności ksiązęciu, ubezpieczyło ją ze strony Krzyżaków. Musieli oni już jedynie na polską ziemię oręż swój obrócić, a w Litwie przestać na potajemnych zabiegach celem poróżnienia Jagiełły z Witowdem. Tymczasem ukochana od narodu Jadwiga zakończyła krótkie, ale pełne chwały i poświęcenia się dni życia swego (r. 1399), zostawiwszy jeszcze jedną pamiątkę po sobie przez odnowienie upadłej akademii krakowskiej. Umocnił się Jagiełło na tronie polskim przychylnością szlachty poznającej korzyści z połączenia w jedno dwóch narodów, i powtórném małżeństwem z Anną Cilley wnuczką Kazimierza W. Dalsze panowanie jego zajęte było długą

i krwawą walką z Krzyżakami, albo usiłowaniem ściślejszego i zupełniejszego zjednoczenia dwóch różnorodnych narodów Litwy i Polski. Walne zwycięstwo pod Grunwaldem (r. 1410) upokorzyło hardość zuchwałego zakonu, założywszy fundament przyszłego téj potęgi upadku: brak wszakże sprężystości ze strony króla w korzystaniu z tak pomyślnego wypadku, zostawił jeszcze pole Krzyżakóm dalszego wicherzenia Polski i Litwy. Nadewszystko jednak dzieło przeobrażenia dziedzicznych krajów, mozolném było dla Jagiełły. Opór jakiego rzeczywiście doznawał w téj sprawie od przebiegłego Witowda pozornie tylko uznającego zwierzchność królewską, i zabiegi cesarza Zygmunta usiłującego zerwać węzeł łączący oba narody: długo psuł wszelkie w téj mierze usiłowania. Jednakże po odebraniu Żmudzi od Krzyżaków, wprowadzono tam również chrześcijaństwo obrządku rzymskiego; przywileje zaś wspólnego sejmku w Horodle (r. 1413), nadały pierwszy raz Litwinóm prawa szlachty polskiej, wydźwigając ją ze służebności feudalnej. Zgon samowładnego Witowda nader się przyczynił do usunięcia wielu przeszkód w téj sprawie, i pomimo zajścia ze Swidrygajllą następcą Witowda, oraz niechęci panów Ruskich ku nowemu rzeczy porządkowi, powaga jednak królewska w Litwie utrzymaną została. Tymczasem Polska, istotnie wielkie korzyści z panowania Jagiełły odniosła. Uspokojona od wszelkich niebezpieczeństw ze strony wschodniej, na zachodzie przez nagły swój wzrost podniesiona do wysokiego znaczenia u postronnych, szczęśliwie ukrociwszy dumę krzyżacką, mogła się nawet prawodawstwem swém na sejmach w Czerwieńsku (r. 1422) i Jedlnie (r. 1430) zajmować.

Pomyślność nowego państwa Jagiełły nadwerżoną została po śmierci jego, wyborem na tron węgierski Władysława Warneńczyka syna pierworodnego, który po ojcu w Polsce nastąpił. Wplątany w trudną walkę z Turkami mało rządził Polską i po krótkiem panowaniu (r. 1434—1444), w nierównym boju grób na obcej ziemi znalazł. Zbigniew Oleśnicki jeden z wielkich mężów swego wieku umiał ocalić kraj w pośród nader wątpliwych okoliczności, powołaniem na tron Kazimierza Jagiełłończyka brata królewskiego, (r. 1447), który już od śmierci ojca siedział w Wilnie na stolicy W. Księstwa. Znalazł się ón w bardzo trudnem położeniu wzięwszy berło polskie. Z jednej strony żądano przyłączenia do korony Wołynia i Podola, z drugiej znowu Litwini również roszcząc prawo do tych krain niechcieli się ich pozbywać, a lenni książęta oburzali się na rozszerzanie przywilejów Horodelskich dla tamtejszej szlachty. Kazimierz skłonił się oddać Polsce Wołyn i Podole; co większa, udało mu się razem ułagodzić niebezpieczne zamiary panów litewskich zamyślających o wyborze oddzielnego w.książęcia u siebie. Długie panowanie tego króla jednym z najważniejszych było dla Polski. Za niego to groźny ów zakon krzyżacki, który tyle krzywd Polakóm i Litwie wyrządził, do ostatecznego przyszedł upadku. Ziemie pomorskie i pruskie przed dwóma wiekami przywłaszczone od niego, dobrowolnie się Kazimierzowi poddały (r. 1454), który wojnę stąd wynikłą zdołał szczęśliwemi zwycięztwy przyprowadzić do końca. Traktat Toruński (r. 1466) przywrócił Polsce Pomorze gdańskie, ziemię Chełmińską i okoliczne powiaty, zakon zaś hołdownikiem jej uczynił. Stąd i z innych

mniejszych nabytków urosła znakomicie Polska, Litwa zaś samą sobie więcej zostawiona na niemałe straty narażoną została. Odpadli bowiem od jej zwierzchności, Nowogrod (r. 1479), i książęta Siewierscy, Tatarzy przekopscy (r. 1457), a nakoniec Kiliia i Białogrod porty na morzu Czarném (r. 1484). Mniej wszakże dbano o te szkody na wschodzie, kiedy z drugiej strony znacznie Kazimierzowego państwa wzmagало się znakomicie. Najstarszy syn jego Władysław osiągnął naprzód czeską a później węgierską koronę; młodszy Jan Albrycht odwrócił przez zwycięstwo pod Kopestrzyniem (r. 1489) napaści tatarskie; dobry byt, oświecenie i powszechna pomyślność rozszerzały się po kraju, prawodawstwo nawet na sejmie w Nieszawie (r. 1454), a polityczne ustawy na obradach w Piotrkowie (r. 1453) gdzie pierwszy rozdzielił sejm na dwie izby nastąpił, znacznego ulepszenia doznały.—Osłabiła się jednak zaraz potęga Polski, przez zgon Kazimierza. Podzielony rząd między dwóch jego synów, Jana Albrychta w Koronie, Alexandra w Litwie naprzód się do tego przyczynił; wreszcie zbyt krótkie panowanie pierwszego (r. 1492—501) nie stanowczego niezdziało dla dobra kraju, odmiany zaś jakie zaszły w prawach, żywotne siły rządu z gruntu podkopały. Skwapliwiejął się Albrycht, za radą nauczyciela swego Kallimacha, środków ukrócających zbyszecne swobody stanu szlacheckiego, co przeciwny zupełnie skutek zrządziło. Sejm bowiem Piotrkowski (r. 1496) wyłączył wszelkie inne klasy narodu, prócz rycerskiej, od przywilejów które dotąd wspólnie posiadały, władzę zaś najwyższą ścięśnił nowemi warunkami. Wojna także niepowiodła się królowi. Nietrafna myśl

osadzenia brata Zygmunta na gospodarstwie Wołoskim, przypawiła go o wielką klęskę na Bukowinie (r. 1497), narażając dalej na ciężkie najazdy Tatarów. Tymczasem Alexander nie mógł rządzić spokojnie Litwą, której wzrastająca potęga Jana Wasilewicza W. Ks. Moskiewskiego nagle zagrażać zaczęła. Walka między nimi wszczęta skończyła się klęską wojsk Litewskich pod Dorohobużem (r. 1499) i stratą wielu miast Ruskich Litwie dotąd podległych. Małżeństwo nawet Aleksandra z Heleną córką Jana Wasilewicza, nie temu niezaradziło. Stąd tylko to wypadło, że Litwa sama ściślejszego połączenia z koroną żądała i do niego w Mielniku (r. 1500) przystąpiła. Aleksander wzięwszy berło polskie po bracie, niemając jego przymiotów, słaby i rozrzutny, niebył już mocen w przyzwoitych wymiarach utrzymać przywilejów każdego stanu społeczności narodowej; sam owszem dał powód marnotrawstwu swojem, do większego ograniczenia władzy królewskiej. Została jednak po nim ważna pamiątka w zbiorze praw wszystkich, jakie dotąd postanowione były, dokonany przez Jana Łaskiego (r. 1506) kanclerza koron. i od jego imienia Statutem Łaskiego nazwanym. Nie umiał królów korzystać z domowych niezgód między Tatarami, i dla tego Małopolska srogą od nich klęskę poniosła, w Litwie zaś przed ich napadem, sam król już dogorywający uchodzić (r. 1506) musiał. — Szczęściem objęcie rządów Litwy i Polski (r. 1507) przez Zygmunta I, jednego z najmędrszych królów w owiej epoce, poprawiło błędy dwóch braci poprzednikkw, i nie tylko utrzymało zjednaną za Kazimierza IV pomyślność, ale ją więcej jeszcze podniosło. Jak ów zręcznością i ujmowaniem, tak

Zygmunt mocą swego charakteru i nieustanną czynnością zdołał zniweczyć zaburzenia w Litwie powstałe. Uśmierzywszy niebezpieczny bunt Glińskiego, stawiał czoło wojskom Cara Wasyla III, który z porady tegoż Glińskiego i namowy Cesarza Maxymiliana I potrzykroć wojnę w Litwie rozpoczynał i Smoleńsk zajął. Wstrzymane jednak zostały te jego powodzenia dwókrrotném zwycięstwem pod Orszą (r. 1508 i 1514), lecz walka ponawiała się niejednokrotnie w ciągu lat kilkunastu, utrudzana napaścią tatarską (r. 1519), i chociaż wieńczyły ją pomyślne wyprawy i bitwy, Smoleńsk jednak stracony został przez Litwę. Prócz tego w przerwach długiej wojny z Rosyją, inne jeszcze sprawy niemniej ważne zajmowały Zygmunta. Albert W. Mistrz krzyżacki siostrzeniec królewski, obowiązany do hołdu Polsce przez traktat toruński, nie tylko nie chciał go składać, ale jeszcze o panowaniu na Pomorzu bałtyckiem pomyślał. Krótka jednak była z nim wojna; upokorzony (r. 1525) skłonił się do ugody, przyjąwszy jako lenność korony polskiej, Prussy książęce. Z drugiej strony wpływ nowo powstałej na wschodzie potęgi tureckiej, dał się czuć krajowi przez napady Wołochów i Tatarów. Walne zwycięstwo nad pierwszymi pod Obertynem (r. 1530) przez Jana Tarnowskiego odniesione, i prawe postępowanie króla z Muzułmanami, zjednało dla Polski trwały pokój z niemi, zwierzchność nad Mołdawią, i wolność handlu na morzu Czarném. Obok tak szczęśliwych powodzeń na wojnie, urządzenia wewnętrzne kraju również dążyły do ustalenia jego pomyślności. Wiele ustaw pożytecznych zapadło na sejmach koronnych, Litwa swoje dawne prawa w jeden porządný Statut zebra-

ła (r. 1528) i przez wielkie postępy w cywilizacji swojej ściślej się z Polską jednoczyła, nakoniec reformacja religijna, gdzieindziej krwawymi wypadkami poprzedzona, tu umiarkowaniem Zygmunta, środkami przekonywania powściągana była. Zakwitła stąd pomyślność powszechna, oświata i domowa rządność. Trzeba jednak nieszczęścia, żeby to wszystko popsuła, i kraj cały przewrotnością swą zawichrzyła, Bona Sforzia druga żona królewska. Chciwa bogactw i władzy, przedajnością skaziła staroświecką prawość w obywatelstwie, podstępem i zabiegami obalała najchwalebniejsze usiłowania męża w prawodawstwie i zarządzie kraju. Król tracąc ufność ku sobie narodu, niemógł znaleźć pomocy w stanie szlacheckim na wyprawę wołoską (r. 1537), która się pode Lwowem w rozruch i wzajemne zażalenia zamieniając przezwaną została wojną kokoszą. Jednakże pomimo ulegania woli żony, niemógł Zygmunt obojętnie patrzeć na zniewieściałe pod jej dozorem wychowanie syna Zygmunta Augusta. Odebrawszy go zatem z rąk Bony właściwszym powierzył nauczycielom, a potem w młodzieńczych jeszcze latach do spraw publicznych sposobiać u stępu rządów Litwy postawił. Tak ukształcony August wziął po zgonie ojca (r. 1548) koronę obu narodów, i przez lat 24 nosił ją chwalebnie z wielkim zaszczytem i pomyślnością dla całego kraju. Wady jednak pierwiastkowego wychowania odezwały się nieraz w późniejszym życiu, i nader wiele sławie jego osobistej, niemniej jak dobru powszechnemu uszczerbku przyniosły. Jeszcze za życia ojca, pojawiając tajemnie za żonę Barbarę Radziwiłłównę Gastoldową, ciężkiego kłopotu siebie nabawił, dając powód stronnictwu Bony do za-

wichrzenia dwóch sejmów, które jedynie na téj jego sprawie małżeńskiéj ze szkodą prawodawstwa upłynęły. Nieliczne były dzieła wojenne za panowania Zygmunta Augusta; błogie rządy ojca jego zabezpieczyły dla Polski na długo, pokój, dostatki, i swobodne rozwijanie się powszechnéj oświaty. Trzy jednak główniejsze sprawy z postronnemi potęgami, zatrudniły Polaków w téj epoce. Wyprawy wołoskie, spory o Estonią ze Szwedami, i wojna z Rosyą o Inflanty. Pierwsze (w r. 1551 i 1561) miały na celu utrzymanie zwierzchności polskiéj nad Wołoszczyzną, do którój Turcy się wdzielali, drugie zaś stały się powodem do utworzenia floty polskiéj na morzu Bałtyckim. Lecz wojna inflancka ważniejsze miała skutki i większych wymagała usiłowań. Początek jéj poszedł z poróżnień (r. 1556), między Walterem Firstenbergiem W. Mistrzem Mieczowych Rycerzy, i Wilhelmem Arcybiskupem Ryzkim wszczętych. Zygmunt August ratując drugiego, jako brata ciotecznego, przedsięwziął wielką wyprawę przeciw Firstenbergowi, który widząc niemożność oparcia się tak przewyższającéj potędze, poddał się z całym krajem pod hołdowniczą zależność od Polski (r. 1557). Od téj chwili Inflanty, stały się punktem spornym między Polską a Rosyą. Car Iwan Wasilewicz zaraz je opanował, czemu niemogąc przeszkodzić Gottard Kettler następca Firstemberga, cały swój kraj zupełnie do Rzeczypospolitéj przyłączył, otrzymawszy dla siebie na lenność Kurlandya (r. 1561). Jedne tylko wojska litewskie broniły Inflant, dla których Car króla, w osobie Magnusa książęcia Holsztyńskiego, przeznaczył. Lecz plac wojny przeniósł się głównie do pogranicznój Białorusi, gdzie Iwan Wasi-

lewicz Połock zdobył (r. 1563), i postępy wojsk jego za-
ledwo zwycięztwami pod Orszą, Jezierzyszczem i Cza-
sznikami wstrzymane zostały. Brak dostatecznych sił
wojskowych sprawił to, że przez ugody z Rosyą i Szwec-
yą (r. 1570) Połock przy pierwszej, Estonia przy dru-
giej pozostały. — Jeżeli czyny wojskowe Zygmunta Au-
gusta nie miały wielkiej świetności, sprawy jego tyczą-
ce się wewnętrznego urządzenia kraju głośnie i pa-
miętnemi na zawsze zostaną. Oddalenie się Bony z Pol-
ski (r. 1555) jakkolwiek ze stratą narodu, ze względu
pozbawienia go znacznych skarbów zgromadzonych i
uwięzionych przez nią, przyniosło jednak wielkie ko-
rzyści: ponieważ uwalniając króla od niebezpiecznych
kłótni i zabiegów dało mu sposobność swobodnego roz-
winięcia wielkich jego zamiarów. Z tych najwালniejszym
było ostateczne przekształcenie i zjednoczenie Litwy
z koroną, którego dokonał na sejmie obu narodów w Lu-
blinie (r. 1569): przysposobiwszy wprzód umysły w W.
księstwie zrzeczeniem się dziedzictwa i zwierzchności
feudalnej, zrównaniem zupełnym przywilejów szlachty
litewskiej z Polską (r. 1560), i ustanowieniem jedno-
stajnego sądownictwa z koronnem, poprawieniem nako-
niec statutu dawnego litewskiego. Toż samo jednocze-
śnie i z Prusami polskimi dokonaniem zostało. W Pol-
sce też równie ważne i pamiętne zaszły, co do admini-
stracyi krajowej odmiany. Zgodnie z życzeniem więk-
szej części narodu, na sejmie w Piotrkowie zaczę-
tym a w Warszawie dokonanym (r. 1562—3), pracował król
nad naprawą stanu Rzeczypospolitej. Wtenczas to po
sprawdzeniu wszystkich przywilejów, ukrócono rozli-
czne nadużycia, urządzono dochody królewskie, a czwar-

tą część intrygi ze starostw przeznaczono na utrzymanie stałego wojska, które stąd kwarcianém przezwane zostało. Taki porządek, obok handlu ożywionego w portach pruskich, podniósł gospodarstwo w kraju, wprowadził jeszcze większe niż przedtém dostatki i powszechniejsze między szlachtą oświecenie. Wstręt Zygmunta Augusta od surowych środków w powściągnięciu szerzących się w narodzie nowości w opiniach religijnych, i określenie władzy biskupiej w sprawach cywilnych, utrzymał Prusy w wierności, powściągnął szlachtę od ostatecznego odstąpienia się od wiary przodków; co większa, skłonił duchowieństwo do obrania środków łagodnych i właściwych na drodze samęj tylko nauki i przekonania. Stąd poszło wprowadzenie Jezuitów (r. 1566) i reforma instrukcyi publicznej.

Bezdzietne zejście tego znakomitego króla, zmieniło nagle losy narodu polskiego, dając początek wolnej elekcyi i bezkrólewio, a zatem niezgodóm i coraz niebezpieczniejszemu osłabieniu. Krótki pobyt na tronie Henryka Walezego (r. 1574—5), żadnego pożytku nie przyniósł dla kraju, żadnej dobrej pamiątki nie zostawił po sobie. Dopiero następca jego, Stefan Batory (r. 1576—86), urządzeniem wielkiej siły zbrojnej, pomysłnością oręża, orędownictwem nauk i doskonaleniem wymiaru sprawiedliwości, utrzymał Polskę na tym stopniu mocy i znaczenia, na jakim stanęła za rządów Jagiellońskich. On to poskromił groźny bunt Gdańszczan (r. 1577), ón Połock odzyskał (r. 1579), Inflantami królestwo powiększył (r. 1582), Kozaków urządził i wierność ich zjednał. Czyny wojenne nie były przeszkodą dla tego wielkiego monarchy, do wielkich czynów po-

koju. I dla tego też, z jego pomysłu, oswobodzając osobę królewską od uciążliwych zatrudnień, ustanowione zostały najwyższe sądy pod nazwaniem Trybunałów, koronnego w r. 1578, a litewskiego w r. 1581; za jego pomocą i opieką założono w Wilnie i przewodnictwu Jezuitów powierzono akademią (r. 1579). Do tak znamienitych dzieł gorliwie i umiejętnie pomagał królowi, równie wielki minister jak biegły wódz, Jan Zamojski, który prócz tego wzniesieniem twierdzy i utworzeniem szkoły głównej przysłużył się krajowi. — Niespodziany zgon Batorego, wstrzymał pomysły i obalił nadzieje narodu. Niedołężny książę stanął po nim u steru rządu. Był zaś nim Zygmunt III Waza, królewicz szwedzki, urodzony z Katarzyny Jagielonki. Już sam wybór osoby mającej rządzić tak odległemi i zupełnie sobie w religii, języku i obyczajach przeciwnemi krajami, nie będąc trafnym, nie mógł upatrywanych przynieść pożytków dla Polski. Upór w charakterze Zygmunta, opieszałość i małe zdolności, bardziej jeszcze utrudniły to długie (r. 1587—1632) a więc tém szkodliwsze panowanie. Zaraz na początku rządów swoich uległszy wpływowi niemieckiemu przez małżeństwo z Anną Austryjczką, wzbudził ku sobie nieufność powszechną; nie umiając oszczędzać Szwedów co do ich mniomań religijnych, oburzył ich na siebie, i tym sposobem ułatwiwszy Karolowi Sudermańskiemu przywłaszczenie korony dziedzicznej ojcowskiej, wciągnął Polaków do bardzo ciężkiej i zupełnie niepotrzebnej wojny. Ciągnęła się ona z niejakimi przerwami przez cały prawie ciąg panowania Zygmunta. Karol zagarnąwszy Estonią ustąpił Pol-sce przy wstępie na tron Zygmunta, wkroczył do Inflant,

gdzie znalazł skłonnych dla siebie mieszkańców Rygi, którzy z powodu nietolerancyi religijnej więcej mu sprzyjali niż Zygmuntowi. Dzielna jednak obrona kraju tego (r. 1601—2) przez Krzysztofa Radziwiłła i Jana Zamojskiego, a nakoniec sławne zwycięstwo Chodkiewicza pod Kirholmem (r. 1604), oswobodziły całe Inflanty od nieprzyjaciół. Nie umiał wszakże korzystać z tych powodzeń Zygmunt, i dalsze wyprawy Chodkiewicza w tej stronie (r. 1608—12) ograniczały się tylko odpieraniem powtarzanych jeszcze nieraz napaści Sudermana. Usiłowania Zygmunta ku odzyskaniu berła szwedzkiego sprowadziły r. 1617 Gustawa Adolfa następcę Karola znowu do Inflant, gdzie Pernawę i Dyamentopanował, a potem coraz więcej rozszerzając się w tym kraju, nie przestał na tém i wojnę do Prus (r. 1621) przeniósł. Tam pomimo zwycięstwa Koniecpolskiego pod Sztumem, tak się utwierdził, że pomimo zawartego z nim na lat sześć pokoju (r. 1629) nie mógł być zupełnie z Prus wyrugowany, Inflanty zaś całe zatrzymał.— Wojna szwedzka była istotnie źródłem innej wojny z Rosyją, pomyślniejszej wprawdzie ale daleko krwawszej. Car Borys Godunow sprzyjając Szwecyi, nie chciał uznać Zygmunta III za króla szwedzkiego. Powzięta stąd uraza skłoniła króla do opiekowania się wyprawą na Moskwę Dymitra samozwańca, wspieranego przez Mniszcha Wojewodę Sandomierskiego (r. 1604), który dla córki swojej Maryny zapragnął carskiej korony. Stąd przyszło do zbrojnego wmieszania się w tę sprawę ze strony Polski; wojna ciągnęła się z wielkim krwi przelewem do lat ośmiu (r. 1605—1612), Smoleńsk w nią został zdobyty, Moskwa zajęta i Królewicz Wła-

dysław na tron Rossyjski powołany. Ale opieszałość Zygmunta, nieumiejętność w uzyskaniu od sejmów funduszu na utrzymanie wojska, i chęć osiągnięcia berła Carów dla siebie, zniweczyły spodziewane wszystkich tych powodzeń skutki. Pamiętne powstanie Pożarskiego i Minina przeciw załodze polskiej w Moskwie (1612) i ocalenie przez nich téj stolicy: z drugiej strony konfederacye wojsk koronnych i litewskich, sprawę tam Władysława do zupełnego upadku przyprowadziły. Michał Fiodorowicz Romanow został obrany Carem, a chociaż Zygmunt ze znacznemi siłami, ale już niewczesnie, prowadził znów syna na tron Carski, musiano jednak rzec się tych widoków i przestać na czternastoletnim pokoju, przez który Smoleńsk z Czerniechovem i Siewierzem w posiadaniu polskiém zostawiono (1618). We wszystkich owych wyprawach na Rossyą wielką pomocą dla Polski były pułki kozackie urządzone za Stefana Batorego. One to pod Sahajdacznym Kunasewiczem walczyły pod Moskwą, one pod imieniem Lisowczyków wspierały Cesarza Ferdynandą przeciw Siedmiogrodzanóm. Lecz nietrafność Zygmunta III w postępowaniu z niemi i bezwzględna gorliwość religijna, stały się przyczyną zniechęcenia ich i niekarności, oraz początkiem buntów, które później tyle klęsk na kraj spowodowały. Skarcił wprawdzie Żółkiewski (1596) powstanie ich pod Nalewajką i Łobodą, uśmierzył w dalszym czasie lud ten zupełnie Konięcpolski, ale wiary i życzliwości jaką ón miał dla Polski za Batorego, niepowrócił. Nie dosyć na tém, kozacy jészcze przyłożyli się niemało swojemi najazdami na turecką ziemię, do zwrócenia potęgi Ołtomańskiej przeciw Polsce. Głównie jednak spra-

wy wołoskie, dały powód do krwawej wojny z tém mo-
carstwem. Zwierzchnictwo Multan i Wołoszczyzny o-
budzało nieraz zawiść turecką, lub skłaniało panują-
cych tam książąt do napaści na Polskę. Przyłączył się
do tego jeszcze w owiej epoce, wzrost udzielnego księstwa
siedmiogrodzkiego. Panujący w niem chcieli powiększać
granice swe zaborami sąsiadów; lecz Zamojski zniwe-
czył zamach na Polskę Michała Wojewody Siedmio-
grodzkiego, zwycięstwem pod Targomostem (r. 1600).
Ostrożniejszy następca jego Betlem Gabor, sam nie śmie-
jąc mierzyć sił swoich z polskimi podburzył Turków,
którzy ułagodzeni naprzód (1618) ustąpieniem dla nich
zwierzchnictwa Multan i Wołoszczyzny, porwali się po-
wtórnie (1620) z ogromnemi wojskami na Polskę i pod
Cecorą zniósłszy zupełnie szczupłe hufce Żółkiewskiego
i Konięcpolskiego, zagrozili narodowi okropnym najaz-
dem. Męstwo i wytrwałość w dzielnej obronie Hetma-
nów Chodkiewicza i Lubomirskiego, w pamiętnej walce
pod Chocimem (1621), odwróciły ostateczną klęskę od
Polski. — Oprócz tylu niebezpiecznych i kosztownych
wojen, na które kraj narażony został przez osobiste wi-
doki i niedołężność Zygmunta III: wiele jeszcze domo-
wych zamieszkań powiększyło niepomyślność w kraju.
Najsmutniejszym z nich był rokosz Zebrzydowskiego
(1606), do którego dały powód obojętność króla na po-
wszechnie rady i życzenia, oraz prześladowania religij-
ne. Stąd nigdy już pomimo załatwienia téj nieszczęsnej
sprawy, niepowróciła ufność wzajemna między Zygmun-
tem a narodem. Wojny były ciągle i kosztowne, a woj-
sko niepłatne i zapomniane; wodzowie wielcy ale wła-
snemu losowi zostawieni, kraj zamożny a dochody pu-

bliczne małe; stosunki zewnętrzne rozległe i poważne, lecz nietrafne i zawsze Polsce szkodliwe. Smutne panowanie Zygmunta III odznaczyło się tylko, ustaleniem praw w Litwie i Prusach, oraz zjednoczeniem religijném części narodu przez Uniją Brzeską (1595--6). Nauuczony widokiem tylu błędów, inaczéj się wziął do rządów syn Zygmunta Władysław IV (1633). Światło jego, doświadczenie, odwaga osobista i czynny umysł, podniosły chwiejącą się Rzeczpospolitą, i uświatliły epokę tę znakomitemi czynami. Zaraz po wstąpieniu jego na tron, szczęśliwe pokonanie przez Koniecpolskiego (1633) Tatarów i Turków, a w następnym roku pomyślność wojny z Rosyją osobiście kierowanej przez króla: zapewniły pokój i bezpieczeństwo z tych dwóch stron, narodowi zmęczonemu niezgodą domową i wysilonemi wojnami za życia Zygmunta. Tak groźna postawa Polski, a przytém czynne zajęcie się Władysława uzbrojeniem Pomorza gdańskiego i odnowieniem zaniedbanéj flotty, odwróciły od niej (1635) gotującą się napaść szwedzką. Chciał potém król ten Polskę wewnątrz uspokoić, a może nawet kształt rządu zmocrować. Pierwsze jego usiłowania w tym celu obróciły się ku złagodzeniu sporów i inienawiści religijnych. Wyjednane zrazu od sejmu pewne swobody dla Dyzuników, popsuł wkrótce bunt kozacki, uśmierzony (1637) zwycięstwem pod Kumejkami przez Mikołaja Potockiego odniesioném. Następstwa tego wypadku najsmutniejsze były dla Polski, bo zniesienie przywilejów i ucisk Kozaków zrodziły potém ów straszny bunt Chmielnickiego, który tyle się przyczynił do osłabienia Polski. Stał się także Władysław zbliżyć na zgromadzeniu

w Toruniu (1645) różnowierców między sobą, ale nie były jeszcze przygotowane do tego umysły. Również niepowiódł mu się zamiar powiększenia władzy monarchicznej, przez zaciąg wojsk stałych i inne stosowne do tych widoków ustanowienia. Natomiast znakomity ten król wiele różnych dzieł do uporządkowania kraju i obrony jego zmierzających dokonał. Ustanowienie poczt, przywiązanie do siebie Gdańszczan i mądre urządzenie handlu tamecznego z pomnożeniem dochodów celnych dla skarbu, wzniesienie kilku wielkich zbrojowni po kraju, ożywienie marynarki i udoskonalenie artyleryi, a nawet skuteczne usiłowania celem poprawienia instrukcyi publicznej, przez wprowadzenie nowych zgromadzeń uczących: wieczną pamiątką chwalebnych jego zamiarów zostaną.

Od zgonu Władysława IV życie polityczne narodu polskiego zaczęło się chwiać i nachylać coraz bardziej do upadku. Nieszczęśliwa ta epoka zaczęła się od powstania Kozaków pod Chmielnickim, które za rządów jeszcze owego króla przygotowaném było, a w bezkrólewiu (1648) nagle wybuchnęło. Początek jego zaraz odznaczył się klęskami wojsk Rzeczypospolitej przy Żółtych wodach, pod Korsuniem gdzie obaj Hetmanowie Mikołaj Potocki i Marcin Kalinowski dostali się w niewolę, i pod Pilawcami. Janusz tylko Radziwiłł szczęśliwszy, odparł Kozaków na Polesiu. Po wybraniu jednak Jana Kazimierza, Chmielnicki zdawał się korzyć i do ugody skłaniać pod Zamościem, a nawet do Ukrainy ustąpił. Dano mu buławę hetmańską, lecz zmienny w przedsięwzięciu twarde warunki podawał; przyszło więc do wojny (1649), w której sam król dowodząc zo-

stał od przewyższającej siły Kozaków i Tatarów pod Zborowem opasany. Umiano jednak przeciągnąć do siebie ostatnich, co widząc Chmielnicki skłonił się do pokoju, lecz niedługo w nim trwał i kroki nieprzyjacielskie na nowo się rozpoczęły. Zwyciężył Jan Kazimierz w krwawej bitwie pod Beresteczkiem (1651) nawałę kozacką, a gdy Janusz Radziwiłł przełamał ją podobnie w Litwie i hufce swe z królewskimi po wzięciu Kijowa połączył: uległ Chmielnicki tą razą i do zgody przystąpiwszy bardzo ciężkie przyjął obowiązki. Niemyśląc też ich dopełniać napadł nagle na wojsko koronne pod dowództwem Hetmana Kalinowskiego przy Batowie obozujące (1652), i po dzielnym jego bronieniu się, wszystkich w pień wyciął. Wystąpił więc Jan Kazimierz do nowej walki, ale ze szczupłemi siłami: i dla tego podobnie jak pierwój, pod Żwańcem był opasany (1652), a równie jak wprzód zjednaniem przychylności Hana Tatarskiego wybawionym został. Długie i krwawe zapasy z Kozakami skończyły się wreszcie (1654) z wielką szkodą dla Polski, poddaniem się ich zupełnym Rossyi. Odpadnienie tego bitnego ludu, stało się powodem do wojny z Carem Alexym Michajłowiczem. Nader zmienne były jej losy, a skutek pomimo ich ważenia się niepomyślny dla Polski. Bo Litwę z jej stolicą Alexy prędko opanować zdołał; na Ukrainie zaś przeciwnie, Jan Kazimierz szczęśliwiej walkę prowadząc (1655) we trzech bitwach Chmielnickiego zwyciężył i daleko odegnał. Zagrożenie jednak Polski inną jeszcze wojną ze Szwedami, nie tylko ze zwycięstw Ukrainskich niedozwoliło korzystać, ale jeszcze spowodziło na powrót Chmielnickiego aż do samego Lublina. Przyczyna tej

napaści szwedzkiej poszła od samegoż Jana Kazimierza. Poseł jego obraził Karola Gustawa Szwedzkiego protestacją przeciw objęciu przezeń tronu, Radziejowski zaś wygnany z Polski jako gwałciciel praw z powodu zajścia z żoną, której król dawał opiekę, słuchając głosu tylko zemsty, podmówił tego młodego wojownika do najechania Polski. Wojna ta dokonała nieszczęść kraju i króla. Szwed po zajęciu województw Wielkopolskich i skłonieniu ich usilnością Radziejowskiego na swoją stronę, opanował stolicę kraju Warszawę (1655). Jan Kazimierz wątpiąc już o ocaleniu królestwa, gdy Litwę Car Alexy zagarnął, Lwowa Chmielnicki dobywał, a Kraków Szwedom musiał się poddać: udał się do Szląska. Tymczasem silna wola narodu wydzwignęła niespodzianie, przepadającą już Polskę. Pomimo wszystkich powodzeń oręża szwedzkiego, dzielnie mu się oparła Częstochowa za przewodnictwem Kordeckiego, i tegoż jeszcze roku Małopolanie zawiązali konfederacją Tyszowiecką na obronę kraju i króla. Wrócił Jan Kazimierz do Polski i we Lwowie objął znowu stér rządu i wojska. Szczęściem Tatarowie opuścili Chmielnickiego, a ónsam poróżnił się z Carem Alexym; Opaliński powstał przeciw Szwedom w Wielkiej Polsce, mężny zaś Czarniecki płoszył ich nużącemi utarczkami po kraju (1656), Gąsiewski nakoniec zwyciężał pułki Karola Gustawa na Litwie. Przyciśniony taką odmianą losu król Szwedzki zachęcił do korzystania z niebezpieczeństw Polski, Elektora Brandeburskiego i Rakoczego książęcia Siedmiogrodu. Z posiłkami pierwszego zajął znowu Warszawę i wygrał bitwę pod Pragą, ale wypowiedzenie mu wojny przez Danią od-

dało go z Polski. Rakoczy doszedłszy aż do Krakowa widział się być własnym siłom zostawionym. To, i niekarność wojsk spowodowały go do odwrotu, podczas którego do poddania się uciążliwym warunkom pod Międzybożem, przez Stanisława Potockiego, Lubomirskiego i Czarnieckiego był przymuszony. Odtąd już Polska z największych niebezpieczeństw wydźwigniona, łatwiej mogła się bronić i prędszego spodziewać się pokoju. Lecz ów pokój, drogo musiał być okupiony. Elektor Brandeburski zastraszone zwycięstwem Gąsiewskiego pod Prostkami (1656), skłonił się do niego w Welawie (1657), uwolniwszy się przezeń od hołdu z księstwa Pruskiego, i wziąwszy w lenność Bytów z Lawenburgiem. Ważniejsza i więcej korzyści przynosząca była zgoda ze Szwecją w Oliwie (1660) zawarta, przez którą Jan Kazimierz, chociaż małą tylko część Inflant zatrzymał, uwolniony jednak od tak groźnego nieprzyjaciela, mógł już użyć całej siły na oparcie się Rosyi, która powtórna wojnę (1659) w Litwie i na Ukrainie rozpoczęła. Powodem do niej był powrót Kozaków pod zwierzchność polską, po śmierci Bohdana Chmielnickiego, przez umowę w Hadziaczu (1658) za sprawą nowego hetmana Wyhowskiego zawartą. Car uczynił Jerzego syna Bohdana hetmanem, i na wsparcie jego wysłał wojska pod dowództwem Trubeckiego. Znieśli je wprawdzie pod Konotopem (1659) Jędrzej Potocki i Stanisław Jabłonowski połączeni z Wyhowskim, lecz cała prawie Litwa, po zabraniu Gąsiewskiego, opawaną była przez wojska Rosyjskie. W porę przyszedł pokój ze Szwedami, bo wtenczas dopiero Czarniecki z Sapięgą mogli się udać z Prus na ratunek Li-

twy. Zwycięstwa ich nad Chowańskim pod Lachowiczami i Połonką (1660), wzięcie w niewolą Szeremetowa pod Cudnowem na Ukrainie przez Lubomirskiego i Stanisława Potockiego, dalsze oraz korzyści nad Kozakami przez Czarnieckiego i samegoż króla odniesione, uwolniły ostatecznie kraj od nieprzyjaciół. Nakoniec zniechęcony względem Kozaków, którzy się już pod nową opiekę Turcy oddali, Car Alexy, przystąpił do pokoju w Andruszowie (1667), mocą którego Dniepr granicę południową między dwoma narodami miał od-tąd stanowić, Kijów do lat dwóch przy Rosyi pozostawiony, a Biała Ruś i Inflanty Polsce powrócone. Kłeski jednak od postronnych zadane w tych nieszczęśliwych czasach, nie były jedyne, które na Polskę zewsząd się zlały za Jana Kazimierza. Bolesniejszy jéj cios zadały wewnętrzne niezgody, i rozprzężenie porządku publicznego. Niekarność wojsk zostawionych bez żołdu i opatrzenia, haniebny oraz przykład zrywania sejmów dany przez niecnój pamięci Sicińskiego posła Upitskiego (1662), zamieszały kraj spustoszony obcą napaścią do szczytu. Wstrząsła się jeszcze bardziej Polska, kłótnią domową Jana Kazimierza z Jerzym Lubomirskim, której źródłem była nienawiść królówéj Ludwiki Maryi ku ostatniemu, za opieranie się zamiarowi jéj osadzenia na tronie polskim księcia d'Engien syna Kondeusza. Po kilkoletnich zatargach Lubomirski skazany na utratę życia i majątku, stanął na czele oświadczającój się za nim szlachty Wielkopolskiej. W pomyślnój dla niego bitwie pod Montwami (1667) wiele się krwi obywatelskiej przelało, skutkiem jéj wszakże było przywrócenie do czci i dóbr Lubo-

mirskiego. Skołatany temi wszystkimi wypadkami i ciągłą pracą Jan Kazimierz, złożył koronę na sejmie Warszawskim (1668) z powszechnym żalem narodu, dla którego pomimo wielu błędów swoich wielkie zasługi położył.—Czteroletnie królowanie (1669—73) wybranego po nim Michała Korybuta Wiśniowieckiego, było pasmem nieładu i niezgód domowych, przez żonę jego Arcy-księżniczkę Eleonorę, nieprzychylną mężowi, i panów którzy stali na czele partyi francuzkiej, podniecanych. Wojna z Turkami chcącemi także korzystać z zaburzenia Polski, przerwała rozterki wewnętrzne. Mahomet IV pod pozorem obrony garnących się doń Kozaków, których Jan Sobieski Hetman W. Koronny ostatecznie uskromił (1671), wszedł z wielkimi siłami do granic polskich i zdobywszy Kamieniec na Podolu (1672) oparł się aż pod Lwowem, rozsyłając Tatarów na rabunki w Lubelskie. Taka dopióro klęska pobudziła wszystkich niezgodnych nawet z sobą, do bronienia się przeciw najeźdźnikom. Na początku wyprawy umarł król Michał (1673), a Sobieski zaraz potem szczęśliwie pokonał zastępy ottomańskie pod Chocimem. Męstwo i gorliwość Sobieskiego w obronie kraju, pobudziła Polaków do wyboru jego na króla (1674), po odrzuceniu wielu innych spółzawodników. Zaledwo wybrany, już musiał powracać do walki z Turkami. W ciągu téj trzechletniej wojny (1674—6), nowy król prawdziwie znakomite oddał przysługi dla kraju. Pomimo bowiem szczupłości wojsk, pomimo odmiennych losów walki, potrafił ocalić naród od grożącego mu jarzma Ottomanów. Oswobodziwszy zajętą przez nich Ukrainę, starał się znowu Kozaków na stronie polskiej urzą-

dzić, walnem zaś zwycięstwem które odniósł pod Lwowem (1675) nad Nuradynem, wielką powagę u samychże Turków dla imienia swego zjednał. Stąd poszło, że opasany od nich pod Żurawnem otrzymał jednak tak korzystny pokój dla Polski, jakiego tylko w owym czasie spodziewać się mogła (1676). Ustąpił nieprzyjacieli zabranych ziem, prócz Kamieńca wszakże, i mnóstwo jeńców oddał. Odtąd polityka obca pod zgubnym wpływem Królowej Maryi Kazimiry niespokojnej kobiety, i chęć zapewnienia udzielnych państw dla synów, zajęły umysł królewski. Oddany z początku Francyi, zraził się wkrótce od niej, podbudzonym będąc skargami żony zagniewanej na Ludwika XIV, że odmówił tytułu księzęcego jój ojcu. Wciągnięty potem do widoków Austrii, mężstwem własnem i hufców którymi przewodził, w pamiętnej bitwie pod Wiedniem (1683) ocalił tę stolicę i Niemcy od miecza Bissurmanów. Sława stąd zyskana rozeszła się po Europie; wszakże prócz niej żadnej innej korzyści ani dla kraju, ani dla Sobieskiego niebyło. Wtenczas zawiódłszy się na przyjaźni z Francją i Austrią, zamierzył sam zdobyć dla synów swoich udzielne państwo na Wołoszczyźnie; a chociaż nieufał już Austrii, wszakże i tu jój namowami i obietnicami był do tego zachęcany. Wchodząc więc w poczwórne przymierze na Turka z Papieżem, Cesarzem i Wenecją musiał naprzód dla wciągnięcia w to i Rossyi, zawrzeć z nią przez Grzymułtowskiego (1686) niekorzystny pokój: przez który Polska ustąpić musiała Smoleńsk, Czernichów i Siewierz, oraz całą Ukrainę Zadnieprską z Kijowem, a tém samém zrzec się na zawsze prawa do Kozaków Zaporozkich. Rozpoczęła wprowadzić Rossyja na Kry-

mie wojnę z Turkami, ale Cesarz Niemiecki pomimo zobowiązania się nie przysłał posiłków: musiał więc Jan III ze szczupłemi siłami walczyć z całym ogromem wojsk muzułmańskich, i przez lat kilka (1686—91) napróżno marnotrawić czas i ludzi. Niełatwo bowiem przychodziło łamać takie zastępy, gdy zwłaszcza Tatarowie poprzedzali je zapuszczając się na rabunek w najdalsze strony od obozu. Pomimo wszelkich usiłowań i powodzeń, nie mógł się król utrzymać na Wołoszczyźnie, a nawet i Kamieniec, chociaż Tatarów przy nim rozgromiono, utrzymał się przy Turkach. Odetchnęła nieco wprawdzie Polska pod tarczą Sobieskiego, z klęsk zadanych jój za czasów Jana Kazimierza, lecz w ulepszeniu bytu wewnętrznego żadnego kroku nie zrobiła. Owszem kłótnie domowerównie w koronie jak w Litwie, zwykły bieg porządku i sprawiedliwości przerywając, nie dały czasu i sposobności rozwijania się jakimkolwiek nowym wyobrażeniom wieku. Zrywanie ciągle prawie sejmów, niezgody możnych domów w Litwie, do których król czynnie wchodził chcący poniżyć naprzód Paców, a potem Sapiechów, a co gorsza niesnaski między własną rodziną Sobieskiego, utrzymywały kraj w ciągłym zamieszaniu. Nienawiść Maryi Kazimiry ku najstarszemu synowi jój Jakubowi i nieprzystojne stąd zajścia, przyczyniły się do tego, że królewicz po zgonie ojcowskim (1696) nie mógł dostąpić korony. Po dwóletniem bezkrólewiu, w którym nieład jeszcze się bardziej powiększył, a Tatarzy Wołyn bezkarnie spłądrowali: siadł na tronie polskim cudzoziemiec, za którego zaczął się przygotowywać przyszły upadek narodu. Był zaś nim August II Elektor Saski (1698), znakomitych zdolności

monarcha, ale obcy narodowi i w położeniu owoczesném mało możności mający do ratowania go z niedoli. Początki jednak rządów jego, zaczęły wróżyć pomyślnie dla Polski; August postanowił Kamieniec, o który tyle lat walczano, Turkom odebrać. Sprowadziwszy więc znaczne wojska z Saxonii i połączywszy je z polskimi i litewskimi, wyruszył się na nieprzyjaciela. Spóźniła się jednak wyprawa, a niezgoda trzech wojsk między sobą w obozie pod Brzezanami, większej jeszcze zwłoki stała się przyczyną. Turcy z tém wszystkiém zastanowieni wielkością przygotowań Augusta, skłonili się do pokoju, który Małachowski Wojew. Poznański zawarł w Karłowicach (1699). Kamieniec i wszystkie zabory Turków na Ukrainie zwrócone tym traktatem Rzeczypospolitej zostały, a przytém Sułtan zobowiązał się powściągać najazdy tatarskie. Wtenczas także król potrafił odzyskać zastawione Austrii Żupy Solne, i ułożyć się o Elbląg zajęty przez Elektora Brandeburskiego. Wszystkie te usiłowania Augusta II zniewoliły zrazu serca ku niemu, i krajóm koronnym pożądaną spokojność przyniosły. Litwa tylko używać jej nie mogła, będąc zamieszana gwałtownie domowemi rozterkami. Szlachta bowiem niemogąc znieść dumnej przewagi Sapiechów, którzy się stali już samowładnemi, stawiała się im zbrojno pod dowództwem księcia Michała Wiśniowieckiego, i pokonawszy w krwawej bitwie na polach Lejpuńskich (1700), zawiązała konfederacyą Olkienicką. Kiedy się to działo, August II ułożył z Piotrem W. pozbawić Szwecyą Pomorza Bałtyckiego. Jeden obiecywał sobie odzyskać stracone dla Polski Inflanty, drugi zajęty myślą utworzenia potęgi morskiej, chciał dostać Ingryą i Estonią. Zachę-

cał do wyprawy inflanckiej Augusta Patkul wygnany stamtąd przez Karola XII króla szwedzkiego, ale Rzeczpospolita nie chciała się narażać na niepotrzebną wojnę dla siebie. Zaczął więc ją król z samém tylko wojskiem saskim. Przemogła jednak potęga Karola, obie połączone siły Rossyan i Sasów; pierwsi pokonani zostali pod Narwą, drudzy wyparci z Infant, cofnęli się do Litwy (1701). Napróżno August II chciał się wzmocnić przymerzem z Piotrem W. w Birżach (1701) zawartém, i przyznaniem tytułu Króla Polskiego Elektorowi Brandeburskiemu; Karol XII wszędzie zwyciężał. Pokonawszy wojska saskie i polskie pod Kliszowem (r. 1702), wziął potem Kraków, zajął Toruń i Lwów, a co większa utworzył przeciwną Augustowi konfederacyą, która mając na czele swoim Prymasa Radziejowskiego, ogłosiła bezkrólewie i wybrała królem (1705) Stanisława Leszczyńskiego. August chociaż wspierany od konfederacyi Sandomierskiej pod laską Denhofs, trzymał się jeszcze w kraju, i w Tykocinie potwierdziwszy związek z Piotrem W., odnowił order Orła Białego dla wynagrodzenia wiernych sobie; gdy jednak Szwed nieprzystając na plądrowaniu Polski, opanował Saxonią, zmuszony był August udać się na jej ratunek. Lecz i tam niemożąc wydołać siłom nieprzyjacielskim, zawarł pokój z Karolem w Altransztad (1706), którym rzekł się korony polskiej. Tymczasem Leszczyńskiego opierającego się w Polsce wojskom Piotra W., spotkały wielkie przeciwności. Musiał ón razem walczyć z przeciwnikami swemi w koronie i w Litwie, a siły jego własne połączone z posiłkami szwedzkiemi nie wystarczały do wstrzymania postępu wojsk Rossyjskich. Zwyciężyły

one Szwedów pod Kaliszem (1706), a Leszczyński ustąpił do Saxonii dla połączenia się z Karolem XII. Lecz król szwedzki zabezpieczony pokojem Altransztadzkim, z wszystkimi siłami swemi wracał do Polski i Litwy; skąd zaraz wyprawił się na zawojowanie samejże Rosyi, polegając na poruszeniu zjednanego dla siebie staraniem Leszczyńskiego, Mazeppy hetmana Kozaków. Tym końcem zwrócił swój pochód ku Ukrainie, ale wszystkie rachuby tego wojownika omylone zostały. Mazepa niewielu z swojego ludu nakłonić zdołał do pomagania Szwedom, a tymczasem Rossyanie opanowali stolicę kozacką Baturyn, w innéj zaś stronie odwodowe wojska Karola na pomoc mu śpieszące znieśli. Tym sposobem król szwedzki pozbawiony spodziewanych posiłków odniósł stanowczą klęskę pod Puławą (1709), a jednocześnie w Polsce krótkie panowanie Loszczyńskiego ustać musiało. Dwódziesto czétoletnie rządy Augusta II, po jego powrocie do Polski, posłużyły tylko do coraz większego jéj osłabienia. Wystawiona na ciągłe najazdy, to samych krajowców przeciwnych Augustowi (1711—12), to znowu Tatarów, wstrząśniona buntami Kozactwa na Ukrainie, doznała nakoniec jeszcze większego zaburzenia od nadużyé wojsk saskich stojących w kraju. Szlachta zawiązała przeciw tym cudzoziemcom konfederacyą Tarnogrodzką (1715), skąd wreszcie przyszło do walki i do wmieszania się w tę sprawę Rosyi, za której pośrednictwem zbrojné, na sejmie zwanym *Niemy* (1717) w Warszawie, cały ten spór przez wyprawienie wojsk saskich z kraju, a zmniejszenie polskich, załatwiony został. Odtąd zaczyna się letargiczny spoczynek zmordowanego tyłu nieszczęściami

i nienmiejętne rządzanego narodu. Nic już nie kłóciło zewnętrznego pokoju Polski, bo i z Turkiem traktat Karłowicki potwierdzono (1714); ale wewnątrz tlały ciągle niezgody, nastąpiło powszechne zapomnienie o sprawach publicznych, kłótnie zaś z dyssydentami wzbudzały niechęć u postronnych ku Polakóm. Król na starość ciągle prawie w Dreźnie mieszkał, przybywając tylko na sejmy do Warszawy, z których niemal wszystkie zrywano bez względu na zupełny upadek porządku i sprawiedliwości w kraju. Kiedy zgon Augusta II (1733) znowu tron polski osierocił, Leszczyński powziął jeszcze raz nadzieję objęcia go za pomocą Francyi, gdzie córka jego królowała, a bardziej jeszcze przez usiłowanie licznie sprzyjających mu w kraju obywateli. Ważne jednak przeszkody stanęły na zawadze zamiaróm Leszczyńskiego, chociaż ón sam pośpieszył przybyć do Polski, i w stolicy jój na nowo królem ogłoszony *pacta-conventa* poprzysiągł: widoki bowiem polityczne ościennych mocarstw, ze względu na związki Stanisława z Francją, nie mogły się zgadzać z wyborem jego na tron polski. Partya więc saska mając na czele księcia Wiśniowieckiego Regimentarza koronnego, wsparta wojskiem Rosyjskiém pod dowództwem Feldmarszałka Lascy powołała do korony Augusta III syna zmarłego króla, i zajęła Warszawę. Leszczyński udał się do Gdańska, i tam jeszcze chciał z pomocą przybyłych posiłków z Francyi, próbować szczęścia. Gdy jednak znaczne siły Rosyjskie pod Feldmarszałkiem Münich Gdańsk obległy: zmuszony był powtórnie opuścić Polskę (1734), chroniąc się pod prze-

braniem do Królewca. Tymczasem August III wziął jej koronę razem z trudnym obowiązkiem wyrwania kraju z nieładu i odrętwienia, w jakich więcej niż od pół wieku był pogrążonym. Od początku wszakże panowania tego króla, okoliczności w jakich się Saxonia znalazła podczas wojen ówczesnych w Europie, zmusiły tego króla do ciągłego niemal mieszkania w Dreźnie, a powierzenia losów Polski zaufanemu sobie ministrowi hrabiemu Brühl. Obojętność ta rządców na dobro kraju, przytém bezpieczeństwo od zatargów z sąsiadami, sprawiły powszechnie w całym narodzie zapomnienie o gwałtownej potrzebie zaradzenia złemu, które z każdym dniem rosło i widoczniejszém się stawało. Biesiady i pieniactwo stały się jedyném prawie zatrudnieniem szlachty, która nie tylko sejmy niweczyła, ale nawet szafunek sprawiedliwości, zrywając bezprzykładnym sposobem Trybunał koronny w Piotrkowie (1748), wstrzymać odważyła się. Stąd też dawna powaga Polski i znaczenie polityczne u obcych narodów upadły, wojska obce bez pytania i zgody Rzeczypospolitej przechodziły jej kraje, wybierały żywność i werbowały żołnierzy; skądinąd znowu zarzucano kraj fałszywą monetą. Sam król nawet doświadczył upokorzenia, kiedy wybrany na księstwo Kurlandzkie królewicz Karol (1758) za zgodą Cesarzowej Elżbiety, zmuszony był po jej zgonie ustąpić rządów przywołanemu z wygnania Bironowi. Była to niemoc ciężka i niebezpieczna tak silnego niegdyś ciała, na którą nie znalazł się zdolny i nad swój wiek wyższy doradca. — Jednakże około połowy XVIII wieku, zdrowsze o rządzie i postępie cywilizacyi wyobrażenia, przeszły ze dworu Stanisława Leszczyńskiego panujące-

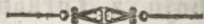
go w Lotaryugii, do Polski. Konarski i dwaj bracia Załuscy zaczęli dążyć do poprawy instrukcyi szkolnej w kraju i obudzać ochotę do nauk (1750), Czartoryscy zaś Michał i August wspierani od dworu Rosyjskiego przedsięwzięli nakłaniać umysły do zmiany systematu rządowego. Piérwsi zwolna lecz skutecznie dzieło swe posuwali, drugim szło daleko trudniej, ponieważ stronnictwo dawny stan rzeczy chcące utrzymywać, do którego sam minister Brühl, Potoccy, Radziwiłłowie i Braniczki należeli, powszechnie przeważało. Jednakże po śmierci Augusta III (1763) pomimo ich oporu, gdy w bitwie z wojskiem Rosyjskiem pod Słonimem pokonani zostali, wybrany został królem Stanisław August Poniatowski (1764). Światły i wykształcony w obcych krajach, przynosząc do kraju nowe wyobrażenia o potrzebach jego, jał się do reformy rządu czynnie i umiejętnie. Po zabezpieczeniu się co do zewnętrznych stosunków Rzeczypospolitej, król ten przyprowadzając do ładu zarząd kraju, ustanowił kommissye skarbu, wojska i policyi, urządził mennicę i dochody celne, utworzył szkołę wojskową, stosunki dyplomatyczne z mocarstwami odnowił, a zdoławszy znieść za wpływem Czartoryskich *liberum veto*, ułatwił drogę do ulepszenia prawodawstwa. Wchwili jednak takiego postępu, różne wypadki zamieszały spokojność krajową i usiłowania królewskie. Dyssydenci upośledzeni dotąd co do praw obywatelskich, kiedy w żądaniach swoich znaleźli opór na sejmie, udali się pod opiekę sąsiednich mocarstw. Na sejmie więc r. 1766 posłowie Pruski i Rosyjski zaczęli nalegać o nadanie im swobód, których inni krajowcy używali. Opozycja na której czele stał Biskup Krakowski

Sołtyk uchyloną została. Za tém poszło przywrócenie *liberum-veto*. Dyssydenci tymczasem zawiązywali różne konfederacye, które się nakoniec w jedną konfederacyą Radomską połączyły. Nastąpił potém sejm nadzwyczajny (1767) pod laską ks. Karola Radziwiłła marszałka tejże konfederacyi, na którym przyznano różnowiercom żądane od nich przywileje, a razem przymierze z Rosyą zawarto i pewny kształt rządu ustanowiono. W ciągu tych zmian, krwawe zaburzenia znane potém pod nazwiskiem Rzezi Humańskiej, między Grekami a Katolikami wybuchnęły na Ukrainie. Wszystkie te okoliczności spowodowały chcących bronić zasad przyjętych na sejmie koronacyjnym, do zawiązania konfederacyi Barskiej (1768), której główniejszemi przewodnikami byli trzej bracia Puławscy, Michał i Adam Biskup Kamieniecki Krasieńscy, oraz Franciszek Potocki. Wystąpiły zatém wojska Rosyjskie dla utrzymania zawartego wprzód traktatu, przeciw związkowym. Rozpoczęła się pięcioletnia walka (1768—72) uporczywie prowadzona przez konfederatów, z różnym losem. Wspierał ją minister francuzki Choiseul, pieniędzmi i przysłaniem biegłych dowódców; Porta Ottomańska prowadząc wojnę z Rosyą, na korzyść jej niejako działała. Nieudało się wszakże ułożone przez konfederatów porwanie króla z Warszawy (1771) po ogłoszonym bezkrólewiu: owszem wpływich nieco przez to osłabiony został. Nakoniec prze mogły ją siły Rosyjskie, powiększone zwyciężkiem ukończeniem wojny z Turcyą i współdziałaniem wojsk pruskich. Już w ciągu tych zaburzeń, Austria i Prussy dla zabezpieczenia swych granic zajęły przyległe im ziemie Rzeczypospolitej; umowa zaś między trzema mocarstwa-

mi zawarta (1771), postanowiła zmniejszyć obręb jéj. Skutkiem czego trzy województwa Pomorskie, Malborskie, Chełmińskie i Warmią, zezęścią W. Polski wyjąwszy Gdańsk i Toruń, Prussóm: Ruś czerwona zaś z częścią Podola, i żupy solne, Austrii się dostały. Rossya wzięła województwa Mścisławskie i Witepskie, oraz różne powiaty zadnieprskie. Burzliwy sejm, nadzwyczajnie zwołany (1773), którego marszałkiem ogłosił się Adam Poniński, pomimo opierania się Rejtana, Korsaka i wielu innych rozbiór ten kraju potwierdził. Na nim też zaszły znaczne w kształcie rządu odmiany; ustanowiono bowiem przy królu Radę nieustającą, bez której nie ostatecznie działać nie mógł, utrzymano *Liberum veto* i wojsko zmniejszono, a Rzeczpospolita otrzymała pod gwarancją Rossyi, zapewnienie całości granic swoich. Sejm ten pamiętnym został, oddaniem pozostałych po zniesionym zakonie Jezuitów dóbr, na utrzymanie szkół publicznych, i ustanowieniem najwyższego dozoru nad wychowaniem młodzi krajowej pod imieniem Kommissyi Edukacyjnej. Odtąd kilkunastoletni pokój dozwolił myśleć królowi i narodowi o poprawie rządu i odzyskaniu straconej pomyślności i znaczenia. Prostowały się wprawdzie wyobrażenia o porządku wewnętrznym i dobru publiczném, przy wzroście nauk i oświecenia; nie szło to jednak zaraz z łatwością, a do tego Stanisław August pomimo swego wykształcenia i dobrych chęci nie miał dość mocy i wytrwałości w charakterze, do zwalczania otaczających go okoliczności. Kilka sejmów (1776—86) zeszło na niczém, i projekt do praw ułożony przez Jędrzeja Zamojskiego kanclerza kor. odrzucony został (1780), bo jeszcze nie wszystkie uprzedzenia znikły

w umysłach prawodawców. Powoli jednak zmieniały się dawne opinie w narodzie, ciągle ulepszenia pod względem handlu i gospodarstwa, do czego się wielce przyczynili Tyzenhauz Podskarbi nadwor. Lit. i Ogiński, przyprowadzały kraj do dobrego bytu. Zgoda zupełna z ościennemi mocarstwami panowała, Stanisław August jeździł do Kaniowa (1787) dla widzenia się z Imperatorową Katarzyną II i zapewnienia się o jej przyjaźni. Zaraz potem zaczęła się wojna Rossyi i Austrii z Turcyą, Prussy zaś i Anglia nie rade były ze ściślejszego związku z niemi Polski. Był téż jój w owym czasie wielkiej uległ zmianie; stany bowiem Rptój na sejmie zwyczajnym (1788) pod laską Stanisława Małachowskiego koronnego i Kazimierza Sapiehy Litewskiego marszałków, powzięły zamiar stanowczej poprawy rządu i w tym celu podwoiwszy liczbę posłów zamieniły go w ciągłe obrady. Przez czas czteroletniego istnienia sejmów nową tworząc ustawę (1791), zniósł *liberum veto* i konfederacye, miasta do swobód przypuścił, dziedzictwo tronu w domu saskim utwierdził, wojsko powiększył, podatki i administracyą kraju na nowo urządził. Lecz obok tego stany sejmujące ulegając wpływowi gabinetu pruskiego uchyliły się od gwarancyi Rossyjskiej i przymierze z Prusami zawarły. Przeciwnemu temu stronnictwo pod przewodnictwem Szczęsnego Potockiego i Xawerego Branickiego zawiązawszy konfederacyą Targowicką (1792), udało się o pomoc i opiekę Imperatorowej, która obrażona będąc przychyleniem się Polski do polityki pruskiej, kazała wejść do jój granic wojskom swoim, 100,000 ludzi liczącym i doświadczonego w boju z Turkami. Polskie za ledwo

40,000 wynoszące pod dowództwem księcia Józefa Poniatowskiego, pomimo oporu pod Zieleńcami i Dubienką musiały im pola ustąpić, zwłaszcza że i sam król złączył się z konfederacją Targowicką, a Prussy zmieniawszy swoje widoki opuściły w tym razie Polskę, bez względu na przymierze z nią zawarte. Uszczuplono więc po drugiraz granice Rzeczypospolitej (1793). Prussy zajęły Gdańsk, Toruń, Wielkopolskę i część Mazowsza, a Rossya wielką część Litwy, Wołynia i Podola. Stosownie do małego obrębu pozostałej Polski, wojsko też do 15,000 głów miało być zmniejszone. Oparł się rozbrojeniu piérwszy Madaliński i poszedł z Mazowsza pod Kraków dla połączenia się z innemi oddziałami, do których przybył z Drezna Tadeusz Kościuszko i stanął na czele powstania. Kroki wojenne zaczęły się od pomyslniej dla niego bitwy pod Racławicami (1794), zmuszony jednak ustąpić połączonej sile wojsk Rosyjskich z Pruskiemi pod Szczekocinami, udał się pod Warszawę. Prusacy zaś zajęci poruszeniem Dąbrowskiego w Wielkiej Polsce, tam się zwrócili. Tymczasem Feldmarszałek Suworow pokonawszy w Litwie różne oddziały wojsk tamtejszych, zbliżył się ku stolicy. Zaszła wtenczas uporczywa bitwa pod Maciejowicami (10 paździer. 1794), w której Kościuszko nieposiłkowany od Ponińskiego, został zwyciężony, i kilka ran odebrawszy wzięty był w niewolą. Po zdobyciu następnie Praги, gdy się Warszawa poddała, powstanie całkowicie upadło. Stanisław August (1795) wyjechawszy do Grodna złożył koronę.

II

MAŁOPOLSKA.

Najmniejszego śladu powziąć nie można, kiedy utworzyło się w rodowej mowie niedokładne i zupełnie nie stosowne nazwisko: Wielko i Małopolska? Zostawując wyjaśnienie tego zagadnienia szczęśliwszym badaniom, przystąpmy do okazania w którym czasie zjawiła się łacińska nazwa: *Major*, a następnie *Minor Polonia* — Część ziemi Polanów, zawierająca w sobie znaczniejsze miasta: Gniezno i Poznań, stanowiąca zawiazek państwa, po podziale nawet kraju między synów Bolesława Krzywoustego 1139 r., nie zmieniła pierwotnego swego nazwiska, książęta bowiem tamże władnący, tytułowali się: *Duces Poloniae*, gdy tymczasem druga część, przybrała po tymże podziale nazwę ziemi krakowskiej i sandomierskiej, a jej książęta mianowali się: *Duces Cracoviae et Sandomiriae*. Poraz pierwszy natrafiamy, iż synowie Władysława Odonicza: Bolesław i Przemyśław I tytułowali się 1242 r. *Duces Majoris Poloniae*. Tenże Bolesław, po śmierci brata panujący, używał czasem tytułu: *Dux Majoris Poloniae*, a mianowicie w przywilejach 1258, 9, 60 i 64 r.; Przemyśław zaś II w latach 1287 i 8 — Władysław Łokietek, korzystając ze zgonu Henryka ks. Głogowskiego, który z powodu ojcowskiej uzurpacyi pisał się dziedzicem Polski i ks. Poznańskim, połączył stanowczo obie główne części kraju w jedno ciało 1319 r.; bardzo więc właściwie, iż od epoki takowego zjednoczenia, 1ª nazwaną została *Polonia*

Major (starsza), druga *Polonia Minor* (młodsza), jak się mówi o starszej siostrze *natu major*, o młodszej zaś *natu minor*. Na téj opierając się zasadzie, wnosićby można: iż przez złe tylko zpolszczenie wyrazów łacińskich, powstał i utrwalił się następnie zwyczaj nazywania pierwszej dzielnicy Wielko, drugiej Małopolską, zamiast coby się zwać były powinny: *Starą* i *Nową*, a raczej *Młodą* Polską. Trzymając się ściśle znaczenia wyrazu Wielkopolska, mniemaćby wypadało, iż większą obejmowała przestrzeń kraju od Małej czyli Małopolski, gdy przeciwnie druga obszerniejszą była od pierwszej.

Prowincya Małopolska składała się z 11 Województw, 3 księstw i z 2 Ziem osobnych. Niektóre z tych części, lubo odpadły od ciała narodu 1772 r., wzmiankowany wszakże podział zachował się przez cały ciąg panowania Stan. Augusta, podług następującego porządku: 1. Wtwo Krakowskie z księstwami: Oświęcimskim, Zatorskim, Siewierskim i Starostwem Spiskiem. 2 Sandomierskie. 3 Kijowskie. 4 Ruskie z Ziemiami: Halicką i Chełmską. 5 Wołyńskie. 6 Podolskie. 7 Lubelskie. 8 Bełzkie. 9 Podlaskie. 10 Braclawskie i 11 tytularne Czerniechowskie.

Właściwą Wielkopolskę stanowią Wtwa: Krakowskie, Sandomierskie i Lubelskie; Wtwo Podlaskie mianowano zwykle Podlasiem; Ruś zawierała Wtwa: Ruskie, Bełzkie, Wołyńskie i Podolskie, pierwsze zaś zwano Czerwonorusią; Wtwa: Kijowskie i Braclawskie, składały Ukrainę.

I.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

Rozciągając się po obu stronach Wisły, przytyka na południe do Tatrów czyli Karpatów; na północ graniczy z Wtmem Sieradzkim i Sandomierskim; pierwsze oddzielone po części Trepczą i Liczwartą, które łącząc się uchodzą do Warty; na zachód leży Szląsk, przedzielony rzekami: Białą, po części Wisłą i Przemszą, wpadającą do niej Brynicą, nakoniec Liczwartą; od wschodniej strony przypiera Wtmo Sandomierskie, częściowo Nidą i Nidzią (od Działoszyc, aż do jej ujścia do Wisły) odgraniczone, za Wisłą ciągnie się jeszcze też Wtmo i Ziemia Sanocka należąca do Wtwa Ruskiego, oddzielona rzeką Jasiołką.

Ziemia krakowska, część niegdyś Chrobacy, w podziale państwa za Bolesława Krzywoustego, otrzymała pierwszeństwo nad innemi dzielnicami; słusznie ją przeto Kadłubek zowie *Regina provinciarum*. Potomkowie Bolesława III, wydzielali sobie następnie krakowskie, ażeby z posiadaniem téj najgłówniejszej części, mieć pewien rodzaj zwierzchnictwa nad innymi książęty. Celem też była napaści Czechów i Węgrów, niszczona przez Tatarów i domowe niesnaski. Z ciągle ponoszonych klęsk, odetchnęła dopiero za Władysława Łokietka, który połączywszy rozdzielone prowincye Polski, węgielny położył kamień jój wielkości. Kazimierz W. starał się o zamożność i pomyślność kraju, o zaludnienie, ozdobę i umocnienie grodów, o błogi stan włościan, a dobrodziejstwa jego najszczodrzéj zlewały się na to Województwo, jako najbliższe jego oka i serca. Używające dobrego bytu za Jagiełłów, stało się za królów obieralnych miejscem bojowiska o tron ubiegających się i wewnętrznych niezgód.

Kraina ta najobfitszą jest niemal w całej Polsce; żyznością swą wielu miejsc niwy, stają w równi z Podolem i bujną Ukrainą. W jój łonie ukryte są drogie skarby, jakoto: różnego gatunku kruszce, marmury, węgle kamienne, a mianowicie kopalnie soli. To nasz Meksyk, to nasze Peru! nie zawojowane, lecz rodzinne ⁽¹⁾. Wkwitających królestwa pols. czasach, możni i znakomici rodacy, wznosili w okolicach stolicy zamki i pałace; Sta-

(1) Wyrażenie to, i niektóre dosłowne ustępy, przywłaszczyłem z opisanja Wtwa Krak. przez Ł. Gołębiowskiego, ob. kalendaryk polit. na r. 1827. T. L.

rowolski, w 17 żyjący wieku, opisując znaczniejsze miejsca, mówi: od Olkusza do Krakowa, niezliczona jest liczba wspaniałych gmachów w gęście włoskim zbudowanych, wymienić wszystkie niepodobna. W téjże epoce sroga nastała wojna, Szwed i Siedmiogrodzianin, wznawiając wandalskie czasy, w gruzy wszystko usiłowali zamienić—dopięli swego zamiaru, a pobyt ich przechowa się w ustach ludu do odległych pokoleń.—W ślicznej, pełnej powabu i wdzięku téj krainie, mnóstwo napotyka się historycznych pamiątek; to odwieczna świątynia, to grobowiec jaki, to zakładu starożytnego szczątki, to sterczące baszty rozwalonego zamku, który, wyznajmy szczerze, runął częstokroć niedbałością Starostów, lub obojętym właścicieli.

Wtwo to, mając za herb orła białego w złotej koronie na czerwonym polu, ze złotą na skrzydłach pręgą; dzieli się na 8 powiatów: Krakowski, Sandecki, Biecki, Proszowski, Książki, Czchowski, Lelowski, Szczyrzycki; a nadto w obrębie tegoż Wtwa są księstwa: Oświęcimskie, Zatorskie, Siewierskie i Sstwo czyli Ziemia Spiska. Sejmikując w Proszowicach, obiera na sejmiku generalnym, czyli tak zwanym Generale, ośmiu posłów na sejm, w Zatorzu zaś dwóch posłów i deputata na trybunał. Popis rycerstwa, czyli zbrojne okazywanie szlachty na posp. rusz., odbywało się pod Kazimierzem u Krakowa.

MIASTO KRAKÓW.

Kraków (*Cracovia*) nad Wisłą. Epokę założenia miasta, trudna do rozjaśnienia osłania pomrok czasów. Klaudyusz Ptolomeusz geograf, w drugim wieku ery chrześ. żyjący, czyni wzmiankę o mieście *Carrodunum*, a lubo i więcej w starożytności było miejsce tego nazwiska, jedno z nich właśnie wedle zdania uczonych, na posadę teraźniejszego Krakowa przypada. — Podług kronikarzy naszych założył je około 700 r. Krakus ks. Chrobacyi wielkiej czyli białej — „Krakus, miasto po lewym brzegu Wisły założył y od imienia swego Krakowem nazwał: przy nimże zamek na pagórku Wawelu szczęśliwie wystawił, y ten zamek głową korony pol., Gniezna poniechawszy, uczynił. Powiadaia też, że Krakus okrutną bestyą w jaskini góry tej legowisko swe mającą, y wszystek powiat pożyranie bydła y ludzi pustoszącą, sztuką y przemysłem zatracił. Co ieśli wymyśli, niewiem. Jestci wprawdzie y podziśdzień ieszcze

w skałę wydrążoney iaskinia głęboka, co Smoczą iama zowią: wszakże tak y z przyrodzenia mogła stanąć ⁽¹⁾— Inni wywodzą nazwę miasta od krakania kruków, zleciałych na pożarcie zabitego smoka; Bonfinius zaś od Grachów rzymskich: *Graccovia, a Gracco civē Romano nominata*. Cóżkolwiek bądź, już przy końcu X wieku, wspominany bywa Kraków w dziejach naszych, jako gród znakomity. Począwszy od téj epoki, często bywał niszczoney przez rabunki Czechów i Węgrów, roku zaś 1241 srogię doznał losu, złupiony będąc i całkowicie spalony od Tatarów. Bolesław V Wstydlivy, pragnąc zatrzeć ślady spustoszenia i zaludnić miasto obcymi przybyszami, obdarza je 9 czerwca 1257 r. przywilejem lokacyjnym na 30 łanach i prawem teutońskiem czyli magdeburskiem, na mocy którego mieszczenie zaczęli stanowić średni stan między szlachtą i gminem. — „Monarcha chcąc ozdobić Krakow dobrym rządem a chędogością, dał mieszczanom prawo niemieckie i woyna im ustawił, który spomykał, zwymierzał ulice, rynek, aby tho rządnie w okręgu swoim rozdzielone było, bo pierwey leda iako kędy kto chciał budował się, a stąd nierządnie ulice i rynek lezeli w sobie: thakież i na zamku uczyniono iesth.“ ⁽²⁾— R. 1260 Tatarzy z Rusinami wtargnęli do Krakowa, a znalazłszy miasto próżne, wszystkie popalili gmachy i co gminu niedołącznego zostało było, wycięli; zamek tylko się obronił. Konrad II ks. mazow., usiłując 1285 r. wdrzeć się na tron, całe ks. krakowskie wyjawszy stolicę podbił. Leszek Czarny oddawszy mia-

(1) Kromer tlom. Błazowskiego.

(2) Bielski, kron. świata.

sto i zamek pod straż mieszczanom narodu niemieckiego, udał się do Węgier celem wyjednania pomocy. Najezdnik nie mogąc zamku dobyć, spalić miasto rozkazał. Zawdzięczając Leszek obywatelom niezachwianą wierność, licznemi ich udarował przywilejami, miasto mocniej obwarował, a dla większej przychylności oznaki, ubiór i obyczaje niemieckie przybrał. — R. 1287 przed Bożem Nar., kusili się Tatarzy o wzięcie stolicy; lecz gdy im kilku ubito wodzów, odstąpili od murów. Wacław II król czeski, opanował 1291 r. stolicę za pomocą swjej ciotki Gryffiny, wdowy po Leszku Czarnym i przychylnych mu Niemców. R. 1319 odbyła się pierwsza koronacya na osobie Władysława Łokietka i żony jego Jadwigi. Dopełnił obrzędu Janisław Arcyb. gniez. w katedrze d. 20 stycznia. Odziany pomazaniec w szaty król., odbierał nazajutrz w rynku hołd i przysięgę wierności od mieszczan. Odtąd wyznaczono Kraków na koronacyą królów, przeniesione zaś korony i inne oznaki władzy monarszej z Gniezna, ciągle na zamku przechowywano. Jan Słupy król czeski, napróżno kusił się 1345 r. o zdobycie stolicy; po dwudniowym szturmie odstępował od mocnych warowni, lecz pali przedmieścia. Jak ludne musiało być miasto, kiedy w czasie morowego powietrza 1360 r., zmarło do 20,000 ludzi; jak zaś zamożne i obszerne, dość jest wspomnieć odbyte 1363 r. wesela Ces. Karola IV z Elżbietą córką Bogusława ks. pomorskiego, urodzoną z Elżbiety córki Kazimierza W. W liczbie goszczących byli: Legat papieski, Ludwik węgierski, Piotr cypryjski i Waldemar duński królowie; Bogusław pomorski, Otto bawarski, Ziemowit mazow., Bolesław na Swidnicy, Władysław na Opolu, księżęta.

Przez dni 20 odprawiała się uroczystość z nadzwyczajną wspaniałością i hojnością; zawarte w końcu zostały wzajemnej obrony przymierza, oraz związek na Turków i Tatarów uchwalony. Podczas tych godów, Mik. Wierzynek rajca miejski, zaprosiwszy do siebie na biesiadę monarchów i książąt, rozdał do sta tysięcy czer. zł. w upominku. W owój epoce, miasto ze względu wspaniałości gmachów, liczyło się do najpiękniejszych w Europie; kwitnęły w niém handel, kunszta i rzemiosła, mieszczenie zaś słynęli światłem i bogactwy. Kazimierz W. dogadzając potrzebie i wygodzie krajowców, zakazawszy wszelkich odwołań do Halli i Magdeburga pod utratą dóbr, postanowił natomiast 1365 r. w zamku krak. Najwyższy sąd praw niemieckich, z dwóch wydziałów składający się, jako to: 1^y Sąd teutoński najwyższy prowincjonalny, złożony z wojta i 7 w prawie biegłych ławników, do którego wszystkie sprawy od mniejszych sądów, z całego przychodziły kraju (*Jus supremum Theutonicale provinciale arcis Cracoviensis*). 2^{gi} sąd złożony z wyznaczonych przez króla po dwóch rajców z 6 miast (*Tribunal et solium majestatis regiae, Commissarii sex civitatum*) (1). Niezachwianą wierność i przywiązanie mieszczan do tronu, wielokrotnie wynagradzali monarchowie: Ludwik pozwolił im 1378 r. dobra ziemskie o dwie mile odległości kupować, Jagiełło zaś, wcałój Polsce; stąd wynikło, iż każdy nieszlacheckiego stanu, chcąc majętności ziemskie posiadać, starał się poprzednio zostać mieszczaninem krak.—Po raz drugi widział

(1) Naruszewicz prostując Długosza, utrzymuje: iż rozporządzenie to królewskie, nie 1356, ale rdczój 1365 r. nastąpiło.

Kraków świetny zjazd postronnych Panów, a to w czasie ślubu i koronacyi d. 12 lutego 1424 r. Zofii księżniczki kijowskiej, czwartej żony Jagiełły. Znajdowali się: Ces. Zygmunt z małżonką, Eryk król duński i kilku udzielnych książąt.—Peżar 1494 r. znaczne zrządził szkody, przyczem żydzi w mieście mieszkający, wiele od rabującego żołnierstwa ucierpieli. Odtąd raz na zawsze przeniesieni zostali Izraelici na przedmieście Kazimierz.

„R. 1528 miesiąca maia, Krakowa wielka część zgorzała y około sta strzelby (armat) na murzech stopiło się: które wrychle król naprawić y onych przyczynić y pod zamkiem chędogi Caikhaus dla nich zbudować kazał“ (1).—

Z postępem czasów wzrastając miasto w warowne mury, bogate świątynie, okazałe budowy i dostatki, liczyło za Zygmunta I rządów do 80,000 mieszkańców. Z powodu ludności, świetności, handlu i przemysłu, obcy pisarze w samym tylko Krakowie widzieli Polskę: *sola Cracovia est Poloniae*. Mieszczanie obdarzani licznymi dobrodziejstwami i przywilejami, szczycili się uczestnictwem należenia do obrad publicznych; ważnym jest w tym względzie zabytkiem następującej treści edykt Zygmunta I, pod r. 1539: gdy obywatele krak. uskarżali się przed nami, że z sejmu Piotrkowskiego przez posłów ziemskich wykluczeni i miejsca zasiadania między nimi, na mocy praw nadanych sobie przez poprzedników naszych odnajdawniejszych czasów, z ubliżeniem pozbawieni zostali; pomnąc na niezłomną tychże mieszczan wierność, jakoteż na to: że mieszczanie stolicy państwa, nie ustępują stanowi szlacheckiemu; że prócz innych

(1) Bielski.

udzielonych prerogatyw używali i téj, że ich radni przez szczególne listy nasze, zawsze na sejmy i zjazdy powoływani będąc, wspólnie z posłami ziemsk. radzili o dobru Rplitej; niechcąc ich przeto, zwłaszcza że na to nie zasłużyli, prawa tego pozbawiać, stanowimy raz na zawsze: aby terażniejsi radni i ich następcy, z grona posłów ziemsk. nigdy wyłączani nie byli, i t. d. R. 1549 nastąpiło pamiętne zamieszanie w szkołach; uczniowie opuściwszy miasto, w znacznej liczbie udali się do Niemiec, skąd wielu z nich jako różnowierców wróciło. — Arcyks. Maksymilian wdzierający się na tron polski, obległ Kraków 1587 r., lecz przez Zamojskiego H. W. K. porażony został d. 25 listopada. — Gdy Zygmunt III począł od 1596 r. przemieszkować w Warszawie i za stolicę ją państwa obrał⁽¹⁾, nastąpiło smutne pasmo lat dla Krakowa, który coraz ubożając, ku upadkowi się nachylał. Z rękopismu 1648 r.⁽²⁾ powziąć można o ówczesnej, znacznej jeszcze ludności Krakowa, czytamy bowiem: iż d. 21 września sporządzona została ogółowa lustracja i

(1) O ważnem zdarzeniu przeniesienia stolicy do Warszawy, nie mamy pewnej daty. Późniejsze zbiory hist. pols. podają: iż nastąpić to mogło około 1610 r. lub później. W regestrach Podskarbiego, znalazł W. Ign. Zagórski następujące szczegóły: d. 8 marca 1596 r. wyjechał król z królową i całym dworem z Krakowa do Warszawy, gdzie przybył 18 marca. Rzeczy królowej na trzech statkach spuszczone były Wisłą. Gdy Zygm. III, udał się do Krakowa na pogrzeb ciotki swój królowej Anny w październiku t. r., znaczne reparacye na zamku warszaw. poczynione zostały. Wrócił król do Warszawy d. 22 listopada t. r. — Zdaje się, iż od tego czasu, poczęła już być Warszawa stałą rezydencyą król.; dwukrotne bowiem zgorzenie zamku krak. 1595 r. i dziedzictwem spadle szwedzkie berło, spowodować mogły Zygmunta do obrania Warszawy za stolicę, jako bliżej Szwecyi będącą.

(2) Po łacinie pisany ten rękopism, znajduje się w bibl. akad. krak.

dopełniony przegląd ludzi zdatnych do boju, których między murami miasta znalazło się 5886. Wyszliśmy z nimi na miejsce strzelnica zwane, dokąd przybyli także ławnicy z rodzinami przez burmistrza wezwani. Tegoż dnia stawiło się z Kleparza 900, z Kazimierza zaś 1580 uzbrojonych. Przybył oraz hufiec 200 zaciężnej piechoty, dostatecznie jak na owe czasy w sztuce wojennej wyćwiczony i obrotami swemi wszystkich widzów dziwnie zachwycił.—R. 1655 wojsko Karola Gustawa, obległo Stef. Czarnieckiego kaszt. kijow., który dla łączniejszej obrony, wszystkie przedmieścia zapalić kazał. Po trzytygodniowym dzielnym odporze, umówiwszy bezpieczeństwo miastu, a sobie wyjście z szczupłą załogą, poddał Kraków d. 17 października. Szwedzi nałożyli 160,000 talarów okupu, a nadto dowódca Paweł Würtz, przez czas pobytu swego niecznośnie mieszkańców uciśkał. Gener. Hatzfeld z posiłkami austriackimi, stanął pod miastem 1657 r. Znaglenni Szwedzi do kapitulacyi, wychodzą d. 31 sierpnia, zostawując zdobycze i 150 dział. Powtórny napad Szwedów powiększył niedolę miasta; zajmąwszy je Karol XII d. 10 sierpnia 1702 r., uwiózł zbrojownią król., wybrał 60,000 talarów kontrybucyi nie licząc pogłównego; jego zaś wodzowie trzykrotnie potem znaczne wyciskali summy. Morowe powietrze 1707 i 8 r. pozbawiło życia wielu obywateli, w biegu zaś czasów tak dalece zmniejszyła się ludność, że 1787 r. właściwe miasto w obrębie murów, liczyło 539 domów i 9449 mieszkańców.

Obszerny w czworobok zabudowany rynek, przypomina dawną wspaniałość stolicy i chlubne jej dzieje; tamto królowie nazajutrz po koronacyi, zasiadłszy na

wzniesionym tronie, hołd od lennych książąt, przysięgę wierności od większych miast odbierali i pasowali na rycerzy; tamto odbywały się świetne igrzyska rycerskie, i t. p. Wśród rynku, obok ratusza z wyniosłą wieżą, stoi okazały gmach gotyckiej budowy, *Sukiennice* zwany. Pod jednostajnym sklepieniem tworząc salę 180 łokci długą, a 18 szeroką, zawiera mnóstwo sklepów i składów, które od początku XV wieku, kiedy Kraków do związku miast Hanzeatyckich należeć zaczął, towarami wszelakimi przepełnione bywały.—„Sławna Sukiennica, to nieśmiertelne Kazimierza W. dzieło, nie jest już owym znakomitym, przemysłu mieszkańca krajowego składem; jest tylko zbiorem kilku kupców, a kilkudziesiąt przekupniów. Zgoła w wspaniałym przybytku, nędza sama zdaje się przemieszkwać“⁽¹⁾.

Akademia zawdzięcza swój początek Kazimierzowi W. 1347 r.; nadany zaś dyplom 1364 r., stanowi szkołę główną na wzór zagranicznych, rząd, bezpieczeństwo i dochody dla uczących wyznacza. Śmierć monarchy nie dozwoliła ukończyć chwalebnego dzieła, a sława dopełnienia onego, Jadwidze i Jagielle zachowaną była. Na ich prośbę potwierdził Bonifacy IX szkołę 1397 r., teologii nawet uczyć pozwolił. Umierając królowa, przekazała znaczne skarby na dokończenie nowo budujących się gmachów przy ulicy S. Anny, dokąd Jagiełło główną szkołę z pierwotnego przeprowadził siedliska 1400 r. W przytomności króla rozpoczął publiczny wykład prawa, Piotr Wysz bis. krak., a od téj pory Pasterze tutejsi,

(1) *Rapport Czackiego Ssty Nowogr. i t. d., podany 26 kwiet 1791 r.—Rękopism.*

kanclerzami i protektorami akademii mianowani byli. W pierwszym swoim stuleciu, oprócz rodaków, miała akademie uczniów z Węgier, Czech, Morawii, z różnych krajów niemieckich i ze Szwecyi. Zachowała ona wszystkie swe obrzędy do 1778 r., kiedy Hugo Kołłątaj nowe zaprowadził odmiany i urządzenia.

Na szczycie Wawelu wznosi się zamek królewski. Bolesław V Wstydliwy, mieszkanie swych poprzedników rozprzestrzenił około 1265 r. i umocnił, ale że z drzewa po większej części było zabudowane, spłonęło do szczętu 1306 r. „Kazimierz W., mówi Bielski, zamek który był nikczemny przedtym, przyczynił y ochędożył: na którym dwa kościoły z gruntu postawić dał, S. Michała y S. Jerzego.“—Gdy mury niszczały, Zygmunt I wznieśnienie onych powierzył Jan. Bonarowi Burgrabemu krak., aliści wnet po odnowieniu, dwie trzecie zamku zgorzały 1536 r. Dwukrotny pożar 1595 r. nadwreżył mury i wielkie szkody zrządził. Zygmunt III gmach naprawił, miedzią pokrył i ozdobniejszem uczynił. Za wtargnięciem Szwedów 1655 r., znacznemu uległ zniszczeniu; ustawa sejmu 1658 r. wyraża: reparacyą sumptem Rplitej nieomieszkanie obmyślemy; roku 1661 uchwalono wprawdzie 28,000 zł. na fortyfikacyą, lecz ileby temu zadosyć się stało, nie ma wiadomości. Za Jana III wydano przeszło 18,000 zł. na podźwignienie zamku. Przez nieostrożność Szwedów 1702 r., stał się pastwą płomieni od 15 do 22 września trwających. Lustratorowie 1709 r. wyrażają: „przyszło nam nie bez boleści, tylu wieków dzieła w popiół obróconego smutny oglądać widok: dla pamiątki żalosnéy potomnym wiekom, a dla informacyi JKM. pozostałe rudera opisali-

śmy.“ Dopiero sejm 1726 r. zajął się zatarciem śladów spustoszenia, stanowiąc: „na reparacyą dachu zamku krak. po zł. 30 tys. co rok naznaczamy.“ Pod zawiadostwem Konst. Felic. Szaniawskiego bis. krak., który i z własnego dokładał funduszu, odzyskał gmach dawniejszą postać i w przeciągu lat kilku znacznie został wyporządkowany. „Ze ieszcze zamku nie iest zupełnie skonczonea reparacya (podaje inwentarz 1733 r.), dla tego nie może bydz doskonale zinwentowany. Kamienica Rabsztyn *funditus* zruinowana. Na tym mieyscu, iako dawne *testatur* rewizye, lwy przedtym chowano. Na podzamczu *quondam* były officyny król., tam wszystkie wozownie i dom gospodarski, także pralnie król. nad Wisłą, zosobna staynie Wielkorządowe, *insuper* dworce rozne pobudowane były, co wszystko *stante calamite* demoliowano.“ Na posiedzeniu senatu 1758 r. ozwał się Mich. Wodzicki Podkanc. K. „zamek krak. wielkim nakładem wyreparowany, do ostatniej teraz dąży ruiny, a ta czeka i koś. katedralny przez obalenie się murów. Więc suplikuję WKMc, abyś raczył na reparacyą murów pewną kwotę naznaczyć.“ Wniosek ten poszedł w zapomnienie, a zamek coraz więcej chylił się do upadku. Uchwałą sejmu 1768 r. coroczny na jego naprawę przeznaczono fundusz, co wszakże nie przyszło do skutku. Mimo tak złego stanu, za obronne jeszcze 1772 r. uważany był stanowisko, które fortem przez garstkę konfederatów barskich zdobyte zostało, nocną porą d. 2 lutego. Po wytrzymaném oblężeniu i wielu mężnie odpartych szturmach, wyczerpawszy konfederaci wszelkie środki obrony, poddać się musieli z dzielnym swym dowódcą *Choisi*, d. 22 kwietnia.—Stan. August, nawiedza-

jąc Kraków 1787 r., mieszkał w odświeżonych komnatach drugiego piętra. Czackiczyniąc 1791 r. przedstawienie, tyczące się gmachu, wyraża: „zamek ten, gdzie każdy prawie pokój przypominał w swoich ścianach, stworzoną w dziejach naszych epokę, godzien jest, aby baczność rządową zastanowił. Budowa ta, przemagająca trwałością swoją władzę czasu, przez siedm wieków stawiana, pomnażana i utrzymywana, w krótkim czasie zmieni się w zwaliska, gdy władza krajowa swojej do niej nie zbliży rozważy. Wyłożona summa była dostateczną, do usposobienia téj budowy na czasowe przebywanie króla (1787 r.); lecz wystarczyć nie mogła na te obszerne wydatki, których potrzeba domu tego wymagała. Oto dach w części podobny do sita, co wodę przepuszcza; oto mech zastępuje wapno do zasunięcia szpar; oto krokwie, powała i belki zgniłe, grożą zapadnięciem; oto nakoniec ledwo jest kilka pokojów, które zarządzenia nie potrzebują.“ — Podług spisu t. r. sporządzonego, znajdowało się w obrębie zamkowym kamienic 13, a w téj liczbie: „kamienica Ssty krak. gdzie się gród sądzi; pierwsze piętro puste, złym dachem pokryte. Kam. dziedziczna król. z ogrodkiem opasana parchanem. Kam. P. Mąkolskiej przy wieży tyczyńskiej z ogrodkiem i t. d. Seminaryum murowane; szkoła studencka murowana; domów 5 murowanych, przypartych do murów zamkowych, od wieży Złódziejskiej, aż do seminarium, do wikaryuszów kated. należących, przy każdym ogródek parchanami opasane. Domków drewnianych trzy“(1).

(1) *Opisanie domów i t. d. 1791 r. przez Józ. Le Brun budow. i dozorcę zamku krak.—Rękopism.*

Główną ozdobę miasta stanowią kościoły w ilości 65; z tego więc względu Kraków *drugim Rzymem* zwano. Obok zamku, stoi na Wawelu katedra, najwspanialsza ze świątyń krajowych. Dawniejsi dziejopisowie nasi, założenie jęj przypisują Mieczysławowi 966 r.; Naruszewicz zaś utrzymuje, iż ją zbudował Władysław Herman (około 1100 r.) na cześć ś. Wacława. Gdy zgorzała 1306 r., zważając bis. Nankier, że mury zupełnie są przepalone, rozpoczął 1320 r. na nowo budowę z ciosowego kamienia, w tęg obszerności i kształcie jaki ma dotąd; ukończoną została 1359 r. — Prócz w. ołtarza, jest innych 25, wszystkie prawie z czarnego marmuru, z pięknymi obrazami. W 18 kaplicach spoczywają zwłoki monarchów, biskupów i w różnym zawodzie znakomitych mężów; wspaniałe grobowce i pomniki z marmuru i bronzu, tak pod względem sztuki jakoteż okazałości, zadziwienie i uszanowanie wzbudzają. Kaplicę ś. Stanisława wśród koś. stojącą, wystawił Marcin Szyszkowski bis. krak.; złożone w nięj są kości ś. Stanisława w srebrnej trumnie przewybornęj roboty, w Gdańsku nakładem bis. Piotra Gębickiego sporządzonej, gdy dawniejszą 362 grzywien wążącą, przez Elżbietę siostrę Kazimierza W. sprawioną, Szwedzi za Jana Każ. zabrali. Kaplica Zygmuntowska lub Jagiellońska, co do architektury, ozdób, rzeźb i kosztowności, najpiękniejszą jest ze wszystkich. Spoczywają w nięj zwłoki Zygmunta I, Zyg. Augusta i Anny, córki Zyg. I a małżonki Batorego. Posągi ich naturalnej wielkości, są z czerwonego marmuru, doskonałego dłuta i z wiernem podobieństwem twarzy. Otwierany ołtarz, wewnątrz cały srebrny wyobraża tajemnice Jez. Chrystusa i N.

Panny; zewnętrzna zaś część malowana na drzewie, przedstawia mękę Zbawiciela. Arcydzieło to sztuki złotniczej i malarstwa, pamiątką jest pobożności Zygmunta I, którego obozowym bywał ołtarzem. Kopuła kaplicy, łuską miedzianą grubo złożoną pokryta, świadczy o hojności król. Anny. Dzwon Zygmuntem zwany, z wyrażeniem r. 1520, największym jest w Polsce.— Na téjże górze zamkowej, są murowane kościoły: ś. Michała i ś. Jerzego z małym cmentarzem, w którym chowają się mieszkańcy zamku.

Ogromem, ozdobą, mnogością pomników i innemi zabytkami odległych wieków, pierwsze trzymają miejsce kościoły: Archi-prezbiterjalny P. Maryi. Należy on do śmielszych i piękniejszych utworów architektury gotyckiej; wznosić go począł Iwo Odrowąż bis. krak. 1226. Posiada 32 ołtarzów z marmuru, a po części i hebanu, misternej snycerskiej roboty. Jedna z dwóch wież, *turris excubiarum* od osadzonej straży zwana, najwyższą będąc w Krakowie, a może i w całej Polsce, dała początek miejscowemu przysłowiu: wysoki jak maryacka wieża.— Koś. Dominikanów pod tyt. ś. Trójcy; pierwotnie farny i drewniany, przy którym bis. Iwo Odrowąż osadziwszy 1223 r. sprowadzonych kapłanów zakonu kaznodziejskiego, począł im ogromny gmach wznosić. Najokazalszą z kaplic jest książąt Zbarazkich; zawiera grobowce: Krzysztofa Koniusz. kor. i brata jego Jerzego kaszt. krak., ostatniego domu tego potomka † 1631 r. W kaplicy ś. Jacka, spoczywa ś. Jacek Odrowąż † 1257. Obok w. ołtarza, znajduje się pomnik Leszka Czarne-go † 1289 r. Krużganki napełnione są nagrobkami, z tych celuje brązowy przewyborniej roboty, uczonego Filipa

Callimacha, nauczyciela synów Kazimierza Jagiel., a Jana Olbrachta sekretarza i doradcy † 1496r. — Koś. Franciszkanów fundował około 1238 r. Bolesław Wstydlivy; zmarłszy 1279 r. złożony tu został, jakoteż i siostra jego ś. Salomea, wdowa po Kolomanie królu Halickim. Sebastyan Petrycy, Piotr Kochanowski tłumacz Jerozolimy wyzwolonej i inni znakomici mężowie, popiersiami swemi lub grobowcami napełniają świątynię. Zdobią ją obrazy Tom. Dolabelli i stalla ślicznej rzeźby, perłową macicą w hebanie wysadzane. — Koś. ś. Piotra, Jezuitów, zewnętrzną wspaniałością, oraz gustem budowy rzymskiej, wielce okazały. Stawiać go począł Zygmunt III r. 1597. Pod w. ołtarzem spoczywają zwłoki Piotra Skargi † 1612 r.; do piękniejszych pomników grobowych należą: Jęd. Trzebieckiego bis. krak. † 1679 r. i rodziny Branickich. — Na rynku stoi murowany kościółek ś. Wojciecha, pamiętny podaniem, że na tém miejscu ów święty, wiary nauczał. — Od najpierwszych czasów przyjętego w Polsce chrześcijaństwa, istniał na skalistym wzgórzu, *Skalką* zwaném, koś. ś. Michała. Tu Stanisław ze Szczepanowa bis. krak., z rąk Bolesława II Śmiałego, śmierć poniósł męczeńską d. 8 maja 1079 r. Tu zwłoki jego złożone były, nim je do katedry przeniesiono, ręka wszakże świętego w skarbcu tutejszym pozostała. Kazimierz W. na miejscu dawnego, ozdobny wymurował koś. paraf. pod nazwaniem ś. Stanisława, a sławny dziejopis Jan Długosz, osadził przy nim Paulinów; zmarłszy zaś 1480 r. nominatem na arcyb. lwowskiego, pod koś. złożony został. Królowie nasi, w dniu koronacją poprzedzającym, uroczystą z zamku do tutejszego koś.

odprawiali processyą, na uproszenie od Boga pomocy do dobrego sprawowania rządów.

Miasto murami opasane, ma 8 bram, t. j. Grodzka, Poboczna pod zamkiem, Wiślna, Swiecka, Sławkowska, Mikołajska, Nowa w końcu ulicy Siennéj, Floryańska, która dla swego kształtu, starożytności i ogromu, trzyma pierwszeństwo.— Ssta krak., nosi tytuł Generała Małopolskiego.

Przedmieścia: 1. *Stradom*, za bramą Grodzką. Nazwa jego pochodzić może od *Stra*, bożka wiatrów u Słowian, który mógł tu mieć świątynią, czyli swój *dom*. Postanowieniem Jagiełły 1419 r., przyłączony został Stradom do Kazimierza i pod władzę tamiecznego magistratu oddany. Lustracya 1665 r. wyraża: „nim Stradom spalony y *funditus* (przez Szwedów) zruinowany został, było na nim dom. 25, ktore czyns wypłacały do Wielkich rządów, drugie nic nie płaciły. Dotąd zadnego domu, ani kamienice niemasz.“ R. 1779 uznany został za oddzielne miasto od Krakowa. Jest tu obszerny klasz. Bernardynów, założony 1453 r. przez kardyn. Zbigniewa Oleśnickiego bis. krak. Koś. ozdobiony obrazami pędzla zakonnika Fran. Lexyckiego, słynie grobowcem błogos. Szymona z Lipnicy.

2. *Kazimierz*. Założywszy je Kazimierz W., obdarzył 1335 r. prawem magdeb., stanowiąc niezawisły od Krakowa magistrat z prawem miecza; słowem, wyraził w przywileju: iż jest osobnem miastem; zabronił duchownym i świeckim osobom osadzać w odległości mili jakichbądź rzemieślników; ustanowił targ we czwartek, dozwolił spławu na Wiśle i Wildze w przestrzeni mili, nadał mieszkańcom wolność sprzedawania sukien i wszel-

kich towarów w Krakowie i innych miastach, i t. p. R. 1336 zezwolił mieć skład soli, ołowiu, miedzi, a 1340 r. przyłączył wieś *Bawół*, która z czasem w obręb miasta weszła. W niejto wspaniałe zbudował domy, osadziwszy zaś 1347 r. nauczycieli, nowemu nauk przybytkowi, nadał miano akademii. Z powodu niezdrowego i bagnistego położenia miejsca, zakład naukowy przeniesiony następnie został do stolicy. Jagiełło zaprowadza 1389 r. jarmarki, uwalnia 1404 r. od opłaty ceł w całym państwie, a 1409 r. od dostarczania podwód; zezwala 1422 r. opasać miasto fossami i obwarować. Po zgorzeniu Krakowa 1494 r., przeniesieni tu żydzi, oddzielną i znacznieszą część miasta zamieszkiwać poczęli. Zygmunt I postanawia: ażeby podatek szos zwany, obracany był na naprawę murów. Lustracya 1660 r. wyraża: „Żydzi na święta uroczyste korzenia JP. Wielgorządcy krak. do kuchni dawać powinni. Lwy, rysie i inne bestyie w zamku będące opatrować żywnością, albo na żywność na każdą bestyją na cwierć roku fl. 30 dawać *podług dawnych zwyczajów zwykli.*“ *Uniwersał Jana Kazim.* 1662 r. poleca urzędowi radzieckiemu, aby miasto warmatę i żywność zaopatrzył, a żydzi mury oprawiali. Podług lustracyi 1665 r. „Wisła od zamku obrocila sie pod Kazmierz, także iey pod most mało co idzie, brzegow siła zabrała, stodoł solnych odeszła y za najmnieyszą powodzią staw krol., bo sie iuz poden blisko wdarła zabierze. Gdysmy pilno inquirowali przy czyny tego, dano sprawę, ze strozni stawiali y stawiaia skrzynie rybne na Wisle pod zamkiem, a tych skrzyn bywa po kilkudziesiat, ktoremy odpędziły wode y wsparły wszystką do bramy Wielickiej. *Requirimus*

tedy Wielkorządce krak. i t. d. *Aquaeductus*. Przed przysciem nieprzyiaciela były rury, ktoremy zdaleka wode do rynku prowadzono. Jest staw pod miastem na rzece Wildze, zarosły *in parte*, szacunek iego spustu na 3 lata moze sie taxowac na fl. 150. Kamienicy domow *intra moenia* 77, miedzy szewcy za krak. bramą domkow 4, na podbrzeziu domkow 10.“ — R. 1667 wydany został mandat do magistratu, aby most na Wiśle przez Szwedów zniszczony, wybudował. Ciekawe zawiera szczegóły inwentarz 1733 r. sporządzony: „Kazimierz opłaca z 15 łanów od fundatora swego nadanych zł. 9, gr. 16; pierścienego dla krolowey zł. 9, gr. 18, na kuchnię króla JMci wołu karmnego co rok, albo zł. 40. Zydzi powinni płacić szpilkowego do prowentu wielkorządowego dwieście czer. zł. Otrzymali iednak przywilej *tempore felicitis coronationis* ś. p. Augusta II, a potym *subsequentitempore prorogationem libertatis* od płacenia. Jednak ta libertacya nie zkassowana *in anno* 1730 y powinni płacić punktualnie co rok te 200 cz. zł. Ci zydzci obligowani są dawnemi rewizyami i 1725 r., aby każdego roku 3 razy na uroczystość W. Nocy, Świątek Z. y Boż. Nar. dawali albo *in natura* korzenia za zł. 40 na każdy raz W. Wielkorządcy, zosobna JP. Podrządczemu *in ea quantitate*, a na ostatek P. Pisarzowi Prowentowemu. Co y teraz wydawać *tenentur*. Obligowani byli żywić bestye, ktore chowano na dworze król., iakoto: lwi, lamparty iinne, czego zaszła dyspozycya an. 1668, aby za to dawali zł. 240, na reparacyą okien zamku krak. Lubo ten narod teraz iest srodze zubozony y ma wielkie *onera*, osobliwie długow samych przeszło siedmkroć sto tysięcy, iednak iezeli zajdzie *dispositio*

skarbu, muszą zadosyć uczynić tey obligacyi.—Staw nie-
tylko dla zerwania grobli zdawna spustoszony, ale iuż
go większa część wpadła w Wisłę, ponieważ w tym miey-
scu srodze rwie woda y iest wielkie niebezpieczeństwo,
aby tego wszystkiego nie zabrała stawu. Jakoż ieżeli nie
dadzą tamm, to pewnie do Kierzemionek Wisła przerwie
y miałby skarb wielką szkodę przez zabranie szop.“—
Izraelici, od chwili osiedlenia swego, dostarczali Rekto-
rowi akademii, Professorom, kollegiom i bursom na
Boże nar. i Wielkanoc, pewną ilość cukru, pieprzu, im-
bieru, szafranu, goździków, cynamonu, ródzenków,
ryżu, migdałów. R. 1724 zamieniono tę daninę na sum-
mę pieniężną do lat 28; po takowych upływie, za wda-
niem się J. K. Branickiego Wdy krak., nastąpiła 1752 r.
ugoda między akademią i synagogą, mocą której prze-
dłużono na lat 26 okup pieniężny w ilości 500 zł. rocznie.
Zawarowała nadto akademia, ażeby synagoga należny
kobierzec nowo obranemu Rektorowi oddawała; dwóm
bedelom, którzy ją od wszelkich napaści, *tumultów, ag-
grawacyj i impetycyj*, osobliwie w święto ś. Wawrzyń-
ca bronić powinni, każdemu wedle dawnego zwyczaju
po złotemu na tydzień wypłacała; ryb na wigilią Bożego
nar. i na w. Czwartek dostarczała; ażeby Rektorowi po
zł. 12, Pisarzowi sądów rektorskich po zł. 6 kwartalnie,
księdzu zaś Seniorowi szkoły Bożego Ciała po zł. 2 ty-
godniowo płaciła. Nawzajem zastrzegła sobie synago-
ga: ażeby studenci do miasta żydowskiego i ich łązien
nie chodzili, po sklepach nie napastowali, od żydów
miejscowych, przejeżdżających lub wyjeżdżających,

opłaty i kozubalców nie wymagali ⁽¹⁾, lecz tylko od obcych żydów, jadących wozem po gr. 12, konno po gr. 6, od pieszo zaś idących po gr. 4, na szkołę wybierali. — Ze świątyń odznaczają się: koś. ś. Katarzyny z klasz. Augu-
styanów. Obszerny ten i okazały gmach gotyckiej budo-
wy, dziełem jest Kazimierza W., który przy zakładaniu
węgielnego kamienia 1342 r., pierścień swój złożył.
W czasie trzęsienia ziemi 1786 r. porysowało się skle-
pienie i odtąd koś. zamknięty został. — Koś. Bożego Ciała
na gruncie wsi Bawół, założył 1347 r. Kazimierz W.;
objęli go 1405 r. Kanonicy regularni Lateraneńscy. Ka-
rol Gustaw król Szw., oblegając Kraków 1655 r., prze-
mieszkował w tutejszym klasztorze. — Kazimierz, dla od-
różnienia od innych miejsc t. n., zwany jest *Górnym*;
leży na wyspie, z jednej strony Wisłą oblaną, z dru-
giej zaś płynie kanał starą Wisłą zwany; otaczające mu-
ry mają Glinianą i Wielickę bramy.

3. *Kleparz*, przez Kazimierza W. założony, osobnem
jest miastem i własnemu ulega magistratowi. Przywi-
lejem 1366 r. otrzymało prawo magdeb., nazwał je król
Florencyą i murem oprowadzić dozwolił. *Quam exnunc
Florentia volumus nominari et eam muro circumdare
permittimus.* Kazimierz IV potwierdzając ten przywi-
leję 1456 r., mówi: *Florentia alias Kleparz.* — Lustracya
1563 r. szeroce rozwodzi się nad tém miejscem; oto nie-
które ustępy: „dawayą na pyerssziehen krolowej kazdi

(1) U Izraelitów *kosobales*. Był to zwyczaj z czasem w prawo
zamieniony, wybierania od żydów pewnych danin na materyał pi-
śmienny dla uczących się ubogich żaków. — Ob. mieszkania i po-
stepowanie uczniów krak. w wiekach dawniejszych, przez Józ.
Muczkowskiego, 1842 r.

rok do skarbu *mar.* 1, gr. 12. Od dwu posthrzigaczow *mar.* 6. Rzeznyczy pokazali przywilej KJM. Pana naszego dzisiejszego na 30 yathek, z kthorich mają płacicz per *mar.* 1 *pro quartali*. Loyu smelczowanego z kazdey yathky na rok per *lapides* 5. Wolu yednego dobrego karmnego powinnykazdi rok dacz do kuchni JKM. Jathek szewckich 12, z kthorich kazdey placzą *pro quartali* per gr. 6. Jako yathky chlebowe pogorzali od kilkudziesiath lath, thak ysz do thego czasu yesscze niepobudowano. Domi, dwory y folwarki okolo Kleparza, kthore ani mieszckiego w mieszczie mają, ani podathkow placzą, ani posluszenstwa na Wielkie rzádi czinią y owszem sie tham wszisczi zbithni ludzie przechowiwaia: iurisdiciej X. bis. Crac. domow 36, conventhu y spithalia s. Ducha dom. 25, Vicariow zamku Crac. dom. 14, Probosthwa s. Philipa domi 3 y folwark. Na drugiej stronie ku szelnicy y ku Pradnikowi: iurisdiciej Crac. dom. 12, Vicariow s. Floriana 6, Podkusthoszego oszm. „Podług inwentarza 1733 r. „mieszczanie daia na każdy rok piersciennego na S. Marcin zł. 2. Bywało szewcow przedtym po 12, *tandem* 1692 tylko ich dwoch było, teraz iuż żadnego nie masz. Rzeznicy *secundum usum antiquum* daia na S. Marcin zł. 240, gr. 24.“ — Miejsce to, ważne jest pod względem odbywającego się znacznego handlu zbożem; w koś. ś. Floryana złożone są zwłoki tegoż świętego, nadesłane od Papieża 1185 r.; bis. Ge-deon począł mury koś. wznosić, a Kazimierz Sprawiedliwy ustanowił kanoników i dochodami nadał.

4. *Rybaki*, 5. *Smoleńsko*, 6. *Zwierzyniec*, z klasz. PP. Norbertanek; fundacyi Jaxy herbu Gryfokoło 1181 r. — 7. *Piasek* inaczej *Garbarze* nad Rudawą, z koś. Karme-

litów. Budować go począł Wład. Herman 1087 r., do-
kończył zaś Jagiełło i sprowadzonych 1397 r. z Pragi
zakonników osadził. — Kapucyni, fundowani 1699 r. —
8. *Wesoła* dawniej *Strzelnicą* zwana, gdzie kościoły:
ś. Mikołaja, Karmelitów bosych i Karmelitanek.

Stykają się z przedmieściami, porządne i zamożne wio-
ski, własnością miasta będące: *Czarnawieś*, *Nowawieś*,
Krowodrza; żyzne ich ogrody obfitują w sławne kar-
czochoy i inne wyborne jarzyny ⁽¹⁾.

Promnik właściwie *Prądnik*. Nazwę tę nosi sześć wio-
sek, z nich znaczniejsze są: *Prądnik Biały* i *Czerwony*,
nad strumieniem *Prądnik*, którego źródłosłów pocho-
dzi może od prędko płynącej wody; jakoż w przywile-
jach odwiecznych pisano: *flumen Prandky*. W jednej
z tych wiosek, sławny za Zyg. Augusta, Samuel Macie-
jowski bis. krak. zbudował pałac, z upodobaniem przez
następnych biskupów zamieszkiwany; ogrody i młyny
zdobiły to miejsce. Na tutejszych błoniach, spotykała
liczna izbrojno przybrana szlachta Henryka Walezyu-
sza d. 18 lutego 1574 r., pierwszego z elekcyjnych kró-
lów przybywającego do stolicy; jaki zaś był przepych,
jakie orszaki senatorów i magnatów, jak bogato i ko-
sztownie ubrane nadworne ich hufce, opisuje Solignac.
Na równinach między temi wsiami a Kleparzem, otrzy-
mał Jan Zamojski H. W. K. przeważne nad Maxymilia-
nem arcyks. Rakuskim zwycięstwo d. 25 listop. 1587 r.

(1) Winienem wyznać, iż do opisu Krakowa i miejsc przyległych
posłużyło mi szacowne dzieło Ambr. Grabowskiego: *Kraków i jego
okolice* 1836 r. Przydane przezemnie szczegóły, czerpane są z ró-
żnych źródeł; w przytaczaniu zaś dosłowném, zachowana najwier-
niej ówczesna pisownia. T. L.

Tu zwykle nowoobrzanych witano królów, z tegoteż miejsca, przywiezione zwłoki monarchów z okazałością na zamek prowadzono. — Włościanie wypiekają chleby, smakiem i ogromem słynne.

Łobzów. Obrawszy miejsce to Kazimierz W. na letnie mieszkanie, wystawił 1357 r. zameczek — „gdzie chował miłośnicę z Czech, rzezoną Rokicyana, która była niepospolitej cudności, ale nią potym wzgardził, a Hester żydówkę na iey miejsce wziął.“⁽¹⁾ — Ustronie to ulubionym było pobytom wielkiego króla; że miał tamże gospodarstwo wiejskie, okazuje się z przywileju 1367 r., w którym wyraża: iż dla pomnożenia dochodów skarbu swego, założył tuż przy folwarku wieś na prawie niem.; pragnąc oraz, aby ta należytego wzrostu nabrała, uwalnia mieszkańców od poborów, składek, podatków, robocizn, podwód i sepu na lat dwa. R. 1386 w chwili zaślubin Jagiełły z Jadwigą, narzeczony jej w dzieciństwie Wilhelm ks. Rakuski, ukrywał się tu i o mało schwytanym nie został. Jan Olbracht zastawia 1501 r. Łobzów we 2000 zł. węg. Janowi Bonarowi rajcy krak., na którego wstawienie się, uwalnia 1507 r. Zygmunt I włościan od pańszczyzny, stanowiąc natomiast czynsz roczny 12 grzywien, każda po 48 gr. Tu 6 lutego 1512 r. powitał Zygmunt I, pierwszą swą małżonkę Barbarę Zapoli, córkę Wdy Siedmiogrodu, przybyłą w towarzystwie matki, brata Janusza i Kazimierza ks. Cieszyńskiego. Również i Zyg. August spotykał na błoniach tutejszych d. 29 lipca 1553 r., trzecią swą małżonkę Katarzynę córkę Ces. Ferdynanda I, a wdowę po

(1) Bielski, *kronika świata*.

Fran. Gonzadze ks. Mantuańskim. Cotylko zamożna Polska posiadała znakomitych dostatkami, dostojęnstwy i nauką sławnych mężów, dodać do tego ks. Szląskich i innych lenników, wszystkoto wystąpiło na czele swoich szyków.—Lustratorowie 1563 r. podają. „Wthey wszy kmyeczy 12 y włodarz, szyedzą na ogrodziech zakupnich, a na rolyach kroliewskich. Placzą pospolu ze wszistkiego, iedna połowicza *pro quartaliper gr. 8, den. 11*, a druga połowicza *per gr. 6. Singuli per capones 2 et per ova 20. Summa totius intratae facit mar. 10, gr. 42, den. 12.*“—Ile Anna Jagiellonka troskliwą była o włościan, dowodzi jēj postanowienie d. 9 sierpnia 1574 r. „Oznajmujemy wszem w obec i każdemu z osobna komu to wiedzieć należy, iż się wielekroć skarżyli poddani dzierzawy Naszej Łobzowskiej, o ciężkie i niezwyuczajne roboty, użyliśmy JMX. Wojciecha Starozrębskiego bis. Chełmsk. i P. Stan. Płazy Ssty Osieckiego, aby do Łobzowa zjachali i tam wszytych ich krzywd przesłuchali i lepiej wszytko co się dzieje obaczyli i wyrozumieli, a postanowili jakoby wiele którym sposobem ci poddani co robić do folwarku mieli, aby ze szkodą Naszą a z ich krzywdą nie było. I gdy tam JMX. biskup z P. Płazą zjachali, obaczyli, że ci poddani ról nie wiele mają, i tak z nimi postanowili: aby okrom czynszu i innej dani zwykłej, nie robiąc z ról swych więcej, jeno na każdy tydzień po dwu dni, jako im urzędnik roskaże, jeśli końmi, wołmi, pługiem, wozem albo też osobą ich, wszakże tym sposobem, żeby wychodzili na robotę wczas, t. j., jako słońce wschodzi, z roboty nie zchodzili, aż kiedy słońce zachodzić będzie. A w południe tedy im też będzie powinien urzędnik Nasz słusznego

odpoczynienia pozwolić, żeby i sami się najedli i konie i woły swe nakarmić mogli. A krom dni wyżej opisanych, mają ciż poddani koleją do młyna i na targ ze zbożem z dworu ilekroć potrzeba jeździć. A także też i straż w dworze będą powinni trzymać, gdyby się trafiło urzędnikowi gdzie odjechać, po sprawach i potrzebach Naszych. A iż to tak którycheśmy tam ślali postanowili, i poddani na tym przestawają, tedy My też na tym przestawamy, i rokazujemy urzędnikowi Naszemu terażniejszemu i potym będącemu, aby na większe roboty poddanych wyżej opisanych Naszych nie wyciągał, jeno na takie, jakie się postanowiły, i na tym liście są opisane.“⁽¹⁾—Podupadły gmach tutejszy odbudował Batory, wewnątrznem zaś onego uporządkowaniem trudniła się pozostała po nim wdowa, wspomniona Anna. Pisząc do księdza Zajęca 1587 r. wyraża: „siła nam w Łobzowie poodmieniano; radziłyśmy, aby pałac z ogrodem, a ogrody z gumnem i przyległościami dobrze respondowały. Bo znamy, że tam król Jmć nieboszczyk, Pan a małżonek nasz, na coś znacznego zanosił. Upewniłeś nas, że dał dostatek pieniędzy na skończenie wszystkiego wewnętrznego budowania rzemieśnikom, każdemu według rzemiosła jego a potrzeby gmachów.“ Sprowadzone ciało Batorego z Grodna 1588 r., przez dwa dni wystawiono w pałacu, poczem 23 maja z wielką okazałością prowadzone do katedry.—Anna z domu Rakuskiego, żona Zygmunta III, wydała na świat 9 czerwca 1595 r. w Łobzowie, królowica Władysława. Tenże monarcha z upodobaniem tu przebywając, przekształcił pałac, a

(1) Zmieniłem pisownią, nienaruszając w niczem wystąpienia. T.L.

raczej rozebrawszy na nowo wystawił. Drugą jego małżonką Konstancya, siostra rodzona pierwszej, przybywszy 3 grudnia 1605 r. z matką, bratem i siostrą, zatrzymała się w Łobzowie przez dwa dni. Gdy Kraków przestał być stolicą kraju, utraciło i to miejsce dawną świetność, a natomiast urządzona tu została mennica. Zwłoki Zygmunta III i Konstancyi, złożone były w Łobzowie 1633 r., zanim pogrzeb nastąpił. Karol Gustaw król szwedzki oblegając Kraków, przemieszkował tu we wrześniu 1655 r. — Jan III idąc na odsiecz Wiedniowi, oczekiwał w Łobzowie w sierpniu 1683 r. na ściągające się wojska; a po odniesioném zwycięstwie, odsyłając zdobycze wojenne, pisał do królowej: namioty wezyrskie, jako najporządniej w sklepach łobzowskich kazać złożyć. Po ukończonej wyprawie, stanął tu król w wigilią Bożego nar. i całą zimę przemieszkował. Inwentarz 1692 r. podaje: „w ogrodzie są kwatery francuzkie z herbami królestwa bukszpanami zasadzone. Około tych kwater płoty, a w kwaterach żołnierz wysadzony z kopią. W tymże labirynt siany, który teraz sztachetami nowo obwiedziony i drzewkami nasadzony na francuzką modę. Jesttu figarnia, w której drzewa rodzayne z figami.“ — Udając się August II na obrzęd koronacyi, stanął tu 31 lipca 1697 r. i powitany został od znakomitych panów; a że zamek krak. zajęty był przez stronników ks. de Conti, przeto dopiero 12 września okazały tamże wjazd odprawił. W czasie wojny szwedzkiej, przemieszkował tenże król w Łobzowie w maju 1706 r. — Lustracya 1709 r. w korpusie pałacowym, prócz małych mieszków, wylicza 18 pokojów, ozdobionych odrzwiami, kominkami i posadzką marmurowemi, oraz kaplicę, ale

bez ołtarza i pozytywu; wszystko grozi zawaleniem, poboczne budynki w stanie zupełnego zniszczenia, a ogród w znacznej części na łakę obrócony. Smutniejszy stan skreśla inwentarz 1733 r. „nad całym pałacem dachi *funditus* zgniłe, które miejscami wiatr y z krokwiemi połamał. Ogrod włoski teraz pusty, ulice zarosły; wielka część kwater obrocona na pole do siania zboża. Ogrod murem obmurowany, który miejscami iest zły. Figarnia, w ktorej tylko drzewka co specjalniejsze bywały y zioła.“ — Podróżujący 1778 r. William Coxe, takowy czyni opis: pierwotnej przez Kazimierza W. stawianej budowli, mało już jak sędzę pozostało. W dziedzińcu wewnętrznym stoją jeszcze zabytki gan-ku, wspartego na kolumnach doryckich. Widziałem w murze orła pols. wykutego w kamieniu, a około niego napis głoskami gotyckimi, lecz więcej nad An. Dom. MCCCLVII wyczytać nie mogłem. Leżą tam rozrzucone marmurowe słupce, świadki ówczesnej wspaniałości gmachu, którego część znakomitsza daleko jest późniejszą, budowana może przez Batorego, gdyż znalazłem na jednym miejscu napis: *Stephanus Dei gratia*. — Wieś Łobzów, należąca do ekonomii król., darował Stan. August akademii krak., dla ćwiczenia się młodzi w jeometrii praktycznej, oglądając zaś król 1787 r. szczątki murów pałacu, polecił rozkopać mogiłę w ogrodzie, w której jak wieść niesie, złożone być miały zwłoki Esterki, ale żadnego starożytnych zabytków nie znaleziono śladu.

Wola, nad Rudawą. Pierwotnie *Wolą Chełmską* zwana, zostawszy zaś własnością uczonego Justa Dycza (*Jostus Ludov. Decius*), Sekretarza Zygmunta I i syna jego toż imię mającego, otrzymała nazwę *Woli Justowej*.

Kalwini mieli tu zbór, którym zawiadował około 1555 r., uczony lecz niespokojnego umysłu pastor: Grzegorz Pauli z Brzezin. Następnie miejsce to należąc do Mik. Wolskiego Marsz. W. K. za czasów Zygmunta III, ozdobione zostało wspaniałym pałacem przez włoskich rzemieślników i rokoszsznemi ogrody. *Castellum elegantissimum, industria Itolorum opificum extractum* ⁽¹⁾.

Mogiła, (*Clara Tumba*), wieś o 5 ćwierci mili na wschód Krakowa, przy ujściu Dłubni do Wisły. Być może, iż otrzymała nazwę od znajdującą się mogiły, która zawierać ma grób Wandy, córki Krakusa ks. Chrobacyi. Bohaterka ta, według odwiecznej powieści, miłość i życie dobrowolną śmiercią około 740 r. w nurtach Wisły skończywszy, biegiem rzeki w téj okolicy na ląd wyrzucona, tamże pochowana została. Usypany pomnik, nosi imię mogiły Wandy. Iwo czyli Jan Odrowąż bis. krak., ufundowawszy 1222r. Cystersów w dziedzicznej włości Kacice przy Słomniku i 4 uposażywszy wsiami, przenosi 1226 r. zakonników do Mogiły i wznosi im koś. z ciosu. Kazimierz W. dokończył budowy klasztoru, który z wszelkimi zabudowaniami zgorzał 1447 r. A że klęska ta przypadła w sam dzień, kiedy Kazimierz Jagiel. W. ks. L. wstępował na ziemię polską dla objęcia tronu, uważano to, mówią kronikarze nasi, za złą wróżbę. Powtórny pożar 1473 r., znaczne także zrządził szkody. W liczbie Opatów tutejszych, chlubne zajmuje miejsce Marcin Białobrzski, następnie bis. kamieniecki, sławny nauką i pracami kaznodziejskimi. Stef. Batory ks. Siedmiogrodu, obrany królem — „na

(1) *Starowolski, Polonia* s. 21.

W. Piątek prawie 1576 r. do Mogiły przyjechał, gdzie dla nabożeństwa przez te dni nabożne zmieszkał, do którego X. bis. Kuiański trzech kaznodzieiów niepospolitych Collegiatów wszystko posłał: Marcina Pilzna, Stan. Sokołowskiego i Marcina Kłodawitę, aby król między nimi obrał sobie którego chciał: i obrał xiędza Sokołowskiego, który kazywał u niego długo. D. 18 kwietnia król Stephan wyiechawszy wiechał do Krakowa, z pocztą swą dosyć ozdobną⁽¹⁾. — W czasie rozwołanej elekcji, Maksymilian arcyks. Rakuski zajmuje Mogiłę w październiku 1587 r., a rozłożywszy działa i obozowe zawady, częstemi poselstwami i listami, stronę Zygmuntofską przyciągnąć do siebie usiłował; to znowu składał rady wojenne, mając przy sobie Górkę, Jazłowieckiego, Zborowskich, Stadnickich i innych. Lecz po niepomysłnej utarczce u Prądnika, straciwszy nadzieję poddania się stolicy, odciąga z wojskiem ku Śląskowi. Wieś ta w miłej okolicy leżąca, słynie okazałemi gmachami klasztoru i pięknym kościołem, zawierającym wiele grobowców i pomników, między innemi: Jana Muskaty bis. krak. † 1320 r., Pawła Piaseckiego bis. przemyskiego, a oraz opata mogińskiego, sławnego dziejopisa, który zmarł 1649 r.

Bielany. Na zachód o milę od Krakowa, wznosi się nad Wisłą wysoka i skalista góra, gęstym zarosła lasem, mająca rozległe i zachwycające widoki. Pierwotnie zwana była *Bielnisza*. Mik. Wolski, wysłany od Zygmunta III w poselstwie do Klemensa VIII, upodobał był sobie zakon S. Romualda (Kamedułów), osiadłych w pustyni

(1) *Bielski*.

Montis coronae w bliskości Perugia i wyjednał u nich, że mu kilku członków zgromadzenia swego do Polski nadesłać przyrzekli, którym klasztor wystawić i uposażyć obowiązał się. Za powrotem do kraju, długo upatrywał stosownego miejsca. Najdogodniejszą zdawała mu się tutejsza góra, własność Sebas. Lubomirskiego kaszt. wojnickiego, lecz ten odstąpić jęj nie chciał. Nakoniec w czasie uczty, podpisuje akt darowizny góry wraz ze wsią; nawzajem zaś Wolski, uczynił mu dar z wielkiey ilości naczyń srebrnych stołowych. Z powodu takowej zamiany, otrzymała góra nazwę *Srebrnej* (*Mons argenteus, argentinus*), a na jęj szczycie wznosić się począł ogromnym nakładem, wspaniały i obszerny koś. Wniebowzięcia N. P. Przybyli z Włoch zakonnicy, otrzymują 1604 r. nadanie Mnikowa i Mnikowka z tém zastrzeżeniem: iż gdyby kiedy zakon miał być zniesionym, natedy wszystkie dobra uposażenie klasz. stanowiące, do rodziny fundatora powrócić mają. Na dokończenie koś. wyznaczył testamentem przez lat 10 po 5000 zł., polecając miejsce to opiece królowej. Zmarłszy w Przemyślu d. 9 marca 1630 r., pochowany został przy wielkich drzwiach koś. tutejszego. — Gdy Karol Gustaw zbliżał się 1655 r. pod Kraków, a zapalone przez Czarnieckiego przedmieścia, dalekie oświecały okolice, z boleścią serca przypatrywał się Jan Kazimierz pożarowi z Bielan. Srogiego obejścia się doznali pustelnicy od Szwedów; rozpędzeni i tułacze, dopiero po ustąpieniu nieprzyjaciół wrócili do swego eremu i szkód naprawą zajęli się. Potwierdzając uposażenia klasz. konst. 1667 r. wyraża: „fundacyą Ojców Kameldulów na *Srebrnej Górze*, od W. Mik. Wolskiego Marsz. W. K. na ziemskich

i dziedzicznych dobrach swoich uczynioną, *authoritate Conventus praesentis in toto approbuimus et immunitatibus ecclesiasticis adscribimus.*“ R. 1706 przepędził tu August II na rekolekcyach dni cztery i dopiero w samę wielkanoc wrócił do Krakowa. Kościół marmurami ozdobiony, ma pod sobą jakoby drugą świątynią, gdzie chowani są zakonnicy. Raz tylko do roku, t. j. 19 czerwca w dzień ś. Gerwazego i Protazego dozwolony jest przystęp kobietom do kościoła. Niektórzy wywodzą mianem Bielani, od białego zakonników ubioru; jakoż kamedułę zwano dawniej Bielanim, Bielanie.

Balice, włość w śliczném położeniu, o 1½ mili od Krakowa, niegdyś własność Tęczyńskich, następnie Bonarów. Pierwszy z nich Jan, przeniósł się z bracią z nad Renu do Polski pod koniec panowania Kazimierza Jagiel.; początkowo był kupcem krak., następnie burgrabią zamku i przełożonym nad zupami solnemi. Kupiwszy Balice, pięknym ozdobił pałacem i ogrodami. Nader powabne musiało być to wiejskie ustronie, sądząc po wyrażeniu Orzechowskiego: *villa haec Bonarorum est, quam ipsum Lucullum aedificasse diceres.* Tenże Bonar ⁽¹⁾ przyprowadził do porządku zadłużony skarb publiczny, wykupił własną szkatułą ziemię Spiską i wiele innych dóbr koronnych, zamek krak. podźwignął i t. p., zmarł 1523 r. Sstą Rabsztyńskim i Oświecimskim. Jnny Jan Bonar kaszt. Chełmski, Ssta krak., hojnie podejmo-

(1) *Tegoczesnym autorom, podobalo się przekształcić to nazwisko na Boner. Że się pisali Bonarami, liczne są dowody w księgm. metr., a W. Ig. Zagórski posiada dokument 1546 r. z wyraźnym podpisem. Severinus Bonar a Balicze Castel. Sandeczen. manu propria scripsit. T. L.*

wał tu 28 lipca 1553 r. Katarzynę, córkę Ces. Ferdynanda I, a przyszłą małżonkę Zyg. Augusta. Gdy ród Bonarów wygasł, przeszły obszerne ich imiona do spokrewnionej z nimi możnej rodziny Firlejów, a miejsce to, stało się przytułkiem uczonych i wolnie myślących w zdaniach religijnych. Przybywającego na objęcie rządów państwa Henryka Walezyusza, wspaniale tu przyjmował d. 17 lutego 1574 r. Jan Firlej Wda krak. Ztąd także odbywała 1592 r. wjazd do stolicy, Anna arcyks. Rakuska, narzeczona Zygmunta III. Jadący do Polski kardynał Henryk Gaetano legat pap., przybył w czerwcu 1596 r. do Balic, które w ten sposób opisuje sekretarz poselstwa: pałac piękny i obszerny, drewniany jednak; ogród rokoszny, pełny owoców, takich nawet, które w tym kraju są rzadkie, jakoto: winogron, fig, brzoskwiń, moreli. Przez trzy dni zatrzymał się kardynał w tém przyjemném miejscu z dworem swoim i przez cały czas podejmowany był kosztem Mik. Firleja Wdy krak.—Spółczesny Sarnicki, pałac tutejszy cudownym dziełem nazywa — *aula superbo sumptu extructa: opus inter miracula reponendum*. Za panowania Sasów, były Balice w ręku Szembeków, z których czcigodny Jan kanclerz W. K., często tu przemieszkował. Dawny drewniany pałac przeistoczony już był w murowany, lecz później opuszczony, znacznemu uległ uszkodzeniu.

Tęczyn, zamek na wyniosłej górze. Zbudował go około 1320 r. Nawój z Przegini herbu Topor Wda Sandom., którego syn Jędrzej Wda krak., przybrał imię Tęczyńskiego. Znakomity dom ten, dobrze ojczyźnie zasłużony, wygasł, jak Piasecki utrzymuje, na Stanisławie zmarłym 1634 r. w obozie podczas wyprawy tu-

reckiej. Że zaś przeżył go ojciec Jan Wda krak., 1637 r. zmarły, uważać przeto właściwie Jana należy za ostatnią iskierkę rodu Tęczyńskich, zwłaszcza że przy wszystkich umowach i urzędowych czynnościach, czy to powodowany próżnością, lub w jakim innym widoku, do podpisu swego dokładał: *ultimus virorum de Tęczyn*. Jedyną jego córką Izabella, połączoną ślubem z Łuk. Opalińskim Marsz. N. K., zlewem wielkiego majątku pomnożyła obszerne mężowskie imiona. Co do dziejów miejsca tego, godném jest wspomnienia, iż po zwycięstwie pod Grunwaldem 1410 r., osadził tu Jagiełło kilku znakomitych jeńców krzyżackich. Oblężony przez Szwedów 1655 r. zamek, własnością już Lubomirskich będący, poddał się na mocy układów, lecz gener. Königsmark niedotrzymując umowy, oprócz rabunku wielu pozabijał ludzi. R. 1703 był jeszcze mieszkalnym, ale czyli go Szwedzi w tym czasie spustoszyli, czy też innéj doznał przygody, dosyć że coraz więcej niszczał i zupełnie zaniedbany został. Mimo to wszakże, utrzymywała się jeszcze przez lat kilkadziesiąt kaplica, zawierająca zwłoki Kazim. Tęczyńskiego, które August Czartoryski Wda Ruski, dziedzic tej majątności, przenieść kazał do paraf. koś. przyległej wsi Tęczynka, a z niemi i fundusz kaplicy służący. R. 1787 oglądał Stan. August na wspólnie zwalone mury i wieże.—„Siedlisko to niegdyś zgasłej już rodziny, służy dziś tylko w ogromnych rozwalinach swoich za dowód niestatków rzeczy ludzkich. Bawiło N. Pana wysokie miejsce tego położenie, a z niego rozmaite góry, padołów i licznych wiosek widoki.“⁽¹⁾.— We

(1) Naruszewicz, dyar. podróży.

względnie mineralogicznym, góra tutejsza jest jedną z najważniejszych w kraju naszym; składa się z porfiru lub migdałowcu; okolice zaś obfitują w kwarcie, ametysty, chalcedony i w kopalnie węgla kamiennych. Przyległe miasteczko *Nowagóra* i 34 wiosek, stanowią hrabstwo Tęczyńskie.

Alwernia. Miejsce wabiące ciekawych piękną posadą wśród lasu. Krzysztof Koryciński kaszt. Wojnicki, założywszy koś. z klasz. Bernardynów, przyswoił mu nazwę pustyni, leżącej nad rzeką Arno w Toskanii, wślawioną mieszkaniem ś. Franciszka. Zmarły 1636 r. fundator, jest tu pochowany. Stan. August na prośbę swego Szambel. Alex. Szembeka, naznacza 1778 r. w Alwernii wsi jego dziedzicznej targi: na d. 15 stycznia, 26 lutego, 19 marca, 24 kwiet., 16 maja, 24 czerwca, 18 lipca, 17 sierpnia, 23 września, 21 paźdz., 23 listop. i 23 grudnia.

Lipowiec (*Lipovecia*). Odosobniony, na skalistój, lasem poroślej górze zamek, zwany *domus correctionis*, gdzie za wyrokami bis. krak., osadzani bywali duchowni, a dla poprawy ich życia, utrzymywano seminarjum—Fran. Stankar rodem Włoch, zdań Zwingla zwolennik i nauczyciel języka hebrajskiego w Krakowie, z polecenia bis. Samuela Maciejowskiego, był tu około 1548 r. zamknięty; lecz widząc, iż się zanoszi na sądzenie, zdołał uciec. Czcigodny Kons. Felicyan Szaniawski bis. krak., zmarł w Lipowcu d. 2 lipca 1732 r.—Zamek mający wyniosłą wieżę i warowną postać, lubo znacznie uszkodzony, zachowuje się w całości i jest mieszkalny. U podnóża góry, płynie strumień Płazianka.

Krzeszowice. Wieś ta z kościołem, mil 3 od Krakowa odległa, należy do hrabstwa Tęczyńskiego, słynie kąpielami siarczanemi i źródłem wody żelaznej, które około 1780 r. poznane zostały—Ks. August Czartoryski Wda Ruski, kazał tu wznieść niektóre budowle dla chcących wód używać, lecz zupełne upiększenie téj włości, dziełem jest jego córki, Izabelli ks. Lubomirskiej Marsz. W. K.—Któż opisać zdoła wrażenie, mówi pewien cudzoziemiec, jakie na podróżnym działa widok Krzeszowic? Tu się schodźcie bogacze! co angielskie ogrody zakładać myślicie, i niech ta wielka mistrzyni natura, waszą będzie nauczycielką. Patrząc na ten obraz zawołałem: słusznie wyrzekłów Anglik: Bóg stworzył wieś, a człowiek zbudował miasto (1).

Czerna. Na szczycie ogromnej góry, wśród skał i lasu, wznosi się koś. Karmelitów bosych, fundowany 1628 r. i kilką uposażony wsiami, przez Agnieszkę z Tęczyńskich Firlejową Wojew. krak.—Że zakonnicy trudnili się wykupem jeńców, okazuje się z konst. 1659 r. stanowiącej: „*upatruiać proventów tychże oyców, tenuitate cum onere redimendorum captivorum z rąk nieprzyjacielskich; Paczułtowie ze wsiami Sielcem i Zbigiem, od stacyi, chlebów żołnierskich, także stanowisk i przechodów wszelakich, do lat czterech uwalniamy*“—Skromna, niewielka świątynia, ozdobiona jest trzema z czarnego marmuru ołtarzami kształtnéj roboty. Napis łaciński, obok w. ołtarza na marmurowéj tablicy opiewa: iż d. 11 paźdz. 1640 r. Piotr Gębicki bis. Przemyski, kancl. W. K., poświęcił dom Boży. W zakrystyi

(1) *Nachrichten über Polen.*

znajduje się wizerunek fundatorki naturalnej wielkości, w sukni zakonnej, z książką w ręku, na której napis: *Fratres orate pro me; ustop zaś: Agnes Comitisa de Tęczyn Firlejowa, Palatina Crac., sacri hujus deserti fundatrix, pietate in egenos munificentissima. Post sexagesimum sextum aetatis, quadragesimum septimum viduitatis annum, diem extremum clausit, julii XVI calend. A. D. MDCXLIV.* Nad drzwiami klasz. wyryte są słowa ś. Bernarda: *Ipse Deus locum desertum quaerit. O beata solitudo, sola beatitudo.* „Głębokie milczenie odludne to miejsce napełniło. Mur w koło na ćwierć mili pustyni zajął, za którą zagrodę, wychodzić pustelnikowi nie wolno. Żadnego oni z sobą społeczeństwa nie mają i kilka razy tylko na rok, na czas krótki schodzą się: przechadzka nawet we dwóch, jest im zabroniona. Jeden przełożony z świeckimi rozmawiać i bawić się może, ale żadnego z pustelników nikt nie obaczy“⁽¹⁾— Tu i w przyległych górach, dobywają od wieków, rozmaitego koloru marmury. Rzemieślnicy z Włoch za rządów Stan. Augusta sprowadzeni, pierwsi dopiero nauczyli piękne z marmuru sprzęty wyrabiać i nadawać mu połysk. Wspomniony król, zwiedził kopalnie 1787 r. i tu-tejszych zakonników. W obrębie murów klasz., pośród gęstych drzew i krzewin, znajduje się kilka kapliczek murowanych i pustelnicze fundatorki mieszkanie, która w grobie koś. spoczywa.

Ojców nad Prądnikiem, mil dwie od Krakowa. Gdy Wacław Czechami kraj zalał 1292 r., pozbawiony rzą-

(1) Karpiński, podróż do Krakowa 1788 r. — Około 1800 r. zwolniono regułę, a zakonnicy odtąd pełnią usługę religijną i po wsiach przyległych.

dów Władysław Łokietek, ukrywał się w tych ustro-
niach. Kazimierz W. objąwszy rządy państwa, pomny
na tułactwo ojca, wymurował zamek, dając mu nazwę
Ociec. Budowa ta, na szczycie trudno dostępną skały
wzniesiona, znakomitą była warownią w czasach, kiedy
samo przepaściste położenie stanowiło obronę. Lustra-
torowie 1620 r. wyrażają: „zamek Oicowski barzo spu-
stoszały, P. Starosta terazniejszy Mik. Koryciński ode-
brał, a zgola tylko *ruinam ipsam*, który choć w krot-
kim czasie od obięcia swego *in reficienda eadem ruina*
nieustaie. Z wielkiej części restaurował y dalei restau-
rować chce, obiecuiąc to sobie po JK.M., że *sumptus* co
go podeimie przez *Revisores* kiedykolwiek na to zesła-
nych oszacowany iemu samemu albo potomkom iego
wrocony będzie“— Jakoż sejm 1633 r. bacząc na potrze-
bę utrzymania pogranicznego (?) tego zamku w dobrym
stanie, wyznaczył rewizorów celem oszacowania łożo-
nych nakładów. Zajęty przez Szwedów 1655 r., znacz-
nie uszkodzony został; lustracya zaś 1660 r. takowy
skreśla opis: „*Castrum Ociec* na skale wysokiej *natu-
raliter* obronny, kosztownie ufortyfikowany. Brama
z ciosanego kamienia, przy ktorej *pons sublicius* y fossy
altitudinis immensae. Na bramie izdebka y retyratka
porządnie wystawiona. Wieża *sexangularis figurae* na
bardzo wysokiej skale, z ciosanego kamienia; na tey
troie pentra do schowania tylko. Armaty zadney Króla
JM. nie masz, oprócz kilku działek potomkow s. p. P.
Kancelerza własnych.“ — Oprócz ślicznego położenia i
zachwycających widoków, słynie Ojców dwoma piecza-
rami; pierwsza zowie się *ciemna*, druga nierównie ob-
szerniejsza, ma nazwisko *królewskiej*, na pamiątkę że

była przytułkiem nieszczęśliwego Łokietka. W obu wszystkie ściany i sklepienia obłożone są stalaktytami, wiszącymi w sople. Wracając Stan. August z Krakowa 1787 r., zjechał do Ojcowa d. 5 lipca, w celu obejrzenia jego osobliwości.— „Wjeżdża się do zamku, mówi Naruszewicz, przez most wysoki, mając około siebie ogromne góry porośnięte na skałach drzewami okryte. Powitany N. Pan biciem z armat, udał się konno do owęj sławnej groty o ćwierć mile leżącej. Wydrążyła natura w pośrodku skalistej góry wielką jaskinię, do której się wchodzi między łomami kamieni i zaroślami chrustów przez mały otwór. Na samym jej wstępie daje się widzieć loch nakszałt obszerniej sklepionej sali, stokilkadziesiąt łokci dłużyzny, 35 szerzyzny, a do 10 lub więcej wysokości mającej. W tym lochu zwężającym się nieznacznie, ciągnie się z boku inna pieczara wąska z niższym sklepieniem, która, jak daleko w skałę zachodzi mieszkańcom nie wiadomo. Wszedłszy N. Pan do owego lochu, zastał całe to podziemne mieszkanie oświecone. Na środku stała brama z cyfrą król., za którą muzyka na dętych instrumentach odezwała się.“— Ostatnia lustr. 1789 r. tutejszego niegr. Starostwa opiewa: „Zamek stoi na wysokiej skale, wymurowany na dwie kontygnacye, z bramą na około obmurowany, z pokojami i kaplicą ze wszystkim w dobrym stanie, dachem gontowym pokryty. Piwnica pod zamkiem w skałe wykuta. Oficyny wymur. z kuchnią, szpiżarnią pod gontami, wygodne i dobre, wozownia murowana. Wieża wysoka przy bramie, o 2 piętrach na więźniów, do niej drzwi żelazne. Folwark na dole, browar, karczma, młyn i pieła czyli tartak nad Prądnikiem.— Lasy utrzymywane

dobrze, mogą przynieść rok rocznie kilka tysięcy intraty, albowiem są zdatne na gonty, tarcice, a prócz tego same siągi zawsze bydź mogą dobrze zpieniężone, gdy Ojców o dwie mili od Krakowa położony— Summa intraty Sstwa zł. 13110, gr. 29.“— Na rozkosznej dolinie porozprasane są chaty i zagrody wieśniaków; z obu stron wznoszą się wysokie zaroślami okryte wzgórza, skały dziwacznych kształtów naśladują swą wysmukłością wieże; ówdzie mur z litój opoki pionowo ścięty, zdaje się być facyatą przez olbrzymy zamieszkanego pałacu; tu na pochyłości góry zwalone w nieładzie odłamy głazów, tworzą jakoby zwaliska dawnego amfiteatru, inne zaś przyjęły na siebie postać bram i baszt obronnego zamku. Każda ze skał ma swe imię, jakoto: Kopuła, popiersie Wreborza, Szabelka, Łaskawiec, Piłarzowa skała; każdej wywodzą początek nazwiska, każdej towarzyszą podania. Zasadą ich wyobrażenia religijne, historyczne, pamięć jakich zdarzeń miejscowych, dziwaczne częstokroć urojenia, które zabobonność i przesady ówczesne malują, a miłość główniejszą gra rolę.

Skała nad Prądnikiem. Miasteczko to nie należy brać za jedno i toż samo z odwiecznym niegdyś zamkiem w bliskości leżącym, *Skałą* zwanym. (*ob. Grodzisko*)— Długosz mówi, iż Bolesław V Wstydlivy, założył miasto Skałę na miejscu *Stankon*; podług Miechowity *Stankoy* zwanem; przywilej zaś lokacyjny 1262 r. w Korczynie dany, wyraża: iż przerobiwszy król zamek Skałę na klasztor, przenosi tamże z Zawichostu Franciszkańki i pozwala im wieś *Sthawków* przy zamku leżącą przeistoczyć na miasto; *concedimus ut civitas in Sthawkow ad usum ipsius monasterii locare valeat*; obdarza

mieszkańców prawem niem. i różnemi swobodami. Takim sposobem powstało dzisiejsze miasteczko Skała, należące ciągle do zakonnic ś. Klary, które przeniosłszy się następnie do Krakowa, osiadły przy koś. ś. Jędrzeja. Lubo całkowicie z drzewa zabudowane, dosyć jest porządne, a na mocy przywilejów, od samych zamieszkałe chrześcian.

Grodzisko, inaczej *Pustynia ś. Salomei*, wieś w śliczném położeniu nad Prądnikiem. Miejsce to otrzymało imię od starożytnego grodu czyli zamku, pierwotnie *Skałą* zwanego. Zbudował go 1228 r. i mocną osadził strażą: Henryk Brodaty ks. wrocławski, ubiegający się z Konradem ks. mazow. o opiekę nad małoletnim Bolesławem V Wstydliwym. Nie mógł Henryk dogodniejszego na założenie twierdzy obrać stanowiska; natura tworząc tę niedostępną skałę z prostopadłemi ścianami, wszystko sama ku obronie zdziałała, zbyt mało od sztuki potrzebując pomocy. Mimoto wszakże, zdobywa Konrad ów zamek 1235 r., lecz zdaje się, iż niedługo przy swoim utrzymał się zaborze, skoro znowu 1242 r. oblega Skałę, gdzie się był zawarł Klemens z Ruszczy Wdą krak., ale nie doczekawszy się pomocy, poddaje warownią. Przerobiwszy ją następnie Bolesław V na klasztor, przenosi 1262 r. Franciszkanki z Zawichosta, dla większego od napadów tatarskich bezpieczeństwa. Uposaża kilkoma wsiami, uwalniając włościan od wszelkich ciężarów, danin, powinności, od budowania i naprawy zamków, jakoteż od wypraw wojennych. Nadaje mniszkom sto grzywien czystego srebra na dochodach z Bochni i całą wartość bałwanów soli, zwanych koryto, w miejscu które pospolicie mienią *magnum sal*; oraz

grzywnę złota na cle krak. i 2 grzywny złota na kopalniach ołowiu w Ilkusu, corocznie pobierać się mające; ustępuje im 10 grzyw. srebra zwykłej monety z *Tharseth* wsi biskupiej, które corok zwykł pobierać na znak najwyższej zwierzchności; wyznacza nakonec pobór z myta i liczne dziesięciny.—Niespokojną siedzibę śmiałych i dzielnych rycerzy, zajęły lękliwe i słabe dziewice; o mury do szczęku zbroi, do gwaru wesołych biesiad lub krwawych kłótni nawykłe, obił się odgłos pieśni i modłów niewieścich; a miejsca na ścianach, gdzie hełmy i puklerze błyszczały, zakryły lniane zasłony i świętych obrazy. Salomea, siostra Bolesława V, wdowa po Kolumanie królu Halickim, dając przykłady cnót rozlicznych współsiostrom, nad którymi ksienią była, dokonała tu świątobliwego żywota 1268 r. Pochowana w koś. ś. Maryi swój fundacyi na Skale; w rok zaś później złożono jej zwłoki u Franciszkanów w Krakowie. Najście zbójców i zburzenie klasztoru stało się powodem, iż zgromadzenie mniszek przeniesiono 1320 r. do Krakowa; opuszczone zaś mury tutejsze poszły w rozsypkę. Lud prosty, przywykły rzecz każdą właściwym oznaczać wyrazem, szczątki starego grodu, przezwiał *Grodziskiem*. Zakonnice krak., dziedziczki miejsca, zbudowały tu 1642 r. mały koś. pod tytułem Wniebowzięcia Maryi. Podźwignął go 1677 r. Sebas. Piskorski Prof. Akad. krak., Prebendarz na Grodzisku, zrównał wierzch góry, uprzątnął gruz i zarośla. Kościółek posiada nieco ozdób z białego marmuru, na cmentarzu zaś stojące posągi kamienne z napisami łacińs., wyobrażają: ś. Salomeę, ś. Kuncgundę, ś. Jadwigę, Henryka ks.

wrocł., Bolesława V i Kolomana. Grodzisko leży tuż przy miasteczku *Skała* zwanem.

Pieskowa Skała (*Saxum caniculi*) nad Prądnikiem. Najdawniejszy ślad pismienny o zamku tutejszym, nosi zmienioną nazwę; przywilej bowiem Władysława Łokietka dany 1315 r. Mikołajowi na wójtostwo w Sułoszowy ⁽¹⁾; wyraża: *silvam nostram incipiendo a castro dicto Peskenstein, ad villa dicta Sulossova*. Pierwsza zaś w dziejach o tém miejscu zachodzi wzmianka pod 1377 r. „W czasie oblężenia Bełza, raniony w twarz od niejakiego Węgrzyna, Piotr Szafraniec z Łuczyce, wzniciłby domową wojnę, gdyby Ludwik król nie zaspokoił Szafranca, dając mu prawem dziedzicznym zamek Pieskową Skałę, który do królów pol. należał ⁽²⁾“ — Wbrew takowemu świadectwu, na powadze dawnych dziejopisów opartemu, poważono się tworzyć domysły, jakoby od wspomnionego Piotra, zdrobnionym wyrazem Pieś lub Piesio zwanego, miejsce to nazwę uzyskało. A że podług dawniej pisowni wyrażano: *Pyeschkowa Skała*, najmylniej przeto wywodzą inni źródłosłów nazwiska zamku na wysokości położonego, iż tylko *pieszko* czyli *pieszo* dostąpić do niego można było. Kochowski, po łacinie dzieje piszący, mówi: *Saxum Caniculi*, co znaczy: skała psia, a raczej pieskowa. — Teraźniejszy zamek dziełem jest Stan. Szafranca Wdy Sandom. około 1582 r. żyjącego, który: „zamek na Pieszkowej skale ozdobny y kosztem niemałym zmurował“ ⁽³⁾. Ostatni

(1) *Wież dotąd Sułoszowa zwana, przyległa jest Pieskowej Skale.*

(2) *Naruszewicz.*

(3) *Paprocki, herby rycer. s. 57.*

z téj, zaszczyty i dostatkami znakomitój rodziny: „Jędrzej Ssta Lelowski, serdeczny junak, zszedł bezpotomnie 1608 r., a co żałośniejsza w błędach kalwińskich. Żaden z pols. panów, ani goręcój, ani z takim nakładem Genewęskich nowinek nie promowował, jako dom Szafranców.“ (1)— Majętność ta przeszła do spokrewnionych Wielopolskich; lecz tu wikłają się dzieje Pieskowéj Skały, gdyż jednocześnie jój posiadaczem okazuje się Mich. Zebrzydowski, który zamek odnowił i powiększył, mieszcząc obok bramy rodzinny herb Radwan i Srzeniawę herb swój żony Maryi z Stadnickich. Umocnienie zamku wysławia rym pod tyt: „Na fortyfikacyą Pieskowej skały przez Mich. Zebrzydowskiego.“

„Wywódź zacny Marszałku! wiecznie trwałe mury,
Łamiąc odważnym kosztem upornej natury
Twardym lity kamieniem wzgórek okazały,
Mocniąc i zdobiąc kasztel twój Pieskowéj skały.
Przewaga twoja większych rzeczy dokazuje,
Gdy skała skałę mocni i fortyfikuje.

Herb twój widzący Szwedzi, chorągiew i z krzyżem,
Rzekną: wiecznie się skało pod cię nie przybliżem“ (2)

Nie sprawdziła się przepowiednia wieszczą, gdyż zajęli Szwedzi zamek 1655 r. i obyczajem swoim znacznie uszkodzili. Jan Wielopolski wyprawiony od króla 1655r. do Wiednia, z prośbą o posiłki przeciw Szwedom, otrzymawszy od Ferdynanda III dla siebie i następców swoich tytuł: *Comitis S. R. Imperii*, pisać się począł: hrabią

(1) *Niesiecki*.

(2) *Wespazyan Kochowski, fraszki s. 98.* — Wspomniony Zebrzydowski zostawszy *Wdą krak.*, zmarł 1667 r. w Pieskowéj Skale.

na Pieskowej Skale. Gdy tyle grodów czas i różne obaliły klęski, oprzeć się im zdołał zamek tutejszy i starożytnego kształtu dochował. Wracając Stan. August z Krakowa 1787 r., zjechał tu d. 4 lipca, oglądał gmach zawierający przeszło sto pokoi, a w nich starodawne sprzęty, pamiątki rodzinne, bogate adamaszkowe obicia, ozdoby snycerskiej roboty, wizerunki zasłużonych mężów i nader piękną kaplicę. Do osobliwości miejsca tego, policzyć należy bardzo głęboką w skale wykutą studnię, jakoteż głęboki loch podziemny *Dorotką* zwany, do którego w odległych wiekach spuszczać miano przestępców, albo nieszczęśliwe ofiary na zamorzenie głodem wskazane.— „Zuchwałą sztuką, na cyplu ostrój skały zamek ten osiadł. Kto z okien na ziemię spojrzy, w tej niezmierniej podniosłości, potok doliną płynący, chaty wieśniacze i wokoło prawie otaczające go skały gołe, albo drzewami okryte, najpiękniejszy mu widok sprawią. Na dole, przyjazdu do zamku pilnuje pałka, jak ją nazywają *Herkulesowa*, czyli kamień przy drodze stojący, od innych skał oddalony; u dołu grubości może na 4 łokcie, zwolna zaś postępując u góry może na ośm, ale wysokości do 30 łokci mający.“ ⁽¹⁾ Lud okoliczny, pałkę tę czyli maczugę, zowie *Skałą Sokolą*, z powodu, iż na niej podług podań, miały się gnieździć sokoly.

Ojców, Grodzisko i Pieskowa Skała, będące niezaprzeczenie najpiękniejszą okolicą kraju naszego, słusznie Szwajcaryą polską są zwane.

(1) *Karpiński, podróż do Krakowa 1788 r.*

Imbramowice, wieś nad Dłubnią. Iwo czyli Jan Odrowąż bis. krak., funduje około 1226 r. koś. z klasz. Panien Norbertanek, *Conventus Monialium Ordinis Praemonstratensis* i znacznie uposaża. Mogułowie czyli Tatarzy pod dowództwem Nogaja, burzą klasztor 1260r. Mury zakonne nie mogąc się należycie podzwignąć, gdy coraz więcej niszczały, Jagiełło za zezwoleniem stol. apost., przenosi mniszki 1415 r. do Buska. Po pewnym lat upływie, wróciły do swój pierwotnej siedziby i objęły zarząd Imbramowic.

Jangrot, niewłaściwie *Jangród*, przy źródłach Dłubni. Pierwotnie posada ta była wsią Biskupice zwaną i należała zdawna do biskupów krak. Z tych Jan Grot herbu Rawicz, zamieniwszy około 1340 r. na miasto, nazwał je Jangrot, kościół zaś lepiej uposażył. Niewiadomo co stało się przyczyną nieprzywiedzenia lokacyi do skutku, czyliż zaniechania z czasem praw miejskich; Jangrot bowiem jest wsią, która zmieniwszy nieco nazwę, nie przestała być własnością Pasterzy krakowskich.

Srzeniawa, *Srzeniawa*, niewłaściwie *Soczeniawa*. Wieś nad strumieniem t. n., który wypływając za wsią Wierzchowiskiem, uchodzi do Wisły blisko miasta Koszyc. Dawni krajopisarze nasi mówią o téj rzeczce, iż nie marźnie w zimie i że zawsze pełnym płynie korytem. Biorący od niej nazwisko herb Srzeniawa, wyobraża rzekę białą w czerwonym polu na ukos. Klejnotem tym szlacheckim, pieczętuje się wiele domów, między innemi: Kmitowie, Stadniccy, Lubomirscy, i t. d. „Herb ten w Polsce nabyty, a nie z cudzych krajów do nas przyniesiony, zda się bydz pewna, że za jakieś kawalerskie dzieło nad tą rzeką uczynione, mężnemu ryce-

rzowi nadany i od tejże rzeki nazwany“ (1).— W czasie krzewiących się zdań religijnych za Zyg. Augusta, szczególniejsza szlachta w Powiecie proszowskim i księżkim po nad Srzeniawą mieszkająca, wyznaniu ewangelickiemu sprzyjała, z tego przeto powodu katolicy rzece téj *Luterska* nazwisko dali.

Wolbrom nad Pokrzywnicą. Pierwotnie i bardzo właściwie, zwał się *Wolwram* od swego założyciela. Władysław Łokietek nadaje 1321 r. przywilej braciom przyrodnim Wolwramowi i Hilaremu Sołtysom wsi *Dłużec*, na 4 wolne łany, pozwalając im lasy do tejże wsi należące karczować i ludźmi osadzać. Takim sposobem powstała osada, następnie w miasto Wolwram przeistoczona. Wynagradzając Jagiełło nakłady Piotra Szafranca, łożone na utrzymanie zaciężnego żołnierza, celem obrony kraju ze strony Szlązaków, a oszacowane przez niego na 1200 grzywien szer. gr. prags., licząc na grzywnę 48 gr., obdarza go tutejszem wójtostwem. Gdy przez pożar miasta, uległy zagładzie przywileje na prawoniem., trzydniowy jarmark na ś. Katarzynę i targ tygod., ponawia takowe Kazimierz Jagiel. 1485 r.— Według lustracyi 1564 r. opłaca się z 67 domów gutowego po gr. 2, a po groszu z 5 dom. Kiedy gościniec szedł tedy, wnosili rzeźnicy grzyw. 8, teraz tylko 6. Piekarzy 9, płacą po gr. 4, szewców 14, po gr. 16. Gorzałkę palących 8, dotąd wolni od opłaty. Czynsz z łaźni grzyw. 1, gr. 12, przychód ze 2 jarmarków, grzyw. 6. Na stokach i zrzodłach stawów 6. Ogół dochodu grzyw. 316, gr. 3, den. 12. Lustracya zaś 1660 r. podaje, iż miasto *Wol-*

(1) *Niesiecki.*

wrąm ma dom. rynkowych 7, ulicznych 78, rzeźników 4, tyluż piekarzy i szewców. „Ponieważ to *clare patuit*, że mieszcianie zarobki wielkie z przedazy krup miewaia, które wożą do rożnych miast, tedy wynalezlizmy, aby od korcy 10 po puł korcu dawali P. Annie Korycinskicy Kancel. W. K. dzierzawczyney, co może do roku uczynić zł. 8. Za strożne mają dawać wszyscy na każdą ćwierć roku po kapłonie. Na coronatią KJM. zapłacili zł. 15, pieniędzy podwodnych f. 96 *in quadruplo* za lat dwie. Kupecy i furmani iadący z Wielkiej Polski lub Wrocławia ku Krakowu, miasta tego pod utratą wiezionych towarów, pomiać nie mają.“ Inne szczegóły o Wolbramie i odmienne rodzaje dochodów obejmuje lustr. 1765r., a między innemi: „od żydów za kapustę z dworskiego ogrodu zł. 400, od tychże *in recognitionem* protekcyi W. Starości zł. 200; za korzenie które na święta dawać powinni zł. 200. Rzeźnicy katol. których jest około 20, z ratusza pożytkują i jatki mięsne około niego mają, z których nie dworowi nie importują.“— Ostatnia zaś lustr. 1789 r. wyraża: „Sstwo Wolbramskie jest w possessyi JP. Urszuli z Morsztynów Dembiński za prawem dożywotniem 1766 r. Miasto na Land-Woyta, Burmistrzów i cały urząd, kandydatów do jurisdikcyi starościńskiej powinno podawać, a ta wybrawszy zdatnego na urząd, winna approbować. Sądy toż miasto sobie składa, z których appellacya do jurisdikcyi dworskiej iść powinna, a dopiero od téj do assessoryi. Intrata z wszelkich prowencyi Sstwa zł. 8314, gr. 15.“— Miasto w pow. księskim leżące, z drzewa zabudowane, żydami w większej połowie zaludnione.

Rabsztyn. Nad smętnem piasków olkuskich morzem, na skalistój, lasem okrytój górze, sterczał zamek, będący własnością zamożnej rodziny Melsztyńskich. Z tych Spytek chwyciwszy się zdań religijnych w Czechach powstałych, najechał 1439 r. na obradujących w Korczynie, gdzie stanowiono prawa na odszczerpieńców; złupił niektórych senatorów i klasztor Franciszkanów. Ścigany, śmierć poniósł, a zamek jego Rabsztyn na króla wzięto, wyraża Bielski. Odtąd miejsce to, stanowić poczęło królewszczyznę czyli Sstwo niegr. W listop. 1587 r., około 2000 posiłków z Niemiec, spiesząc w pomoc Arcyks. Maxymilianowi oblegającemu Kraków, gdy mijają już Rabsztyn, wypada we sto koni z zamku Hołubek i na nieprzygotowanych uderza. Wtém powstaje z za gór wrzawa, nowe okazują się szyki; byli to górnicy olkusczy. Szlężacy pierzchają, zostawując wielu zabitych, znaczną część jeńców i obozowe sprzęty. Zygmunt III nadał Sstwo tutejsze, ulubieńcowi swemu Mik. Wolskiemu Marsz. W. K. Jemu to Polska winna była wzory lepszych budowli, ogrodów, zwierzyńców; odnowił on, a raczej na nowo zamek przebudował, ciosami, obrazami ozdobił. W krótkim lat upływie, smutny stan gmachu przedstawia nam lustr. 1660 r. „Zamek na skale przyrodzoney, *complectitur latifudium* nie małe, który od Szwedów na ustępowaniu spalony iest. *Propugnacula* pierwsze od mostow ktore są dwa, wały staroswieckie szypane z fosami sutemi do bramey wiezdney, ktora tylko iedna iest. Pokoie po obu stronach kosztowne, ale w ruinę poszły. Trzecia strona naiwieksa którą niebosczyk P. Myszkowski Marsz W. K. z gruntu wymurował, o 40 *circiter plus minus* pokoiach, ta iako

tylko z fundamentu wywiedziona była, w murze tylko samym stoi.“—Umieli przodkowie nasi warowne zamki wznosić, lecz nadwerężonych podźwigać zaniedbywali, zostawując je na pastwę czasowi. Posłuchajmy co o tym gmachu mówią lustr. 1765 r. „wjeżdżając do zamku, brama, nad tą rezydencyą spustoszała. W dziedzińcu po prawej stronie wieża na skale bez przykrycia, w niej pokojów spustoszałych 4. Rezydencya *quondam* o 3 kondygnacyach spustoszała, same mury tylko stoją, częścią poobalane. Stajnie i insze pomieszkania spustoszałe; studnia w skale wykuta, murami obalonemi zawalona.“ Ostatnia nakoniec lustr. 1789 r. opiewa: „zamek na skale wystawiony spustoszały, połowa jego tylko murów, rozwaliny stoją: na drugiej połowie dach do reszty spada, przez co już pokoje pognieły. Rezydencya Starosty z izbami, spizarnią, dobrze utrzymane, dachem gontowym pokryte. Folwark przystawiony do muru. Studnia bardzo głęboka w skale wykuta, nowo wyreparowana, dachem pokryta. Szpiklerz pod gontami z pięciem porządnym; stodoła o 2 boiskach; browar pod gontami, z suszarnią, palarnią, izbą do roszczenia słodu, izbą dla pisarza i z spiklerzem. Góry mineralne mogące co importować w tym Starostwie znajdują się, lecz łożenia wielkiego potrzeba kosztu na dobywanie ich, dla czego tak z gór, jako i huty żadnej intraty, podobnie jak i w dawniejszych lustr. niedostrzegliśmy. Lasy jak są wielkie, tak i dobrze dotąd utrzymywane, najmniej nieposzkodowane; mogą przynieść do pułtora tysiąca intratę. Do pilnowania tych lasów jest leśnych 8 i leśniczy. Sstwo to w Pow. krak., posiada JP. Mieczkowski

ab anno 1775. Summa intraty rocznej zł. 15618, gr. 16, den. 4.“

MIASTO OLKUSZ.

Olkusz, dawniej *Ilkusz* (*Ilcussia*) ⁽¹⁾. Pośród ogromnych piasków i posepnej okolicy, leży sławna ta niegdyś stolica obfitych kopalń rud ołowiu srebronośnego. Nie masz pewnego śladu w dziejach krajowych, kiedy one odkryte były; wiadomo tylko, iż przy końcu XII wieku skazywano za karę do kopania kruszców. Dowodzi to, iż istniały już wtedy kopalnie, ale pytanie czy i tutejsze? Że w XIII wieku wydobywano tu rudy kruszcowe, okazuje się to z przywileju Bolesława Wstydliviego, który uposażając 1262 r. Franciszkanki na Skale, przeznacza im corocznie pobierać się mające dwie grzywny złota na kopalniach ołowiu w Ilkusz— *duas marcas auri in plumbo in Ilkuss singulis annis percipiendas*. Bezzasadnie przeto niektórzy utrzymują, jakoby wynalezione dopiero być miały za rządów Kazimierza W., przez zakonnika Grzegorza, reguły ś. Augustyna. Po-

(1) *Opis Olkusza wzbogacilem wiadomościami, wyjętemi po większej części z dzieła: Górnictwo w Polsce, którem się przysłużył krajowi Hier. Łabecki 1841 r. T. L.*

wieść tę raczej takby rozumieć trzeba, że górnictwo poprawione zostało i nowe może przy starszych odkryto kopalnie; wszakże odbudowanie i opasanie miasta murem, Kazimierzowi W. przypisują. W tej epoce należało do znaczniejszych w ziemi krak.; ustanawiając bowiem wielki ów monarcha 1365 r. w Krakowie Sąd najwyższy dla osad na prawie niem. osiadłych, policzył Olkusz między miasta, mające dostarczać z łona swego ławników i po dwóch rajców, którzy ostatecznie w sprawach wyrokowali. Regentka Elżbieta, matka Ludwika, a siostra Kazimierza W., celem pomnożenia chęci pracujących i skarbu król. pewniejszym zyskiem, stanowi 1374 r.— „wszysej mieszczanie albo ludzie z jakichkolwiek części świata przybywający, mieć będą milę ziemi w rozległości na okrąg miasta, wolność szukania, dobývania i topienia kruszców własnym kosztem na lat sześć od d. 29 września. Gdy się te kruszce na czysto przetopią, właściciele onych winni będą oddawać zupnikom do skarbu król. na znak najwyższej zwierzchności jedy-nastą grzywnę srebra, a jedynasty cetnar ołowiu, dzie-sięć sobie zachowawszy. Rzeczeni właściciele mieć będą wolność, rozrządzać jak zechcą swoim nabytkiem, prze-dawać w kraju lub wywozić za granicę bez żadnej od kogożkolwiek przeszkody. Atoli ten wywóz i sprzedaż uwlekać nie ma prawom król. i opłacie nazwanój pospo-licie *freyhaller*, po jednym denarze od cetnara ołowiu, od haków ziemi (12ta część morgu), tudzież od sądów zupniczych, które pieniądze według dawnego zwyczaju do skarbu król. należeć będą powinny.“ (1)—Z powodu

(1) *Naruszewicz.*

pogorzenia przywilejów górniczych, upoważnia Jagiełło 1426 r. używanie praw górniczych czeskich i węgierskich; wyłącza górników, gwarków i ich robotników (*montanistae, cultores el laboratores*) z pod zwyczajnych sądów i stanowi dla nich oddzielny sąd żupniczy. R. 1455 wpadłszy Morawianie do Polski, łączą się z niepłatnem żołnierstwem, łupią miasto i uprowadzają 80 koni, któremi za pomocą kieratów czyli kołowrotów, wyciągano wodę z kopalń ⁽¹⁾. Przepisana za Jana Olbrachta zasadnicza dla kopalń ustawa pod nazwiskiem: *Statuta Montana Ilcussiensa*, ogłoszoną dopiero 1505 r. została. W kwitnącym podówczas były stanie kopalnie i prace około kruszców, znaczne przynosząc dochody. Zygmunt I postanowił 1517 r. Komornika górniczego (*Camerarius montanus*) na całe król., z władzą udzielania pozwoleń do otwierania gór i prowadzenia podkopów czyli sztolni, zakładania hut i płóczek. Świeżo ustanowioną zwierzchność, powierzył król. Mik. Lanckorońskiemu, a przytém oddał mu zarząd kopalń olkuskich. Potwierdzając tenże monarcha 1545 r. wszystkie dawniejsze prawa i przywileje, dozwala, celem dalszego wzrostu kopalń, nowym przybyszom osiadać, byleby ci nie byli zbrodniarzami; uwalnia ich na lat 30 od konieczności spłacania długów poprzednio u prywatnych osób zaciągniętych i pozwala im kopać, pod obowiązkiem opłacania tylko olbory (dziesięciny) i używania wagi król.

(1) P. Łabęcki (Górnictwo w Polsce), kilkakrotnie wspomina o uprowadzeniu 800 koni. Spółczesny *Długosz* wyraźnie mówi: *octoginta equis, quibus in montibus Ilkusiensibus plumbum et cet. receptis*. Kromer zaś: „grunty Olkuskie y Sławkowskie naiachali: skąd zagrabiwszy 80 koni, i t. d.—*Bielski* nakoniec pisze: wołowali około Olkusza y Sławkowa, gdzie wzięli przez ośmdziesiąt koni co w kole biegały.“

Postanowienie to, widocznie miało na uwadze myśl podźwignienia podupadłych już prac górniczych, jakoż lustratorowie 1564 r. podają, iż z jednej tylko góry rudę kruszczową wydobywano, mieszczanie zaś ukazali przywileje: „Elizabethi krolowej 1374 r., wolnosc kopania gor, według starego dawnego zwyczaju a zachowania w mili około Ilkusa na wszitki stroni. Orbora abi bila placzona srebra i ołowu iedenasta czesz. Sigismunda krolia 1545 postanowienie abi *in posterum* Orbora kruszczem dziesiathe nieczki bila dawana, a na sprawe od kazdich nieczek gwarczkich KJMsci grosz ieden. Pitani Zupnik, Rada i Gwarczy czimbi sie tho dzialo, ze theraz tak malo gor buduią, gdisz przedtim wielie gor przy Ilkusu budowano, czo i ludzie pamietaią i znak thego, ze czesz miasta w rinku murem cziszcie zbudowana. Baba thosz rzeka, ktora impedimenta cziniwala, theraz od osmi liath nieczieze. Miedzi in-nemi doliegloszcziami thesz tho od miasta i gwarkow przelozono, ze niedawnich czassow Zidowie do Ilkusa są prziięci. *Pestis generalis totius Respubl. Christianae*, a daleko wienchei w Ilkusu gdzie krom thego utrath i szkodi doszcz, nietrzeba tham szkodnikow, ktorzi są *ansa et occasio totius mali*, bobi złodziei niewiedzial gdzie tho schowacz czo ukradnie, masialbi swego przed-siewzieczia zaniechacz; tho kruszcze ołowi w taglach, srebra kaski giną, nigdziesz sie nicostoią iedno u zidow, stąd sie wielie lotrostwa mnozi. A tak pokornie proszą abi JKM. z miloszcziwey laski swei bacząc ze sprawa gorna zewsząd wolnosczi potrzebuie, the thesz niewoią i thi dobre pany od nich oddalicz raczil, może sie thakze traphicz miejsce, gdzie swoi swego naidzie, a

gorniczi abi bili na swobodzie.“— R. 1566 pobrano olbory, ołowiu cent. 400; r. 1567 cent. 1055, funt. 3 połowicznej olbory; z powodu zaś przeszkody od wód, otrzymał król 1569 r. połowę olbory w ilości zł. 1523, gr. 23, den. 13½, a zatem cała prудukcyja kopalń wynosiła 20 razy więcej. Uchwała sejmu 1596 r. przeznaczyła Zygm. III roczne dochody, a między innemi i z żup olkuskich, warując: „żeby one nie mogły być nigdy, tak w części, iako i we wszystkim nieiako onerowane pensyami, ani dożywociem i arendami lekkimi obowiązane.“— Że się przeciwnie działo, liczne tego są ślady. Kiedy mennica istnieć tu poczęła, nie ma pewności; za Stef. Batorego była czynną, znaczne przynosząc dochody. Sejm 1590 r. dochód ten panującym ustąpił. Gdy wiele prywatnych osób w różnych częściach kraju wybijało monetę na swój użytek, zapadła 1601 r. uchwała: „a iż baczemy, że to iest ozdoba iedna korony, gdy się mynica biie dobra, tedy w Krakowie albo w Olkusz, a nie gdzie indziej mynicę bić rozkazuiemy, tak iako za ś. p. Stefana o tym iest ordynacya uczyniona, pod taką wagą, ktorey z starodawna w mynicy Olkuskiej używają: ktorey mynice Podskarbi kor. ma być sprawcą i dozorcą“— W skutek ordynacyi mennicznej Poskarb. Jana Firleja 1599 r., bite tu pieniądze, oznaczone były początkową głoską nazwiska miasta, t. j. J (*lcussia*). Przy końcu panowania Zygm. III, mennica olkuska przestała być czynną. Pragnąc Stany Rplitej nieść pomoc i ulgę podupadłym mieszczanom, uwolniły ich 1633 r. na zawsze od stacyj, noclegów i stanowisk żołnierskich; zabroniono brać żywności z miasta, ani robotników na służbę zaciągać. Co też ponowiono 1635 r. *sub paeną*

infamiae. Za Jana Kaz. zalecono hetmanom, aby prawu temu sprzeciwiających żołnierzy surowo karali. Były to dobrodziejstwa miastu świadczone, lecz kopalnie w coraz gorszym znajdowały się stanie. Z powodu nieuiszczanych składek, gwarkowie⁽¹⁾ sztolni Ponikowskiej, takowe d. 1 stycz. 1655 r. spisali *laudum*: „fundament wszystkiego płaca, nie dochodzi po półroczu; po roku szeląga nie dadzą drudzy. Napiszemy prawa na to nie mało, nie przychodzi do exekucyi. Mucha uwiąznie, bąk się przebiie. Ci co płacą, odnoszą szkodę, bo y robotnikowi trudno rozkazać kiedy płacy nie ma. Co się tyczy szkód wszystkiego naszego sztolnego gwarectwa, to ztąd pochodzi: iest długów u JPP. gwarków zł. 5200. Nie pomogą prośby, skwerki y płacz ubogich ludzi. Nie masz u JPanów miłosierdzia nad nędzą ludzką. Ubogi robotnik waży na łyczku kazdey godziny zdrowie swoje, wyiedziena górę aby się spracowawszy posilił; nie ma za co chleba kupić; po kilka, kilkanaście myt winni, przekupki wierzyć nie chcą. Nie masz w tém rady, tylko królowi JMci supplikować, opowiedzieć tę bliską ruinę tych gór, przyczyny wypisać, aby to na tych, którzy płacą nie przysychało. Ktoby nie chciał być gwarkiem, życzylibyśmy aby puścił części, nie poddając się na takie przekleństwa za ruinę pewną gór. Muszą JPanowie odpuścić, że bez prawa będą od części odpadać. Jest prawo górne seymami approbowane, kto do dwu, do 3

(1) Gdy kilka osób czyli towarzystwo trudni się prowadzeniem kopalni, zowie się ono gwarectwem (*societas mettalica*, *Gewerkschaft*), a członkowie gwarkami (*cultor montium*, *actionnaire*, *Gewerke*).

zamkostów nie płaci (1), traci części, a tu po tak wielu czasie nie płacą! sami się Jmość osądzą.“—Zebrani d. 1 maja t. r. gwarkowie sztolni Pileckiej, radzili nad oczyszczeniem swęj sztolni, zalewami zamulonęj; laudum ich wyraża: „wielką szkodę podyęliśmy przez wody z Baby gwałtownie napadnione. To nieopatrzności y nieostrożności urzędników naszych przypisuiemy, którzy się omawiaią twardą zimą y bardzo nadzwyczaj nagle przypadnieniem wody. Zabiegaiąc dalszym szkodom, rozkazuiemy aby wczas groble stare poprawiali, podwyższali nad rzeką Babą iako ku roznosowi y gdzie tego potrzebę obaczą, na co się sztoła Ponikowska obiecała przyłożyć połowicą.“—Wkrótce nastała wojna szwedzka wielki zadawszy cios miastu, ogołociła kopalnie z rąk pracujących; gener. bowiem Müller, wybrał znaczne kontrybucye 1655 r., a górników użył do kucia przykopów przy Częstochowie. Wycieczka załogi odparła nieprzyjaciół, górnicy zaś wyjąwszy dwóch, wszyscy polegli. Po ustąpieniu Szwedów z kraju, zebrani gwarkowie uskarżając się na niepłacenie zamkostów, zamierzali podać zażalenie do króla; gwarkowie zaś Ponikowscy, takowe d. 9 lutego 1658 r. spisali laudum: „*per viscera misericordiae Dei*, prosimy aby się JPanowie każdy poczuwał y płacił zamkosty tygodniowe, bo być gwarkiem a nie płacić na swoich ubogich ludzi, zaciągacie wielkie niebłogosławieństwo Boże; to też przytém opowiadamy do wiadomości, że Pilecka sztoła bardzo *periclitatur*; na kilka staiów tak ścieśniona, że się chłop ledwo przedrze; na tey sztole iest srogi nierząd. Jest

(1) Składki na utrzymanie kopalni, czyli przedpłaty i dopłaty.

wiele PP. Gwarków, że od 3, 4 lat żaden grosza nie dał. Dla tego o tey sztole przypominamy, że koniecznie trzeba o niey radzić, bo uchoway Boże ruiny na tey sztole Pileckiej y tey Ponikowskiej by się dostało y wniwechy się wszystko obróciło, niepowetowanaby była szkoda.“ Mimo nędznych machin, przeszkód w robotach od wody i przy złej odbudowie kopalń, otrzymał król od 20 kwiet. 1658 r. do końca t. r. srebra na olborę grzyw. 757, a od 1 stycz. 1659 do 30 kwiet. t. r. grzyw 404, łut. 13, razem w ciągu roku jednego grzyw. 1161, łut. 13. Olbora ołowiu w tymże 1659 r. uczyniła 1268 cent., prócz tego król w swych kopalniach czyli częściach wydobył ołowiu cent. 168. Gdy Jan Kazimierz i następni król. wypuszczali olborę w dzierzawę, ustała bliższa nad kopalniami opieka monarsza, a dzierzawcy (*Administratorowie olboryjej*), swoich tylko szukając zysków, mniej byli baczni na przyszłość. Podług lustracyi 1660 r., powinni mieszczanie wyprawiać na posp. rusz. 2 wozy z rydlami, hakami, prochem, ołowiem i innemi potrzebami; jeden z miasta, drugi ze wsiów, przy każdym po 2 pachołków. Żydzi nie płacą do skarbu król., tylko Wojew. krak. dają pewne honorarium. — Zesłani do rewizyi kommissarze 1674 r. zeznają: „niezwyczajnym od dawnych lat zalewkiem rzeczka Baba przy bytności naszej tak bardzo *innundavit*, że przez 3 dni y 3 nocy gwałtem wszystkim, miasto grobel górnych broniąc, utrzymać niemoгло nagłego tak straszney wody impetu, która przerwawszy wszystkie *obstacula* swoje, góry te zatopiła, ziemią zasypała, zawałiła, popsowała. Sztołę Pilecką ziemią y piaskiem zamuliła y meat (przejście) zacieśniła, tak, że ledwo w niey cokolwiek ma odchodu woda; w czym że

trzeba wielkiej animadwersyi, *intercst Reipublicae* JPanów Gwarków *publica lege admonere*, aby pilne mieli iako około wychędożenia oney, tak około restauracyi iej staranie, gdyż za upadnieniem tey sztoły, upadłyby y wszystkie prowenta króla Jmci— Jan III potwierdzając 1676 r. dawne przywileje, nakazał ściśle przestrzeganie, aby gwarkowie przez 4 tygodnie przynależnych składek nieuiszczający, odsądzani byli przez sąd żupniczy od posiadania kopalni. Tenże król należąc do liczby gwarków, wydał 1694 r. polecenie, aby żupnik Zygm. Lewikowski górom nie dawał upadać, upuszczone wraz z pozostałymi gwarkami rozbierał i przychody z nich na poprawę kopalń obracał, a d. 26 stycznia 1695 r. następujący zawarł kontrakt. „Uwazywszy iż olboria Nasza Olkuska dla zatrzymania uchwał gwarectwa na *conservatią* sztoł y płacy robotnika postanowionych do wielkich przyszła ruin, które od lat kilku, znacznym skarbu Naszego koszek do tego czasu z większey części reparowane y takowaz restauratia przez officyalistow Naszych *continuat*. A przeto chcąc tę olborią y gospodarstwo iej w należytych zachować porządku, zeby w dalsze nie upadła ruiny, a z teraznieyszych podzwigneła się, umyśliłimy mianowaną olborią ze wszystkimi sztołami: Punikiewską, Pilecką, Czaiowską, Firachcentelami, srebrem, ołowem, gleytą, kruszczami, dziesięcinami, czynszami y wszystkimi innymi pożytkami, które do stołu Naszego król. zdawna należały y *de jure* należą w arendę puścić W. Hier. Lubomirskiemu Podskar. W. K., iakosz niniejszym contractem temuż W. Podskarbiemu mianowaną olborią w trzyletną puszczaamy arendę, t. i. *a die 1 januarü anni 1695, ad ultimam decembris 1697*. Względ-

dem ktorey arendy, ponieważ tameczna olboria podupadła w gospodarstwie, tedy przez dwie lecie po zł. 6000 na rok wnosić będzie powinien, w trzecim zaś roku, gdy ruiny *in integro* naprawione będą 10000 zł. do skarbu Naszego wnosić będzie powinien. Nadto *extra arendam* corok powinien W. Olbornik płacić pensye zwyczajne z olboryey należące, iakoto: z gór Naszych tamże będących, srebra faynu grzywien 20. *Item pro officio* W. Podskar. W. K. faynu grzy. 50. Na urząd ur. Podskar. N. K. faynu grzy. 10. Quarty do Rawy zł. 300, na każde swiątki kolendy do kos. farn. olkuskiego zł. 58, gr. 15. Ur. Zupnikowi zł. 400, Podzupnikowi zł. 60, Pisarzowi olbornemu zł. 1400, ur. Jan. Wołczyńskiemu Stolnik. Mielnickiemu, według przywileiu Naszego zł. 600 tymfami; ur. Głazneckiego corkom zł. 200; Praktikowi zł. 20, woznemu zł. 8. Także ołowiu dwie kapie na potrzeby zamku warsz., który ołow pod Warszawę Wisłą sprowadzić powinien przed S. Janem Chrzci. Ołow i gleytę wolno mu będzie wszędy, lubo wodą, lubo lądem w panstwa Nasze y prowincye, lubo za granice bez płacenia cełł rozsyłać. A ze ieszcze w teyże olboryey niedokonczone ruiny, przeto provent Nasz stołowy pierwszego roku 1695 t. i. 6000 zł. na poparcie restaurathey y ruin naznaczamy *et impendimus*, w czym po W. Olborniku *requirimus*: zeby na potrzebnieyszą *communi bono* restauratią aplikowane były y z nich rachunek, iakoteż y co z retentów *vindicabitur* po dokonanym roku szlach. Pisarz olborny z nalezytemi dowodami do skarbu Naszego oddał. I w tym takze obligamy W. Podskar. W. K., aby *authoritate sua ex vi officii* Podskarbstwa zaległe za przeszłe lata *retenta* u wielmożnych, urodz.

y szlachet. gwarków *ad ultim. decemb.* 1694 wynoszącą summę z obudwu szał zł. 47443, gr. 6, iako *connotatia* do skarbu Naszego przez szlach. Pisarzow szał podana, vindikował y na reparać ruin, ktore się przez nich stały aplikował y łożył.“—Kommissya 1700 r. znalazła kopalnie w niektórych miejscach zawalone, prawie wszędzie oprawę nadgniłą i przejeżdżki zamulone. Zabrawszy Szwedzi 1702 r. zapasy ołowiu i glejty, nałożyli na gwarków 30000 zł. Lat kilka trwająca wojna, przerwała prace górnicze, niszczały zakłady, nakoniec dwie główne sztolnie: ponikowska i pilecka zapadły się 1712 r. w wielu miejscach, odejmując możność dalszego prowadzenia ołowianego górnictwa. Odtąd zaledwie cokolwiek wytapiano z wygrzebywanych okruchów rud kruszczowych. R. 1728 zesłał August II górników zagranicznych dla obejrzenia gór olkuskich; znajdowało się jeszcze 6 szyb otwartych, któremi do głębokości 7 sążni spuścić się zdołano, dalej zaś wszystko wodą zalane było. W dziewięciu okolicznych hutach, nieco srebra odciągano. W *Pactach conventach* Augusta III, zastrzeżono dzwignienie kopalń olkuskich, a nadto każdemu na sejm udającemu się posłowi wkładano w instrukcyę, ażeby się domagał odnowienia robót kruszczowych. Ciągły bezrząd w kraju stał dobrym chęciom na przeszkodzie; zrobioną tylko została 1761 r. mappa okolic Olkusza przez jeometrę Deutscha. R. 1764 zapadła uchwała sejmowa: „góry olkuskie aby się stały pożyteczne, potrzebują kosztownego opatrzenia, na które, jeżeli pierwsze nieuchronne nakłady nałożyć podejmie się kompania jaka, chociaż z cudzoziemskich kapitalistów złożona, tymże, na tychże samych górach obwarujemy

jako najmocniej bezpieczeństwo założonych summ.“ — Przeznaczyła następnie Kom. Skarbowa nagrodę, ktoby podał sposób wyciągnięcia z żup wody. R. 1779 zawiązała się kompania *akcyonalistów* po 500 zł. i zamierzono zebrać 300 akcyj, celem utworzenia gór olkuskich. Król wydał ordynacyą dla téj kompanii, wziął 12 akcyj, dozwolił wolnego wrębu do swoich lasów na potrzeby kopalń, zastrzegając sobie pobieranie olbory. Stowarzyszenie to, nie doszedłszy zamierzonej liczby, zajmowało się tylko zbieraniem w dawnych hałdach okruców rud i ich płokaniem, z czego otrzymano 1780 r., srebra grzyw. 53, łut. 14; glejty cent. 137½; ołowiu cent. 51. Wybito dwa szyby do wyciągania wody i urządzono kołowrot konny (kierat); lecz 1781 r. zaniechano dalszej roboty, gdyż woda szyby wypełniała, a kierat pęłamał się. Geometra Jęd. Okniński sporządził 1787 r. mapkę Olkusza i wsi do niego należących, wyznaczona zaś kommissya pod prezydencyą Pawła Popiela kaszt.sandom., spisała 1788 r. domy, puste place, opuszczone huty, prawa i przywileje miasta i gwarectwa w ilości 101 sztuk, rozsądziła niektóre spory i zaprowadziła nowy zarząd miasta.

Kwitnący niegdyś stan kopalń i obudzony w okolicach handel, przyczyniały się do pomyślności i bogactw mieszczan, którzy po większej części gwarectwem się trudnili. Już 1365 r. rząd miejski nabył części na Parczach dolnych, a potem wsi: Zurada, Witeradów i Starczynów za 800 grzywien szer. gr. prag., które to kupno potwierdził Jagiełło 1402 r. Godném jest wspomnienia, iż Jan Kąnty był proboszczem tutejszym — „gdzie kazania mi, a jeszcze więcej życiem przykładném, owieczki

swoje budował i taką Olkuszaków, skłonnych do zbytku i przywar potrafił natchnąć skrucą, taką u nich sobie zjednał miłość, iż wracającego do prac akadem., ze łzami za miasto odprowadzali, jak niegdyś Milezyanie ś. Pawła“ (1). — Miejsce to jest rodzinném dwóch uczonych Marcinów, zwanych z Olkusza. Pierwszy z nich pozyskawszy szacunek i zaufanie Macieja króla węg., został lekarzem i astrologiem nadwornym, a nadto probostwem w Budzie obdarzony. Należał do układania tablic: *Tabulae directionum planetarum*, których exemplarz nadesłał akad. krak. 1467 r. Drugi Marcin, uczył z wielką sławą imienia swego matematyki w Krakowie, a 1517 r. przesłał do Rzymu swą pracę: *nova calendarii Romani reformatio*. Uczyniona za Grzegorza XIII reforma kalendarza, zgadza się zupełnie z układem poprawy przez rodaka ncszego podanym. Będąc dok. teol., proboszczem ś. Mikołaja i Podkanc. akad., zmarł 1540 r. Żydzi z każdej kłeski miasta korzystać umieli; po zgorzeniu Olkusza 1583 r., otrzymali od Batorego pozwolenie wybudowania synagogi z wyznaczeniem miejsca na cmentarz. Wzbronił im wprawdzie 1596 r. Zygmunt III ołowiem i glejtą handlować, oraz przypuszczania onych do robót górnych, lecz zakaz ten nie musiał być spełniony, skoro go i Jan III ponowił. Po pierwszej wojnie szwedzkiej, opuszczone domy i kamienice, a raczej onych zwaliska, stały przez lat wiele pustkami; zawitali do nich pierwsi żydzi, a mając sposobność nabywania za bezcen pomieszków, coraz więcej osiadać poczęli. Pożar 1737 r. wywarł swą pastwę nad zubożałem już od-

(1) M. Wiszniewski, *hist. lit. pol.*, T. V, s. 3.

dawna miastem. Z polecenia król. odbywający 1780 r. mineralną po kraju podróż Jan Fil. Carosi, wyraża: za-
możni byli mieszczenie olkuscy; znakomita rodem i do-
stojenstwo szlachta, wchodząc z ich córkami w związki
małżeńskie, otrzymywała w posagu po sto tys. talarów i
po kilka kuks. ⁽¹⁾ Takim sposobem nabywała szlachta
udziału w górnictwie, mieszczenie zaś coraz się wyzu-
wali. Odtąd niepomyślnie szły kopalnie, nowi bowiem
właściciele mało dając starania, nie łożyli potrzebnych
nakładów. Różne cechy rzemieślnicze posiadały przywi-
leje przez królów nadawane. Przez trzy bramy, wcho-
dzono tyluż ulicami na rynek podłużno kwadratowy, po-
śród którego wznosił się niewielki ratusz. Wszystkie do-
my były murowane, o dwóch a nawet i o trzech piętrach;
teraz zaś przedstawiają się same gruzy i zwaliska, tak
dalece, iż na pierwszy rzut oka, zdaje się przybywać
do małej Lisbony po trzęsieniu ziemi.—Wracając Stan.
August z Krakowa 1787 r., zjechał tu 3 lipca. „Przed
tym sławnym z nazwiska miastem, spotkał N. Pana ma-
gistrat z gminem swoim i powitawszy mową, prowadził
do domu pocztowego. Olkusz najsmutniejszym jest gru-
zów i rozwalisk, a nędzy mieszczan siedzących na bo-
gactwach wizerunkiem. Starożytne ślady pracy i poży-
tków kraju od Jagellów rządzonego, ledwo dziś widać
pod zalewami wód a kupami nawianego piasku. Niedbal-
stwo i nieczułość zdawały się łączyć umyślnie, aby po-
zbawić naród tak wielkiego z produktów srebra i oło-

(1) Miejsce na kopalnie wyznaczone, dzieli się na 128 części,
kuksami zwane. Część, którą kto ma w górach, zowie się *kux*.
Linde.—U nas zwano je *Firachcentelami*, lecz stanowiły 64tą część
kopalni. Łabęcki.

wiu, oraz glejty pożytku. Zaczyna kilkunastu obywatelów kompania, odnowiła od kilku lat zaniedbały przemysł, a lubo nie mając należytego funduszu, a zatym ani sposobności do szukania w głębi ziemnej ukrytych hojniejszych skarbów, bawi się tylko wypłoczkami pozostałych od dawnych kopalni drobnych ułomków, znajduje jednak zyskowną pracę i wydatków swoich nagrodę. Przejrzawszy N. Pan sięgę praw i różnych przywilejów, przejrawszy mapę okolic, jeździł za miasto gdzie widział sporządzoną machinę do pompowania wody. Oglądał piec do topienia i separacyi kruszców, a nakoniec samo miejsce wypłuczków i sposób jakiego używał lud tam pracujący w wybieraniu zdatnych do topienia materiałów. Obejrzawszy te ciekawości, ruszył do *Bolestawia* na nocleg dóbr JP. Remiszewskiego.“⁽¹⁾— Dnia następnego wróciwszy król do Olkusza, po obejrzeniu starożytnej fary i wysłuchaniu mszy, zwiedził ratusz.— Fara i koś. Augustyanów zawierają liczne nagrobki, świadczące jak możni i światli byli mieszkańcy. Napis zaś grobowy nauczycielowi szkoły położony, pomysłem swoim cechuje niekorzystny dla nauk wiek XVII, opiewa bowiem: „*D.O.M. Fui quondam Dominus Bartholomeus, Qui eram in alma Accademia Cracov. Baccalaureus. Docebam in ludo literario Ilcussiensi pueros A, B, C. Sub hac mole requiesco in pace.*“— Trzeci koś. ś. Krzyża znajduje się na przedmieściu. Herb miasta wyobraża żelazo od motyki między dwiema wieżami; głoski S—C znaczą *Sigillum Civitatis*.⁽²⁾

(1) *Naruszewicz, dyaryusz podróży.*

(2) *Herb ten zdjęty jest z dokumentu miejskiego 1586 r. na wpół zbutwiałego.*

Sławków nad Białą Przemszą. Własność biskupów krak., z tych Fulko czyli Pełka, wystawiwszy kościół z klasz. ś. Jana, osadził przy nim 1203 r. Kanoników ś. Ducha, *Canonici S. Spiritus de Saxia*, i uposażył połową Sławkowa, wkładając obowiązek dozorowania szpitalu, osobliwie strawionych pracami górników. Bis. Jan czyli Iwo Odrowąż, przenosi tychże zakonników około 1225 r. do Krakowa. Miasto blisko granicy szląskiej położone, często najeżdżane i pustoszone bywało. Bis. Zbigniew Oleśnicki przyłącza je do świeżo nabytego księ. Siewierskiego i potwierdza 1446 r. przywileje miastu służące.— „R. 1455 zbroyne hufce ze Szląska i Moraw, grunty Sławkowskie naiechali: skąd zagrabiwszy przy drapieży 80 koni którymi u szyby kruszców ołownych wodę ciągniono, do tego miasteczko spalili.“⁽¹⁾— Z licznych przywilejów miejskich, te są znaczniejsze: Jan Olbracht ustanawia 1498 r. jarmark na znalezienie ś. Krzyża. T. r. nadaje kardynał Fryderyk arcyb. Gn. i bis. krak. wolność, w lasach zwierza a ryb w Przemszy łowienia, dozwala wrębu na wszelką budowlę i potrzeby; opisane są oraz prawa, jakimi miasto sądzić się powinno, tudzież rzemieślnicy każdego kunsztu, podatek przez nich opłacany i powinności. Zygmunt I uwalnia 1535 r. mieszczan od ceł na komorach lądowych i wodnych. Bis. Piotr Myszkowski dzwigając zaniechane prace górnicze, nadał 15... r. (?) mieszczanom przywilej do otwierania gór, wyciągania z nich wody kołowrotami i prowadzenia sztolniów, z uwolnieniem na rok od opłaty olbory. Bis. Franc. Krasiński pozwala

(1) Kromer, tłum. Błazowskiego.

1573 r. mieszczanom palić wódkę w mieście i stawiać swe piwo na szynk w karczmach wiejskich klucza Sławkowskiego. Tenże biskup wyraża 1574 r., że gdyby kto z gwarków jakową rudę w przyległych górach znalazł, zaraz o tém biskupowi donieść powinien; uwalniając zaś mieszczanna lat 3 od połowy olbory, daje im ogólne prawo otwierania gór i wytapiania kruszców. Górnictwo tutejsze ołowiane, nie nabrawszy należytego wzrostu, wkrótce potem upadło. Mianowani przez biskupów Starostowie, zarządzali majątnością sławkowską z władzą sądowniczą i wykonawczą.— Fryd. August Elektor saski, obrany królem pol. 1697 r., otoczony licznym orszakiem, przybył tu 27 lipca, jadąc pięć mil konno od saméj granicy. Dyaryusz ówczesny wyraża: „Wnie-dzielę dla woyska długim traktem y słotą całodniową zfatygowanego y że wozy ieszcze niewszystkie pościągały się, w Sławkowie przestaliśmy. Król Jmc w kościele na nabożeństwie, potym Jchmość Panowie Senatorowie z nim iedzą: ochota aż do wieczora trwa, przy której brzmią woyskowe muzyki. Pokazały się tu wielkie *qualitates* Pana tego. Naprzod *par animo fortitudo, corporisque robur*, bo w oczach naszych wziąwszy kubek srebrny, dosyć gruby, iedną ręką, iak woskowy zgniótl; przy tym wielka mierność, każdemu skłonność, przy tak wielkiej ochocie trzeźwość, łaskawość, w dostąpieniu łatwość y inne *magno Principe dignae dotes*. W poniedziałek zaś 29 *jułii*, ruszyliśmy z Sławkowa.“⁽¹⁾— Mieszkańcy szczycą się, iż ich siedziba odleglejszój sięga

(1) Pułaski, krótka annotacya seymów, publiczniejszych dzie-iów, i t. d.

starożytności niż Kraków. Cóżkolwiekbyś, musiał mieć Sławków w dawnych wiekach pewne znaczenie i poprzedzić miasta, dziś między nim a Krakowem będące, skoro w odległości mil 7, jednej ulicy i bramie w Krakowie, jego nazwę nadano. Miasto w powabnem położeniu na górze, z drzewa lecz porządnie zabudowane, na mocy przywilejów od samych chrześcian jest osiadłe, którzy utrzymują się z uprawy roli, pomniejszych rzemieślników z gospodarskich jarmarków.

Będzyna, albo *Bendzin*, nad Czarną Przemszą, w Pow. krak. u podnóża góry, na której wznosi się zamek przez Kazimierza W. przebudowany. Tenże monarcha założywszy miasto, obdarza je prawem niem. i przywilejem lokacyjnym 1358 r., uposaża wójta łanem, 2 ogrodami, jatką sukienniczą, mięsną i szewską, wkładając nań obowiązek, aby na każdą przez króla dowodzoną wyprawę, wystąpił na dobrym koniu (*decenti equo*) z kuszą (*balista*), w pancerzu, w czapce (*slappa*) lub szyszaku (*ferreo pileo*). Jako pograniczne, często przez Szlązaków napadane i łupione bywało. Dla uczynienia końca łotrostwom, naznaczono Będzynę na zawarcie układów i zgody. Zjechał tam 1434 r. Zbigniew Oleśnicki bis. krak. i wielu Panów radnych; z przeciwnej zaś strony książe: Bernard Opolski, Mik. Raciborski, Wacław Cieszyński, Wac. Oświęcimski i znaczna liczba baronów. Po kilkudniowych naradach, zawarty został pokój i wzajemne zobowiązania się. Kazimierz IV nadaje miastu *Bandzyn* przywilej 1464 r. na skład soli bałwanowej, zalecając, ażeby każdy furman ku Szląskowi z solą jadący, stał z nią przez trzy dni i sprzedawał. Alexander potwierdza w ogólnych wyrazach 1502 r.

wszelkie przez poprzedników nadane prawa, jakoto: *privilegia, inscriptiones, libertates, concessionones, exemptionones, prerogativas, indulta et alia munimenta.* — Lustratorowie 1564 r. zowiąć miasto *Będzim*, inny podają rok przywileju lokacyjnego, gdyż 1364. Podług nich, rzeźnicy składają łoju szmelcowanego kam. 24; piekarzów 16, każdy opłaca po gr. 5, szewców 10 po gr. 4, dochód z łaźni czyni grzyw. 2, i od szrotowania piwa tyleż. „Thargowego przes 5 iarmarkow thilko od samich kramarzow a sthathkow drzewianich y glinia-nich, dosthawa sie *citra ultra mar.* 2, bo powiadają ze iarmarki barzo slabe dla pogranicznego czła. Czopowego od wroczlaws. piwa, od beczki *per gr.* 1, dosthawa sie gr. 36. Na zamek arendi mosthowey *mar.* 125.“ Za czasów Zygmunatów, jedno z miast składowych różnych towarów, a 1565 r. wyznaczone na miejsce jarmarków pogranicznych, z wielkimi swobodami. Ustanawiając Zyg. August takowe jarmarki, mówi Czacki, chciał krajowców odbyć na własne płody ułatwić, zasłaniając od ucisków i niebespieczeństw za granicą przytrafiających się. R. 1589 zajął Będzyna chlubne miejsce w dziejach ojczystych; tu mieli sobie wskazany pobyt kommissarze rządowi: Jan Zamojski Kanc. i Het. W. K., Jęd. Opaliński Marsz. W. K., Hier. Rozrzarzewski bis. kujawski, Jan ks. Ostrogski Wda wołyński, Jan Gostomski Wda rawski i Krzysz. Zienowicz Wda Brzeski-Lit. Zjeżdżając się oni z pełnomocnikami niemieckimi w *Starzynie* na Szląsku, zawarli d. 9 marca układy, zwane w dziejach naszych Paktami Będzińskimi. Na mocy téj kommissyi pacyfikacyjnej, uznał dwor raku-ski Zygmunta III królem, a Arcyks. Maxymilian, brat

ces. Rudolfa II, zrzekłszy się mniemanego prawa do korony pol., z zamku Krasnostawskiego uwolniony został. Uchwała sejmu 1616 r. opiewa: „zamek Będziński, iż jest przez ogień zniesiony, a na nim iako na pogranicznym wiele należy, na którego restauracyą ur. And. Dębiński Podstoli krak. Starosta Nasz, koszt niemały uczynił: tedy naznaczamy Rewizory do oszacowania takiego nakładu.“— Po ukończeniu wojny szwedzkiej, zesłani lustrat. 1660 r., w ten sposób opisują: „Zamek na wydatnym mieyscu, trzema murami opasany. W pierwszym ambicie drewniane budynki, porządnie naprawne. Górny zamek we dwu murach, pokoje y izby są *per iniuriam belli moderni* zruinowane. Wieża *ad ortum solis*, fossy *immense altitudinis* y wały potężne. Działek polnych funtowych zelaznych 3, pułfuntowe 1, akownic osadzonych dobrych 11. Jeśliby ta armata JK.M. była, niemożliby rzetelney wiadomości powziąć. — Sukiennikow w miescie teras zadnego niemasz, bo przed *exactiami* żołnierskimi pouchadzali. Prassołow *ad praesens* niemasz, bo kazdy kruszkami sol w Wielicce sobie kupuie. Rzeznicy 2, lubo ich wieczey, lubo y mniey, daią łoiu kam. 10. Kusnierze czynszu nie płacą od rzemiosła, szewcow 3, daie kazdy po gr. 4, piekarze daią ogołem zł. 3. Slosarzow, bednarzow, kołodzieiow, stalmachow teras niemasz. Mieszczenie zeznali, iż biorą od furmana gr. 12 y pozwalaią mu bez zatrzymania się z solą iechać, co ze jest w brew przywileiu, zakazuujemy. Pien. koron. daią zł. 16, podwodnych zł. 9, gr. 18. Jest komora celna, na ktorey wybieraią inductę, evecę y 4ty grosz. Należy to do komorey gorney krak. Na tym cle od towarow kupcow krak. stawa się remissa i t. d.“ — Jan III dążąc na

obronę chrześcijaństwa, przybył tu 20 sierpnia 1683 r., wraz z małżonką Maryą Kazimirą i obiadował z gener. Carraffa, który wysłany był z pod Wiednia, błagać króla, aby pośpieszał na odsiecz stolicy cesarstwa. Po-czém nastąpiło czułe pożegnanie i rozstanie się z królo-wą.—Lustrat. 1789 r. wyrażają: „JP. Stan. Mieroszew-ski posiada to Sstwo niegr. od 1786 r. Zamek na skale wymurowany i murem obwiedziony, stoi nad rzeką Pszemszą. Tego zamku rozwaliny w ścianach gołych, murów części porozwalane, a reszta zrysowane, bliskim upadkiem grożące. Przy murze budynki gontem pokry-te, na dwa piętra; na dole i na górze izby z sieniami, do mieszkania zdadne i dobre. Folwark z węgiel postawio-ny, obory, chlewy, stodół 5, młyn o 3 kołach murowa-ny, browar stary. Gotowizna rocznia: czynszu ziemne-go od miasta na ś. Marcin zł. 27, gr. 15; czynszu garco-wego od mieszczan katol. zł. 200; od cechu piekars. zł. 3, od szewskiego zł. 3, od rybaków za wolne łowienie ryb w Pszemszy zł. 24, arendy z browaru z rękawicznym zł. 3274, arendy z młynów starościńskich zł. 576, od ży-dów rzeźników kozikowego zł. 253, gr. 10, od synagogi zł. 700, od żydów z ogrodu zamkowego za jarzyny zł. 54, za siana na łąkach zł. 339, gr. 4, i t. d. summa zł. 5953, gr. 29. Lasy przy mieście zupełnie spustoszałe i tylko rozległe zarośla i nieużyteczne znajdują się. Nad granicą Byczyńską mocno także spustoszałe lassy, wktó-rych dalsze cięcie tak Staroście jako i gromadom zabro-nienie ogłoszone. Summa intraty rocznej z Starostwa do rąk Ssty zł. 11565, gr. 17.“—Pisząc Czacki do Naru-szewicza 1791 r. donosi: „w archiwum tego miasteczka znalazłem, że i to miasteczko do rządu za Alberta i Ale-

xandra wpływało. Lecz co jest szczególniejszą rzeczą, to uniwersał Zygmunta I 1545 r. w którym wyraża: że gdy mu są przekładane uciążliwości, których miasta doświadczały w dawaniu podwód, ma myśl widzieć odmienioną tę powinność w czynsz wieczny: lecz, że nie chcącym rozkazywać nie można, wzywa wszystkie miasta w obowiązku dawania podwód będące, aby na zjazd generalny miast, na Gromnicę do Krakowa posłów przysłały, gdzie król *cum consiliariis et nunciis villarum de ea re statuere* umyślił.“ — Będzyna z drzewa zabudowany, w większej połowie żydami jest zaludniony. W okolicach znajdują się kopalnie węgla kamiennego i obfite pokłady rudy żelaznej.

Czeladź nad Brynicą, w księstwie Siewierskiem. Utrzymuje się podanie w ustach ludu, że miejsce to wino swój początek Kazimierzowi W., który wznosząc w bliskości zamek Będzyna, usadowił tu czeladź różnych rzemieślników. Piśmienne dowody świadczą, że Czeladź należała do książąt Cieszyńskich; z tych Wacław sprzedając 1443 r. Zbigniewowi Oleśnickiemu bis. krak. księstwo Siewierskie, wymienia między majątnościami i miasteczko (*oppidum*) Czeladź. Leżąc nad samą granicą Szląską, smutnego nieraz doznawało losu, od łożących zgraj Szlązaków. Należy do dóbr biskupów krak., z drzewa zbudowane i przez samych chrześcian osiadłe.

Siewierz (*Severia*) nad Czarną Przemszą. Najpierwsza wzmianka o zamku Sewor zachodzi 1163 r., kiedy Kazimierz II Sprawiedliwy nadał go w dożywocie niejakiemu Wichfrydowi z Niemiec przybyłemu. ⁽¹⁾ Tenże

(1) »Data tego przywileju, mówi Naruszewicz, jest wcale fałszywa, podobno przez omyłkę druku u Okolskiego s. III. Kazi-

Kazimierz darowała 1180 r. Siewierz wraz z Bitomiem, synowi Mieczysława ks. na Raciborzu, Kazimierzowi, którego do chrztu trzymał. ⁽¹⁾ Władysław Łokietek ks. Sieradzki, ciągnąc 1290 r. z wojskiem do Krakowa, który zaprzysiągł był wierność Henrykowi ks. Wrocław., „zastąpił Słężakom u Siewiora miesiąca kwietnia i zwiódwszy z nimi bitwę, z wielkim krwie rozlaniem z obu stron, poraził ie: gdzie Przemysław Głogowskię Xiążę w młodych lecich zgiął: a Bolesław X. Opolskie rannion i poiman“ ⁽²⁾—Władysław ks. Bitomski, sprzedaje Siewierz 1337 r. Kazimierzowi ks. Cieszyńskiemu; kardynał zaś Zbigniew Oleśnicki bis. krak., kupuje 1443 r. ziemię i ks. Siewierskie (*Ducatus et terra Sevierensis*, mówi kontrakt sprzedaży 30 grudnia), od Wacława ks. Cieszyńskiego, za 6000 grzywien szerokich groszy czeskich ⁽³⁾. Wymienione są majątności własności księcia będące, jakoto: zamek Sevir, miasteczka: Sevir i Czeladź, włości: Gołuchowiec, Lagischa, Komorne, Wojkowice, Zandek, Rzewnyschów, Nowawieś i Strzeżowice. Ale ponieważ dwaj jego bracia, sprzeciwiając się sprzedaży, osadzili ziemię tę wojskiem, musiał przeto biskup, wsparty pomocą króla, przez trzy lata z orężem dochodzić praw swoich, zanim Siewierz

mierz, który się w tym dokumencie pisze ks. krak. i sandom., dopiero 1177 r. został dziedzicem księstwo obu.”

(1) Ob. Wiadomość o Xięstwie Siewierskim — Lubo bez roku i miejsca wydania, przekonać się wszakże można z całej treści, iż pismo to 1786 r. zostało wydrukowane. T. L.

(2) Bielski.

(3) Na grzywnę rachowano 48 groszy ówczesnych, co uczyni na monetę polską z r. 1768, zł. 230400.

zwrócony mu został.—Bis. Jan Rzeszowski podpisywał się zrazu: *Dominus et Haeres Ducatus et Terrae Severensis*, lecz 1484 r. użył tytułu: *Dominus et Princeps Ducatus Severiensis*. Odtąd następcy jego tytułując się książętami Siew., mieli prawo miecza, kucia pieniędzy i władzę udzielną nad szlachtą w tym okręgu osiadłą; odbywali w swém imieniu sprawiedliwość bez appela-cyi, stanowili prawa, mianowali urzędników, nadawali przywileje, szlachectwa, słowem: udzielnie rządzili w księstwie, żadnym podatkom, ani ciężarom publicz-nym niepodlegajacém. Gdy Kazimierz ks. na Cieszynie, zaczął sobie rościć jakieś prawo do tego księstwa, wdał się w tę sprawę Zygmunt I, wejrzał w dowody obu stron i zawyrokował 1518 r., iż nie ma: *nullum jus ad dictum ducatum Severiensem*. Bis. Filip Padniewski zaprowa-dził 1567 r. w Siewierzu targi, stanowiąc: ażeby od przejeżdżających kupców pobierano cło na pożytek mia-sta. Władysław IV w uniwersale do wojska 1635 r., zakazuje wszelkich w księstwie stanowisk, exakcyj i u-ciemiężliwości, wyrażając: udzielne jest, od wszelkich podatków wolne i żadnym ciężarom niepodlegające Sie-wierskie księstwo. Pośród obszernego stawu, stojący na kępie zamek, podźwignął i przyozdobił bis. Piotr Tomicki, a bis. Franc. Krasiński nakazał 1574 r. oby-watelom księstwa płacić pewien podatek, na opatrzenie i utrzymanie gmachu w dobrym stanie. Stef. Czarniecki kasz. kijowski, po poddaniu Krakowa, stanął tu wpaźdz. 1655 r., jako w miejscu według umowy ze Szwedami wskazaném. Niedotrzymując nieprzyjaciel zawartych układów, wpada niespodzianie do miasta, zmusza garstkę wojska pol. do przysięgi na wierność król. szwed. i

uprowadza pod Częstochowę. Szczęściem osobliwszem, Czarniecki ujść zdołał zastawionych sideł. Często przebywali w zamku tutejszym biskupi, przemieszkował w nim jeszcze i czcigodny Kajetan Sołtyk. Przechowywane tamże archiwum księstwa, składa się: z ksiąg ziemskich od 1440 r., grodzkich od 1545 r. i trybunałskich od 1643 r. Miasto z drzewa zabudowane, zaludnione jest przez samych chrześcian, trudniących się rolnictwem i wyrabianiem grubego sukna. Okolice obfite w marmur i kruszce, znaczne posiadały kopalnie żelaza; nakładem zaś bis. Kons. Felic. Szaniawskiego, wielkie około 1724 r. powstały piece żelazne.

Koziegłowy nad Rzeniszówką w ks. Siewierskiem. Niejaki Drogosław założyć miał około 1106 r. wieś, nazwawszy ją Koziegłowy. Majętność tę odjąwszy Kazimierz II Sprawiedliwy ówczasowym posiadaczom za ich rozboje, nadał Mikołajowi herbu Lis Wojew. krak. Ten wystawił zamek, a jak mówi Niesiecki: rozumiem, że od niego dom Giebułtowskich był rozplemiony. Dziedzie Jan z Koziegłów, pragnąc dochód z miasta Koziegłowy i ze wsi Gniazdów powiększyć, a oraz byt mieszkańców polepszyć, stanowi 1472 r: mieszczenie posiadający bliższe grunta (oznacza granice) płacić mają rocznie z łanu po 14 szer. gr., z odleglejszych zaś po wiardunku w szero. gr. (*per fertonem latorum grosso-rum*); z ogrodu i domu po groszu, tyleż od szynku piwa, od miodu z wywieszonym znakiem po 2 gr., a na Ziel. SS. podatku miejskiego szos zwanego 20 grzywien, rachując na każdą po 48 gr. Stanowi opłaty od szewców, różnych przekupniów i jatek rzeźniczych, zapewniając: iż nie dozwoli, w okręgu milowym żadnemu znajdować

się rzemieślnikowi; nadaje pastwiska, użytek z lasu, i t. d. Wkłada na koniec obowiązek dostarczenia 4 konie z wozem na wyprawę wojenną. Wieś Gniazdów uwalnia od robocizn, wyjąwszy: iż w zimie obrąbywać będą włościanie lód w fossach i parkany przy zamku naprawiać; jeśliby zaś przyszło nowy parkan stawiać, użyty do tego będzie cieśla przez dziedzica płatny. „Koziegłowy kupił Fryderikus kardynał krolewie polski, u Chrystyna Koziegłowskiego za 10000 zł., ze wszystkimi przyległymi wsiami do niego, a przydał to biskupstwu krak. na wieki.“ (1)—Podług innych zaś nabył tę majątność Jan Konarski bis. krak. około 1520 r. od Giebułtowskich za 10000 zł. i do dochodów biskupich na zawsze przyłączył. Bis. Samuel Maciejowski Kancl. W. K., w przywileju 1548 r. w Koziegłowach danym wyraża: gdy zamek od lat wielu jest spustoszony (*arx demolita*), do którego obwarowania i ogrodzenia poddani nasi obowiązani byli, uwalniając ich przeto od takich robocizn, stanowimy: ażeby po groszu z domu płacili, dopóki rzeczony zamek przez nas lub przez naszych następców na nowo nie zostanie podzwigniony; co gdy nastąpi, powinni będą zamek umacniać, stosownie do pierwotnego przywileju. Tenże biskup na prośbę burmistrza i rajców, pozwala 1550 r. wystawić ratusz w rynku i sądy w nim odbywać, przyłączając do niego postrzygalnię (*tonstrina*), gdzie wszystkie sukna mają być postrzygane.—Następni biskupi zjeżdżając tu, za twierdzali prawa i nadaniu mieszkańcom służące, nie okazuje się jednak ażeby w zamku przebywali; Jęd.

(1) Paprocki, herby rycerstwa pols. s. 133.

Trzebiecki w czasie swego pobytu 1678 r. na podpisie umieszcza: *in curia* (we dworze) *Nostra Episcopali Koziegłowiensi*. Jęd. Stan. Załuski przez uniwersał 1747r., zamieszkania żydom w miastach i wsiach ks. Siewierskiego, possessyi nabywania i propinacyi sprawowania, stosownie do dawnych praw zabrania pod zagrożeniem kary. Potwierdzając Stan. August przywileje miejskie 27 kwiet. 1792 r. wyraża: „chcąc miasto Koziegłowy w jego prawach i nadaniach zapewnić i one wolnym ludem handle i rzemiosła sprawującym pomnożyć, za miasto wolne uznajemy, a wszystkich obywateli bądź szlacheckiego, bądź miejskiego urodzenia, ludzi prowadzących handle lub rzemiosła, rolnictwem albo szynkiem bawiących się, bądź z jakiegokolwiek przemysłu żyjących, juryzdykcyi miejskiej i magistratowi podległemi mieć chcemy. Niemniej przerzeczzone miasto od wszelkich juryzdykcyi ziemiańskich i zamkowej X. Siewierskiego i dworu Koziegłowskiego na mocy prawa świeżo o miastach zapadłego wyjmujemy i że żaden z obywateli w żadnej sprawie przed innym sądem obcym, ani zamkowym odpowiadać nie będzie, tylko przed sądem lub urzędem miejskim. A gdyby ktokolwiek dekretem sądów miejskich mniemał się być uciążonym, tedy do sądów appel. w Krakowie, prawem sejmu teraźniejszego dla miast wolnych Wtwa krak. za miasto wydziałowe postanowionym, lub do sądów Naszych assessorskich podług gatunków spraw, appellować będzie mocen. Zeby zaś tak sam magistrat, jako i sąd miejski pewnego znaku na pieczęci do dzieł urzędowych używać mógł i oddzielnym toż miasto szczyliło się herbem, nadajemy onemu za herb trzy kozie głowy, każda z dwoma rogami, niżej dwie, a trzecią wyżej umieszczoną. Wszelkich religii i

wyznać chrześ. ludziom, tak krajowym jako i zagranicznym, (oprócz żydów nigdy w tym mieście wolności obywatelskiej, osiadania, handlów i rzemiosł prowadzenia nie mających i dotąd się nie znajdujących) wolność osiadania i prerogatyw miejskich używania dozwalamy. Wolnego obierania magistratu dozwalamy, i t. d.“— Zdrzewa zabudowane to miasteczko, leży o pół mili od granicy szląskiej, utrzymuje się z rolnictwa i jarmarków gospodarskich.

Olsztyn w Pow. Lelowskim. Samo brzmienie nazwiska okazuje, iż miejscu temu nadać musiała początek osada niemiecka; jakoż kronikarze nasi piszą: *Holstein*. ⁽¹⁾ Na wzniosłym skalistym wzgórzu, znajdował się zameczek; zwaliwszy go Kazimierz W., wybudował mocną warownia dla wstrzymania napadów pogranicznych Szlązaków. Osadzony tu został 1358 r. Maciej Borkowicz Wda Pozn., za popełniane rozboje. „Zginęło z rąk jego wielu ludzi szlachetnych. Upomniony od króla, dał na siebie pismo potwierdzające dawniejszą wierności przysięgę: lecz że słowa nie dotrzymywał, usłyszał wydany na siebie wyrok śmierci niesłychanej. Albowiem wtrącony w Olsztynie do głębokiej wieży, nie mając innej strawy prócz wiadra wody a wiązki siana, z głodu, własnego ciała wściekły pozerca, nędznie umarł.“ ⁽²⁾—Ludwik król, nadaje 1370 r. zamek ten lennem prawem Władysławowi ks. Opols. siostrzeńcowi swemu. Karcąc Jagiełło jego nadużycia i bezprawia,

(1) Piotr Opaliński pisał się 1545 r. *Magister Curiae, Capitaneus in Holstein*.

(2) Naruszewicz.

podstępuje 1396 r. pod Olsztyn i po trzydniowem oblężeniu zdobywa. Kazimierz IV przywilejem 1488 r. pozwala u podnóża zamku, założyć miasto *Olsztynek* i w tym celu przeznaczą 140 łanów, z tych 2 na wystawie się mający kościół, 4 zaś dla dziedzicznego wójta Pawła z Szczekocin, dzierżawcy zamku. Uposaża go dochodem z łaźni, pozwala mu pobierać 6ty denar z czynszu miejskiego, a 3ci od kar przysądzonych. Obdarza mieszczan prawem niem., stanowi targ tygod., uwalnia osiadających od danin, czynszów, podwód, stacyj i wszelkich podatków na lat 24. Lustratorowie 1564 r. podają: „Pithani wielie miessczan od thego czasu osiadło y wielie czinszu placzą, powiedzieli, ze ich niemas wyenczei thilko 24, maią rol pothrossze czo sobye przikopali, alie czinszow zadnich nieplaczą, ani z rol, ani z domów, ani z ogrodów, thilko poslugi do zamku wirządzają, tho iesth, podrosz piesszo, w lowi s sziecziami, kazdi dzien plewidlo. Urząd Stharoszczinski okazował skalę iedną, na kthorei polowicza zamku, ku bramie sthoi. A isz iesth tha wszithka skala sprzirodzenia klowthami y na wieliu mieszczach czcza, bo w niej są iamy, dlia thego ią *Olsthain* przezwano, thedi od wiathrow a od niepogoth one klowthi miedzi skalą kthore są przerasthale drobnim kamieniem, wikruszaią sie y wipadaiają. Za czym sie skala rozstęmpuie y posziada na dol. A za thim thesz muri, kthore na niej sthoiają, thedi sie iusz na wieliu mieszczach porisowali. Acz ziednei sthroni podpasano filarem nowem, alic thrzeba pręthko lepszy radi dacz y opathrzenia okolo thei skali.“—Stronnicy Maxymiliana arcyks. Rakuskiego, nie mogąc namową, ani obietnicami nakłonić dowodzącego załogą Kaspra Karlińskiego do poddania

zamku, przypuściwszy szturm 1587 r., wystawili na czele syna jego z piastunką. Poznał swe dziecię Karliński, lecz po krótkim namyśle, sam daje ogień z działa, a struchlały żołnierz szle wystrzały. Poległo niemowlę, lecz Cezarianie, jak ich zowie Bielski, do odwrotu zmuszeni zostali. Lustracya 1660 r. opiewa: „opowiadały się mieszczańkowie, iż nie mało gruntu piasek im pozasipował, z ktorego iednak podatki wszystkie y ciężary Rplitey, lubo pozytku nie mają, ponosić muszą.“— Już wówczas znacznie nadwerężony zamek, zostawiony bez należytego opatrzenia, coraz więcej niszczał. Lustratorowie 1789 r. wyrażają: „Sstwo toniegr. w possessyi jest JW. Stan. Sołtyka Podstol. K. Mieszczanie mają wolną propinacyą przez licytacyą i wrąb w puszczach król. na opał i budowlą. Do naprawy grobel i tamów wychodzić powinni. W lasach gdyby się pożar ognia miał okazać, każdy z osoby swojej wysłać obowiązany do bronienia, a gdyby który nie wysłał, podpadać będzie karze grzywien trzech. Powinni mleć w młynach nie innych jak staroś. za oddaniem miarki prowentowi staroś., a gdyby który był postrzeżony w obcym młynie mleć, obowiązany będzie oddać miarkę do prowentu. Mieszczanie płacą corocznie łojowego i łopatkowego zł. 12, garcowego zł. 12, rolnego czyli zagonowego płacili dawniejszemi czasy zł. 130. JW. Starosta zapobiegając całości lasów, uchylił ich od kopanin niektórych i zmniejszył im płacy rolnego zł. 60. A że my spostrzegliśmy niwy przez mieszczań wykopane i uznaliśmy więcej bydz użytecznemi na lasy, niżeli na pola orne, zaczym nakazujemy, tak mieszczańom, jako i JW. Ście, aby więcej nie siali tych niw, ale całkiem na lasy ich zapuścić. Przez

wielość piasków okrag miasta otaczających, dla wstrzymania onych zalecamy, aby mieszczanie szarwarki ułożywszy, wierzbamilub inną drzewiną zasadzali jak najwięcej i konserwę zachowali, aby bydło nie psuło. Nieposłuszny zaś każdy w rekwizycyi grzywien 6 podpadać ma, a takowe na najęcie najemników do sadzenia drzew obrócone bydź mają. Starostwo, wójtostwa i wszystkie królewszczyny wnoszą do skarbu kor. na rok zł. 34760, gr. 20.“—Góra na której wznoszą się szczątki zamku, najeżona jest ogromnemi skałami; te połączone niegdyś murem, stanowiły w upłynionych wiekach mocną twierdzę. Pozostała w całości wyniosła, okrągła wieża i część kwadratowej baszty, natrzasać się zdają z czasu. Utrzymuje się gminna powieść o ukrytych skarbach, o żelaznych drzwiach pod ziemią i że słyhać niekiedy brząkanie łańcuchami. Miasteczko położone na trudnych do przebycia piaskach, pozbawione przemysłu, targu i jarmarku, w biednym jest stanie; oprócz murowanego koś., z drzewa zabudowane i samymi chrześcianami osiadłe. Do najciekawszych utworów natury, należy oćwierć mili będąca pieczara we wnętrzu góry, drzewami zarosłej. Zaleta jój zasadza się na rzadkiem zachowaniu części najdrobniejszych, w zupełnie pierwotnym stanie. Przez mały otwór wchodzi się do 4 salonów; w każdym z nich napotyka oko coraz odmienne, lecz zawsze zajmujące grupy stalaktyków: jedne usadowiły się w kształcie organ, drugie mają podobieństwo do ambony, inne wystawiają dziki nieporządek. Obszerne te groty zwykły się zwęzać; zdaje się, że dalej przedrzeć się nie będzie można, aliści rozszerza się pieczara, a nowość widowiska całą myśl ogarnia. Nie znajdują się tam wcale

kości zwierząt przedpotopowych, mieszkańcy nawet miejscowi, nigdy tych najdawniejszych pomników życia organicznego nie znachodzili. Zdaniem geologów, mało jest pieczar, coby również jak tutejsze, w całości były zachowane.

Częstochowa w Pow. Lelowskim, składa się z dwóch części: ze Starój i Nowej Częstochowy o ćwierć mili od siebie odległych. Przy Częstochowce czyli Nowej Częstochowie wznosi się góra, nad rozległą panującą równiną, zwana odwiecznie *Jasną Górą* (*Clarus Mons*). Na jej szczycie był koś. drewniany. Władysław ks. Opol-ski, najwyższe za króla Lndwika rządu w Polsce sprawa-jujący, zatrzymał się tu, przewożąc do swego na Szląsk dziedzictwa, obraz Matki Boskiej z Bełza, wedle tradycyi ręką ś. Łukasza w Jeruzalem malowany. Lecz gdy dalej drogę przedsięwzię, żadną siłą ruszyć go z miejsca nie zdołał. Obróciwszy przeto myśl ku uwiecznieniu doznanego cudu, zbudował 1382 r. kaplicę, a przywo-ławszy z Węgier Paulinów, pierwszy im w kraju klasztor stawiać począł i uposażył. Podług Długosza, fundacya ta nastąpiła z obowiązku sumienia, za radą Ludwika, gdyż oba krzywdę koronie pols. przez oderwanie wielu krajów uczynili. Jagiełło z Jadwigą, przyozdobili klasztor okazalszą budową i znacznym zbogacili dochodem 1393 r. Hussyci Czescy złupiwszy świątynię 1430 r., kilku zabili zakonników, a w czasie powtórnego napadu 1466 r. „Częstochowskie miasteczko i klasztor, ktemu wkrąg przyległe majątności złupili; fałszywą zarzuca-iać przyczynę, iakoby król niektórym Czechom, w wojsku iego na ten czas żołd wiodącym, zasłużonych w Pru-

siech pieniędzy zapłacić niemiał.“⁽¹⁾ — Już wówczas słynęło miejsce to cudami, sprowadzając mnóstwo ludu z państw ościennych; składane w ofierze ciągłe dary, uczyniły świątynię jedną z najbogatszych. „Królowie nasi mieli zawsze baczną, aby te skarby nie wywoziły się do Węgier. Świadkiem tego list surowy Zygmunta I, znajdujący się w zbiorze Tomickiego.“⁽²⁾ — We wrześniu 1616 r. zjechał Zygmunt III z król. Konstancją, dla widzenia się z arcyks. Karolem bis. Wrocław., który błagał o pomoc zbrojną i pieniężną dla Ferdynanda II przeciw Węgrom i różnowiercom Czeskim. Tenże Zygmunt, zesłał 1620 r. budowniczego, polecając wyprowadzić mury do kołagmachów. Wkrótce uskuteczniono dzieło; stanęła i brama wchodowa, bez fos jednak i wałów. W tymże czasie rozpoczęło zgromadzenie mury klasz. powiększać i koś. wewnątrz przyozdabiać. Królewic Władysław udając się 1624 r. do Loretu, rozpoczął pobożną wędrowkę od modłów na Jasnej-Górze; zostawszy zaś królem, powtórzył nawiedziny 1634 r., złożył na ofiarę łańcuch złoty dyamentami sadzony z wizerunkiem swoim i wyznaczył na dokończenie klasz. fundusz z ekonomii Sandomirskiej. Prymas Maciej Łubieński, założył obszerną kaplicę murowaną, a raczej powiększył małą, pierwotną; Jerzy zaś Ossoliński kanc. W. K. sprawił ołtarz hebanowy srebrem sadzony. R. 1649 zjechał Jan Kazim. z królową, dla złożenia dziękczynień, z powodu szczęśliwie odbytej wyprawy Zborowskiej. Za jego rządów ukończono roboty około zabudowań i

(1) Kromer, tłom. Błazowskiego.

(2) Naruszewicz T. 7, str. 355.

pomieszkania król., świątynia zaś jaśniała bogactwy
 wszelkiego rodzaju. R. 1654 spłonęła wyniosła drewnia-
 na wieża, a 1655 r. Szwedzki Gen. Müller we 12000 woj-
 ska, oblega Jasną-Górę. W ciężkiej tej przygodzie, sta-
 nął na czele 160 żołnierzy i 70 zakonników, Przeor Au-
 gustyn Kordecki; Stef. Zamojski Miecznik Sieradzki,
 zajął się dozorem nad wewnętrznym rozporządzeniem.
 Od 18 listop. do 25 grudnia, miotał nieprzyjaciół ogień
 działowy, lecz mężną i nieustraszoną wytrwałością
 obleżonych, zmuszony był do odstąpienia. Wśród kra-
 ju Szwedami i Siedmiogrodzianym zalanego, szukała tu
 schronienia król. Ludwika Marya. Przybywszy Jan Ka-
 zimierz 1657 r. złożył radę senatu; naradzano się nad
 prowadzeniem wojny, zaopatrzeniem wycieńczonego
 skarbu i wydano wici na posp. rusz. Poczęto wznosić
 baszty, naprawiać nadwerężone mury, królestwo zaś
 dali z siebie przykład i zachęcenie przy kopaniu fos i sy-
 panii wałów. Na dokończenie rozpoczętej twierdzy, u-
 trzymania jej w przyzwoitym stanie, jakoteż i załogi,
 nadała Rplita 1658 r. Sstwo Kłobuckie wiecznymi czasy.
 Na radzie senatu odprawionej tu w styczniu 1661 r. Jan
 Kazimierz oświadczył: iż dla zapobieżenia niepokojom
 z bezkrólewia wynikającym, umyślił za życia swego o-
 brać następcę tronu. Na co, gdy zgromadzeni przyzwo-
 lili i podpisami stwierdzili, wydano uniwersały na sej-
 miki, aby rzecz ta na sejmie roztrząsana była. W bli-
 skości ś. przybytku, przyszło do rozlewu krwi brater-
 skiej d. 4 września 1665 r. między stronnikami Jerz. Lu-
 bomirskiego Marsz. W. K., pod dowództwem Ad. Ostrzy-
 ckiego, a wojskiem król. z którego legło 1300 i do tysiąca
 jeńców zabrano. D. 14 lutego 1670 r. przybywszy król

Michał, oczekiwał na swą oblubienicę, Eleonorę córkę Ferdynanda III, a siostrę panującego Leopolda I, która wraz z matką i młodszą siostrą, stanęła dopiero 26 t. m. Nazajutrz odprawił obrzęd ślubny Nuncyusz Marescotti, poczem nastąpiła uczta i tańce. „Niemcy nie suto pokazali się i pannę młodą wyprawiono, jako nie cesarską córkę.“⁽¹⁾—D. 1 marca rozjechali się goszczący, złożwszy bogate ofiary. Po odbytej koronacyi, przybywa Jan III w maju 1676 r. dla dziękczynnych modłów, ogląda wszelkie osobliwości i skarbiec. Obecny poseł francuzki wyznał, iż po Lorecie większej wspaniałości, ozdoby i piękności nigdzie nie widział. Bohater nasz, dążąc na odsiecz Wiednia 1683 r. spowiedź tu odprawił, a zatrzymawszy się parę dni, odpisywał na listy Leopolda I, wyprawiał oraz gońców, wzywając różne dwory o pomoc zagrożonemu cesarstwu. R. 1690 spłonęły zabudowania Jasnej-Góry; ocalała tylko kaplica i skarbiec miedzią pokryte. Upadek sklepienia koś. i ogień wewnątrz wszczęty, pochłonał kosztowny w. ołtarz, wspaniałe stalla i bogate wizerunki królów w ich mieszkaniu będące. Szczodrobliwemi składkami, w przeciągu lat pięciu przeistoczony koś. innym kształtem, miedzią pokryty został; wzniesiono klasz. ze sklepieniami i inne zabudowania. R. 1702 oblegali Szwedzi bezskutecznie Jasną-Górę, lubo mieli polecenie od Karola XII zdobyć ją i z ziemią zrównać. Powtórzyli swe zamiary i 1704 r., lecz odstąpili za zbliżaniem się Augusta II, który uroczyście przez Nuncyusza Honorata Spadę wprowadzony, odprawił modły, oglądał twierdzę, a dnia

(1) Pasek.

następnego udał się z wojskiem do Krakowa. Po ustaniu wojny, przesłał tenże monarcha jako *volum*, koronę dyamentami ozdobioną. Przybywszy tu Nuncyusz Bened. Odeschaldi, przyrzekł zgromadzeniu, iż wyjedna od Stol. Apost. korony i pozwolenie ukoronowania ś. obrazu, zwyczajem w krajach włoskich przyjętym. Ocalona ojczyzna, zawdzięczając tyle doznanych łask od Bogarodzicy, czyniła starania do jej ukoronowania. Jakoż Klemens XI nadesłał dwie złote korony, a Krzysz. Szembek bis. chełmski dopełnił obrządku d. 8 września 1717 r. Tegoż roku poleciła Rplita wypłacić klasz. 30000 zp. za naprawę baszt i warowni, a nadto na powiększenie załogi i potrzeb wojennych, nadała wieczyście Sstwo Brzeźnickie i wieś Dębowiec. W lat kilka potem, Stan. Chomętowski Wda Mazow., sprowadziwszy z Włoch rzemieślników, przerobił w. ołtarz innym kształtem, ozdobił marmurem florenckim i ściany koś. umozajkował; Prymas Stan. Szembek sprawił okazały organ, a Stan. Jabłonowski Wda Rawski przystawił kaplicę marmurem wyłożoną i wzniosł wspaniały dla siebie grobowiec 1740 r. Nieco zaś pierwej: Jerzy Lubomirski Podkom. K. i Józ. Potocki Wda Kijow., H. W. K. wystawili 4 bastiony i bramę przedfosową. August III oglądał 1734 r. na nowo dzwignione gmachy, warownią i bibliotekę pięknie uporządkowaną i dość zamożną, a idąc torem swych poprzedników kosztowne złożył dary. Uchwala sejmu 1764 r. ubeścпеча wszystkie dobra od Rplitój na utrzymanie twierdzy nadane i stosowne zawiera przepisy. Karpiński, w podróży do Krakowa 1788 r. wyraża: „w Częstochowie do trzech tysięcy nabożnego gminu oprócz naszego pospólstwa, z Prus, z Czech, z Szlą-

ska i Morawy zebranego zastałem. Sławny jest skarbiec koś., będąc tylu królów i xiążąt, tak naszych jako i zagranicznych, darami pomnożony, wymawia wiekowi naszemu oziębłość dla wiary.“— D. 6 marca 1793 r. wojska pruskie wkroczyły na Jasną-Górę, a d. 28 paźdz. t. r. Fryd. Wilhelm II obejrzawszy osobliwości miejscowe, ofiarował złoty medal i trzy sztuki litėj materyi. Różnokształtne, usadowione na Jasnej-Górze gmachy, okazały przedstawując widok, uszanowania uczucie wzbudzają. Wchodzi się do nich po moście murowanym i przez 4 bramy; nad trzema z nich umieszczone są: obraz Matki Zbawiciela, marmurowe popiersie Stan. Augusta i malowany wizerunek fundatora. Przy klasz. znajduje się: apteka, drukarnia i księgarnia. Najdawniejsze druki tutejsze, znane są z 1693 r. W odległości kilkuset kroków, stoi u podnóża góry, koś. z klasz. ś. Barbary zmurowany 1637 r., mieszczący nowicyat zakonników ś. Pawła. Z drugiej zaś strony: murowany koś. ś. Rocha i drewniane miasteczko klasztorne, handlujące obrazkami, szkaplerzami, różańcami, koronkami, i t. p. — Lud wywodzi nazwę Częstochowy, iż *często chowała*, czyli służyła za schronienie dla wojska, przed liczniejszym nieprzyjacielem.

Stara Częstochowa nad Wartą, należy do Sstwa Olsztyńs. Przytoczone lustracye wyjaśnia stan i powinności miasta w różnych epokach; pierwsza z 1564 r. podaje 218 dom., opłacających po groszu, 45 zaś komorników po gr. 4; jatek rzeźniczych 14, z każdój po 1½ kam. łożu szmelcowanego; od 19 piekarzy i 23 szewców po gr. 6, od 2 prasołów po gr. 2, od gorzałkę palących 9, po zł. 2; garncarzy 10, dawają do zamku Olszt. 26

kop. garnków. Na przyjazd króla lub królowej do Sstwa, dostarczają mieszczanie: wołu, piwa beczek 12, owsa ćwierci (*meřretas*) krak. 24 i bróg (*acervum*) siana. Wrazie posp. rusz. powinni wyprowadzić wóz wojenny ze wszelkimi potrzebami. Jarmarków odbywa się 4, ale że jeden wolny jest od opłaty targowego, przeto pobierane tylko od 3, uczyniło t. r. grzywien 3, gr. 43.—Po wojnie szwedzkiej, zesłani 1664 r. lustratorowie, zastali 156 dom., opłata od nich po groszu; rzeźników 14, zamiast łoju wnosili po zł. 2, gr. 12; od tych czynszów, jakoteż od 8 prasołów, 4 sukienników, 2 krawców, 1 kowala, 2 kuśnierzy, 12 szewców, pobiera wójt 3ci denar. Jarmarków jest 6, targ zaś w poniedziałek; z dochodu jakie czynią, przypada 3ci den. wójtowi. Piekarzy cechowych 10, inni zaś którzy li tylko w poniedziałek chleb sprzedają, czynszu nie płacą, ale każdego jarmarku dają do cechup 3 gr. Pod jeden cech podciągnięci są: bednarze, stolarze, snycerze, slosarze, miecznicy, kołodzieje, stelmachy, rymarze, siodlarze, kotlarze, powroźnicy; lecz obecnie znajduje się 3 bednarzy, miecznik i kotlarz; gorzałkę palących 20. Od szynków piwa wrocław. płacono po grzyw. 10, ale go teraz nie przywożą. „Bywało *quondam* kupci, którzy różne swoje na przedasz miewały towary, teraz ze miasto zubożało, ludzi y rzemieszników się upleniło, zadnego kupca niemasz, ieno kramarzów 2, którzy zadnego czynszu niepłacą. Maią mieszczanie kwit od *Postae Agentae*, z zapłacenia pien. podwod. fl. 110, poczynając od r. 1657 aż do 1663. *Pro felici coronatione* krolestwa JM., powinni wypłacać *per mar.* 6. Podczas posp. rusz. zwykły wyprowadzić wóz wojenny z 3 konnymi z aparatem wojen-

nym i dwu pachołkow barwianych z orężem zwyczajnym t. i. z szablami, siekierkami, muszkietami, ktorey swoiey iz dosyć uczynili powinności *attestatione enicerunt*. Teraz ze wołów, ani koni za granice niepędzą, cła tez niewybieiraia *et consequenter* pożytek zaginął.“— Ostatnia nakoniec lustr. 1789 r. opiewa: „nietylko do reparacyi mostów i grobel, ale gdyby i nowo wymagała potrzeba robić groble, tamy, drogi reparować są obowiązani mieszczenie wychodzić czyli wysyłać każdy z osoby swojej. Z listami zamkowemi o milę iść lub jechać obligowani są. W młynach nie innych mleć jak staroś. zboża, surowce i słody. Gdyby zaś na którego mieszczanina okazało się mleć w obcych młynach, takowy podpadać będzie karze grzyw. 4 i oddaniu miarki przyzwoitój do prowentu staroś. Miasto płaci czynszu rocznego zł. sto; rzeźnicy płacą łojowego i łopatkowego zł. 115; garncarze zł. 35. Mostowe od kupców wybierają; czopowe skarbowi kor. od wyszynkowanych trunków, podług kontraktu wypłacać powinni.“— Miasto dość osiadłe i handlowne, ma starożytną murowaną farę.

Kłobucko na Okrzę, w Pow. Lelowskim. Piotr Duńczyk czyli Dunin, dostatkami i rycerskimi dzieły głośny, wystawił tu kościół około 1125 r. Król Ludwik nadaje 1370 r. tę majątność wraz z innemi grody, Władysławowi ks. Opolskiemu siostrzeńcowi swemu lennem prawem. Darowizny takowe, nieprawnie uczynione, zamyslał odzyskać Jagiełło; jakoż nastroczyła się po temu sposobność. Gdy wspomniony książę, nietylko hołdu nie składał, ale nadto miasta najeżdżał i jadących kupców obdzierał, wyprawił przeto król przeciw niemu

wojsko 1396 r., zajął Kłobucko i do ciała narodu przyłączył. Do bawiącego tu Jagiełły, przybyli 1420 r. Wojciech Jastrzębiec bis. krak., kancl. K. i Zbigniew z Brzezia Marsz K. zdając sprawę: iż cesarz Zygmunt mimo obietnicy, w niczem zmienić nie chciał niesprawiedliwego wyroku w zatargach króla z Krzyżakami. Sławny nasz dziejopis Jan Długosz kano. krak., będąc proboszczem kłobuckim, wybudował koś. ś. Marcina, a następnie osadził przy nim kanoników regular. ś. Augustyna. Co zatwierdzając Kazimierz IV r. 1454, znacznemi obdarza dochodami. Jan Xiążę Oświęcimskie, mowi Bielski, Kłobucko wyłupił i spalił 1457 r. — Idąc wspomniony monarcha z wojskiem na Szląsk 1474 r., przeciw Maciejowi król. węgier., stanął opodal miasta obozem, oczekując na zebranie się większych sił, które zwolna i niechętnie ciągnąc, spustoszenia ślady po sobie zostawiały. W tém wpadają do Kłobucka Szlązacy, lecz od mieszczan i okolicznych wieśniaków ze znaczną stratą wyparci zostali. Lustratorowie 1564 r. wysławiają się: „mieszczanie pithani o fundusz zasadzenia miasteczka powiedzieli, że go niemają. Sthacyei dawają: owsa *metretas* 48, piwa kłod 10, kłodę szliedz, kthorą placzą pyeniędzmi *marcas* 5. Jathek rzeźniczych 12, *solvunt per lapid.* 1, *libras* 3 *sepi fricati*. Piekarze placzą *coniunctim mar.* 1. Szewczy thakze wsziscezi dawaia *mar.* 1, *gr.* 32. Garncarze nie placzą. Prasoli wsziscezi *pro an. solvunt mar.* 1, *gr.* 16. Garnczow gorzalczanich 5, placzą od kazdego *per mar.* 1. Z laznie placzą *mar.* 2, *gr.* 24. Jarmarkow 3 do roku biwayą, dosthawa sie na nie, *citra ultra gr.* 30. *Summa census facit mar.* 185, *gr.* 22, *den.* 10 $\frac{1}{2}$.” — Podług lustracyi 1636 r. znajdowali

się: sukiennicy, szewcy, piekarze, prasołowie, gorzałkę pędzących 8, rzeźników 6. „Pokazali mieszczanie *quit in an.* 1590 dany, ze posłali byli na posp. rusz. wozow 2 z leguminami, prochem y ołowem.“ — Niegr. Sstwo tutejsze nadała Rplita 1658 r. wiecznemi czasy klasz. Częstochowskiemu, na dokończenie rozpoczętj twierdzy, utrzymania jēj w przyzwoitym stanie i stosownej załogi. Lustratorowie 1789 r. wyrażają: „inwentarzów żadnych od czasu nadania tych dóbr WW. OO. Paulinom, aż do r. t. nie zastaliśmy. Przystąpiliśmy przeto do ułożenia nowych, wyszczególniając nietylko kominy, ludność i majątek gospodarzy, ale oraz powinności wszelkie, czynsze i każdego rodzaju daniny; opisując tudzież wszystkie budowle folwarczne i dworskie, które wszędzie w najlepszym stanie zastaliśmy, z wyciągnięciem istotnej i stałej intraty. Takowy inwentarz skończywszy, ogłosiliśwy gromadom w przytomności OO. Paulinów, jakie odtąd powinności czynić i daniny dworowi opłacać mają. — Miasto złożyło nam przywileje konfirmacyjne pierwiastkowego ich przywileju lokacyjnego. Kto im jednak pierwszy ów *locationis* przyw. nadał, nie w późniejszych jasno widzieć nie można, oprócz uwolnienia ich od robocizny. W przywileju Władysława IV, mają wolność susz z puszczy wywozić, przestrzegając jednak, aby drew na sprzedaż do innych miasteczek nie wywozili. Co się zaś tycze ścinania drzewa z pnia, tego jako nie mają sobie pozwołonego żadnym przywil., tak też wazyć się tego nie mogą bez asygnacyi od OO. Paulinów zyskanj, którzy, jako prawem niniejszego sejmu odpowiadać powinni za spustoszenie lasów, tak też assygnacye swoje, jak najwięcej

oszczędzać i chyba w nieodbitęj potrzebie wydawać mają. Przywilej od Jana Kazimierza OO. Paul. nadany, zupełną im jurysdykcyą nad mieszczanami oddał, nietylko w cywilnych ale i krymin. sprawach, wyjmując ich z pod wszelkiej innej jurysdykcyi, oprócz tych tylko spraw, które w konstytucyi są wyszczególnione. Na fundamencie więc takowego przywileju, wszystkie dekreta urzędu miejskiego mogą iść *per appellationem* do zamku Zagurskiego OO. Paulinów, którzy zupełną moc mają takowe dekreta potwierdzić, lub annihilować i kassować, a miasto winno jest sentencyjom zamkowym być we wszystkim posłuszne.—Mieszczanie do żadnych robocizn dworowi obowiązani nie są, tylko za uproszeniem lub za rozdane pieniądze, gdy czas mają osobliwie podczas żniwa, usługę dworowi uczynią. Komornice zaś cokolwiek ich znajduje się, powinny podług dawnych zwyczajów i adnotacyj od lat kilkudziesiąt praktykowanych, dzień jeden do pelenia i dzień jeden do żniwa wychodzić, wszystkie bez wymówki, a to do strawy dworskiej. Dymów do lustracyi 221, ludność glna 894. Danna: osep owsa kor. 80, za ukarmienie wieprza zł. 24, czynsz zł. 591. Folwarki do Sstwa należące: Zagórze, Zakrzew, Łobodno, Ostrów, Miedzno, Łojki, Wręczyca, Grodzisko, Walenczów, Biała, Kocin. Intraty pewnej i stałej Sstwa zł. 49587, gr. 28 $\frac{1}{2}$.—Ozdoba z drzewa zabudowanego miasteczka, jest piękny koś. kanoników regul. z obszernym klasztorem.

Krzepice nad Liszwartą czyli Liczwartą (*Isthwarta, Iswartha*), w Pow. Lelowskim. Założywszy Kazimierz W. miasto 1364 r., wystawił opodal warowny zamek z cegły w miejscu błotnistém i niedostępném. Lud-

wik król węg., za ledwie objął rządy Polski, nadał 1370r. Krzepice z innemi grodami na lenność, siostrzeńcowi swemu Władysławowi ks. Opolskiemu. Lecz gdy tenże różne popełniał zdrożności, wyprawił Jagiełło wojsko 1396 r. i oderwane części do ciała narodu przyłączył. Chcąc zaś polepszyć byt i przyczynić się do wzrostu miasta, jak to wyraża w przywileju 1407 r., pozwala trzebieńskie otaczających lasów i zarośli, dla zakładania na wykarczowanej ziemi ogrodów, z tym jednak warunkiem, ażeby po upłynionych latach swobody, opłacano połowę czynszu na poprawę miasta, drugą zaś połowę wnoszono do rąk Starosty dla utrzymania w dobrym stanie zamku. Po zgorzeniu miasta, pragnąc je podźwignąć Kazimierz IV, potwierdza 1450 r. targ czwartkowy od dawna istniejący, ustępując mieszczanom pobieranie opłaty targowego, którą do zamku składano, a nadto poleca, ażeby stosownie do dawnych przywilejów nie wymagano od nich targowego w Wieluniu. Zygmunt I ponawiając 1523 r. używanie prawa niem., ustanawia jarmarki na ś. Dorotę, na śś. Filipa i Jakuba, ś. Piotra w okowach i ś. Jadwigę. Dla dogodności zaś miasta, pozwala 1527 r. wsiom w okolicy leżącym, począwszy od ś. Bartłomieja aż do Boż. nar. trudnić się rzezią bydła, przedawaniem mięsa na targach tygod. bez najmniejszej z czyjśkolwiek przeszkody, z zachowaniem jednak praw królewskich. Zyg. August potwierdzając 1552r. dawniejsze przywileje, wskazał ściśle granice posiadłości miejskich między czarną wodą zwaną *Iswartha*, a wpadającym do niej strumieniem *Biesza*. Tegoż roku, uwalnia mieszczan z towarami w okrębie kraju jadących od wszelkich opłat, mianowicie: od targowego, paste-

wnego, ceł, mostowego, grobelnego, wyjąwszy od cła pogranicznego. Przenosząc zaś jarmarki na inne dni, stanowi: aby nikt nie ważył się szynkować piwa wrocław., świdnickiego i wszelkiego dowożonego, prócz w ratuszu i to w czasie jarmarku. Czego dopilnowanie wójtowi poleca, który na przekraczających, karę według swego uznania wymierzać będzie. Lustratorowie 1564 r. podają: iż mieszczanie czynszu z domów nie opłacają; rzeźnicy mają 24 jatek, z każdej dają po kamieniu i 3 funty łożu, w połowie dla wójta i na zamek; piekarzy uprzywilejowanych 24, płacą po gr. 5, takich-że szewców 24, po gr. 12, od obu cechów połowę czynszu pobiera wójt, drugą połowę zamek; prasołowie płacą ogółem zł. 2, gr. 4; gorzałkę pędzących 8, każdy daje po grzywnie. Targowe tygod. wolne, ze 4 zaś jarmarków wpływa mniej więcej grzywna. „Sthaciei wszisci dawają owsa *metretas* 48, piwa achteli 10, kłode szlodzi, kthorą pieniędzmi placzą *mar.* 5. Mlini 2 zamkowe na Izwarczie. *Summa census: mar.* 141, gr. 14, den. 4—Zamek. Dwie sthronie z grunthu asz do wierzchu porisowali szie, szcziani, sklepi y gmachi, iedna ku rzecze, druga ku miasthu gdzie brama sthoi. JKM raczył poprawę thei ruiny poleczicz, iakosz iusz na thrzechiei sthronie okolo wieze poprawę ucziniono.“ Czeladź zamkową składali: Podstarosta samoczwart, burgrabia, pisarz, puszkarz, strzelec, grodzian 4, klucznik, piwowar, piwowarczyk, piekarz, kucharz, rybitw (rybak), wrotny, strożów 4, gajowych 4. — Rozciągając Zyg. August opiekę swą nad miastem, wyznacza je 1565 r. na miejsce jarmarków pogranicznych dla postronnych i znacznemi obdarza swobodami.— Kżepice wiele ma-

ją ważnych wspomnień o sobie w dziejach naszych. Kiedy Izabela Jagielonka, wdowa po Janie Zapołskim królu węgier., przymuszona była szukać schronienia na ziemi rodzinnéj z synem Janem Zygm., oddany jéj był 1552 r. od brata wraz z innemi miastami zamek tutejszy w posiadłość i na mieszkanie. Strapioną nieszczęściami swego domu siostrę, odwiedzał Zyg. August, bawiąc po dni kilka. Tu Marcin Zborowski Wda kaliski, zatrzymał 1556 r. Bonę, wdowę po Zygmuncie I, wyjeżdżającą do Włoch z ogromnemi skarbami. Tu Maxymilian arcyks. Rakuski, ubiegający się z Zygmuntem III o koronę, obrał główne stanowisko; lecz widząc niepodobieństwo utrzymania się przed nadchodzącym Jan. Zamojskim Het. W. K., wyszedł stąd 13 stycznia 1588 r. do Wielunia.—Tu nakoniec, bawił przez parę dni we wrześniu 1616 r. Zygmunt III z królową Konstancją, stancją, kiedy przeprowadzał z Częstochowy arcyks. Karola bis. Wrocław., wysłanego od Ferdynanda II z prośbą o zbrojną i pieniężną pomoc przeciw buntującym się Węgrom i różnowiercom czeskim. Tenże król oddał był w dożywotne posiadanie niegr. Sstwo krzepickie Mik. Wolskiemu Marsz. N. K., ulubieńcowi swemu i współpracownikowi w doświadczeniach alchemicznych. Wielki ten miłośnik sztuk pięknych, zamek przebudował i wspaniale ozdobił; jemu winien kraj wzory lepszych budowli i ogrodów, czego pamiątki tu i w innych miejscach długo trwały. Zasłużone oddając mu pochwały lustracya 1636 r., między innemi wyraża: „zwierzyńiec od lat *in circa* 40 albo 50 zbudowany przez P. Wolskiego Marsz. K. y barzo dobrze rozrządzony y opatrzonny, parkanem ogrodzony. *Circumferentia* tego parkanu

bydź może na 2 mili. Zamnożył P. Marszałek zwierza dostatek osobliwie ieleni, tak że ich może być do kilkuset; są y sarny, ale niewiele. Zamnożył sad drzewa rozmaitego przywoząc ze Włoch, z Niemiec y z inszych różnych miejsc, tak iż tam owoców siła. Są w zwierzyncu stawy 2 w parkanie zawarte. Zamnożył też był y bobry; był ich dostatek nie mały y teraz jeszcze są, ale niszczą. Teraz ten zwierzyniec, iako kupił Sstwo P. Szampach, barzo opuszczony, albowiem dopuszczono P. Dzierzanowskiemu z Bodzanowicz y sąsiadowi Śląskiemu wpędzić bydła około sta, y było pułtora lata, dopiero teraz dowiedziawszy się o przyjeździe Lustratorów, wypędzono je. Napędzono y koni y swini gromadę nie małą za pozwoleniem y najmem Hanusa Niemca straznika, które y szkodę czynią w ieleniach młodych y żywności uymiają. Za P. Marszałka sian brogów nie mało dla zwierza gotowano, owszem y tatarką w snopach karmiono. Potrzeba koniecznie *in pristinum statum* ten zwierzyniec wprowadzić y opatrzyć, y tego Hanusa od króla danego odmieścić.—Solarnia zbudowana blisko zamku, w której sol z żup Wielickich przewarzano, a na Śląsk y na różne miejsca odbywano. Teraz opuszczona ta solarnia, ale ją *de novo* zbudowano na Łoykach dla tego, iż miejsce sposobniejsze do sprowadzania soli furmanom.—Zamek na kwadrat zmurowany. 1y kwadrat od kuznie, 2gi od Śląska, 3ci od Dankowa, 4ty od miasta. Na wszystkich gmachach kapliczka piękna s. Barbary, od JMX. Macieiewskiego Kardynała poświęcona. Sala wielga, gmachy średnie podniebienia malowane małą, piece czarne z gliny niemieckiej. Przy zamku ogródek włoski niewielki. Armata: działek spizanych iednofuntowych 3,

w łozach y na kołach, w bramie stoią; hakownic 14. Za mostem ogrod włoski, w'nim figarnia murowana y chowanie dla zioł na zimę. Ogrod iest opuszczony, dozoru nie masz y proventu tesz zadnego z niego się niemoze *pro tunc* rachować. Urzędnicy zamkowi: Podstarosta, Burgrabia, Pisarz prowentowy, wrotny.“— Taż lustracya, ważne zawiera wiadomości o kuźnicach blisko miasta. 1a *Pańkowaska*, z włoskimi piecami, piec fryszowy i polski kowalski; form 63 do lania kul, do świdrowania dział naczyń 12, stemplów do dział 6, i t. d.; naczynia do kotłów piwnych: krzyż żelazny, i t. d. 2a *Kostrzyńska*, gdzie szynowe żelazo robia, ma 2 piece. 3a *Łojkowska*, gdzie ś. p. Marszałek drótnię zbudował; wyrabia dróty różnego gatunku na 10 warsztatach; rzemieślników Niemców 5, Polaków 2, chłopców 2, i t. d. 4a *Blacharnia*, gdzie szynowe żelazo robia i na drot żelazo szmelcuja, ma piec dymarski. 5a *Stara Piła*. Kazimierz Jagiel. dał przywilej 1476 r, Andraszowski kuźnikowi na wydobywanie rudy żelaznej i użytkowanie z niej, jakoteż i potomstwu jego wiecznemi czasy. — W czasie wojny szwedzkiej, miasto zostało spalone, a zamek znacznie uszkodzony. W nim bowiem bronili się przez dni kilkanaście Szwedzi, przeciw 700 Polakom na których czele obległ ich 1656 r. Jan Bogusław Petryczyn dzielny rycerz; przypuściwszy zaś szturm nocną porą, do poddania się przymusił. Znaleziono w zajętej warowni 10 dział różnej wielkości, 11 beczek prochu, 230 muszkietów i inne potrzeby wojenne. Podług lustracyi r. 1660: „zamek lubo po troszę ryszować się na kilku miejscach począł, a to *per crebram tormentorum explosionem*, podczas gdy nieprzyjaciel koronny Szwed,

swoję w nim miał *receptaculum*, iednak *impensio* JP. Starosty znaczną uznalizmy restauratią. Osobliwie wmuńczyey teyże fortece, w wywiedzionych ze trzech stron Belwardow, iedna tylo *quatera desideratur*. Dział rożney wielkości spisowych 5, zelaznych tyleż, hakownic dwie.“— Jak wiele wazono zamek tutejszy, świadczy uchwała sejmowa 1678 r., która tak brzmi: „iż wiele Nam i Rplitey na fortecy Krzepickiey, iako pogranicznej należy, żeby w iakie *discrimen* nie wpadła, dla tego kommissarzów Naszych *cum plenaria potestate* nazywamy. Którzy kommissarze ziachawszy do zamku *iuramentum fidelitatis* od Ur. Athanazego Miączyńskiego Ssty odbierają i fortecę zrewidują, zinwentuią i według sumnienia otaxowawszy sumnę na fortyfikacyą i reparacyą wyłożoną, iuramentem Ur. Starosty likwidowaną na wsiach tegoż Sstwa *authoritate Reipublicae* assekurowią, i to *specialiter cavemus*, że *novus Donatarius post fata* Ur. Starosty, sukcesorom iego też sumnę *ante deoccupationem* fortecy i Sstwa *totaliter* zapłacić będzie powinien.“— Tak poprawiony, trwał jeszcze zamek za czasów Augusta II w zupełnej całości; prowadził do niego most na ćwierć mili długi, przyległy zaś zwierzyniec przechowywał nieco zwierz. Smutny skreśla obraz lustracya 1765 r., mówiąc: „zamek cały murowany o 2 kondygnacyach, pokojów kilkadziesiąt, okien, drzwi, pieców i kominów nie masz, dach zrujnowany, mury niektóre się walą, mieszkać w nim nie można, koło niego błota, na tych most zgnięły. — Mieszczanie z łanów, ogrodów, za piwa achteli 10, śledzi beczkę, spu owsianego wirteli 176, *junctim* płacą zł. 500. Cięż groszowego zł. 48, gr. 20. Od szewców botów par 12. Synagoga ży-

dowska na Kuźniczce osadzona: czynszu od gospodarzy po zł. 8, od hamerników po zł. 4, ogółem zł. 270; od żydów rzeźników za łożu kam. 6, zł. 72 i t. d.“— Już na szczątki zamku nie zwrócili uwagi lustrat. 1789 r. wyrażają tylko: „Starostwo w possessyi jest JW. Augusta Miączyńskiego Szamb. J. K. M. Summa całej intraty Sstwa zł. 39449, gr. 28, sz. 2, której połowę czyli dwie kwarty do skarbu kor. rok rocznie Possessor Sstwa wnosić ma. Zapobiegając szkodzie i pustoszeniu lasów, które gromady przez przyrobienie pól i łąk czynią, aby pod żadnym protextem wszelkich kopanin tak pól, jako i łąk JW. Starosta niepozwałał ostrzegamy.“ — Koś. z klasz. Kanoników regularnych Lateraneńskich ś. Augustyna, fundowany około 1460 r. i hojnie uposażony, złupiony został przez Szwedów 1656 r., którzy trumny cynowe rodziny Tarnowskich dobywszy, na kule przepili. Miasteczko całkowicie z drzewa zabudowane, utrzymuje się z rolnictwa. W odległości pół mili, tuż przy granicy szląskiej, leży za rzeką w Wtwie Sieradzkim, obszerna wieś z kościołem, *Stare Krzepice* zwana.

Mstów w Pow. Lelowskim. Nad krętem korytem Warty, u podnóża wyniosłej, kamienistej góry, leży na płaszczyźnie z drzewa zabudowane, samymi chrześcianami osiadłe miasteczko, a w niem dwa murowane kościołki: ś. Stanisława i ś. Wojciecha. Pierwszy z nich tuż przy moście stojący, nosi cechę odległej starożytności. Wspominają dzieje ojczyste, że sławny Piotr Duńczyk czyli Dunin (około 1140 r.), wystawił w Mstowie kościół. Zdaje się, że to będzie niniejszy, zwłaszcza, iż podług miejscowego podania, dawniejszym jest od tu-tejszego klasztoru kanoników regularnych Lateraneń-

skich ś. Augustyna (1). Mieszczanie trudnią się uprawą roli i wyrobem grubego sukna; kilkunastu zaś krawców robi z niego odzież dla włościan i uboższej szlachty; zdziałane sukmany i kapoty, rozwożone po okolicznych jarmarkach, znaczny znajdują pokup, gdyż Mstowskie sukna mają zaletę trwałości koloru i mocy materyału.

Przyrów nad Wiercicą, w Pow. Lelowskim. Jakób Rokicki założył miasto *Przerów* na mocy przywileju Kazimierza W. 1369 r.; mianując go król wójtem, nadał mu 3 łany, 2 ogrody, młyn, sadzawkę i różne dochody, mieszczan zaś obdarzył prawem niem. Potwierdzając Zyg. August nadania swoich poprzedników 1555 r., ustanawia trzy jarmarki do roku, a w przywileju 1559 r. wyrzekł: iż w razie pobytu króla w Litwie, lub gdzie indziej za obrębem państwa, nie mają być mieszkańcy przez listy, pozwy, lub odwoływania się, w żadnej sprawie przez sąd monarszy powoływani. Następni królowie pozwolili na zaprowadzenie cechów rzemieślniczych. Podług lustracyi 1564 r. „*iesth* mieszczan 86 *stharich*, *kthorzi* *czinssu* placzą *per gr.* 12 y 5 wolników *kthorzi* *iessce* *nicznie* placzą. Rzeźniczi składają 3 kam. *loyu*, z *kthorich* 1 woithowi z plebanem, a 2 do dwora. Rieczne: od rzeki Wierczicze składają wszisczi 3 *zlothe*, *facit mar.* 1, *gr.* 42. *Inquilini*: komorniczi placzą *per gr.* 4, *theras* ich 10. Trzy garncze gorzalczane, placzą od nich *per fl.* 1, *facit mar.* 1, *g.* 42. Stacya: na przyjazd KJM. dawały owsa *cor.* 30, piwa beczek 6 *et feni* 6 *currus*. *Summa census oppidi cum molendino*, *mar.* 63, *gr.* 41.“—Lustracya zaś 1620 r., podaje w samem mieście

(1) *Gmach ten leży za rzeką w Wtwie Sieradzkim; ob. T. 1, s. 231.*
Tom II. 18

136 domów. Szwedzi złupiwszy Przyrów 1656 r. do szczeru spalili. Lustratorowie 1665 r. Sstwa Olsztyńskiego, do którego tutejsze miasto należy, mówią: iż jest dom. tylko 55 i koś. założenia ś. Doroty. Na przyjazd króla do Sstwa, winni mieszczanie dostarczyć owsa kor. 30, piwa beczek 6, co zwano stacyą. Zamiast wozu wojennego na posp. rusz., płacą 10 grzywien. „Opowiadały się mieszczanie, iż wielkie *praejudicium* ponoszą *ab incolis fundi S. Annae*, którzy sobie przywłaszcili y postanowili iarmarki y targi, dla czegosz iuz w miescie lubo uprzywileiowane *penitus* upadłe y targi niebywają. Co wszystko iest wielką zniszczenia ich przyczyną.“— Ostatnia lustr. 1789 r. w ten sposób wyraża się: „mieszczan jest obowiązkiem, aby mosty i groble własnym kosztem utrzymywane i reperowane były. W młynach nie innych tylko starościńskich mleć mieszczanie i żydzi mają pod grzywnami wyznaczonemi. Wysyłanie do żniwa na łąny dworskie, ma się ściągać do żydów, place i budynki posiadających. Słodów nad korcy 5, aby nikt nie ważył się zalewać pod karą grzywien 20. Rybacy do łowienia ryb na zamkową potrzebę excypować się nie mają. Miasto płaci do zamku, czynszu zł. 76, łojowego zł. 24, mostowego zł. 12.“— O ćwierć mili na północ miasta, leży na górze klasz. Bernardynów, których koś. pod wezwaniem ś. Anny, słynie odpustami i licznie jest nawiedzany od idących do Częstochowy pielgrzymów.

Lelów nad Białą, główne swego Powiatu. — „Jest podobieństwo, że nazwisko Lelów wzięte jest od bożyszcza Lelum, czyli Kastor, u pogan jeszcze Polaków czczonego. I może w tém miejscu, prócz Łysiej góry, szczególniejszemu temu bałwanowi ofiary oddawa-

no.“ (1) — Kiedy i przez kogo miasto zbudowane, nie sposób wybadać; już w XIII wieku chełpiło się dawnością swoją, kiedy w nadaniach i przywilejach, rozróżniony widzimy *Stary Lelów* (*antiqua civitas Lelov*), dziś wieś Staremiasto zwana, od *Nowego Lelowa*, po drugiej stronie rzeki leżącego miasta. Wzmiankują dzieje: iż 1246 r. Konrad ks. mazow. nie mogąc Krakowa dobyć, wystawił trzy zamki, między temi i w Lelowie, osadzając w nim Mieczysława ks. Opolskiego zięcia swego. W czasie niezgód domowych między książętami pols., Kazimierz ks. kujawski zajął powiat Lelowski 1261 r. i zamek mocniej obwarował, lecz nie długo przy zaborze swoim utrzymał się. Gdy panujący w Polsce Wacław królczeski, zatrudniony był rodzinnego kraju sprawami, ujrzał wtedy sposobną chwilę Władysław Łokietek do odzyskania utraconego berła. Jakoż wtargnąwszy 1304 r. do Polski z poczem zbrojnych Węgrów, opanował Lelów Czechami osadzony. Troskliwym okazał się Kazimierz W. o zachowanie tutejszego gmachu w należytym stanie, a nadto opasał miasto murem i często w nim przebywał. Przywilejem 1366 r. uwolnił mieszczan na zawsze, od opłaty myt i targowego w całym państwie, a nadto postanowił: aby ciż mieszczanie przybywszy po sól drobną do Bochni i Wieliczki, nie czekali na nią i nie opłacali karbów — *dicar quae Carbi vulgo vocantur*. Kazimierz IV, niosąc pomoc zgorzałemu miastu, pozwala 1455 r. mieszkańcom po wszystkich targach i jarmarkach jeździec i sukna swoje na łokcie przedawać, bez najmniejszej przeszkody. Gdy miasto

(1) Karpiniński, podróż do Krakowa 1788 r.

znowu stało się pastwą płomieni, uwalnia Zygmunt I mieszczan 1547 r. od wszelkich podatków, danin i ciężarów na lat 20. Lustratorowie 1564 r. wyrażają: „Summa czynssu z rol miessczkich, wieskich y z domow, kthore sami mieszczenie wibierayą *pro festo Joannis, facit mar. 23, gr. 10, den. 13.* Z kthorei summie wedluk stharego zwieczaiu nieoddawaią na zamek thilko *mar. 20,* a osthathek obraczaia na podwodi, na pothrzebi y na slugi miesczkie. Drugie podathki *pro rata festi s. Martini,* kthore woith wibiera do zamku, z ogrodow a z niw miesczkich *gr. 26, od domu per gr. 1, a propinatoribus cerevisiae per gr. 1, a salicidis per gr. 1 etc..* Zidowie skladayą s stharadawna sthacią krol., kazdi gospodarz po czerw. zlothemu, na nowe latho. Przed pogorzelyą bilo ich kilkadziesiath, teras ich iedno 6. *Facit aureos 6, qui conversi in marcas faciunt mar. 6, gr. 24.* Dawayą thesz korzenia po throssze kiedy ym dopuszczą rzez bicz.“ Z pomiędzy istniejących cechów, odznaczały się szczególniej warstaty sukienników, których liczba znaczna bywała, a ich wyroby niepośledniiej wartości. Batory ogólnem potwierdzeniem 1576 r., utrzymał poprzednie królów nadania i swobody, ale od czasów Zygmunta III, weszły już pewne ograniczenia, a stan kwitnący mieszczan stopniami nadweręzać się począł. — Tu narodził się 1584 r. Samuel Nakielski, pisarz dziejów zgromadzenia Stróżów grobu Chrystusa, oraz klasz. Miechowskiego. R. 1638 do szczętu zgorzało miasto, wraz z koś. farnym i klasz. Franciszkanów; w lat zaś kilkanaście potem smutnego od Szwedów doznało losu. Uchwala sejm 1662 r. stanowi: „zamek Lelowski, częścią przez niepoprawowanie iego w murach swoich spustoszały,

częścią *in calamitate communi* w budynkach od Szwedów popalony, iż Ur. Krzysz. Mich. Rupniowski Woy-ski krak., Ssta Lelowski, na postawienie budynków zamkowi *adjacentibus* wyłożył i na restauracyą dalszą samego zamku łożyć pozwala, tedy naznaczamy Rewizorów. Którzy się o czasie zniozszy z Ur. Dzierżawcą Naszym i do Lelowa ziechawszy, wydatki tak już podjęte, iako i dalszy koszt na restauracyą zamku uważą i uznają, wedle którego uznania, *summa proportionata*, sukcesorom tegoż Ur. Starosty na tymże Sstwie assekurowana będzie.“—Podług lustracyi 1765 r., znajdowały się tylko cechy: „szewski, piekarski i rzeźniczy. Czynsz od żydów zł. 236, od rzeźników pniowego i łopatkowego zł. 86, za 2 woły świętalne zł. 80, korzennego świętального zł. 50, za jarzynę zł. 40. Zamek na kopcu, murem obwiedziony, między którymi pomieszkanie drewniane, nadpustoszałe.“—Zajmujące szczegóły podają Lustratorowie 1789 r. „Sstwo to niegr. w possessyi jest JW. Ign. Kalinowskiego. Mieszczanie lokacyi miasta nie mają. Zapytani o dochodach ze wsiów: *Staromieście*, *Słężany* i *Zbyszczyc* do miasta przywilejami królów przyłączonych, odpowiedzieli: że gromady tych wsiów żadnej robocizny miastu nie robią, tylko są obligowani poprawić drogi wedle miasta. Miasto murami opasane, te jednak w kilku miejscach rozwalone, brama z przyjazdu od Nakła w połowie obalona, niebezpieczeństwem życia dla przejeżdżających grożąca, której do reszty rozwalenie nakazujemy w miesiącu następującym listopadzie, a rumowisko aby magistrat wedle miasta na drogi wywieść starał się. Ratusz spustoszały mnrowany; żadnego domu zajezdnego nie masz, kominy na domach poobalane,

burki porujnowane, na utrzymanie których kamieni z mającej bydz rozebranej bramy użyć miastu pozwalamy i też burki poprawiać i nowe gdzie nie masz urobić nakazujemy. Zamek na kopcu za miastem, murem obwiedziony, nowo dachem pobity, w którym Regent cancellaryi mieszka. Przy bramie sklep na archiwum nowo wyporzadzony; most z poręczami nowo wystawiony. Las krzakami małemi zarosły, nie mający drzewa grubego, ciągnie się mniej więcej staj sześcioro.“ — Przemilczeli lustratorowie o wieży, noszącej nazwę *Męczarni* ⁽¹⁾. Do 1794 r. przechowywano w zamku akta ziemskie Powiatu Lelowskiego.

Bobolice, wieś o $1\frac{1}{2}$ mili od Lelowa, w stronie południowo-zachodniej. Warowny zamek tutejszy, na skalistej górze, nadaje 1370 r. król Ludwik siostrzeńcowi swemu Władysławowi ks. Opolskiemu, wraz z innemi grodami lennem prawem. Lecz gdy tenże najeżdżał miasta i kupców z towarami jadących obdzierał; na ukaranie przeto lennika, wyprawił Jagiełło 1396 r. wojsko, a zająwszy przez poddanie się załogi zamek bobolicki, przywrócił do majątności korony. Mała ta włość, u stóp spustoszonego zameczyska, należy wraz z przyległym zamkiem *Mirów* zwanym do rodziny Myszkowskich. Główna gałąź domu tego, pisała się dawniej Margrabiami na Mirowie, a tytuł ten otrzymał 1596 r. Zygm. Myszkowski od Klemensa VIII, poprzednio będąc przyjętym do herbu i familii od Winc. Gonzagi ks. Mantuańskiego.

(1) *Rozebraną została 1828 r.*

Kromołów w Pow. Lelowskim, nad obszernem jeziorem i przy źródłach, z których Warta bierze początek. Majętność ta, należąc do znakomitej rodziny Firlejów, stała się przytułkiem wyznawców nauki Kalwina. Dopiero Mikołaj Firlej (zmarł Wdą krak.), wróciwszy do wiary swych przodków, mówi Niesiecki, kościół predykanom odebrał 1574 r., dawniej religii kapłanom przywrócił, pędzlem ściany domu Bożego i organami przyozdobił. Stan. Warszyski kaszt. krak., kupuje do bra te 1669 r., lecz gdy wkrótce potem wygasła jego rodzina, przeszedł Kromołów w inne ręce. Stan. August na prośby dziedzica Konst. Gostkowskiego, ponawiając w 16 wieku nadane trzy jarmarki, przyczynia 9 nowych 1777 r. i targ we wtorek postanawia. Małe, z drzewa zabudowane miasteczko.

Ogrodzieniec w Pow. Lelowskim, nad Czarną Przemszą, opodal stąd poczynającą się. Pod 1385 r. wzmiankowany jest w dziejach Włodek z Ogrodzieńca Podczaszy krak. Jan Bonar Burgrabia i Zupnik krak., mąż prawy i w wielkie za Zygmunta I opływający dostatki, nabył od Włodeków tę majątność, a Seweryn Bonar kaszt. sandecki (około 1540 r.), otrzymał od Ces. Ferdynanda I tytuł: Barona na Ogrodzieńcu. Następnie miejsce to z przyległościami, odziedziczył Jan Firlej Marsz. W.K., pojawiający za żonę Bonarównę.— Opanowany przez Szwedów 1655 r. zamek, znacznie uszkodzony został. Mik. Firlej sprzedaje 1669 r. Ogrodzieniec z warownym zamkiem, *cum fortalitie*, wyraża transakcyą, jakoteż miasta: Kromołów i Włodowice z licznemi włościami, Stan. Warszyskiemu kaszt. krak. Stan. August przychylając się do prośby dziedzica: Tom. Ja-

klińskiego Podśędka ziems. krak., nadaje 1784 r. miastu 12 jarmarków, jakoto: na dzień 2go stycznia, 3go lutego, 10 marca, 24 kwietnia, 6 maja, 11 czerwca, 14 lipca, 20 sierpnia, 23 września, 22 paźdz., 17 listopada i 13 grudnia, zastrzegając: aby takowe w niedziele i święta uroczyste nie odprawiały się, ale nazajutrz. Miasteczko z drzewa zabudowane, na mocy dawnych przywilejów, od samych chrześcian jest zamieszkałe. Na wyniosłem, skałami niejako ogrodzonem miejscu, sterczą szczątki dawnego zamczyska.

Pilica, w Pow. Lelowskim, przy źródłach Pilicy. W dawniejszych wiekach pisano *Pilcza*, później *Pilca*. Gniazdo rodziny Pileckich, z których Elżbieta wdowa po Winc. Granowskim kaszt. Nakielskim, osobliwszym losu zdarzeniem, poślubiła 1417 r. króla Jagiełłę. Po wygaśnięciu Pileckich w 16 wieku, dobra te dostały się Padniewskim, z których Stanisław Ssta Dybowski, cały majątek łożąc na pobożne zakłady, wynosi koś. farny na kollegiatę, osadzając przy niej kanon. regularnych ś. Augustyna, inaczéj *de Paenitentia* zwanych. Zmarłszy 1613 r., tamże pochowany został. Pilica przeszła następnie w posiadanie ks. Zbaraskich, którzy czasami przemieszkivali w okazałym zamku tutejszym. Stawszy się własnością Stan. Warszyckiego kaszt. krak., zajęty został zamek przez Szwedów 1655 r., a r. n. spalony. Gościł w nim nieszczęśliwy Jan Kazimierz, hojnie przez zamożnego dziedzica podejmowany. Przechodząc miejsce to ciągle do rąk znakomitych rodzin, dostało się na koniec hr. Wesslom, z których Marya Józefa, wdowa po królewicu Konst. Sobieskim, sprzedaje 1751 r. Pilicę z licznemi wsiami, synowcowi swemu gener. Teodo-

rowi Wesslowi, później urząd Podskarbiego W.K. sprawującemu. Przekształcił on starożytny zamek na ozdobny pałac, zachowując wały i część opasujących murów. August III ustanawia 1760 r. jarmark, cztery tygodnie trwać mający, co przyczyniło się do wzrostu miasta i ożywienia handlu. Reformaci mają koś. z klasz.

Szczekociny nad Pilicą, w Pow. Lelowskim. Dziedzina znakomitej dzieły i dostatkami rodziny Odrowążów, piszącej się ze Szczekocin. W 16 wieku własnością były Szczepanowskich, na początku zaś 17 stulecia Oleśnickich, następnie Jordanów i Korycińskich, od których nabywa tę majątność 1709 r. Fran. z Dębian Dębiński kaszt. Wojnicki. Urszula z Morsztynów Dębińska Sści-na Wolbromska, okazale przyjmowała wracającego z Krakowa 1787 r. Stan. Augusta, który przybywszy d. 8 lipca, przez dwa dni gościł. Uczony Tadeusz Czacki, pojawiający za żonę Barbarę, córkę wspomnioną Starościny, często tu przemieszkował. Co się tyczy dziejów miejsca tego, zrabowane i spalone zostało miasto przez Szwedów 1656 r., a d. 6 czerwca 1794 r. stoczona bitwa. Z drzewa zabudowane miasto, ozdobione jest koś., wspaniałym pałacem i ogrodem.

Jędrzejów czyli *Andrzejów* (*Andreovia*) nad Brzeźnicą w Pow. Księskim. Janisław, zwany także Janik czyli Jan bis. Wrocławski herbu Gryff, z braćmi swymi funduje we wsi dziedzicznej Brzeźnicy 1140 r. Cystersów, sprowadzając zakonników z Morymundęńskiego klasz. w Burgundyi; skąd zwano też klasz. tutejszy: *Minor Morimundus*. Uposażył Janisław siedmią wsiami i licznymi dziesięcinami, a zostawszy arcyb. Gniez. przy czynił darowizn w dobrach ziemskich. Ojciec kronika-

rzy naszych, Winc. Kadłubek bis. krak., nadał klasz. dwie włości, złożyłwszy zaś infułę, przywdział habit 1218 r.; zmarł d. 8 marca 1223 r. i lubo zakonnik, w bis. jednak stroju pogrzebiony został. Remigiusz Koniecpolski bis. Chełmski, Opat Jędrzejowski, dobywszy z ziemi zwłoki d. 19 sierp. 1633 r., włożył je w ołowianą trumnę i marmurowy wkoś. wystawił nagrobek.—Konrad ks. Maz., chciwy opieki i krajów synowca swego Bolesława Wstydl., wtargnąwszy 1235 r. w ziemię krak., porobił zamki z kościołów, a w téj liczbie i w Jędrzejowie, opasując je murami i lud zbrojny osadzając. Takowe świątyn w warownie przemiany, zowią dziejopisowie nasi: *incastellationes ecclesiarum*. Czynione stąd wycieczki, do ostatniej nędzy okolice przywiodły. Jeden z Opatów założyłwszy wieś, od imienia swego Andrzejowem nazwał, którą Bolesław V Wstydl., przywilejem 1271 r. pozwala na miasto zamienić, obdarza prawem niem., uwalnia mieszczan od wypraw wojennych i od robocizn przy stawianiu zamków, wyrażając: iż oni li tylko do Opata i klasz. rozrządzenia należą. Zastrzeżga wszakże: iż w razie napadu pogan lub innych nieprzyjaciół, stosownie do ogólnych postanowień, ku wspólniej obronie stawać mają. Mylisie przeto Długosz i Miechowita, utrzymując, iż Janisław nadał klasztorowi miasto (*oppidum*) Andrzejów wraz z 7 wsiami. ⁽¹⁾ Po zgorzeniu miasta i przywilejów, upraszali mieszczanie Zygmunta I, aby je ponowił. Wyznaczył przeto

(1) Przywilej znajdujący się w archiwum główném w Warszawie, najlepszem jest zbiciem ich twierdzenia.—Potwierdzenie praw 1510 r. również wyjąłem z tegoż archiwum. T. L.

król kommissarzów, którzyby pod przysięgą wybadali obywateli, jakieim prawa, nadania i swobody służyły. Na mocy zdania sprawy, przyznaje król 1510 r. prawem., targ tygod. i 3 jarmarki do roku. A ponieważ okazało się z zeznania, iż mieszczenie winni dostarczyć na każdą wyprawę wojenną wóz czterokonny z woźnicą, dwóch pieszych ludzi i łożyć na ich utrzymanie; a nadto obowiązani byli dawać podwody i opłacać podatki, jakie tylko uchwalone zostaną; wszystkie przeto takowe ciężary i powinności, nadal ponosić mają, bynajmniej się od nich nie wyłamując.—Znaczna część stanu rycerskiego, przeciwna wyborowi Ces. Maxymiliana II, popierając elekcyą Stef. Batorego ks. Siedmiogrodu, zgromadziła się tu na zjazd walny, trybem posp. rusz. w styczniu 1576 r. Przyłączyło się też i nie mało senatorów, z biskupów zaś jeden tylko kujawski, Stan. Karnkowski. Przybyły w poselstwie Hier. Filipowski, dziękował w imieniu Batorego, za obranie na królestwo. Słuchany w polu Rosemberg, złożył listy cesarskie, prawość elekcyi swojej dowodzące, którą utrzymać wszelkiemi sposoby będzie usiłował. Proszony był Rosemberg, aby doniósł Panu swemu o słabój jego stronie i odwiódł od popierania dalszych zamysłów; co też i na piśmie wyrażono. Potwierdzono następnie wybór Anny Jagiellonki na królowę i przybranie jój za małżonka Batorego; wszyscy przyrzekli stać przy nich aż do ostatniej krwi kropli, a ktoby się temu sprzeciwił, poczytany będzie za nieprzyjaciela ojczyzny. Na przyjęcie króla na granicy, świetne wyznaczono poselstwo; wyprawiono do Prus i Litwy zapraszając do złączenia się z ogółem narodu; wysłani zaś Lanckoroński kaszt. Zawichost. i Marcin

Białobrzieski Opat Mogilski do Cesarza, nakłaniać go mieli, aby zaniechał starań o koronę polską.—Przy końcu maja 1592 r. zjechali tu: Jan Zamojski kanc. i Het. W.K., Wojewodowie: Mik. Firlej Krak. i Mik. Zebrzydowski Lubelski; kasztelanowie: Stan. Tarnowski Sandom., Marcin Leśniowski Podlaski, Stan. Żółkiewski Lwowski; ze stanu zaś rycerskiego znaczna zebrała się liczba. Celem owego zjazdu było małżeństwo Zygmunta III z Anną córką arcyks. Karola, tajemnie, bez wiedzy i zezwolenia stanów ułożone. Wyprawiony Sekretarz król., odwodził ich od nieprawego zebrania i narad, przekładając: iż jeśli mają co przeciw monarsze, mogą to przedłożyć na sejmie. Na zważając na takowe przedłożenia, umyślono wszystkie od Szlaska i Węgier przejścia zastąpić i oblubienicy król. do Krakowa nie puścić. Ale gdy ta wprzód do kraju wjechała, wyprawili przeto zgromadzeni poselstwo do stolicy, z protestacją przeciw koronacyi królowej.—W czasie rokoshu 1607 r. zjechała się szlachta na zjazd powszechny do Jędrzejowa d. 28 marca. Za przybyciem Mik. Zebrzydowskiego Wdy Krak. i wojsk Janusza Radziwiłła Podczasz. L., uznano za nieważną ugodę Janowiecką, jakoby musiem na rokoshanach wyciśnioną; uradzono zbierać wojsko i prze-myśliwano nawet o obraniu królem: Gabryela Batorego ks. Sidmiogr. Wysłał do nich Zyg. III z przedłożeniem, na jakie niebezpieczeństwo kraj narażają i żeby raczej czekali na sejm, gdzie żądania ich dadzą się załatwić. Odpowiedzieli: iż przeniosłszy się pod Warszawę, do d. 5 czerwca oczekiwać będą spełnienia przyrzeczeń.—Leżący o ćwierć mili od miasta okazały koś., obszerne ma zabudowania i ogrody; świątynia szczyti się naj-

większemi w całej Polsce organami, klasztor zaś posiadał zamożną niegdyś w księgi starożytne i rękopisma bibliotekę. Miasto po części murowane, ma starożytny koś. farny, od samych chrześcian jest zamieszkałe i słynie jarmarkami na konie.

Wodzisław, pierwotnie *Włodzisław*, nad Miszawą w Pow. Księskim. Kazimierz W. testamentem 1370r. darował Włodzisław z przyległemi wsiami, braciom: Mikołajowi i Janowi hr. S.P.R. Lanckorońskim; odtąd miejsce to stało się główną siedzibą, możnej i dobrze ojczyźnie zasłużonej rodziny, z której Jan Łowczy sandom., przybrawszy nazwę Włodzisławskiego, zamek wymurował; zmarł 1564 r. a napis grobowy świadczy: iż był *in remilitari*, *nemini secundus*. W XVI wieku, jako w epoce szerzących się po kraju nowości w wierze, znaczna musiała tu znajdować się liczba ewangelików, skoro posiadali zbór i pastora. Rugowali ich dopiero Samuel Lanckoroński kaszt. sandecki — „kościół modną strukturą fundował i marmurem przyozdobił; zszedł z tego świata 1638 r., w swojej fundacyi pobrzebiony.“⁽¹⁾ Opuszczając właściciele swe domy i kamienice, sprzedawali je za bezcen żydom, którzy gromadnie osiadać poczęli. Piękny murowany koś. farny, zawiera okazałe grobowce dziedziców; w powabnem położeniu za miastem, wznosi się dawny zamek, przerobiony na pałac i różne zabudowania gospodarskie. Miasto w małym obrębie ścieśnione, ma połowę murowanych domów, ludność zaś żydowska dwa razy jest większa od chrześcian. Własność hr. Lanckorońskich.

(1) *Niesiecki*.

Książ Wielki (*Magna Xiąż*) nad Nidzicą. Miejsce to główne Powiatu wielce jest starożytne, albowiem Stefan herbu Topor Wda Krak., około 1120 r. żyjący, pisał się hrabią z Książa. Był on przodkiem sławnéj rodziny Tęczyńskich. W czasie bezkrólewia 1383 r. Ziemowit ks. Maz., ubiegający się o rzády państwa—, „kazał zburzyć i spalić dobra dziedziczne Spytka z Melsztynu, *Książ* nazwane, iż ten Wda Krak., młodzik ledwo 18 lat wieku mający, trzymając prawie czoło strony przeciwnéj, najwięcéj mu przeszkadzał do korony.⁽¹⁾ Kazimierz IV przychylając się do prośb Jana z Tęczyna kaszt. Zawichos., pragnącego polepszyć stan miasta swego *Kszianz*, postanawia 1485 r. jarmarki na ś. Wawrzyniec i na święto 11 tys. Panien. Król zaś Zygmunt I uwalnia 1511 r. miasto *Xiansch* od wszelkich podatków, a mianowicie od czopowego na rok jeden. Majętność ta przez długi przeciąg czasu, zostawała w posiadaniu Tęczyńskich, z tych Jan Wda Sandom. (zmarł 1541 r. i w Książu pochowany), wydawszy córkę swą Katarzynę za Stan. Barzi Sstę Sniatyńskiego, przekazał jéj w posagu dobra tutejsze z przyległościami. Zyg. August potwierdzając 1570 r. jarmarki w mieście *mugna Xiąsz*, należącem do Stan. Barzi de Blozwia Marszałka Nadw., Ssty Sniatyńskiego, wyraża: ponieważ kupcy dopuszczają się nadużycia przejeżdżając przez wieś mały Xiąsz, stanowimy przeto, ażeby wedle dawnych zwyczajów na W. Książ drogę zwracali, czego dopilnowanie polecamy wyznaczonym przez sejm deputatom do wskazania kierunku dróg.—Różniący się w wierze, zna-

(1) *Naruszewicz.*

laższy tu przytułek i opiekę dziedzica, odbyli w Książu 1560 r. synod, który był 17sty z porządku. Znaczny był napływ szlachty, gdyż ostatecznie miano wysłuchać podawane przez Fr. Stankara, zmiany i nowości w powstającej wierze. Uznano jego naukę za zgubną i całkiem ją odrzucono, a uczony ale zarozumiały reformator, z kraju uchodzić musiał. W marcu 1562 r. przypadł 21 synod akatolicki; przewodniczył Jerzy Blandrata, Przełożony czyli Senior wszystkich w Małopolsce reformowanych kościołów. Podał na piśmie, iż we wszystkiem idzie za nauką Kalwina; a to tak wymownie i tak zręcznie ułożonemi słowy, iż zupełnie zadowolił obecnych; zarzucano mu bowiem, iż usiłował upowszechnić błędy Aryusza, któremi w rzeczy samej był napojony. Około 1582 r. Piotr Myszkowski bis. krak. kupiwszy Książ od Jana Barzi Wojewodzica krak. wyrugował ztąd różnowierców. Synowiec tegoż biskupa, Piotr Myszkowski Wda Rawski, uczyniwszy 1601 r. z Książa i z przyległych majątności ordynaryą, takową bratu swemu Zygmuntowi kaszt. Wojnickiemu darował. Ten przyłączywszy do niej Pińczów i inne swoje dobra, utworzył ordynacyą pod imieniem Pińczowskiej, którą 1727 r. wzięli w spadku Wielopolscy. Miasteczko w śliczném położeniu na wzgórzu, posiada murowaną farę, z cudownym obrazem N. Panny i klasz. Augustyanów. Starożytny, okazale marmurami przybrany zamek, zwykłe siedlisko ordynatów, wznosi się opodal za miastem, w pełnej powabu okolicy.

Zarnowiec nad Pilicą, w Pow. Księskim. O założeniu miasta żadnej wiadomości powziąć nie można. Kazimierz W. przebudowawszy zamek, murami opasał,

a długi w nim pobyt cnotliwej niewiasty, uczynił go głośnym w dziejach naszych. Adelajda, córka Henryka Zełaznego Landgraffa Heskiego, wkrótce po swoim zamęściu z Kazimierzem W., osadzoną tu została; gdzie, lubo wszelkie względy i należyte stanowi swemu miała obejście, rzadko atoli w czasie piętnastoletniego blisko rozdziału do widzenia męża była przypuszczoną. Skoro zaś dowiedziała się, iż król żyje z Rokiczaną Czeską, oburzona tym postępkim, wezwała ojca, ażeby ją z Polski wywiózł. Jakoż przybył ks. Henryk 1356 r. i bez najmniejszej przeszkody odebrał córkę. Przychylając się Jagiełło do prośby mieszczan 1396 r., stanowi: gdy przywileje przez poprzedników naszych na prawo niem. i inne swobody miastu nadane, przez pożar zagładzie uległy, takowe przeto niniejszém w zupełności ponawiamy. R. 1426 r. zawiązało się tu przy koś. ś. Krzyża *bractwo literackie*, potwierdzone przez Zbigniewa Oleśnickiego bis. krak., które, jak widać z przywileju, tylko w celu odprawiania nabożeństwa w kościele, na wzór cechów rzemieślniczych się zawiązało, nie mając wcale literackich celów. ⁽¹⁾—Podług lustr. 1564 r. jest łąnów miejskich 19½, dom. 156, z każdego płacą po groszu, i tyleż od stu ogrodów, *Holodia*: ⁽²⁾ *de holodiis* 6 per 1 gr. Ze wszystkich czynszów wójt pobiera 6ty grosz. Kto rzeź bije, a jest ich 8, płaci gr. 24 i po 2 kam. łożu. łożu. *Gutowe*: kto szynkuje płaci grosz od wiechy. *Inquilini* czyli komornicy, płacą po den. 12. Młynów 4;

(1) Ob. Wiszniewskiego liter. T. IV, s. 224.

(2) Akta Tryb. Piotrk. z 1699 r. *syntasniają*, iż *holodium* znaczy stodołę.

blech i łaźnia należą dowójtą.—Lustracya 1569 r. podaje 196 domów, prócz pustych placów; rzeźników 30, szewców 18, piekarzy 10, prasołów 6, piwowarów 49, wódkę palących 12. „Jest w zamku kamienicza wielka, która barzo spustoszała, tak isz ieno mury stoią, mieszkania zadnego nimasz i zwierzchu nienakrytha. A szkoda isz tey mury tak sie psują, bo bi mogli bycz gmachy dobre, iednoby trzeba nakładu niemalego.“—Szwedzi złupiwszy i spaliwszy miasto 1655 r., znacznie zamek nadwerężyli. Z lustr. 1660 r. okazuje się ubytek w ludności i znaczna zmiana w podatkowaniu, jako to: dom. 80, z każdego po gr. 2, den. 17; od 15 wiech po groszu, jako też od 2 browarów, 2 ozdowni (suszarni) i 10 słodowni. „*Ad praesens* niemasz ieno 1 sukiennik, niepłaci czynszu, bo y sukna nierobi y folusa niemasz. Rzeźników 3, daie kazdy gr. 18 do zamku, oproc tego płaci nastronę woita gr. 6, łoiu po kam. 1½, a woitowi puł kam. Kusnierze nie płacą nic od rzemiosła. Szewcow teras ieno 4, płaci kazdy gr. 12, a woitowi po 4 gr. Piekarzy 4, daia po gr. 9, woitowi po gr. 3, Prasoł ieno 1, daie gr. 6, woit. gr. 2. Kowale, slosarze, krawcy, stal-machowic niepokazali przywileiu, udaiąc ze zgorzał. Bywa iarmar. 4, targ we wtorek, dostawa się targowego *plus minus* fl. 30. Od garca gorzałczanego wybieraia mieszczanio na квартаł po gr. 4, co *pro necessitate* miasteczka obracaia. Waga, postrzygalnia y ratus, to wszystko *per voraginem ignis absumptum*. Mostowe: od wozu furmańs. *per den.* 12, ktory prowent na poprawe mostow obraca się. Woz woienny: *simpliciter allegaverunt*, ze przez JW. X. Zasławskiego Wdę krak. uwolnieni byli od wyprawy iego.“—Korzystając żydzi z zubożenia mie-

szczan, nabywać poczęli opuszczone place; że znaczny przynosili skarbowi dochód, świadczy lustracya 1765r. „czynszu od synagogi *in recognitionem* protekcyi JW. Ssty zł. 529, gr. 20; żydzi rzeźnicy zł. 23, gr. 6, den. 12; garcowego od tychże zł. 3000; szynk wina i miodu za kontraktem zł. 900.“ Rzemieślnicy chrześ. znajdowali się tylko: piekarze, szewcy i rzeźnicy. „Zamek mury porządnie, pod gontami, rynny blaszane, okna, drzwi i piece dobre; officyny i stajnia murowane, obwiedzione kanałem w około i sztachetami; most z zwodem, przy którym kurdygardy 2 murowane.“—Ostatnia zaś lustracya 1789 r. mówi: „Sstwo niegr. w possessyi JW. Piotra Ożarowskiego kaszt. Wojnickiego od 1785r. Zamek z kamienia i cegły murowany, w r. 1775 pogorzał, mury porysowane, z gruntu przestawienia potrzebujący. Officyny murowane, gontem pobite, w których pokojów ośm, garderobek dwie, spiżarnia i kuchnia. Stajnia murowana, wozownia także. Zamek z temi budynkami, kanałem w koło kwadratowym opasany; lecz już te kanały częścią pozałaziły, potrzebują szlamowania. Most do wjazdu zwodowy nowo postawiony, łańcuchy żelazne do zwodzenia. Ratusz wielki, gontem pobity. Summa ogólna Sstwa zł. 27012, gr. 13; według prawa importować ma Starosta do skarbu kor. dwie kwarty.“—Zarnowiec leżąc nad stawem, przez który rzeka płynie, z drzewa jest zabudowany; starozakonni połowę całej ludności stanowią.

Miechów (*Miechovia*) w Pow. Księskim, u pochyłości góry i nad sączącą się strugą. Jaxa herbu Gryff, z książąt Syrbii pochodzący, wróciwszy z Palestyny— „jednego z kanoników regułą Augusta ś. trzymających ;

dwoisty krzyż czerwony, piątno powołania swego na kapie noszących, z sobą przywiosł.“⁽¹⁾ Ufundował ten-
 że Jaxa i uposażył 1162 r. we wsi dziedzicznój Miecho-
 wie, Kanoników regularnych Stróżów grobu Chrystusa,
Canonici regulares custodi sacri Sepulchri; zwano ich
 także: Bożogrobcami, Krzyżakami (*Fratres Cruciferi*),
 Miechowitami. Oprócz Miechowa, nadał im wieś Za-
 gurzyn i Komorów, wyjednał u panującego uwolnienie
 poddanych od wypraw wojennych, budowania zamków,
 opłacania poradnego, od dostarczania podwód i t. p.
 Podług Nakielskiego, miejsce to wiele ma podobieństwa
 z położeniem Jerozolimy. Pierwszy koś. zbyt szczupły,
 na kaplicę obrócony został, a Wisław czyli Wiślimir
 bis. krak. założył 1233 r. kamień węgielny na obszerną
 świątynię, dotąd istniejącą. Panujący i możne rodziny,
 znaczne czynili uposażenia w dobrach ziemskich, tak
 dalece, iż zakon tutejszy stał się jednym z najbogatszych
 w kraju. Miechów podniesiony do rzędu miast, otrzy-
 mał od Przemysława ks. Wielkopol. i Krak. 1290 r. przy-
 wilój erekcyjny, prawo Magdeb. i różne swobody.
 Pierwszą klęską dotknięte zostało 1294 r., będąc wraz
 z klasz. złupione od Bolesława ks. Maz.; nierównie zaś
 srożej przez Węgrów 1300 r. — „Miechowici za sprzy-
 janie Bolesławowi ks. Opols. do Węgier wygnani 1311 r.,
 klasztor swój w zamek obrócony ujrzeli, póki ich zno-
 wu po kilku lécich do łaski król nie przypuścił. Wszak-
 że, ażeby dwoiste już miasta przewinienie na dalsze cza-
 sy wzrostu nie brało, odebrał mu Łokietek moc obiera-
 nia radzców, a władzę tego wyboru oddał Wojewodzie

(1) Kromer, tłum. Błazowskiego.

krak. z zaleceniem, aby nietylko wybierał ludzi krajowych i cnotliwych co rok po ośmiu na ten urząd, ale nawet we wszystkie ich sądy i sprawy wglądał.“ (1)—Tenże król potwierdza 1331 r. prawa przez poprzedników swoich zakonowi nadane; mieszczanie wolni byli od rozlicznych ciężarów, danin i powinności. W latach 1344 i 79, zgorzało miasto wraz z klasz., a 15 sierpnia 1506 r. spłonął koś. z klasz. ołowiem pokryty. Gmachy te, tak ozdobnej były budowy, iż wątpiono, aby mogły być do pierwotnego stanu przywrócone. (2)—R. 1456 r. narodził się tu Maciej zwany z Miechowa lub Miechowita, pisarz dziejów ojczystych, lekarz nadworny Zygm. I, następnie kanonik krak. i rektor akademii. Jego staraniem i nakładem powstała szkoła w miejscu rodzinnem. R. 1583 został Generałem czyli przełożonym opactwa: Jędrzej Batory, synowiec króla Stefana, za ledwie lat 17 liczący. Księgozbiór tutejszy był jednym z najmożniejszych w kraju; oprócz kilkuset rękopismów, liczył do 9000 tom., lecz zgorzał d. 15 stycznia 1732 r. Całe miasto wraz z koś. i klasz. stało się pastwą płomieni 1745 r.; ogromna ztąd wynikła szkoda w srebrach koś, obrazach, marmurach i dzwonach. Pobożne ręce wiernych odbudowały świątynią i do dawniej starały się przywrócić wspaniałości; zabytki jednak i pamiątki odległej starożytności, zniknęły w czasie tylokrotnych pożarów. Generał zgromadzenia ma prawo rozdawania świeckim osobom znanym z pobożności, krzyżów bożogrobskich

(1) Naruszewicz.

(2) *Nec est possibile ut in diebus nostris tam ornata structura cum ecclesiae apparatus et palaciis ambitus monasterii reedificaretur. (Miechowita).*

czyli miechowskiemi zwanych; otrzymujący takowy order z załączonym patentem, obowiązany jest do pewnych modlitw, zachowywania postów, zwiedzania grobu Chrystusa i do walczenia w potrzebie z różnowiercami. Kościół mimo tylu doznanych klęsk i przeistoczeń, okazałym jest co do swój budowy i ogromu; wyniosłe zaś mury klasz., mają postać warownego zamku. Miasto całkowicie z drzewa zabudowane, osiadłe jest przez samych chrześcian.

Działoszyce, przy ujściu Dzierążni do Nidzicy, w Pow. Proszowskim. Jagiełło przywilejem 1409 r., pozwala Michałowi z Bogumiłowic kaszt. lubels., wieś dziedziczną Działoszyce, przeistoczyć na miasto; obdarza prawem niem., dla rychlejszego zaś wzrostu, stanowi targ tygod., dozwalając kupcom przybywać z wszelkiego rodzaju towarami. Zygmunt I, na zaniesione zażalenia, poleca 1520 r., ażeby Wacław Ostrorog kaszt. kaliski, dziedzic miasta *Dzialoschicze* i jego następcy, stosownie do dawna ustanowionój opłaty, pobierali mostowe na rzece *Dzyerzazna*, po dwa tylko obole od wozu jadących poddanych arcyb. Gniez., a mianowicie od mieszczan Łowicza, Piątku, Skwierniewic i ze wsi Łęgonic; od mieszczan Wolborza, własności bis. Włocławskiego i od mieszkańców miast król. Gostynina, Sochaczewa, Gombina i Bolemowa.—Stan. August przychylając się do prośby dziedzica Piotra Ożarowskiego kaszt. Wojnickiego, nadaje 12 jarmarków 1786 r., jakoto: nazajutrz po N. roku, nazajutrz po N. P. Gromn., na ś. Kazimierz, ś. Wojciech, ś. Jan Nepom., śś. Wita i Modesta, ś. Maryą Magd., nazajutrz po N. P. Wniebow., na ś. Mateusz, ś. Urszulę, ś. Marcin i ś. Tomasz d. 21

grudnia, zastrzegając, aby się w niedziele lub święta uroczyste nie odprawiały, ale nazajutrz po takowych. Miasto z drzewa zabudowane; żydzi składając większą liczbę całej ludności, trudnią się kupiectwem i wyrobami jubilerskimi.

Skalmierz, Szkalmierz, Szkalbmierz, pierwotnie *Skarbimirz* (*Scarbimiria*), nad Nidzicą w Pow. Proszowskim. Leży u podnóża pasma gór na płaszczyźnie, w nader żyznej i pięknej okolicy. Konrad ks. Maz. ubiegający się o opiekę nad synowcem swoim Bolesławem Wstydl., przeistoczył koś. tutejszy 1235 r. na zamek i ludem zbrojnym osadził. Takowe świątyn w warownie przemiany, zowią dziejopisowie nasi: *incastellationes ecclesiarum*. Czynione ztąd wycieczki, srodze dały się uczuć przyległym włościom; lecz z drugiej strony, być może, iż postać tego zamku osadzonego załogą, ochroniła mieszkańców tutejszych od pożogi Tatarskiej 1240 r.; albowiem dzicz ta, dla ocalenia swęj zdobyczy i brańców, rozpoczęła odwrót z pod Skalmierza. — „Widząc Konrad niechęć ku sobie krakowianów i wynikłe z nięj wojenne przygotowania, dla tym pewniejszego ukrycia swoich zamiarów, nakazał tu zjazd 1242 r., z powodu niby powszechnęj tęg części państwa od najazdów tatarskich ochrony. Mnięj ostrożni ziemianie zjechawszy się na miejsce, poczuli zgotowaną zdradę. Pochwytał Konrad znaczniejszych i pokuwszy w kajdany, odesłał do Mazowsza.“⁽¹⁾ Gdy Kazimierz W. przedsięwziął w pobliżu leżącą wieś *Sokolniki* wynieść do rzędu miast — „Jan Grot bis. krak., mówi Kromer, zwierch-

(1) *Naruszewicz*.

nością y powagą kościelną od zawziętego budowania zawściągnął: a to dla tego, iż gdyby była nowa osada miasteczka stanęła, tedy Skarmierz dzierzawa Proboszcza Skarmiers. opuszczona pewnie dla niey miała bydz. Tenże nadto tak sobie, iako y w sztytkim potomnym bis. krak., opiekę na probostwo pomienione z pozwoleniem królewskim przywłaszczył.“— Co do osadzenia miasteczka, zupełnie rzecz ma się inaczej, przywilej bowiem Kazimierza 1342 r. opiewa: wynagradzając usługi Jana bis. krak. nam i państwu osobiście u stol. apos. wyświadczone, wieś naszą Sokolniki i miasto tamże nowo założone *Sokołów* nad Nidzią, nadajemy mu prawem dziedzicznym na wieczne czasy, z wolnością zaprowadzenia prawa pols. lub niem.; mieszkańcy zaś używać mają swobód, miastom i wsiom bis. krak. właściwych. Oświadczamy: że do wsi Sokolnik, synowie i spadkobiercy niegdy Wojciecha Nosdrak, żadnego prawa nie mają, ani mieć mogą na przyszłość, gdyż wieś tę ojciec nasz wzmiankowanemu Wojciechowi nadał tylko do dni życia jego. Lecz ponieważ przez założenie miasta *Sokołowa*, które w naszym imieniu do skutku przywiedzione zostało, blisko leżący Skarbimirz, gdzie w dni sobotne zwykł się targ odbywać, na upadek jest narażony ze szkodą tamiecznego koś. s. Jana, wynagradzając przeto takowe pokrzywdzenie, nadajemy Skarbimirzowi prawo niem. (*jus theuton. Novi fori, quod Sredense vulgariter nominatur*). Wrazie gdyby wojt i ławnicy w sądzeniu spraw okazali się niesprawiedliwymi lub opieszałymi, wolno będzie przez nich pokrzywdzonemu, odwołać się do sądu bis. krak. Ztąd był rodem Stanisław ze Skarbimirza zwany, kano. krak., sławny teolog i autor wielu pism. „Ka-

zanie, które miał na pogrzebie król. Jadwigi, jest najdawniejszym wymowy kaznodziejskiej w Polsce zabytkiem.“⁽¹⁾ — Władysław III król pol. i węg. przywilejem danym (*in insula Czepel*) 1444 r, uwalnia mieszczan od opłaty ceł i targowego w całym król. polskim. Proboszcz Mik. Ocieski kanonik krak., ponawia 1578 r. od dawna służące mieszczanom prawo, pobierania sochaczego czyli targowego. Jan Kazimierz potwierdzając przywileje miejskie, wyraża 1666 r: mając wzgląd na miasto ze szczerem przez Szwedów i Węgrów spalone, zaprowadzamy jarmarki: na ś. Idzi i ś. Franciszek w d. 4 paźdź. Ponieważ zaś przystęp do miasta z powodu błotnistej położenia jest trudny, a naprawa dróg i mostów, znaczny wymaga nakładu, pozwalamy przeto mieszczanom pobierać po 3 gr. od przyjeżdżających po kupno zboża. — Kollegiata cała z ciosowego kamienia, gmach odwieczny, osobliwszego jest kształtu; pośrodku z jednej i drugiej strony ma wieże. Czy nie są to zabytki warowni, przez Konrada ks. Maz. wzniesionej? — Świątynia posiada 16 ołtarzów, wiele nagrobków, obrazów i ozdób wszelkiego rodzaju bez liku. Na zewnątrz ścianie umieszczony nagrobek Ant. Dobińskiego B. K. (*sic*) zmarłego 1766 r. zasługuje na uwagę; w kilku bowiem wyrazach, wiele powiedziano, jakoto: „D.O.M. Żyłem bo chciałeś, Umieram bo każesz, Zbaw bo możesz.“ — Miasteczko z drzewa lecz porządnie zabudowane, schludną ma postać, a kilkakrotnie przecinająca go rzeka, życia mu dodaje; w czasie zaś słoty, nieprzebyte prawie są błota. Mieszczanie, sami chrześcianie, tru-

(1) Wiszniewski, *hist. lit. pol.*, T. V, s. 43.

dnia się rolnictwem i wyrobem grubego sukna na odzienia wieśniacze.

Słomniki nad Srzeniawą, w Pow. Proszowskim. Na mocy przywileju Kazimierza W. 1358 r. założone miasto na 10 łanach, pod obowiązkiem opłacania z każdego po 10 skojców (*scoti*), po 2 gr. od domu, a od karczm (*tabernae*), szynku miodu i rzemiosł po groszu; miasto używać ma prawa niem., szrodzkiem zwanego. Kazimierz IV w postanowieniu 1454 r. wyraża: uskarżali się przed nami mieszczanie *de Słomnyky*, że Piotr z Pieskowej skały Podkomorzy krak., niepokoi tychże w prowadzeniu i sprzedaży soli w bałwankach, jakoteż i tych co u nich sol kupują; polecamy przeto, aby nikt nadal nie považał się im przeszkadzać, ani tamować wolnego po kraju jeżdżenia z solą i jej sprzedawania, gdyż przekonaliśmy się iż takowa wolność służy mieszczanom na mocy dawnego zwyczaju. Na zanesione przez tychże zażalenie, wyrzekł Zygmunt I r. 1507: iż stosownie do dawnych zwyczajów, miasto *Schlomnyky* dostarczać ma tylko podwoły do Miechowa, a nie do Jędrzejowa. Przywilej 1549 r. pozwala mieszczanom obierać dwóch rajców, drugich zaś dwóch Ssta krak. mianować będzie. Podług lustracyi 1563 r. „osiadloszczi yesth dom. 104, placzą *per gr. 2. Inquilini* (komornicy) *per den. 9*, kthorich *theras iesth 66*. Oprawnego kazdi gospodarz z domu dawa *per den. 9*. Jathek rzeźniczych 16, z kazdei *per gr. 11 et sepi per lapid. 2*. Pyekarze bącz ych mało albo wyelye składaia *pro quarthuali gr. 24*, Szewczy thakze składaia *gr. 21*. Guthowe: ktokolwiek wiech wisthawy na piwo, bi thesz raz w rok, dawa *pro festo Martini per gr. 1*. Thego roku ich bilo 34. Thrazne: ktho przed do-

mem albo na rinku przedawa na szragach, placzi *per gr.* 1. Theras ich thilko 3. Kazdi od rzemiosla, wiyawszy piekarze, szewcze arzezniki, placzi *per gr.* 1. Theras ich 30. Prasolowie czo sol wożą, bancz ich malo albo wielie placzą *pro quartuali per gr.* 24. Oth garncza gorzalczanego *pro quart. per gr.* 15. Theras ich 6. Thargowe dwoye do dwora a thrzeczie woithowe, dosthawa sie *pro anno citra ultra mar.* 5. *Summa census oppidi cum molendinis* 2, *facit mar.* 120, *gr.* 41.“ — Na mocy przywileju 1635 r., pobierać poczęli mieszczanie mostowe, pod obowiązkiem naprawiania mostow na Szreniawie. Miasto wiele ucierpiało w wojnie szwedzkiej, jakoż okazuje się to z lustr. 1664 r., która pisze: „domow 116 bywało, teraz tylko 29; ogrodów 24, teraz ieno 6, chmielnikow 5. Ktokolwiek piwo warzy, przychodzi od niego gutowego po groszu. Jest ich 5. Kto na szragach przedaie, daie sraznego po groszu, iest 4. Od garca gorzalczanego powinni płacic na квартаł po *gr.* 15, iest garcy 4. Zalewaią na słody piwne iako y gorzalczane po kor. 10 miary Sandomir., daią od tego korzec. Bywało iatek 16, teraz ieno 2. Ze miasteczko znacznie spustoszało mało co tez w nym znayduie sierzemiesnika. Jest *ad praesens* krawcow 4, kusnierzow 4, kowal 1, tkacz 1, powroznikow 2. Stawkow na rzece było 2, ale pozarastały. Pien. koron. płacą *zł.* 12, *gr.* 24, wozu woiennego nigdy nie wyprawuią.“ — Małe to, lecz schludne, z drzewa zabudowane miasteczko, samymi chrześcianami osiadłe, należy do dochodów Wielkorządów krakowskich.

Proszowice nad Szreniawą, stolica Pow. i miejsce sejmikowych obrad całego Wtwa. O początku miasta,

nic pewnego powziąć nie można; jeden z najdawniejszych przywilejów 1409 r. mieć chce: ażeby mieszczenie w razie bytności króla lub królowej, dostarczyli pod sprzęty i rzeczy po 4 tylko wozy. Zygmunt I, wyraża w przywileju r. 1532: ponieważ dla braku wody, mieszczenie z niemałym kosztem dla jęj przywożenia konie utrzymywać muszą, a w razie pożaru ratunek staje się nader utrudzający, pragnąc przeto tęg niedogodności zaradzić, pozwalamy: ażeby woda z rzeki Srzeniawy sprowadzoną była kanałami do sporządzonego rezerwoaru w śród rynku, skąd rurami dostarczać się ma po domach.—Na opędzenie nakładów, stanowi król opłatę po 4 gr. od każdego waru piwa, inni zaś mieszkańcy wnosić mają po groszu co kwartał.—Zawarłszy mieszczenie 1549 r. układ z Miechowem, tyczący się składu i sprzedaży soli centnarowej, długie z wspomnionem miastem wiedli spory. Gdy Zyg. August blisko od trzech lat przebywał na Litwie—„obrażało to ludzie nie pomału; sprawiedliwość leżała odłogiem, granice od nieprzyjaciela nie były bezpieczne; przeto celnieysi ludzie złożyli sobie 1562 r. seymik w Proszowicach, nad wolą y wiadomość królewską, z którego posłano do króla posły, upominając się powinności królewskiej, żeby seym złożył y w Polsce mieszkał: czego ieśliby uczynić nie chciał, iż oni o sobie chcą radzić.“⁽¹⁾—Podług lustracyi 1563 r. „iesth lanow 10 $\frac{3}{4}$ z kthorich *pro festo Martini* placzą *per* gr. 20, kthorzi piwa niewarzą, a iesth ich 110, od kazdego domu *per* gr. 1. Gutowe placzą pywowarowie na *quartal*: rinkowy *per* gr. 12, uliczni gr. 10, ktorich poczeth

(1) Gornicki.

odmienia szej. Theras iesth rinkowich 17 a ulicznych 20. Jathek rzezniczich 5, z kazdei *per gr. 12 et per duos lapides septi*. Jathecznego od 6 okyen albo kramow *pro quartali per gr. 4*, a od sziodmego gr. 2. Pokazali raycze przywilej *regis Casimiri 1456 super concessione fori septimanalis et exactione foralium pro oppido*. Prziwilej 1467 *donacionis balnei titulo perpetuo Nicolao de Dolsko barbitonsori*. Prziwilej na iathki ziwiolne 1490, na postrzigalnią y na wagę, alye niemasz czo do skarbu obraczacz z thakich rzeczy, bo nędza. Mlinow na Szreniawie 2, a na Wszechleczu I.“— Lustratorowie 1569r. ten szczegół zamieszczają: „dochod rurny arendowali myeseczenie *pro mar. 36*. Stego dawayą burmistrzowy *mar, 16*, na drzewo, zelyazo, wyczyszczenie rzek *citra vel ultra mar. 10*.“—W lutym 1606 r. zgromadzeni na sejmiku, miasto zajęcia się wyborem posłów, poburzeni mową Mik. Zabrzydowskiego Wdy Krak., spisali w kilkudziesiąt artykułach zażalenia na rządy Zygmunta III. Takim sposobem zjazd tutejszy, stał się zarodem pamiętnego rokoszu. Miejsce to, szczyci się narodzeniem 1454 r., błogos. Rafała z Proszowic Bernardyna. Narodził się tu także 1567 r. Stan. Bzowski (*Bzovius*), który wstąpiwszy do zakonu ś. Dominika, przybrał imię Abrahama; nauczał w Medyolanie i Bononii filozofii i teologii. Poważany od Papieża, pisał dzieje koś. i tyle innych dzieł, ile inni za ledwo przeczytaćby mogli. Zmarł w Rzymie 1637 r.—W czasie wojny szwedzkiej wiele uciepieć musiało miasto, lustratorowie bowiem 1664 r. mówią: iż rury poniszczone, ratusz i postrzigalnia spalone; pien. koron. płacą mieszczenie zł. 24, wozu zaś wojennego nie zwykli wyprawiać. „Tych co na

okienkach *victualia* przedaią iest 5, kto piwo robi płaci gutowe, iest rynkowych 5, ulicznych 3; rzeźników 5, tkaczy 5, piekarzów 3, kusnierzów 5, krawiec 1. W iednymize cechu zostaią: kowale, ślusarze, stolarze, kotlarze, kołodzieie, stalmasy, powroznicy, miecznicy. Tych rzemieśników niemasz oprócz iednego kowala y powroznika. Szewcy, ktorzy iest 5, produkowali list urzędu radzieckiego, który zakazuje, aby żaden z partaczów niewazył się roboty nosić, ani towarów wykupować pod winami opisanemi; z miast zaś gdzie są tego rzemiosła cechy, wolno przyjeżdżać z robotą y skurami tak garbarzom, iako y inszemu pospolitemu człowiekowi przynosić, przywozić y przedawać.“ — Miasto należące do Wielkorządów krak., nie podzwignęło się z upadku; inwentarz 1733 r. podaje tylko 60 domów, które ogółem płacą zł. 4, gr. 5, den. 9. — Proszowice z drzewa zabudowane, zamieszkałe są przez samych chrześcian, którzy trudnią się uprawą roli; okolica bowiem ta, a nawet i cały Powiat słynie z dawnych wieków żyznością gruntów, mianowicie pszenica wielką ma w kraju i za granicą zaletę.

Zembocin, Zębocin, wieś o pół mili na południe Proszowic. Posiada jeden z najdawniejszych koś., którego był proboszczem Stanisław ze Szczepanowa, następnie bis. krak. i święty męczennik. W czasie przebywania Bolesława Śmiałego w Kijowie 1077 r., nastąpiło powszechne w kraju skażenie obyczajów, popełniano gwałty i napady; wtedy to Małgorzata, żona Mikołaja dziedzica Zembocina, wraz z dwiema siostrami ukrywała się na wieży kościelnej, gdzie wytrwała aż do powrotu męża z wyprawy wojennej. — „To skryte, cnotliwej

niewiasty i wiernój małżonki mieszkanie, podziśdzien jeszcze wszystkim ukazują.“ (1)— D. 3 grudnia 1786 r., podczas wielkiego trzęsienia ziemi w Wtwie krak., porysował się znacznie w ścianach i suficie, dobrze utrzymywany do owój chwili kościół tutejszy.

Brzesko Nowe, zwykle *Słomiane* zwane, blisko Wisły, w Pow. Proszowskim. Iwo czyli Jan Odrowąż bis. krak. ufundował tu około 1223 r. Kanoników Regularnych ś. Norberta, t. j. Norbertanów (*ordo Praemonstratensium*), a Floryan Opat Brzeski (*Abbas domus et monasterii Brzescensis*) pozwala 1279 r. Gotfrydowi, synowi Arnolda de Glesin, założyć miasto na prawie niem. Nadaje mu i jego potomkom łan w mieście na dziedzictwo; uposaża różnemi opłatami i dochodem z łązni; obdarza jeziorem *Liwców* i mniejszemi: *Kochłów* i *Piskorów*, inne zaś jeziora do klasz. należeć mają. Z kar sądowych dwie części wpływać mają do klasz., trzecią zaś wójt będzie zawsze pobierał. Uwalnia mieszczan na lat 6 od wszelkich opłat, od czynszów zaś i małdratów (*maldratas*) z ról nieuprawnych i zarośli na lat 8, lecz od każdego uprawnego już łanu, obowiązani będą uiszczać ćwierć (*modium*) pszenicy, ćwierć owsa, ćwierć żyta i wiardunek (*fertonem argenti*, t. j. 12 gr.) zwyczajnej monety na ś. Marcin. Dochód z mostu na Wiśle zachowuje dla klasz., uwalniając wójta i mieszczan od opłaty mostowego.—Kazimierz IV potwierdza 1449 r. prawo niem. miastu i wsiom: *Gonów*, *Mischowo*, *Gruschów*, *Mankanowicze*, *Chebdo*, *Dewyeny*, *Spitary* i *Sarbye*, należącym do klasz. Brzeskiego, gdzie większe

(1) Z Gazety 1786 r.

i mniejsze sprawy załatwiane być mają. — Wynikły spór między Wójtem a mieszczanami, rozstrzyga Zygmunt I, wymieniając 1507 r. powinności i posługi, jakie ciż mieszczanie uiszczać są obowiązani. Zdaje się, iż około tegoż czasu przeniesione zostało opactwo do Hebdowa, albowiem w ponawianych przywilejach w 16 wieku, wzmiankowane jest Brzesko Nowe, jako należące do Opactwa Hebdowskiego.⁽¹⁾ Władysław IV pozwala 1644 r. zaprowadzić jarmarki: na ś. Annę, ś. Katarzynę i na przewodnią niedzielę, targi zaś mają się odbywać w niedzielę. Ciekawe są ustawy cechu szewskiego z 1647 r.; potwierdzając je magistrat, wyraża na wstępie: „żadne zgromadzenie ludzkie nie jest tak pozorne ani też trwałe dotąd, poki porządkiem y ustawami nie będzie przyozdobione: a przetosz opatrzni mężowie (tu wymienieni z nazwiska) i inni bracia szewskiego i garbarskiego cechu, wiedząc o tym, że porządek jest iakoby dusza wszelkich rzeczy, chcąc go też między sobą zwyczajem inszych miast y miasteczek, naprzod ku chwale Bożej, a potym na potrzebę Rplitey uczynić, przyszli przed sąd nasz radziecki Nowobrzeski zupełnie siedzący, i t. d.“ — Ostatni 33 artykuł opiewa: „cech powinien mieć kilka sztuk strzelby długiey, z ktoreyby mógł do celu uderzyć, namniey cztery, a to dla niajazdu iakiego, albo gwałtu od kogo swawolnego, czego Boże zawaruy, żeby się mieli z czym stawić y bronić, a co teraz na prętce z cechu mają sprawić, a potym ktorykolwiek mistrzem zostawać w tym rzemieśle będzie, ten między

(1) Z wdzięcznością przyjmiemy, udzieloną wiadomość: kto i którego roku przeniósł opactwo do Hebdowa i z jakiego powodu? T. L.

innymi conditiis, ma też y tę koniecznie wypełnić, żeby do cechu rusnicę sprawił, zwyczajem innych miast.“ Sami chrześcianie zamieszkują drewniane to miasteczko, pozbawione przemysłu.

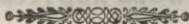
Hebdów, wieś w pięknym nad Wisłą położeniu, tuż przy Nowém Brzesku, skąd przeniesieni Kanonicy Regularniś. Norberta czyli Norbertanie, wspaniały posiadają kościół, znacznemi opatrzone dochodami. Opactwo tutejsze, należąc do kollacyi królewskiej, powierzane bywało z dobrami, w zarząd duchowieństwu świeckiemu, znakomitęj godności w hierarchii koś. osobom. Ostatnim komendataryjnym Opatem, był od 1780 r. pełen nauki Karol Wyrwicz ex-Jezuita, ciągle w Warszawie mieszkający. Księgozbiór tutejszy ważne posiadał dzieła, zanim przez uczonych naszych, na lepszy użytek przeplemiony został.

Brzesko Stare, wieś nad Wisłą, o pół mili od N. Brzeska, z koś. paraf. Królewszczyna należąca do Sstwa Niepołomskiego, o której piszą lustratorowie r. 1564: „yesth kmieczy 4, placzili czynszu *per* gr. 12. Nierobyą nicz, iedno psi za kroliem JM. wodzą. Alie P. Stharostha dal thę sprawę, ze krol JM. rozkazal ie obrociez na lieszniczthwo, a czinsz ym then odpuszcza, abi na koniech sluzili.“

Koszyce nad Srzeniawą, blisko jęj ujścia do Wisły, w Pow. Proszowskim. Elżbieta, siostra Kazimierza W. a matka Ludwika, mając sobie powierzone przez syna rządu Polski, obdarza 1374 r. miasto *Kossicze* (niżej w tymże przywileju zowie *Cosszycze*) prawem niem., postanawia targ tygod., pozwalając przybywać nań z wszelkiemi towarami; co do innych swobód porówny-

wa z Krakowem— *ut dictum oppidum juribus gaudeat, quibus civitas nostra Cracov: utere consuevit.* Jagiełło pragnąc polepszyć stan miasta *Coschycze*, zaprowadza 1421 r. jarmark na ś. Maryą Magdalene, ośm dni trwać mający. Lustratorowie 1563 r. zowiąc miasto *Koszczki* podają: „placzą z lanu *per marcam unam*, spy owsa *ex laneo* dawać *per coreth. 8*, *per capones 4 et per ova 40*. Yesth dom. 83, placzą z kazdego *per gr. 2*. Rzemieslniczi, kramarze y przekupnie, kazdi *per gr. 1*. Jesth iathek rzezniczich 13, z kazdei *per gr. 12 et per lapid. sepi. Ex balneo mar. 10*, alye barzo zla. Oth kazdego garncza gorzalczanego *per mar. 1*. Theras ich iesth $7\frac{1}{2}$. Placzą na myesopusthi szoszu *mar. 8*. Pan Wielkirzancza z skarbu KJM. naprawuye goszczinyecz z Bochni ku Wiszliczi, z Crakowa ku Tharnowu y ku Lublinie. Wybierayą mitho, od woza kupyeczkiego y goszczinnego *per den. 4*, od wolu *per den. 2*, a za tho naprawuią 3 mosthi na Szreniawye y gacze chrosthem szczyelią.“— Podług lustr. 1664 r. miasto *Koszyki*, odbudowawszy się po spaleniu przcz Szwedów, ma 52 domów, szewcow 4, sukiennik, tkacz, kołodziej, siodlarz, kowal, kuśnierz, krawiec, gorzałkę palących 4.—„Pieniądze podwodne: mają mieszczenie registr wydatkow podczas przeyscia posła W.woyska Zaporowskiego na fl. 123, gr. 24. Wozu woien. niewyprawuią. Łażni nie masz.“—Sporządzony 1733 r. inwentarz wyraża: „mieszczenie zasiedli na łanach $10\frac{1}{2}$, płacić powinni tak czynszów łanowych, iako z domow, zatyłkow, rol mieyskich, rol zagrodnicznych, rol niepomierzonych, od rzemieślników, przekupek, iatek rzeznicznych, bań gorzalczanych, także soszu miesopustnego y z łażni, *in summa* iako kwity *sonant* zł. 95,

gr. 1. Z osobna czynszu łoiowego daia na S. Marcin zł. 25, gr. 18; z każdego łanu owsa po korcy 8 rownych koszyckich, a z osobna z rol niepomierzonych, których iest 30, z kaźdey po kor. 2 koszyckich, co rok dawać powinni. W kaźdym zaś korcu koszyckim, miary krak. po korcy dwa rownych bydź powinno. Ciż daia kapłanów 55½, jajec z łanów pułiedynastu po 40, a z rol niepomierzonych po 5. Melać powinni w młynie koszyckim a nie gdzie indziej pod konfiskacyą. Do szlamowania rzeki posyłać kiedy potrzeba, także iazy naprawiać. *Insuper* do Kuchar żać raz w rok, do oziminy sierpów 40, do iarzyny także 40.“— Koszyce należące do dóbr król., stanowią uposażenie Wielkorządcy krak.; mała ta miejscina z uprawy roli i z jarmarków utrzymująca się, zamieszkała jest przez samych chrześcian.

Południowa część Województwa, między Wisłą a Karpatami, od położenia swego górzystego *Podgórzem* zwana, dostała się 1772 r. pod panowanie Austryi. Zawiera księstwa: Zatorskie i Oświęcimskie, powiaty: Czchowski, Biecki, Sandecki, Szczyrzycki i Ziemię Spiską. Osiedleni przed kilką wiekami mieszkańcy pochodzenia niemieckiego, trudnią się tkaniem płótna i innemi rękodzielami. Znaczniejsze miejsca są następujące:

Podgórze. Miasteczko to powstało z połączenia wsi *Ludwinowa* nad Wisłą leżacój i przyległych kilku drewnianych domków, Podgórzem zwanych. Gdy oba te miejsca zabudowane zostały około 1785 r. porządnemi domami i sklepami kupieckiem; gdy stał muirowany

gmach rządowy i koś. ewang., niknęła powoli nazwa Ludwinowa, przybierając miano Podgórze. Józef II zamyślając uczynić je miastem fabrycznem i handlowem, obdarzył przywilejem wolnego handlu. Przy tém miejscu, uchodzi do Wisły rzeczka Wilga, często koryto swe zmieniająca. W czasie posuchy zaledwo się sący, lecz na wiosnę lub po deszczach wzbiera, zalewa pola i szkody zrządza.

Lasota. Góra ta w dawnych wiekach *Lasotnią* zwana, składająca się ze skalistych wzgórków, leży przy miasteczku Podgórze. Ludwik król węgierski, siostrzeniec Kazimierza W., przybywając na objęcie tronu pols. w listopadzie 1370 r. „gdy się zbliżał ku stolicy, pokazały się pod purpurowemi chorągwiami cechy, stojące porządkiem przy górze Lasocinie, gdzie też i magistrat miejski pod udzielną swoją chorągwią stojący, klucze do miasta oddał. Dalej witało duchowieństwo.“⁽¹⁾ R. 1375 nabył Kraków prawem własności tę górę na swe potrzeby, która dla wielu krzemieni, pospolicie *Krzemionki* zwana, zawiera w sobie nieprzebraną ilość kamienia wapiennego. Przestrzeń pagórków na tej górze, utworzyła się z wydobywania kamieni, z których wszystkie prawie mury około stolicy zostały wystawione, jakoteż fundamenta różnych świątyń i gmachów założone. Gdy w lutym 1424 r. Cesarz Zygmunt przybywał na koronacyą Zofii księżniczki kijowskiej, czwartej żony Jagiełły — „krolowa Zofia w pięci set koni zaiechała mu drogę na górę Lassotyńską: y tamże ziemię ko-biercami kazawszy wszędzie usłać, Cesarza z Barbarą

(1) *Naruszewicz.*

żoną jego witała: którą na złociste sanie do siebie wia-
wszy, iachała tak znią aż na zamek.“ (1)— W paśmie
wzgórków pokazuje gmin otwór w skałach, katedrą
Twardowskiego zwany, gdzie ten czarnoksiężnik z czar-
tami narady miewał i różne im psoty wyrządzał.— Na
pasmie Krzemionek wznosi się mogiła Krakusa, zawie-
rająca według podania grób założyciela Krakowa. Po-
mnik ten zowie się także *Rękawką*, z powodu że usypa-
nym być miał rękami liczного rycerstwa, na pogrzeb
wodza zgromadzonego. Mieszkańcy Krakowa, wierni
starożytnym zwyczajom, trzeciego dnia wielkiejnocy,
zachowują obchód *Rękawką* zwany; w dniu tym, kilka-
naście tysięcy ludzi przy wesołych zabawach, przyległe
okrywa wzgórze. Po przejściu tej części Wtwa pod rzą-
dy austriackie, własność góry Lasoty zawarowaną zo-
stała dla Krakowa, który zaopatruje się kamieniem bru-
kowym tamże kopanym.

Tyniec (*Tinecium*), wieś nad Wisłą, o półtóry mi-
li od Krakowa. Dzieje miejsca tego, do odległej odno-
szą się starożytności. Bolesław Chrobry z żoną Judytą
fundowali tu koś. na cześć ś. Piotra i Pawła, a następnie
osadzili przy nim z obcych krajów sprowadzonych Be-
nedyktynów. Niewiadomy jest z pewnością rok funda-
cyi, okazuje się tylko z dziejów, iż już 1015 r. używał
wspomniony monarcha tutejszego opata w ważnych
sprawach. Późniejsi wszakże kronikarze nasi, przypisują
tę fundacyą Kazimierzowi I r. 1044, co też powta-
rza Szczygielski w opisie dziejów tego klasztoru; w pi-
smach jednak funduszowych które przytacza, nie widzieć

(1) Bielski.

nigdzie imienia Kazimierza. — „W przywileju Idziego kardynała, bis. tuskulańskiego danym w Krakowie 1105 r. czytamy: że klasz. Tyniecki miał fundatorów Bolesława i Judytę. Grzegorz IX w r. 1229 wyraźnie nazywa ich fundatorami: *clarae memoriae rex Boleslaus et Judith regina vestri monasterii fundatores*. Leszek Czarny 1288 r. samego także Bolesława z Judytą, jako dawnych fundatorów wspomina. Nigdzie więc nie znajdujemy, aby Kazimierz I był fundatorem Tynieckim. Owszem, że Bolesław Chrobry pierwszy tu wprowadził Benedyktynów, widzimy ślad w Dytmarze historyku społecznym, który na dwu miejscach wspomina o opacie *Tunni*, czyli *Tynni*, bądź błędem drukarskim, bądź od nieumiejącego po słowiańsku autora Sasa, z Tynieckiego przerobionym. Ci, którzy chcą mieć Kazimierza mnichem kluniackim, powiadają: że przez wdzięczność ku dawnym braci zakonnikom, sprowadził z Kluniaku mnichów do Tyńca. Ani Gallus, ani Kadłubek, ani Boguś o tym nie wspominają. Jan kronikarz powiada: że Kazimierz Benedyktynów sprowadził z Leodyum z Flandryi do Tyńca. Wnosić ztąd można, że ponieważ to stać się mogło dla pomnożenia dawniejszój fundacyi nowemi osadnikami, mógł Kazimierz z Leodyum zakonników sprowadzić do Tyńca.“⁽¹⁾ — Następni królowie, jakoteż różni książęta i biskupi krak., tak dalece uposażyli opactwo, iż Tyniec wspaniałały co do gmachów, zamożny co do funduszków, pięć miast i przeszło sto wsi posiadając, najbogatszym w kraju był klasztorem, opata zaś zwano: *quinque civitatum et centum villarum dominus*.

(1) Naruszewicz T. II, s. 403 i 411.

Konrad ks. Maz., gdy nie mógł dostać Krakowa, postawił w pobliżu kilka zamków 1246 r., a w téj liczbie i przy tutejszym klasztorze, osadzając załogą. Lecz wkrótce potem dobył Bolesław Wstyd. tę warownią. R. 1260 zabrawszy Benedyktyni co zdołali kosztowności, uszli w góry kryjąc się przed Tatarami; pozostałe zaś znaczne skarby dostały się w zdobyczy poganom, którzy zburzyli świątynią wraz z zabudowaniami. Kazimierz Jagiel. w przywileju 1456 r. wyliczając do opactwa należące miasta: Skawinę, Tuchów, Brzostek, Kołaczyce, Opatowiec i zamek Goleisz, przenosi je wraz z przynależącemi wsiami na prawo magdeb. Synowie tegoż monarchy, chroniąc się 1467 r. przed morową zarazą, mieszkali tu z swym nauczycielem Jan. Długoszem, przez kilka miesięcy. Z opatów godzien jest chlubnej wzmianki Mik. Mielecki, syn kaszt. krak., żyjący przy końcu 16 wieku. Sam miłośnik nauk, starał się je w zakonie swoim rozkrzewić; jakoż urządził szkołę, sprowadził biegłych nauczycieli, przysporzył znaczną ksiąg liczbę, narzędził matem. i innych. Po jego zgonie, nastali z woli król. opaci komendataryjni, czyli duchowni świeccy znakomitej godności. Gdy starością nadwerężony kościół rozebrany został, wystawił zupełnie nowy pięknej budowy, opat Stan. Łubieński 1622 r. Karol Ferdynand bis. Wrocławski, syn Zygm. III, otrzymawszy 1635 r. opactwo na lat sześć, przykładnie pełnił obowiązki przełożonego. Nie przestając Szwedzi na rabunku 1655 r., ogniem gmachy zniszczyli, zakonnicy zaś do Węgier się schronili. Po ustąpieniu nieprzyjaciół z kraju, zajęto się naprawą murów i przywróceniem świątyni do pierwotnego stanu. Pierwiastkowo opat tutejszy rozciągał

swą władzę nad wszystkimi opactwami benedyk. i prepozyturami (klasztory nie mające opatów) w całej koronie, Litwie i Szląsku; z tego powodu nosił tytuł archiepiskopata; w 17 zaś wieku zależały tylko: opactwo Trockie w Litwie i Orłowskie w Szląsku, prepozytury: w Kościelnójwsi pod Kaliszem, w Uniejowie i Tuchowie. Gmach klaszt. na gołej skalenakształt twierdzy zbudowany, ważnem był miejscem dla związku barskiego. Ztądto oddział 500 konfederatów, pod wodzą Viomenila, Choisi i Saillant, w nocy 2 lutego 1772 r. pamiętną zrobił wycieczkę na ubieżenie zamku krak.— W czasie trzęsienia ziemi 1786 r., oderwał się ogromny kawał skały od góry, służącej za podstawę klaszt. i runął do Wisły.

Wieliczka, sławna z rozległych kopalń soli, czystej i w wielkich masach, leży o milę od Krakowa, w stronie południowo-wschodniej. Powszechne jest gminu mniemanie, że ś. Kunegunda czyli Kinga, córka Beli IV króla węgier., zaślubiona 1239 r. Bolesławowi Wstydl., cudowną była sprawczynią soli tutejszej. Postradawszy w rodzinnem kraju ślubną obrączkę, kazała tu w swiej obecności ziemię kopać—znaleziono sól, a w pierwszej bryle owę obrączkę. Że wydobywano tu sól nierównie wcześniej, najlepszym dowodem jest nadanie Leszka Białego (panował od 1194 do 1227 r.) niecki soli klasz. Koprzywnickiemu; co zatwierdza Bolesław V r. 1277 wyrażając *alveum salis quem pater noster in salifodina Magnum sal vulgariter vocata, contulerat.* ⁽¹⁾ „Wre-

(1) Ks. metr. 115, s. 148. W niektórych nadaniach wyraz *alveus* objaśniony jest: *alias coritho*; istotnie zaś znaczy nieckę (4 korce). Później zaś sól drobną i warzonkę mierzono na *mensuras* (korce), *vasa* albo *thina* (beczki).

szcze dwoma laty przed ożenieniem Bolesława z Kune-
gundą, t. j. 1237 r. powiada Długosz o tranzakcyi mię-
dzy tymże Boles. a Henrykiem Brodatym, w której o so-
li wielickiej wzmiankę czyni. Długosz napisawszy in-
wentarz dochodów dyecezyi krak., tłumaczy co znaczyła
wielka sól: *magnum sal alias Wieliczka*. Dla czego by
zaś sól owa nazywała się Wieliczką, nie wiadomo.
Może od dostojenstwa czyli wieliczeństwa król., że tylko
monarchów była dochodem i własnością dla różnicy od
innych żup prywatnych, albo może od okazszego przy-
rodzenia, że była kopalnią w sztukach wielkich i w nie-
zmiernej kwocie.“⁽¹⁾—Być może, iż przed Bolesławem
Wstydl. nie mieli tyle przemysłu Polacy, aby się soli
twardej dokopywali i tylko takową z wód słonych goto-
waniem otrzymywali, a dopiero po zaślubieniu z Kune-
gundą, otworzona została kopalnia; alboweż, że w na-
jeździe tatarskim 1241 i 1260 r., po rospędzeniu i w nie-
wolę zabranii ludu, roboty około wydobywania soli
przerwane zostały, a sprowadzeni przez Bolesława
z Niemiec osadnicy, na nowo takowe wskrzesili i ulep-
szyli.—Wieliczka urosła w miasto z nikiemnej chałupy,
suppa czyli szopa w starym języku pols. nazwanej.⁽²⁾
Przywilej lokacyjny wydał Henryk ks. Szląski, Krak. i
Sandom.,⁽³⁾ pozwalając Jeskonowi i Isimboldowi bra-

(1) Naruszewicz T. IV, s. 402.

(2) Następnie wyraz *żupa* oznaczał kopalnię, a *żupnik* urzę-
dnika górniczego.

(3) *Lustratorowie* 1563 r. przywołując powyższy przywilej, nie
mówią którego roku został nadany; wiadomo z dziejów: iż Hen-
ryk IV Probus ks. Wrocławski, sprawował rządy w Polsce od 1289
do czerwca 1290 r.—P. Łabęcki nieco odmiennie przytacza nazwi-
ska założycieli miasta, gdyż czerpał z lustracyi 1660 r.

ciom, założyć na miejscu wielką solą (*in magno sale*) zwanem, miasto na prawie frankońskim; nadał tymże 4 włoki gruntu na paszę bydła dozwolił im tylko samym: jatki rzeźnicze, piekarskie, szewskie i izby łazienne zbudować, a nadto przeznaczył im trzeci denar od spraw odsądzonych, i t. p. Co zatwierdza w Krakowie 1290 r. Przemysław ks. Wielkop. i Krak. — Kazimierz W. miasto murem opasał, a 1365 r. policzył do rzędu sześciu miast, z których król wyznaczał po 2 rajców, ażeby ciż sprawy do sądu magdeb. w Krakowie zaapelowane ostatecznym wyrokiem kończyli. Tenże monarcha, zebrawszy dawne zwyczaje i nadania kopalń, przepisał 1368 r. tryb robót i zawiadowanie żupami; ustawa ta ma tytuł: *ordinatio seu statuta salis fodinarum*. Mieszczanie obdarzani licznymi przywilejami, cieszyli się dobrym bytem; Kazimierz Jagiel. 1451 r. pozwolił im tylko samym obok mieszczan krak., utrzymywać w stolicy 4 ławy, na których przez 3 dni w tygodniu i w czasie jarmarków, sól sprzedawać mogli. Lustratorowie 1564 r. podają: „Wielyczka płaczi do skarbu JKM. na wielkierzadi, na pyerszczien krolyowej *mar.* 10, gr. 36. Zstharadawna na zamek Niepolomski Stharostha thargowe w sobothę wybiera. Jarmarkow zadnich nyebywa. Wszelyakye podathky kthore z myasthecza ydą, do rathusza na naprawę myasthecza wybieraią. Kladli zalobną skargę, kładacz decreth *regis Casimiri* 1447, ze okolo miastha nyemyal nykth w polmilyu karczmi sthawicz, ze tho bilo ku skazie miasthecza. A theras przed samim przedmieszcziem, thusz niedaleko król. szibu, są 3 karczmi ziemianskye, kthore są y ku wielkiei prziczinie szkodi gorney okolo soli y ku zepsowaniu myasthecza y przicziną

licencji gornikom, robotnikom solnim.“— Podług lustracyi 1569 r. znajdowało się domów 82, radzieckich 15, pustych placów 34. „P. Podkomorzemu Crak. *ratione electionis consulum*, dawają z czynszow *mar.* 10, Sendziem gornemu *mar.* 2, gr. 36.“ — R. 1633 uwolnione zostało miasto od postoju żołnierzy, zaciągania robotników do wojska i t. p. W czasie wojny szwedz., uległo miasto znacznemu zniszczeniu; lustracya 1664 r. wymienia wprawdzie cechy: piekarski, krawiecki, kuśnierski, bednarski, kowalski, powroźniczy, tkacki, rzeźnicki, szewski, lecz w niektórych po dwóch tylko znajdowało się rzemieślników.

Zupy wielickie od najdawniejszych czasów składały część dochodu królów naszych, czyli, jak się wyrażano: należały do dóbr stołu król. i były wyłączną ich własnością. Na nich królowe miały zapisywane swe oprawy i dochody stosowne z kopalń pobierały. Kazimierz IV żonie swéj Elżbiecie, wyznaczył 1458 r. na żupach krakowskich, t. j. wielickiej i bocheńskiej 50,000 grzywien rocznie. Konst. zaś 1609 r. zastrzegła: „wedle zwyczaju dawnego, *donum nuptiale* zł. czer. 2000 we złocie JKŁ. (Konstancyi, żonie Zyg. III) z żup krak. ma być co rok dawane.“—Tę samą ilość dochodu i następni król. małżonkom swym naznaczali. Na żupach zapisywano długi królewskie, a wtedy dawano je w zastaw na wytrzymanie. Najczęściej puszczał król. żupy prywatnym w administracyą dzierżawną, warując wypłatę pensyj, jałmużn i podatku zwanego kwartą (*quarta pars*). R. 1657 dane kopalnie w zastaw Austrii, za posiłki przeciw Szwedom, dopiero za Augusta II koronie powrócone były.

W XVI wieku wychodziły opisy kopalń tutejszych, a Adam Szretter Szlązak, opiewał je 1564 r. wierszem: *Salinarum Wielicensium descriptio*. Podług niego znajdowały się 3 szyby, czyli otwory, któremi sól wyciągano. 1y szyb królewski, *mons regius*, najprzód wykuty dla dobywania soli na pożytek króla i narodu. 2gi Serafiński, *mons Seraph*, od żupnika Mik. Serafina rozpoczęty. 3ci Bonerowski. 4ty zaś nowy szyb Bużeński otworzył żupnik t. n.—Za czasów Zyg. Augusta, następujący byli urzędnicy: Żupnik *zupparius*, podżupek *vice zupparius*, bachmistrz *magister montium*, *Bergmeister*, pisarz *notarius*, ważnik *ponderator*, *pensator*, stegarów 2 *stigarii* którzy robotników pilnowali, hutmani t. j. dozorczy huthauzów czyli zabudowań na składy narzędzi, nakoniec szopni. W warzelni był przełożony warzystwa zwany warcabny *carbarius*; saliny miały swego kapelana *sacerdos zuppae*.— Służebni *familia zuppae vel salariati*: szafarz *procurator*, szafarczyk czyli podrzeńcy *viceprocurator*, leśny i podleśny *silvanus*, *vicesilvanus*, strzelec *sagittarius*, wrotny *portulanus*, woźnica *auriga*, pieszy *famulus*, stróże *custodes*, palacze *calefactores*, kowal *faber ferrarius*, powroźnik *funifex*, cieśla *carpentarius*, kucharz *cocus*, piwniczny *pincerna*, stelmach, łaziebny, panewnik.— Robotnicy żupni: kopacze *sectores salis*, parobcy król. zwani żabni *ranista*, kopali tam gdzie już robotę inni opuszczali; nie w lojach (działach, komorach) pracujący lecz szukający soli, prowadzili chodniki czyli piece, zwani byli piecowi *fornatores*; rotni czyli odciągaczyki *tragarii*, wyciągali z kopalń sól kołowrotem; walacze, bałwany soli wyciągniętej odwalali; wozacy czyli chłopięta wywożący z komor

rum (okruchy soli) na taczkach; beczkowi, sól w beczki ładowali.— Wydobytą sól rozróżniano: 1° bałwanowa *sal bancatum*, 2° centnarowa w mniejszych bałwanach, 3° beczkowa *salvasorum*, sól drobna nabijana w beczki, 4° warzona *sal coctum*, przedawana na miary podług taxy.

Sejmujące stany troskliwie zajmowały się utrzymaniem żup w należytych porządku; uchwalano stosowne przepisy, zsyłano częste rewizye. Najpewniejszym zasłkiem skarbu były kopalnie tutejsze, przekazywano do nich płacę urzędników i dygnitarzów; w pensyonarzu zaś żupnym 1661 r. zapisane jest: „P. Joach. Pastoryuszowi historykowi JKM. na każdy rok fl. 600; P. Corademu Medykowi króla JM. rocznie f. 1000; P. Galoes aptekarzowi rocznie fl. 3000.“—Dworzanie też król. mieli tu wskazane swe myto, a nawet karłowie król. pobierali rocznie 9 bałw. soli. Nie byli także przepomniani wysłużeni, ich wdowy, chorzy lub zranieni górnicy; w regestrach 17 wieku zamieszczone są fundusze na ich żywienie, okrycie i pogrzeby.—August II sprowadziwszy z Saxonii biegłych górników, systematyczniej roboty prowadzić począł; sławny Jan Borlach, wykonał w ulepszeniu kopalń nader wielkie poprawy, a oraz dokładniejszą sporządzać począł mapę. Plany jego, wraz z zdejmowanemi przez kilku Sasów i Jana Stolarskiego, wysztychowane zostały w 4 dużych arkuszach w Augsburgu 1766 r. (1)

(1) *Mappy te mające tytuł: Salis fodinarum Cracoviensium tria tabulata subterranea, jubente Stan. Augusto rege delineata 1766—J. E. Nilson sculpsit Aug. Vindel.—posiada w szacownym swoim zbiorze rycin W. Flor. Boguszewski, jakoteż 4 arkusze salin Wieliczki,*

Kopalnie doznały klęsk następujących: podrzucony 1510 r. ogień przez złośliwego robotnika, przyprowadził śmierć wielu pracujących; gdy się żaden z czeladzi leżąc nie poważył, spuścili się szybem: żupnik Jęd. Kościelecki i 70 letni bachmistrz Sew. Betman i ogień ugasił. R. 1620 powstał ogień w komorze Jeleń, krótko wprowadzie trwający. W grudniu 1644 r. zajęło się siano w szybach Bonerowskich, a pożar trwał przez cały rok następny. R. 1655 żupy wielce przez Szwedów uszkodzone zostały. R. 1696 przez kilka miesięcy trwał ogień. W czasie powtórnej wojny szwedzkiej, znacznemu uległy zniszczeniu kopalnie, kiedy wojska szwed., saskie i polskie z ich posiadania przez lat kilka kolejno się zpychały. R. 1740 paliło się w szybie Janina. R. 1772 wszczął się przez nieostrożność pożar, blisko szybu Janina.

Wielkie kopalnie dzielą się na 3 pola czyli góry: Stare, Nowe i Janińskie, Pierwsze mają szyby: *Regis* czyli królewski, najdawniejszy, *Wodna góra*, *Bużenin*, *Bo-wola* i *Lois*; w nowych są: *Seraf*, *Gorsko*, *Danielo-ec*, *Leszno* i *Józef*; w Janińskich zaś, szyb *Janina* otwarty za Jana III i od jego herbu nazwany. Cały pokład soli idąc w głąb, podzielony był za Stan. Augusta na 3 pięter czyli ławie zwanych kontygnacyami. Liczne chodniki, czyli ulice, przecinają kopalnie w rozmaitych kierunkach. W 3ój kontygnacyi jest jezioro *Przykos*, 30 sąż. długie, 12 szer. a do 4 sąż. głębokie. Z kilku wyku-

z wielkim staraniem i ozdobnie zrobione; wydane one będąc w Gdańsku, mają napis: *Haec admirandae salinarum fodinae i t. d. Marcin German Geometra mensuravit, Guillelmus Hondius sculpsit et delineavit, i t. d. 1645.*

tych kaplic, najpiękniejsza jest ś. Antoniego, w której codziennie mszę odbywano, lecz od 1775 r. raz tylko do roku czytana bywa.—Do 1772 r. wydobywano soli najwięcej 600000 centnarów rocznie. Rząd austr. objąwszy Wieliczkę t. r. 24 sierpnia, coraz więcej jęj prokreacją pomnażał, lecz z powodu nie ogłaszania szczegółów, nie można statystycznęj utworzyć wiadomości; a że wymiar salin obcym jest wzbroniony, przeto i rozległość ich nie da się ściśle oznaczyć.

Co się tyczy miasta, potwierdzając Stan. August 24 kwiet. 1765 r. wszelkie prawa przez poprzedników nadane, przytacza, iż Angust III pod r. 1739 zatwierdził: „prawa, jarmarki, przywileje, reskrypta, dekreta, ces-sye, zapisy, darowizny, wyjęcie od sądów grodzkich i trybun., wolności od stanowisk, noclegów, popasów, porcyj i innych żołnierza exakcyj; regułę rządzenia się bez oppressyi słabszej od mocniejszėj opisujące; sumpt z miasta na Podkomorzego lub jego substytuta moderując; przeszkody aby od nikogo nie mieli w prasolstwie mieszczanie, tudzież skład wolny w Krakowie do przedaży soli aby mieli warujące. Bractw albo cechów prawa, przywileje, zwyczaje approbujące. Żydom mieszkania i przytulenie się w mieście zakazujące.“—Z swo-jęj zaś strony wyrzekł Stan. August: „zapatrzywszy się na chwalebne przed nami panujących uczynki, którzy mając na to osobliwszy wzgląd, że obywatele wieliccy, pod któremi nieustannie wewnątrznie podbierają i podkopują ziemię a niedościgłego szacunku wyprowadzoną solą, coraz to większe pustynie, lochy i próżne miejsca zostawają, w codziennym muszą zostawać strachu i życia niebezpieczeństwie. Do tego częstokroć tak przez

ciężary solne wyprowadzone otrząsaniem, jakoteż i samego ciężaru maszyny ziemię uniżającej się nieznacznie i ciągnącej do wypróżnionych na dole miejsc, w posesyach swoich ruiny i szkody znaczne ponoszą, okropnych zawalisk doznawają. Nakoniec, że nie są przy portach, traktach lub targach walnych oblokowani, z kądby pożywienie swoje mieć mogli, handlami też i kupiectwem sposobu do życia szukać nie mogą, owszem wydaje się z oczywistości jako mieszczanie osadą i budynkami swemi robotnika naszego i urzędników skarbowych są objęciem, zachowaniem i utrzymaniem a skarbowi okrasą, wygodą i użyciem niejakim— mieć chcemy, ażeby jurysdykcyja jurysdykcyi nie przytłumiała, ale raczej każda według swego opisu rządziła się. Urząd Podkomorski, ⁽¹⁾ aby żadnych spraw ominąwszy tą instancją miejską do sądów swoich nie pociągał, ani od dekretów na zwłokę sprawiedliwości stronom nie dozwalał. Tenże Podkomorski urząd nie ma Radnych z urzędów ich lub kogożkolwiek z miasta *crude* do sądu swego zapożywać, ale Radnych prosto do sądów naszych zadwornych, osoby zaś partykularne do instancyi lej miasta. Także według swojego zdania radnych z urzędów zrzucać, aźby wprzód sądu naszego zadwor. winy uznanie i dowód zaszedł, nie może. Ani do obierania urzędników miejskich, tudzież Wojta, Ławników implikować się.— Zydzi wkorzenieni a protekcyami wokoło miasta zagęszcze-

(1) Zarząd kopalni sprawował, tak zwany Trójrząd, t. j. Podkomorzy krak. (*Succamerarius Cracov.*), miał sądownictwo nad górnikami; Żupnik, zarządzał kopalnią pod względem gospodarskim i pieniężnym; Bachmistrz prowadził kopalnię pod względem sztuki górniczej.

ni, z ujmą pożywienia przez zabiegi swe i ruinę poddanych naszych, gdy są na zawsze z miasta relegowani i wciągnięcie dalsze pod jakimkolwiek wymysłem i pretekstem jest im pod wolnym zabraniem osób, rzeczy i koni zakazane, utrzymując to prawo i dekreta wiecznemi czasy, aby w Wieliczce żaden żyd nieznajdował się przykazujemy. Którzyby się zaś z żydami przyjaźnili, trunki od nich jawnie lub potajemnie kupowali, karać przykładnie urzędowi rozkazujemy. Że i stanu szlacheckiego osoby temu są miastu na przeszkodzie, którzy ponabawwszy domów, trunki swoje z dóbr ziemskich nawiezione: wodki i piwa, a częstokroć miody i wina szynkują, podatków płacić nie chcą, jurydykcyi miejskiej sprzeciwiają się i niepodlegają, takowe szynki całkiem ażeby stan szlachecki poniechał, ale i blisko miasta na przeszkodę mieszkańców karczem niestawiał, według opisu praw ich i dekretów za rzecz słuszną bydź uznajemy, dopełnienie tego Podkomorzemu krak. polecamy.“ Wieliczka cała będąc podkopaną, leży między piaszczystemi wzgórkami; przechodzi przez nią z Wiednia do Lwowa murowany gościniec, należy do większych i porządniejszych miasteczek, zdobią ją: dom administracyi solnej, mieszkania wielu urzędników, koś. farny i klasz. Reformatów; lecz żydzi, którzy się tu szybko rozpostarli, wszelkie gałęzi przemysłu ogarnęli. ⁽¹⁾

(1) Wiadomości o Wieliczce czerpałem z Naruszewicza, Amb. Grabowskiego i Hier. Łabęckiego; przywilej Stan. Augusta wyjątkiem z Arch. głów. w Warszawie, księga kancl. N. 20, s. 160, jakoteż i lustracye z tegoż archiwum. T. L.

Dobczyce nad Rabą, w b. pow. Szczyrzyckim. Zasięgając najdawniejszych wiadomości o téj posadzie, znajdujemy w dziejach kościelnych, iż Iwo Odrowąż bis. krak. wymurował tu kościół około 1225 r. Kazimierz W. uwalnia 1340 r. mieszczan *de Dopschicze*, od opłaty ceł w całym państwie, obdarza prawem niem. 1362 r., a ustanawiając 1365 r. najwyższy czyli prowincjonalny sąd teutoński, objęte zostały Dobczyce w liczbie kilkunastu miast, z których wybrani przez Starostę obywatele na ławników, rozsądzały w Krakowie sprawy od mniejszych sądów z kraju przychodzące.—Kazimierz, drugi syn Kazimierza Jagiel., lat 13 mający, wezwany na tron węgierski, gdy mu się wyprawa nie powiodła, wracając do kraju na początku 1472 r., przebywał z rozkazu ojca przez czas niejaki na zamku tutejszym. Ten to sam jest królewic, którego koś. katol. jako świętego szanuje, a Długosz zowie młodzieńcem niewinnym, rzadkich przymiotów i niepośledniej nauki. (1)—Jan Olbracht w przywileju 1494 r. wyraża: mając na uwadze wierność i stateczność (*fidem et constantiam*) sławetnych mieszczan, z jaką ku nam i poprzednikom naszym przy wstąpieniu na tron szczególnie odznaczyli się, przeto potwierdzamy im wszelkie prawa i nadania. W 16 wieku pisano: *castrum et opidum Dopszicze* inną razą *Dobschicze*. Podług lustracyi r. 1660: „miasteczko na łąkach 15 zasiadło, teras łąnow 3 zabrała Raba, kamieniem y piaskiem zaszła. Domów 54, z każdego *per gros*. 1; wiech 12, od iedney daią po groszu. Szosz u-

(1) *Adolescentem ingenium, rarae indolis et memorabilis minervae.*

czyni f. 19, gr. 6; od garncow gorzałczanych f. 100; browarow 4, zadnego czynsu nie płacą; targowe *plus minus* zł. 60. Łaznia od dawnych czasow zruinowana. Rzeznikow 2, kazdy do zamku dawa *per 1 lapidem* łoiu; sukiennikow 4, kazdy płaci od folowania postawu po gr. 6, mogą do roku ufolowac postawow 50. Piekarzy 6, po gr. 8; rybitwi 2, po zł. 5; garcarzy 6, kazdy dawa po kopie garczow niepolewanych. Pieniądze *coronationis* zł. 2; woz woienny: tego *ab immemorabili tempore* niewyprawowali y nie umieli dać sprawy *quo praetextu* prawu pospolitemu y zwyczajowi inszych miast niedosic uczynili. Pieniądze podwodne: za rok 1652 zapłacili zł. 48 *in quadruplo*. Był blech do bielienia płotna, z ktorego płacił *annuatim* blecharz zł. 48; teras przes wodę zniesiony y zasiewaią ten gront. Tkaczy 3, zadnego czynsu niedaią, ani powinnosci nieodprawuią, *libertatiey* tez zadney na to nie pokazali. Przetoz my stosuiąc się do zwyczaiu inszych miasteczek, naznaczamy, ze kazdy powinien pułsetek płotna z przedze panskiey urobic, od ktorey roboty połowicę ieno zapłaty od zamku kontentowac sie powinien. Krawczy nic nie płacą, powinni iednak będą robociznę do zamku odprawiac za mnieyszą niz od kogo obczego nagrodą. Zamek iest niezruinowany, bo P. Ssta Michał Jordan Podkom. krak., co potrzeba było, mianowicie scianę iedną *a fundamentis* wymurował, takze 2 filary wielkie wystawił.“—August II do istniejących od dawna 2 jarmarków: na ś. Wawrzyniec i na wszyst. SS., przyczynia 1701 r. dziewięć nowych, a August III pragnąc przyjsć w pomoc mieszczanom będącym w najbiedniejszym stanie (*miserimo statui subvenire*), pozwala 1744 r. piwo warzyć i wodkę pędzić w mie-

ście i na przedmieściu.—Lust. 1765 r. podaje: dom. 128, szynkarskich wiech 42, piekarzów 26, rzeźników 5, garncarzów 20; wszyscy opłacają czynsz powyżej wzmiankowany, taż sama ilość szosu i wodnego czyli od garnców gorzałeczanych. Stan. August potwierdza 1768r. ustawy cechów: garncarzy, sukienników, czapników, krawców, kowalów i kuśnierzy. Majętność ta składająca przedtém Sstwo niegr., leży w obw. Bocheńskim; ma koś. murowany, zamku zaś zaledwo szczątki pozostały.

Niepołomice, nad Wisłą, w b. pow. Szczyrzyckim. Obszerne puszcze tutejsze, zasilające w drzewo żupy Bocheńskie i Wielickie, mające różnego rodzaju zwierza podostatkiem, sprowadzały naszych królów tak długo, póki stolica do Warszawy przeniesioną nie została. Najwięcej miejsce to zawdzięcza Kazimierzowi W.; z upodobaniem przebywając on dla wybornych łowów, wystawił zamek, jakoteż kościół murowany 1358 r. Po 15 dniowym pobycie 1411 r., udał się ztąd 25 listopada Jagiełło pieszo do trzy mile odległego Krakowa; niesiono przed nim 50 chorągwi, zdobytych r. z. na Krzyżakach w bitwie pod Grunwaldem, które król w katedrze zawieść przedsięwziął. Tenże monarcha częste tu zwoływał zjazdy Panów Rady; tu zapraszający go 1420 r. na objęcie tronu czeskiego posłannicy, obojętną otrzymali odpowiedź; tu w czasie narad 1433 r. przybył Eliasz Hospodar Multański, błagając o przywrócenie siebie do kraju przez brata wyzutego—„Lata 1533 z Krakowa ruszył się Zygmunt do Niepołomic z król. Boną y ze wszystkim dworem na krotofile: gdzie miał niedźwiedzia nad obyczay wielkiego, ktorego z Litwy przywieziono: gdy go wypuszczono w gaju, poszczwano go wielkimi psy, kto-

re on połamiał y pobił y poranił o sto: Ożarowskiego Podkom. król. przewrocił z koniem. Tarło Krayczy pie-szo chciał do niego z oszczepem, ale mu wydarł iż padł, ledwiego chłopci ratowali. Puścił się potym tam gdzie krolowa stała, która uciekając, podknał się koń pod nią, spadła y uraziła się, bo była brzemienna: tamże porodziła bez czasu syna, który pochowany zarazem w Nie-połomicach. Stańczyka też błazna przewrocił z koniem. Król się śmiał z Stańczyka y rzekł mu: począłeś sobie nie iako rycerz, ale iako błazen, żeś przed niedźwiedziem uciekał. Rzekł on: więtszy to błazen co mając niedźwie-dzia w skrzyni puszcza go na swoją szkodę.“ (1)—Dawne prawa wzbraniały polować w cudzym lesie bez pozwo-lenia właściciela, strzelec zaś złapany przy zwierzu, śmiercią karany bywał. Srogość takowego prawa, zwol-nił dopiero Zyg. August. „Lutomierski Podsk. N. K. 1554 r. 18 marca, w lasach Niepołomickich kradnących zwierze, nie kazał oddawać sądowi dla ściągnięcia na nich kar kryminalnych, wyrażając: niechce król JM., aby wtenczas kiedy odkupować można karę śmierci za zabójstwo człowieka, aby wilk lub jelen miał większą wartość jak człowiek.“ (2)—Lustratorowie 1563 r. po-dają: „w thim stharosthwie yesth zamek, do kthorego iesth wszi 16, a folwarkow 4. W wszi Niepolomicze iesth kmyeczi 11, siedzą na roliach z kthorich placzą czynszu *pro an. per gr. 4. Dawa kazdi per caponem et per case-um unum*. Kmiecie powinni robicz dzien ieden w thi-dzien, a gdy KJM. iesth, powinni na kazdi dzien wsze-lyakie poslugi. Są dwa szoltiszi, kthorzi zadnich czyn-

(1) Bielski. (2) Czacki, o Lit. i Pol. prawach, T. II. s. 257.

szow nie placzą, ani roboth czynią, thilko sthrzech lyasow powinni. Są thesz drudzi thrzey, kthore lyesznimy zową, thilko sthrasz lyeszna powinny. Karczmarzow yesth 17, siedzi kazdi na pollanku, z kthorich placzy czinszu *mar.* 1, *gr.* 19. Czi na pierwsze myeczisko sziecz wieszcz powinni, a przy bithnoszczi krola, w łowi na kazdi dzien yachacz. W they wszy yesth sthawow wielkich 3, Sthaniatheczki, Wężowi, Olszowy nazwane.“— Podług lustracyi 1569 r. „zamek dobrze wymurowany nowo koszthem wyelkym. Gmachy zwyerzchne y szredne y dolne, z ganky wkoło y s skiepy dolnymy; w nym isdeb 40.“—Gryzelda Batorówna, córka Krzysztofa Wdy Siedmiogr. a synowica króla Stefana, zjechawszy tu w czerwcu 1583 r., powitaną została od swego narzeczonego Jana Zamojskiego Kancl. i Het. W. K., poczem w świetnym orszaku prowadzona do stolicy na gody weselne.—Ssta miejscowy Lubomirski Wda krak. z wielką okazałością podejmował w lipcu 1644 r. Władysława IV, który podczas pięciodniowego pobytu swego, 50 ubił jeleni. Tenże król przybywszy 17 lipca 1646 r., zabawiał się łowami do końca miesiąca.—Daniny i powinności włościan z czasem nieco się zmieniły, jak widać z lustr. 1664 r., która mówi: kmieci sprzęzaynych iest 7, bez sprzęzaiu 3. Spi zadney nie dają ieno kura iednego kazdy y iay 10. Robią po dni 3 w tydzien bydłem, przędą oprawy po łokci 4, strożą koleyno odprawuią. Jest karczmarzow 4, powinni na pierwsze mieczysko sieci wiesc y przy bytnosci krola na łowiech trwac, płacą po fl. 2, *gr.* 7. Lesnych 3, nie nie płacą, są na posłudze puszczy y zwierza strzegą. Rybak ieden obroki pewne ryb daie co piątki, srody y soboty. Stawy 3: Chroyski, Wę-

zowy y Olszowy, który przes niedostatek wody wysi-cha.“— Wieś ta należąc do dóbr stołowych król., składała Sstwo niegr.; ma skład soli, zamek w całości dochowany i koś. zawierający dawne grobowce Branickich.

Staniątki, wieś o pół mili od Niepołomic. Miejsce to słynęło wielkim i bogatym klasz. panien zakonu ś. Benedykta. Fundował je około 1240 r. Klemens z Ruszczy herbu Gryff dla swęj jedynęj córki Wisenny, która wzgardziwszy światem, była tu ksienią. Bolesław Wstydlivy potwierdza 1244 r. wszelkie uposażenia i przyczynia z swęj strony różne dobrodziejstwa, późniejszemi zaś przywilejami, uwalnia włościan do klasz. należących, od podatków, ciężarów i różnych powinności. Klasztor przez kilka wieków zostawał pod jurysdykcyą i zarządem opata Tynieckiego, a mniszek po sto się mieściło; lecz znacznie uszczupliły się ich dochody, przez postradanie 1785 r. dóbr w król. polskiem leżących.

Bochnia, nad strugą uchodzącą opodal do Raby. Wydobywanie tu soli odległych sięga wieków, lubo podług Długosza, odkrycie tych podziemnych skarbów, nastąpić miało 1251 r. za czasów ś. Kunegundy, żony Bolesława V Wstydliwego—*in villago et rure Bochnia, quinque a Cracovia miliaribus distante, sal durum et compactum repertum est. Quae quidem salis repertio beatae femine Kunegundis meritis, adscripta est.*— „Można jednak śmieie Długoszowi zadać błąd względem Bochni, w której sól nierównie wyżej przed tym rokiem, była znajoma. Oryginalne klasztornych funduszów przywileje, jako świadectwa społeczne, są tego dowodem oczewistym. Sprowadzeni *Custodes S. Sepulchri* czyli Miechowitowie, część fundacyi swojej otrzy-

mali w Bochni z solą 1198 r., o czém wspomina patriarchy Jerozolimski, rządcą Miechowitów, między dobrodziejami zaś zakonu, kładzie Michorę z solą i z Bochnią: *Dominus Michora addidit nobis sal de Bohegna*. Była więc sól w Bochni przed Kunegundą, więcej stem lat, lecz może jeszcze nie kopalna, ale z wód słonych warzona. Przed Bolesławem Pudykiem, nie mieli może tyle industrii i sposobności Polacy, aby się soli twardej dokopywali. Jakoż sól dawana klasztorom za przywilejami książęcemi, była w słupkach *capita, capetia*. Tatarskie za młodoletniego Bolesława najazdy, były powodem do zaniedbania добыcia soli. Gdy się ten obłok pogański uśmierzył, a sprowadzeni z Niemiec nowi osadnicy, razem i przemysł z sobą do kraju naszego wprowadzili, mógł przeto Bolesław użyć cudzoziemców do wydobywania zaniedbanych skarbów. W tej mierze usprawiedliwić się może i Kromer mówiący: że za czasów Kunegundy *sallis metalla apud Bochnam inventa sunt*.⁽¹⁾ Kopalnie tutejsze zwano mniejszą żupą, dla odróżnienia od wielkiej soli czyli Wielickiej. Oprócz statutu Kazimierza W. 1368 r. o żupach solnych, wydał Jagiełło 1393 r. ustawę dla żup Bocheńskich: *litterae ordinatoriae zupparum Bochnensium*, obejmującą przywileje rębaczy i robotników, wydzieloną własną część soli do wyrąbania mających, co syn jego Kazimierz IV potwierdził 1450 r.—Sposób prowadzenia robót i administracya, podobne były jak w Wieliczce. W XVI wieku kopalnie tutejsze dzieliły się na stare góry, gdzie szymbów 5: Królewski (*regius*), Florencki (*Florentia*), Dur-

(1) *Narurzewicz T. IV, s. 400.*

szlak, Wieżny (*tres turres*) i Szewcy (*sutoris*); nowe zaś góry miały: szyb Bochner, Findar i Polny (*campi*). Jan Fajgiel, otrzymał od króla pozwolenie szukania soli bałwanowej, jakoż rozpoczął 1556 r. bicie szybuna na Kaliszynie za Bochnią, który we 12 lat doprowadzonym był do głębokości 27 łatrów. Ceny soli bałwanowej i centnarowej, zawsze były nieco wyższe niż w Wieliczce. ⁽¹⁾ Według lustracyi XVII wieku, stare góry miały: szyb Królewski, Wjeżny, Floris, Gazaris, Szewski; nowe zaś: szyb Polny, Kierat i Bochneris. W wydatkach żup 1661 r. zapisano: na *donum nuptiale* królowej fl. 6000 — Kopalnie w dobrym utrzymują się stanie, lecz sól nie jest tak czystą jak w Wieliczce, ani żupy tak rozległe i głębokie jak tamte; ilość przeto soli tu wydobytej daleko mniejsza. „Massa ziemi, mówi Staszic s. 274, nie jest tak stała jak w Wieliczce i łatwo się wzrusza, kruszy, rysuje. Potrzeba starowniejszego stemplowania galeryj, większa koszt i praca; zatem kopalnia ta, jest nierównie trudniejsza i kosztowniejsza.“

Miasto założone zostało na mocy przywileju Bolesława V Wstydli. w Korczynie 1253 r. danego. Wyraża w nim panujący: wynagradzając liczne przysługi Mikołaja z Lignicy (*de Lignycz*), Mikołaja z Kijowa, Egidiusza ze Słupy i Mikołaja z Głupszyc (*de Glupszycz*), upoważniamy ich do założenia miasta na 60 łanach frankońskich, w miejscu gdzie są kopalnie soli, po polsku

(1) Szczegóły te wyjęte są z dzieła: *Górnictwo w Polsce, i z udziałonych mi notat przez P. Łabęckiego; następne zaś o żupach wiadomości z Amb. Grabowskiego: Kraków i okolice, wydanie 3cie, s. 380. T. L.*

Bochnia, ⁽¹⁾ po niem. Salcberg zwanem. *Constituimus et facimus eos locatores civitatis quam fundare et construere intendimus, in loco salifodinarum qui polonice Bochnia et Salzberk theutonice nuncupatur.* W dalszym ciągu obdarza król prawem niem., posiadaczy łąnów uprawnnych uwalnia na lat 6, nieuprawnnych zaś na lat 12, od czynszów i dziesięciny, po których upływie, opłacać będą rocznie po pół grzywny srebra, po 2 miary (*mensuras*) pszenicy, tyleż żyta i owsa. Plebanowi tamiecznego koś. ś. Mikołaja, nadaje łąn gruntu; dozwala mieszczanom wolnego wrębu na opał i budowle w lasach, w przestrzeni mili dokoła leżących i t. d. Uposaża wzmiankowanych 4 mężów (*quatuor viri*) różnemi dochodami z miasta, nadaje im szlachtuz i 2 izby łaźiebne (*mactatorium et duas stubas balneares*).—Rozporządzeniem Kazimierza W., pomieszczona została Bochnia 1365 r. w liczbie sześciu miast, z których po 2 rajców przez króla wyznaczonych, stanowiło na zamku krak. najwyższy sąd praw niem. Ztąd był rodem Adam z Bochni filoz. i medy. doktor, sprawujący 1511 r. urząd rektora akad. krak. Przy końcu sierpnia 1538 r., wyprawił się ze stolicy na wojnę z Wołochami młody królewicz Zyg. August. „Wyjechał z nim król stary i królowa: pierwszy nocleg był w Wieliczce, wtóry w Bochni, gdzie się syn z rodzicami pożegnał.“ ⁽²⁾ — Między różnemi szczegółami, zamieszcza lustr. 1564 r. i następujący: „na zamek Niepołomsky na kazdi rok placzą mysczanye

(1) Nazwisko to pochodzić może od bochna; bochen bowiem znaczy mały batwan soli.

(2) Gornicki.

pro censu annuali reginae mar. 6. Na thenze zamek daway rzezniczi loyu smelczowanego *lapides* 100, do klyaszthora Mogilskiego thesz 100, do Sthaniathecckiego 10, plyebanowi Bocheńs. 10, a osobno do koszcziola iego *ad S. Nicolaum* 10. Prosi tho ubogie miastheccko laski JK.M. y miloszierdzia o moderacją na then podathek thak wielky, bo rzecz niepodobna abi wistharczicz mogli, muszą szie na tho skąd inąd przikładacz, bo theras bidla y loye nierowno droszsze przeciwno stharim czasom — Jesth zidow ulicza, kthorzi o sthaciei krol. ani o zadnich dochodziech, zadney sprawy przed revisori niedaly. — W skutek zanoszonych przeciw żydom skarg i czynionych im rozlicznych zarzutów, mianowicie o kupienie hostyi, zapadł wyrok sądów król. 1605 r., wywołujący tychże na zawsze z miasta; zalecono oraz najmocniej dopilnować magistratowi, aby żydzi w przeciągu dwunastu tygodni zupełnie sie wynieśli i nie ważyli się osiadać w okręgu dwumilowym od Bochni. Wojna szwedzka srodze musiała dać się we znaki; wspominają wprawdzie lustr. 1664 r. iż są cechy: rzeźnicki, powrozniczy, kuśnierski, szewski, krawiecki, płocienniczy, piekarski, kowalski, bednarski, ale w niektórych po 2 tylko znajduje się rzemieślników, sukiennika zaś żadnego nie masz. „Uskazał sie urząd y pospolstwo, ze *contra mentem decreti de a.* 1605, zydzi w miescie wazą sie mieszkąć w karwariey y tam rozmaite mianowicie korzenia *distrahunt*. Przetoz *requirimus* Wde Sieradz. iako tey carwariey possessora, aby tych zydw z tamtego mieysca zprowadził. Na przychodniow zydw urząd mieyski powinien wielką mieć animadversyą, do czego sie y P. Woyt *serio* przyłożyć powinien.“ — Ostatnia

lustr. 1765 r., nie dając wiadomości o stanie miasta, wzmiankuje o 3 cechach. — Miasto w pow. Czehowskim, o mil 5 od Krakowa na wschód, pośród wzgórz położone, należąc do stołowych dóbr król., było Sstwem niegr., które do 1772 r. opłacało kwarty zł. 1186, gr. 28; od 1773 r. zostało stolicą swego obwodu, ma administracyą solną, sąd górniczy, wspaniałą farę, drewniany koś. z klasz. Bernardynów i niektóre murowane domy; koś. zaś z klasz. Dominikanów, fundacyi król. Jadwigi, przerobionym został na gmach rządowy. Srodkiem rynku, przechodzi murowany gościniec z Wiednia do Lwowa.

Wiśnicz, gniazdo możnej i znakomitej rodziny Kmitów, z których Piotr Wda krak. i Marsz. W. K., wymurował koś. osadzając Manssyonarzów, starożytny zaś zamek odnowił i obwarował. Pojednawszy się z Zyg. Augustem, zaprosił go 1550 r. do swęj siedziby. Na umówiony dzień ś. Bartłomieja, przybył król z żoną Barbarą. „Kmita sobie popańsku począł, bo gdy przez całe trzy dni hoynie króla u siebie częstował i gdy go wspañiale z żoną i Radziwiłłem Podczaszym Lit. udarował, nadto ieszcze z ludzikról. żaden prawie bez podarunku nie wyszedł, którą zaiste szczodrocią, wszystkie dawne urazy zatrzeć usiłował.“ (1) Dom tegoż Kmity przytułkiem był uczonych rodaków i chwytających się nowości w wierze, których powagą swą osłaniał. Przeżywszy lat 76, zmarł w wigilią wszech Stych, mówi Bielski, 1553 r., ostatni domu swego potomek, a siostrzeniec jego Stan. Barzi Wda krak., odziedziczył majątność wiśnicką. Kupiwszy ją od Jana Barzi około 1590 r. Sebas. Lubomir-

(1) *Orzechowski tlóm. Włyńskiego, podług wyd. Mostowskiego*

ski kaszt. Wojnicki, otrzymał od Ces. Rudolfa dla siebie i potomków swoich, tytuł hrabiego na Wiśniczu. Syn zaś jego Stanisław, uzyskał od Zygmunta III przywilej 1616 r. następującej treści: gdy Stan. Lubomirski hr. na Wiśniczu, Sandom., Spiski i Dobczycki Ssta, umyślił u podnóża zamku swego miasto założyć, bacząc na znakomite jego w kraju zasługi, na wielkie zamiłowanie dobra publicznego i na dowody nieustraszonego męstwa w wyprawach wojennych okazane, dozwalamy mu założyć miasto, Wiśnicz zwać się mające. Obdarza je król prawem niem., oddalając wszelkie przeciwne temuż prawa polskie i ruskie; zaprowadza jarmarki: na ś. Jana Chrzci., na przeniesienie ś. Stanisława i w poniedziałek po niedzieli kwiet., targi zaś we wtorki; uwalnia mieszczan jadących z swemi towarami od opłaty ceł w całym państwie; stanowi skład: wina, miedzi, żelaza i tym podobnych płodów, tak z Węgier do Krakowa i innych miast kraju wprowadzanych, jakoteż z królestwa do Węgier prowadzonych; zaleca nakoniec: aby kupcy z drogi nie zbaczali, ale tu takowe towary składali, wedle zwyczaju zachowywanego w miastach składowych — Przywołując tenże Stanisław do skutku ślub na wojnie chocimskiej 1621 r. uczyniony, wzniósł z wielkim nakładem i znacznie uposażył koś. z klasz. Karmelitów pod tyt. *Servatori Christo*. Zostawszy Wdą krak., wystawne życie prowadził: gościnność, szczodrość, uprzejmość, jednały mu serca ziomków, a Wiśnicz napełniony był uczonymi i tłumem najpierwszej w kraju młodzieży. Zaczny ten i dobrze ojczyźnie zasłużony obywatel, zmarłszy 17 czerwca 1649 r., pochowany został w świątyni swjej fundacyi. Warowny zamek, osadzony 35 spiżowemi

działami, dla niedostatecznej załogi, czyli też powodzeniem oręża szwedz. trwogą zdjęty, poddaje się 1655 r. Nieprzyjaciel, mimo danego zaręczenia, uprowadza wszelki rynsztunek wojenny i 150 wozów obładowanych łupami; część zaś zamku mocno nadweręża. ⁽¹⁾— Miasteczko to w b. pow. Czehowskim, leży u podnóża góry w obw. Bocheńskim; na mocy przywilejów, żydzi w odrębnem przedmieściu mieszkać są obowiązani. Na skalistej, z dwóch stron prostopadle ściętej górze, usadowiony jest obszerny, w czworobok zabudowany zamek; pod tarasami są mieszkania dla służby dworskiej, składy, wozownie. Gmach ten, zamieszkiwała jeszcze Elżbieta z Czartoryskich ks. Lubomirska Marsz. W. K., około zaś 1780 r. przeniosła się do Łańcuta. Na niższej nieco górze, połączonej podziemnem przejściem z zamkiem, stoi pięknej budowy suprymowany koś. Karmelitów bosych: „sławny z grobów xiążących, trumnami srebrnymi, cynowymi, mauzoleami marmurowemi ozdobny; przedziwnie drogie obrazy do wiedeńskich galerij zawieszone; klasztor nakształt fortecy, murem, fosami, z kanałami zarybionemi obwiedziony, po zniesieniu zakonników, na więzienie obrócony.“ ⁽²⁾ W okolicy znajdują się ślady rudy żelaznej i wiele chmielu sadzą.

Szczepanów, wieś w b. pow. Czehowskim, na wschód Bochni, pamiętna narodzeniem 1030 r. Stanisława bis. krak., z matki Bogny, z ojca Wielisława ze Szczepanowa. Innocenty IV w poczet go świętych poli-

(1) Rudawski—Rycina zamku z pięknym ogrodem, znajduje się przy dziele Puffendorfa: *res gestae Caroli Gustavi*.

(2) *Geographia Gallicyi i Lodomeryi, Przemyśl 1786 r.*

czył 1253 r., obchód zaś kanonizacyi odprawił się w Polsce r. n. z wielką uroczystością. Znakomity nasz dziejopis, Jan Długosz kanonik krak., na uwiecznienie pamiętki patrona królestwa, w miejsce drewnianego, mурowany wznosił kościół około 1460 r. Pobożni nawiedzają tu szczątki dębu, pod którym miał się urodzić ś. Stanisław i studzienkę, w której został obmyty; oba te miejsca są murem obwiedzione. Włość ta należąca do ks. Lubomirskich, ma koś. paraf. ś. Małgorzaty i prebendalny ś. Stanisława.

Wojnicz, blisko rzeki Dunajca. Że istniał tu odwieczny zamek i należał do znakomitszych w kraju, dowodem tego jest zobowiązanie się króla Ludwika na zjeździe koszyckim w Węgrzech 1374 r., iż zamki i miasta, do których honory lub sądowe juryzdykcyę są przywiązane, samym tylko krajowcom powierzane będą; w liczbie takowych grodów, objęty jest i Wojnicz. Tenże król w przywileju 1381 r. wyraża: pragnąc podzwignąć kilkakrotnie zniszczone miasto, przenosimy je z prawa Srzodzkiego na niemieckie—*de jure novi fori Srzodense in jus Maydemburgense Teutonicum*—postanawiamy oraz, aby nikt w odległości pół mili od granic miejskich bydła nie bił i mięsa sprzedawać nie ważył się. Podług lustracyi 1564 r., rzeźnicy z 10 jatek płacą na kwartał z każdej po gr. 6 i po kamieniu łoju, z czego: altarzyście brackiemu kam. 3, dzierżawcy $4\frac{1}{2}$, a $2\frac{1}{2}$ obracają na воск i pogrzeby. Piekarze składają na kwartał gr. 12, szewcy zaś 24 gr. Targowe: rzeźnicy płacą od jatek po den. 6, a na wolnicy od wołu i krowy den. 9, od wieprza den. 6, od barana i owcy den. 3. Mieszczanie na stacyą król. dają grzyw. 20, do czego przykłada się

i wieś Łopunia w ilości 1 grzy., 24 gr. Cech garncarski wolny od opłat.— W bliskości miasta, napadłszy 1655 r. Karol Gustaw na Stan. Lanckorońskiego Het. P. K., zwycięża po krótkiej utarczce, poczem wojsko kwarciane, niegodnym rycerskiego umysłu postępkami, wierność Szwedom poprzysięga. Z lustr. 1660 r. okazuje się: iż chleb każdemu piec wolno, pod obowiązkiem płacenia grzywny wójtowi. Targ odbywa się w poniedziałek i 5 jarm. Na koronację króla teraźniejszego, zapłacili mieszczanie zł. 32, a pien. podwod. 1649 r. zł. 96. Pokazali regestr wydatków na posła Tatarskiego 1650 r. i zaświadczenie Dzianameta Murzy 1654 r., gdy udawał się w poselstwie do Marsz. W. K.—Miasteczko to w b. pow. Czehowskim, ozdobione kollegiatą, miało kaszt. większego i składało z przyległościami królewszczynę czyli Sstwo niegr., opłacając 1772 r. kwarty: zł. 1178, gr. 28, den. 9. Leży w obw. Bocheńskim.

Melsztyn nad Dunajcem, w b. pow. Czehowskim, teraz w obw. Bocheńskim. Zamek tutejszy zbudować miał, a raczej już dawniej istniejącego, był posiadaczem Spicimierz kaszt. krak., około 1330 r. żyjący. Jeden z jego synów Jan czyli Jaśko, otrzymawszy działem tę majątność, mianować się począł z Melsztyna i stał się przodkiem znakomitego domu Melsztyńskich herbu Leliwa. Z tych Spytek, w nagrodę dzieł rycerskich, w 18 roku życia zostawszy Wdą krak., popierał następnie wybór Jagiełły na króla, który powierzył mu w małństwo Ruś (niższą czyli Podole, *jure perpetuo feudali*. Towarzysząc Witołdowi w wyprawie przeciw Tatarom, poległ w okolicach Donu 14 sierpnia 1398 r. Jakób Sieniński, mianowany przez Papieża bis. krak. i utrzy-

mujący jego stronę dziejopis Jan Starszy Długosz kano. krak., popadłszy oba w niełaskę u Kazimierza IV, wywołani zostali z kraju 1461 r. „Sieniński z Długoszem wyjechał do Mielsztyna y zupełny tam rok przemieszkał, wdzięcznie tam przyięty będąc od Pana onego zamku Jana Mielsztyńskiego, nic na zakazanie krolewskie niedbającego: aby on był jego nieprzyjaciela pospolitego nie przechowywał.“⁽¹⁾ Po wygaśnięciu możnej téj rodziny przy końcu XV wieku, przeszły jęj dobra do Tarnowskich, jako z jednego pochodzących szczepu; wkrótce potem przez związek małżeński, dostał się Melsztyn Jordanom. Ostatni mężski potomek Jordanów na Melsztynie, Wawrzyniec Spytek kaszt. krak. zmarł 1568 r., a majątność tę posiadli Taszyccy, gorliwi arianizmu zwolennicy; wnet przeszedł Melsztyn do Tarłów, nakoniec stał się własnością Lanckorońskich.—Na wysokości urwistej skale stojący zamek, z jednej tylko dostępny strony, zajęli 1771 r. konfederaci barscy, lecz wkrótce stąd wyparowani zostali. Zapalony w chwili utarczki, czyliż z umysłu zamek, tak dalece uległ zniszczeniu, iż nietylko nie pomyślano o jego naprawie, ale nadto wydobywać poczęto płyty kamienne na budynki do wsi przyległych; słowem, iż ręka ludzka coraz mu większy cios zadawała. Mimo to wszakże, sterczą znaczne części murów, ułamki baszt i szeroka wieża mająca bramę, nad nią gzymsy z ciosowego kamienia i piękne futryny w oknach, zabytkami są okazałego niegdyś gmachu.

Zakliczyn nad Dunajcem, w b. pow. Czehowskim. Własność znakomitego domu Zaklików, następnie Jor-

(1) *Kromer tłom. Błazowskiego.*

danów, z tych Spytek Wda krak., wyjednał u Zyg. Augusta przywilej 1562 r., ażeby targi niedzielne dla dogodności mieszkańców, przeniesione zostały na sobotę z wolnością przedawania tylko mięsa, we czwartki zaś inne kupna i sprzedaże załatwiane być mają.—W epoce mnożących się pras drukarskich, istniała i tu około 1570 r. drukarnia socyniańska, lecz krótko trwała. Następnie przeszła ta majętność do Tarłów, z których Zygmunt kaszt. Sandecki, wprowadziwszy do Polski zakonników ś. Franciszka *strictioris observantiae*, u nas Reformatami zwanych, wystawił im 1622 r. drewniany klasztor. Był to pierwszy szczepek poczynającą się u nas reformy zakonu Bernardynów; tu także pierwsza odbyła się kapituła 1623 r., byt zgromadzenia ustalająca. R. 1656 Szwedzi złupili i do szczytu miasto spalili. Około tegoż czasu począwszy należeć do Lanckorońskich, nie wyszło z ich posiadania.—Małe to, lecz porządne miasteczko, u stóp Melsztyńskiego leżące zamku po drugiej stronie rzeki, ma piękny koś. farny i klasz. Reformatów, ozdobiony marmurowemi grobowcami rodziny Tarłów. Osiadłe jest po większej części rzemieślnikami, trudniącymi się szewstwem, którzy wyroby swe roznoszą po jarmarkach o mil kilka odległych; z tego powodu powstało przysłowie: śpieszy jak szewc z Zakliczyna.—W okolicy liczne znachodzą się zabytki po Aryanach czyli Socynianach, w grobowcach, napisach, jakoteż w ustach ludu utrzymujące się podania.

Lipnica Murowana, nad Uszwicą, w b. pow. Czehowskim. Przywilej Władysława Łokietka 1326 r., pozwala Konradowi wojtowi wsi Lipnicy, założyć miasto na stu łanach frankońskich i używać prawa niem.,

pospolicie Szredzkiem zwanego; uposaża wojta 4 łanami, dochodem 3go denara z gruntów, pozwala mu jatki mięsne, szewskie i piekarskie, łaźnię i młyn wystawić i poławiać ryby w sadzawkach; osiadających uwalnia na lat 13 od wszelkich poborów, danin i ciężarów, a na zawsze od opłaty ceł w całym państwie, skoro własne towary wieść będą. Na wójta zaś wkłada obowiązek, ażeby w razie wojny, stawał na obronę kraju kopią i mieczem (*cum lancea et una spadone*) uzbrojony. — Elżbieta (*Hung., Pol., Dalmacie ecet. Senior Regina*) matka króla Ludwika, mając wzgląd na biedny stan miasta *Lijpnijcza*, obdarza je 1379 r. prawem magdeb., uchylając wszelkie prawa polskie i zwyczaje powszechnie. Władysław Jagiel. bacząc, iż z powodu różnego rodzaju dostarczania podwód, ponoszą mieszczenie wielki uszczerbek i szkody, postanawia 1440 r., ażeby posłannikom król. dawali podwody do najbliższego tylko miasta; gdyby zaś posłannik udawał się do Węgier, w takim razie mają go odwieść do Czehowa, a nie do Sandecza. Kazimierz IV poleca celnikom 1475 r., ażeby od mieszczan tutejszych, ich rzeczy i towarów nie ważyli się żadnego cła pobierać. Zgorzenie miasta, przywiodło mieszczan do ubóstwa; niosąc im pomoc Zygmunt I uwalnia 1520 r. od opłaty szosu (*schoss*) i wszelkich poborów na lat 12, wyjąwszy od nowego cła, od czopowego zaś na pół roku. Dając nowy dowód swęj łaskawości, uwalnia 1521 r. na 2 lata od dostarczania podwód. Lustratorowie 1564 r. wyrażają: „dali sprawę raycze, isz zadnich czinszow krolowi niedawaią, alie xiendzu na oltharz skladaia *mar. 5 nescitur quo jure*. Woith wszisthki pozithki bierze z mlinow, z laznie, z iathek

rzeźniczych, piekarskich y szewczich, *nescitur quo jure*. Jesth czynsz od garnczarzow *per gr.* 12, kthori niedawno woyth posthanowil y sam go bierze. Jesth garncarzow 22. Powiedzieli thesz ysz bili powinni dawacz sthacyą krol. JM. kazdi rok wolu iednego, chlieba kop 12, piwa achteli 6. Alie theras thego niedawaya, bo ym tho P. Kmitha Wda Crak. usproszil u KJM. gdi bili pogorzeli.“—Król Henryk potwierdza 1574 r. wszystkie prawa, jakoteż od dawna istniejące targi w sobotę i jarmarki: na nawiedz. N. P., na ś. Mateusz, ś. Jędrzej. Batory potwierdzając przywileje miejskie 1578 r., wzmiankuje: iż miasto zasiadłe jest na stu łanach, z których 4 należą do wojta, a 2 do kościoła. Postanawia: ażeby zduni kopiący glinę na gruntach miejskich, płacili 6 groszy, pędzący zaś gorzałkę po pół grzywny od kotła do kassy miejskiej wnosili; pozwala mieszczanom, co rok na 3 króle, wybierać dwóch roztropnych mężów na urząd rajców. Władysław IV przyczynia 1639 r. drugi targ, we środę odbywać się mający.—Lustr. 1664 r. podając piekarzy 7, rzeźników 2, bań gorzał. 9, młynów 3 na rzece Rajbrodzkiej, mówi: „wozu wojennego niewyprawuią mieszczanie y twierdziły iakoby dla małej osady miasteczka wyprawiać go nie były powinni.“ — Podług lustracyi zaś 1765 r. znajdowało się: piekarzów 4, rzeźnik 1, garncarzów 4, szewców 20, gorzałkę palących 12; podatek biberną zwany, wynosił zł. 206, gr. 12.—Miejsce to, głośne jest urodzeniem błogos. Szymona z Lipnicy Bernardyna, który zmarł 18 lipca 1482 r. w Krakowie i tamże na Stradomiu spoczywa. Miasteczko z przyległościami, składało Sstwo niegr., ostatnim Sstą był Fryd. Moszyński, opłacając 1772 r. kwarty: zł.

4790, gr. 4, den. 12. Leży między dwoma wsiami: Lipnicą górną i dolną.

Czechów nad Dunajcem, przez Kazimierza W. murem obwiedziony i prawem niem. nadany. „Lata 1501 krol Olbracht dał Heliasza, Piotra Wdy Wałaskiego syna, ściąć we Czhowie, przy posłech Sthefana Wałaskiego Wdy, o zgwałcenie przymierza, ktore czynił na karb Wałaskiego Wdy.“ ⁽¹⁾—Zygmunt I, wynagradzając Tomasza z Bochni, który własnym kosztem sporządził kanały i wodociągi, pragnąc oraz utrzymać je zawsze w należyтым stanie, postanawia 1545 r. wieczyście trwać mający podatek od łaźni, piwowarów i od wszystkich mieszkańców w stosownym rozkładzie. Po zwróceniu przedsiębiorcy wyłożonych nakładów, połowa z nałożonego poboru użytą być ma na wydatki naprawy, druga zaś na płacę dożywotnią temuż Tomaszowi, którą mocen jest rozrządzić jak zechce na przypadek śmierci.—Zawiadowcą tutejszego zboru był Fran. Lismanin, pierwotnie Franciszkan i spowiednik król. Bony, powiernik i ulubieniec Zyg. Augusta. Gdy nowowiercy w kraju szerzyć się poczęli, zlecił mu król 1553 r., aby jechał za granicę, zasięgnął rady ludzi światłych względem reformy religii, rozpoznał jej ustawy i obrządki, zakupił dzieła w tym przedmiocie piszące i o wszystkiém najwierniej doniósł. Zrzuciwszy tenże w Niemczech suknią duchowną, pojął żonę i chwycił się zdań Kalwina. Ogłosić go kazał król za heretyka i wygnańca, lecz Lismann zdolawszy przejednać Augusta, wraca 1556 r. i staje się gorliwym rozkrzewicielem nowėj nauki, szczególnież zaś

(1) *Bielski.*

aryańskięj. Podług lustracyi 1564 r. płacą mieszczanie czynsz wierzchowym zwany, grzywnę 1, gr. 34, den. 12, szosu grzy. 16, jatek lubo nie masz, płacą jednak z placu grzy. 15. Piekarzy jest 14, każdy daje po gr. 8; szewcy ogółem składają grzy. 4; pędzących gorzałkę 6, każdy po grzywnie wnosi. Z łaźni czynił dochód grzy. 4, lecz teraz spustoszała. „Na posp. rusz. powinni dacz na wos woyenni *mar.* 16. Jesth dwoie przedmieszczie, iedno *gorne*, drugie *dolne*, kthorzi po throsze rol y ogrodki nie wielkые mayą, wszisczi *pro an.* placzą *mar.* 5, gr. 30.“ — Zygm. August pragnąc ułatwić krajowcom odbyt na własne płody i nabycie obcych, wyznacza 1565 r. Czchów na miejsce jarmarków pogranicznych. Pod d. 4 listop. 1566 r., Spytek Jordan kaszt. krak. a oraz Ssta Czchowski, wydał takowe rozporządzenie: „oznaimu-
iem wszitkim w obecz komu to nalezi wiedziecz a osso-
bliwie Raiczom, ze czech szewcky zostawuiemy przy ich prawie y wolnosczi yz niema bycz więczei mistrzow w ich czechu iedno szesnasczie, ktorzi aby dawali dostatek botow, na to potrzeba miecz baczenie, czego Raicze mają dozrzecz a niedopuszczacz inszem robicz iedno tem szesnascziom czechowim mistrzom, ktorzi mają bycz w pokoiu.“ — Władysław IV potwierdza 1633 r. przywileje przez swych poprzedników nadane, jakoteż wolności, zwyczaje miejskie, wyroki i plebiscyta przez magistrat uchwalane. Lustratorowie 1660 r. mówią: „*originaliter* zasiadło było miasto na łąnach 10, ale rzeka Dunaiec wielkie w gruntach szkode poczyniła, tak dalece ze teraz niemasz łąnow ieno 6½. Jest browar, gorzałkę palących 7, rzeznik 1, piekarzow 4, szewcow 4, krawcow 2, kusnierz 1. Cyrulik ma zabronienie exer-

ciciey *sui* od łaziebника, iakoby uprzywileiowanego; *ipsum chirurgum circa liberum exercitium conservamus*. Pieniędzy koron. daia mieszkanie zł. 24, podwodnych zł. 38, gr. 12. Woz woienny winni wyprawic 4 konny z 2 haydukamy w barwie. Targ wtorkowy i 4 iarmarki przynoszą mniey więcey zł. 8.“—Wyznaczywszy Stan. August rewizorów dla opisania stanu zamku i obliczenia ile koszt naprawy wynieść może, mówi w reskrypcie 1767 r: „postanowiliśmy, aby 3 kadencye roków sądowych ziemskich na 2 miejscach: w Krakowie i Czchowie odprawiały się; że zaś w Czchowie zamku starego same tylko znajdują się obaliny, przeto na wygodne sądów sądzenie lub dom przyzwoity i sklep na chowanie xiąg ur. Paweł z Konopiec Grabowski Ssta nasz wymurować, lub stary zamek zreparować jest obowiązany, za który expens względy nasze król. temuż Staroście obiecaliśmy.“—Nie przyszła do skutku naprawa zamku, a akta ziemskie powiatów: sądeckiego, czchows., bieckiego i szczyrzyckiego, przechowywano w starożytnym kościele. Majętność ta składając Sstwo niegr., z opłatą kwarty zł. 1372, gr. 1, den. 1, miała kaszt. mn.; leży pośród gór w pełnej powabu okolicy. Na ostrokręgowem wzgórzu pozostał zabytek odległej przeszłości: okrągła wieża służąca niegdyś za więzienie.

Bięcz (*Biecia*) nad Ropą. W tych stronach mieszkać miało pokolenie sarmackie Biesów, od których część karpat otrzymała nazwisko Beskidów, czyli Bieściadów. Od tegoż narodu mogła powstać nazwa Bięcza, a może nawet i wyraz *bies* znaczący djabła. Okolica tutejsza ogniem i mieczem spustoszoną została 1125 r. przez zbrojne hufce Wołodara ks. Przemyńskiego. Wacław król

czeski, ks. krak. i sandom., daje miasto około 1294 r. kapitule krak., w zamian za dobra kościelne Kamienica zwane. Lecz gdy bis. Jan Muskata rodem Szlązak, czynił zabiegi na odsunięcie Władysława Łokietka od tronu, odebrany mu został Bięcz 1311 r. i do dóbr stołu król. przyłączony; następnie począł mieć Sstę grod. i kaszt. mn:— Gdy na zjeździe koszyckim 1374r., zobowiązał się Ludwik urzędy senatorskie i starościńskie samym tylko krajowcom powierzać, objęty został w liczbie miast i pograniczny zamek tutejszy. Chcąc Jagiełło 1399 r. niedostatkowi mieszczan zaradzić i miasto do lepszego przywieść stanu, zapewnia różne dobrodziejstwa, pod obowiązkiem naprawy zepsutych murów opasujących miasto. Wyznaczeni od Jagiełły Panowie Rady, ponowili tu z posłannikami Cylijskimi 6 listop. 1400 r. zaręczyny monarchy z Anną hr. Cylijską, wnuczką Kazimierza W., utwierdzając takowe przez nowe układy. R. 1409 otrzymali mieszczenie przywilej uwalniający ich od dostarczania podwód. Do bawiącego tu Jagiełły 1431 r., przybył Wasyl Krasny, oświadczając: iż Swidrygiełło W. Ks. L. nie tylko że nie zwróci Łucka i innych na Podolu zamków, ale nadto domaga się ustąpienia sobie Kamieńca. Wnet zjechał i kommandor toruński, nakłaniając króla do zgody z bratem i do zawarcia pokoju, w czém W. Mistrz Paweł Rusdorf ofiarował się być pośrednikiem. Alexander postanawia 1505 r., ażeby kupcy, furmani i wszelkiego stanu ludzie, wiozący z Węgier jakiegokolwiek bądź rodzaju towary, przejeżdżali wedle dawnego zwyczaju przez *Byecz*, a nie przez Nowy Sandecz. Główny gościniec węgierski, przyczynił się do wzrostu i pomyślności miasta; znacznie

powiększyła się ludność osadnikami niemieckimi, zakwitł handel i przemysł, a Biecz słynący ozdobnemi gmachy i zamożnością obywatelów, zwany był małym Krakowem *parva Cracovia*. Zygmunt August nadał 1557 r. magistratowi pozwolenie wybierania opłaty od wypalanej gorzałki, pod warunkiem obracania tego dochodu na obwarowanie miasta. Tenże król 1569 r. wyraża: przełożono nam, iż od czasu założenia miasta, żydzi domów, ani zamieszkań nie mieli i dotąd nie mają; przychylając się przeto do prośby mieszczan, stanowimy: ażeby żadnemu żydowi nie było wolno w mieście i za miastem posiadłości nabywać, przemieszkować, przebywać, ani towarów w dni targowe ze szkodą ogółu miasta, na sprzedaż wystawiać.—W okolicznych górach, ukrywali się Opryszki czyli rozbójnicy, popełniając najazdy i morderstwa; jak w znacznej być musieli liczbie, skoro 1614 r. stracono ich razem 120. Częste kary śmierci, zrodziły potrzebę oddzielnego powołania ludzi do spełniania wyroków sądu, i stąd stało się miejsce to głównem na cały kraj, nauką i wyzwoleniem się katów. Konstytucya 1616 r. potwierdzając skład winny, zastrzega oraz naprawę murów, w końcu zaś wyraża: „przy tym, iż miasto wielkie krzywdy cierpi od ludzi swowolnych: tedy też pozwalamy, aby miasto Biecz przeciwko swowolnikom, przy prawie które Kraków, Poznań i Lwów ma, zachowane było i tym się prawem szczyciło iiego używało.“ Gwagnin, a za nim i inni powtórzyli: iż mieszkańcy z wody rzecznej sól warzą, z pijany zaś rzecznej siarkę zbierają. Przed wojną szwedzką znajdowali się rzemieślnicy nieopłacający podatku: rymarze, bednarze, czapnicy, siodlarze, stolarze, złotnicy, konwissarze, ko-

wale, slusarze, ruśnikarze, miecznicy, cieśle, hamernicy, sznichtyrze (?), pusznikarze, zegarmistrze. Lustracya zaś 1664 r. podaje znajdujące się tylko cechy: kuśnierski, krawiecki, szewski i garncarski; jatek rzeźni: 10, piekarskich 11, browarów 3. Tkacze jako wolni od opłaty, odrabiać muszą płótno z przędzy pańskiej, przestając na zapłacie po gr. i den. 9 od łokcia. Blech (*dealbatoria*) własnością jest miasta, które ma przywilej, ażeby w odległości 2 mil nie znajdowały się blechy, wyjąwszy szlacheckie. „Łanowego czynszu, domowego y ogrodowego nie płacą mieszcianie, bo zadnych rol nie trzymają y ogrodow też mało na przedmiesciu iest. Podczas posp. rusz. miasto powinno wyprawiać woz konmi 4, prowiantem, prochem, kulami y inszemi woennemi aparatami y potrzebami napełniony, przy tym także dwu pachołkow odzianych, z orężem dostatecznym. Pieńędzy koron. dają zł. 32.“—Podług lustr. 1765 r., oprócz rzeźników, szewców, piekarzy i garncarzy, nie ma innych rzemieślników. Mieszcianie dają na chorągiew pancerną hyberny zł. 380, przedmieszczanie zaś zł. 800, gdyż mają grunta. „W zamku akta grodzkie zostają i sądy się odprawują. Ten zamek nowym dachem okryty, który przed nakryciem w wielką ruinę poszedł, mury się porysowały.“ Sstwo tutejsze opłacało 1772 r. kwarty zł. 7569, gr. 24, den. 9. Biecz rodzinnem jest miejscem Marcina Kromera, sekretarza 3 królów, następnie bis. Warmińskiego. Lecz sława jego zasada się szczególniej na kronice ojczystej i na opisie Polski; dla wzorowej łaciny, Liwiuszem polskim jest zwany. Dom jego w dobrym utrzymuje się stanie; przytykająca okragła baszta, ma sklezione komnaty, na lym piętrze pokazują

pokój, w którym się nasz dziejopis urodził 1512 r. Miasto na górze leżące, w znacznej części murem obwiedzione, domy w gotyckim smaku budowane, wspaniały ratusz z wieżą, dwie świątynie i opustoszały koś. ś. Barbary, przypominają dawną świetność grodu, przy którym sterczą mury walącego się zamku. Niesiecki mówi: iż Jan Wielopolski Ssta biecki, dawny zamek na klasz. Reformatów przemienił i koś. wymurował 1642 r., gród zaś i zamek do miasta przeniósł. W starożytniej farze, znajduje się wizerunek Mar. Kromera i tablica z brązu, przez tegoż pamięci przodków 1557 r. poświęcona. Spoczywa tu Mik. Ligęza kasz. wiślicki, Ssta biecki, zmarły 1578 r. Alabastrowy grobowiec, wyobraża go w pancerzu, w postaci leżącej, napis zaś opiewa:

Ysz kazdi sie thu na szwiath czlowiek rodzi
Zrak Panskich w the thu niskoscz pielgrzymowacz
chodzi

Podobien w thym szinowi, kthori oicza szwego
Opuszezi z rozkazania ku dobremu iego.

A szadszy za zywotha na thym swoim grobie
Wszytkie dary czo mi dal wyliczałem sobie.

Naprzod mię urodziwszy w domu starożytnim
Opathrował y szczęściem thak mogę rzecz zbythnim.

Kiedym usziadl na stholczu Panstwa Wiszliczkiego
Przisla mi szmiercz przeth oczy y thak sie iey zdalo
Abi pod thim halabasztre schowano me czialo.—

Szpital tutejszy hojnie uposażony, zachował swe fundusze. Bięcz stał się własnością dziedziczną hr. Siemińskich.

Jasło nad Jasiołką, przy jej ujściu do Wisłoki, w b. pow. Bieckim. Kazimierz W. przenosi mieszczan 1366 r. z prawa pols. na niem., nadaje wagę i 2 łany wolne od opłaty na pastwisko, zwane pospolicie *skotnica*. Smutnego doznało Jasło losu 1474 r., kiedy Maciej Korwin król węgierski, wysławszy swe podjazdy wzdłuż pogranicza Polski, wiele grodów i do 200 wsi złupił i wpopiół obrócił. Z szczodrobliwości królów naszych, intratne tutejsze Sztwo niegr. w posiadaniu bywało znakomitych rodzin. W nagrodę przychylności i wiernej służby, otrzymał je 1550 r. w dożywocie Joachim Lubomirski dworzanin Zyg. Augusta. Potwierdzając t. r. król wszelkie prawa i wolności przez poprzedników miastu nadane, ustala oraz i istniejące bractwo Zwiastow. N. P. Lustratorowie 1564 r. wyrażają: ileby łanów mieszczanie posiadali, wyliczyć nie umieją, płacą wszakże ogółem grzy. 4, gr. 28, den. 6; z domów osiadłych i pustych, dają progowego po groszu, na stacyą grzyw. 20, z łaźni grzy. 8. Rzeźnicy dają za łój grzy. 5, flakowego z jatki po gr. 2, wszyscy zaś składają się na jedno dobre ciele. Piekarze mają 14 jatek, z każdej po gr. 10, szewcy z tyłuż jatek po gr. 12. „Gorzalkowego przedthim dawano mar. 10, alie dla wielkiego pyansthwa, a sthąd zabywania y ynszych zbithkow, P. Sędzicz Lubomirski dzierzawcza, theras zapowiedzial palenia y szinkowania yei. Dosthawa szie thargowego mar. 3. Na posp. russ. powinni woz woyenni z konmi dobrimi i z szpizą wiprawicz. *Summa census cum molendinis jacit mar. 210, g. 40, den. 6.*—Zygmunt III zakazuje 1589 r. pod karą stu grzywien warzenie saletry, z powodu iż wiele trwoni się drzewa; zaleca najmocniój, ażeby żydzi nie wazyli

się w mieście osiadać, ani żadnych prowadzić handłów. Tenże monarcha, nadaje 1613 r. prawem dożywocia Jasło i przyległe włości: Grajowiec, Kaczorowa, Bryszczyki, Hankowka, Siemieków, Mik. Strusiowi z Komorowa Sście chmielnickiemu, wynagradzając nadwerężony w usługach ojczyzny majątek. Wojownik ten, wyraża przywilej, żadnej nie opuścił wyprawy wojennej; z własnym konnym hufcem znajdował się pod Smoleńskiem, a w pamiętniej pod Kluszynem bitwie, nie tylko wodza, ale i żołnierza nawet pełnił powinności.—Postanowieniem król. 1619 r. wzbroniono żydom, ażeby na wzór Biecza, Krosna i Sandecza nie wazyli się w mieście, ani okolicy osiadać, gdyż są mieszczanom na przeszkodzie w handlu i wiktuały podkupują. Jak wielkiego miasto w wojnie szwedzkiej spustoszenia doznało, świadczy lustr. 1664 r. „teraz iest dom gosciny, 5 szynkownych, a 10 pospoliczych, inne place pusto leżą. Zkładaia statiey na rok fl. 32, elekctiey *pro festo Epiphan.* f. 6, gr. 28. Łaznia *ab immemorabili tempore* zaginęła. Pokazał rzeźnik list. P. Jana Mniszka Ssty 1574, którym ordynunie, aby rzeźnikow ieno 8 a nie więcey bywało y wszyscy ogołem płacili z iatek y za łoie grzyw. 15. Piekarz iest ieno 1, szewcow 2, ban 5 gorzałczanych. Pieniędzy koron. oddali fl. 10.“—R. 1733 i lat następnych, Sstą tutejszym był Adam Tarło, pełen odwagi i poświęcenia się zupełnego stronie Stan. Leszczyńskiego. Ostatni Ssta: Jęd. Moszczeński Wda Inowłocł., opłacał w 1772 r. kwarty: zł. 6018, gr. 25, den. 12. Są tu szczątki zamku, koś. farny i zniesiony klasz. Karmelitów, sławny wizerunkiem Matki Boskiej, węgierską zwanęj i studnią w kaplicy, którą, jak niesie podanie, pobłogosławić miał ś. Woj-

ciech, gdy szedł z Węgier do Polski. Liczni pielgrzymi zakarpaccy, nawiedzali przedtém cudowne to miejsce.

Zmigród nad Wisłoką, w b. pow. Bieckim. Odwieczne gniazdo znakomitej rodziny Srzeniawitów Stadnickich, którzy się dotąd ze Zmigroda piszą. „R. 1474 Węgrowie hurmem wysypawszy się, ogniem a żelazem zewsząd majątności niszczyli. Zmigrod miasteczko w nocy drabiny przyszańcowawszy, ubiegli: zamek zasię strzelbą potłukszy, przez poddanie wzięli y nowymi przyblankami, ktemu wałami, obmocnili.“⁽¹⁾ Usadowiony nieprzyjaciel, czynił stąd wycieczki po okolicach, i dopiero na mocy zawartego przymierza 1476 r., ustąpiła z grodu tego załoga Macieja króla węg. Na prośbę Jęd. Stadnickiego i Krzesława Woyschik Cześnika krak., dziedziców miasta *Smigrod*, uwalnia 1522 r. Zygmunt I mieszkańców klęską ognia dotkniętych, od opłaty szosu i wszelkich poborów na lat 12, od czopowego zaś, od czasu zgorzenia, aż do dnia ś. Łucyi.—Jęd. Stadnicki kaszt. sanocki, wyjednał u króla 1545 r. przywilej stanowiący jarmark na dzień N. roku, drugi zaś jarmark na ś. Wit, przydany został 1553 r. Miasteczko to handlowne i różnymi rzemieślnikami osiadłe, przeszło następnie do ks. Wiśniowieckich, a około 1775 r. należąc do ks. Kar. Radziwiłła Wdy Wil., pospolicie *Panie kochanku* zwanego, świadkiem było oznak radości, gdy na odgłos wracającego z za granicy księcia, zjechali w wielkiej liczbie obywatele z korony i Litwy. Zmigrod żydami przepełniony, ma znaczną ilość tkaczy, farę i klasz. Dominikanów; własność Bobowskich.

(1) *Kromer tlom. Blazowskiego.*

Dukla nad Jasiołką, w b. pow. Bieckim, głośnaurodzeniem ś. Jana z Dukli, około 1413 r. ⁽¹⁾ Miasto złupione i spalone zostało 1474 r. przez wojska Macieja Korwina króla węgiers. Dziedzic Stan. z Mikłuszewic Szczukowski, wyjednał u Alexandra 1504 r. przywilej, przenoszący mieszczan i włości okoliczne: Stara Dukla, Mszana, Zyłowa i inne, z prawa pols. i ruskiego na niem. Zygmunt I, na prośbę Jana Jordana z Zakliczyna, na Melsztynie i Dukli oziedzica, ustanawia 1540 r. jarmarki: na ś. Maryą Magdalenę i na ś. Katarzynę, targ zaś w poniedziałek—Wracając Jan Kazimierz ze Szląska, gdzie przed Szwedami szukał przytułku, stanął tu w styczniu 1656 r., powitany radośnie od obywateli i garnącego się zewsząd rycerstwa. Wypocząwszy król w domu dziedzica Męcińskiego, udał się do Łańcuta. Stan. August potwierdzając 1766 r. prawa miasta w pow. bieckim leżącego, przyczynia 7 jarmarków po tygodniu trwać mających. Dziedzic Jerzy Wandalin Mniszech kaszt. krak., Gen: wielkopolski, ozdobił miejsce to pałacem, ogrodem, pięknym młynem i różnemi zabudowaniami, w ślicznym zaś. koś. farnym, wystawił swęj żonie Amelii z Brühlów okazały nagrobek z białego marmuru; zmarłszy 15 paźdz. 1778 r., tamże pochowany został. Dukla położona na wielkiej drodze do Węgier wiodącej, znaczny prowadzi handel, ma murowany ratusz, klasz. Bernardynów, koś. Wincentynów i niedokończony ś. Marcina; chrześcianie trudnią się sukiennictwem, żydzi różnego rodzaju przemysłem. Tuż przy

(1) Zakonnik Bernardyn, zmarł 1484 r. we Lwowie i tamże w koś. swego zgromadzenia spoczywa.

mieście, stroma wznosi się góra, *Cergową* zwana. Około 1790 r. majątność ta należała do hr. Ossolińskich.

Stary Sandecz, czyli *Sącz*, *Sądecz* (*Sandecia*), nad strugą Moszczenicą, w klinie między uchodzącym Popradem do Dunajca. Kazimierz Sprawiedliwy, nadać miał 1163 r. zamek *Sandesch* w dożywocie niejakiemu Wichfrydowi z Niemiec przybyłemu; lecz data jest fałszywa, gdyż Kazimierz, który się w tym przywileju pisze ks. krak. i sandom., później obuksięstw został dziedzicem. Bolesław V obróciwszy posag swój żony Kunegundy na potrzeby krajowe, darował jej natomiast ziemię sandecką 1257 r., zastrzegając: ażeby królowa darowizny swojej, obcego narodu ludziom nie puszczała. Taż Kunegunda funduje klasz. zakonnice ś. Franciszka, uposaża Sączem i 29 wsiami; ⁽¹⁾ po zgonie zaś mężowskim zostawszy mniszką, lat 13 tamże przeżyła, a dopełniwszy życia wielkimi cnotami znakomitego, zmarła 1292 r. Listy niektóre papieskie nazywają ją: *Ducissa Sandecensis*. Przywdziały współcześnie habit: siostra jej Helena czyli Jolenta, wdowa po Bolesławie ks. kaliskim i Jadwiga po śmierci męża Władysława Łokietka, gdzie też zmarła i pogrzebiona 1340 r. Klasztor obsypywany dobrodziejstwami i nadaniami, stał się jednym z najbogatszych w Polsce; miasto zaś cieszyło się dobrym bytem i znaczny prowadziło handel. Mieszczanie stolicy, zawarli 1329 r. umowę w ten sposób: iż Sandeczanie prowadząc towary swoje lądem do Torunia, obowiązani byli jechać przez Kraków, i wzajemnie Krakowianie

(1) Przez tworzenie nowych osad i przez kupno, posiadały zakonnice w XVI wieku 49 włości.

jadący z towarami do Węgier lub stamtąd wracając, Sandecza mijać nie powinni. Wznoszenie się o milę odległości Nowego Sącza, sprawiało stopniowy uszczerbek miastu w handlu i innych korzyściach. Kazimierz W. obdarzając 1357 r. Stary Sandecz (*Antiqua Sandecz*) prawem magdeb. nadaje mieszczanom wolność łowienia ryb w Popradzie i Dunajcu, jakoteż dozwala polowania w granicach miasta; ustępuje im górę przy sadzawce (*prope piscinam*) będącą zewszelkimi użytkami, pod warunkiem: ażeby królowi rocznie 15 skojców na Wielkanoc uiszczali, wnosili na toż święto daninę wieprzową (*pro porco*) 16 skojców, połciową (*pro perna*) tyleż, jagnięcą (*pro agnetis*) 6 groszy, za oraczkę (*pro aratura*) ról król. $1\frac{1}{2}$ grzywny i 50 wozów drzewa opałowego, po cenie targowej przed Bożem nar. opłacali. — Król Ludwik uwalnia 1381 r. włości klaszt. od osep i wszelkich ciężarów, lecz dla uznania monarszej władzy, dawać mają do skarbu 4 gr. z łanu, miarę żyta i 2 owsa. Gdy zaś zdarzy się, że syn lub córka, albo który z potomków król., związki małżeńskie zawierać, lub koronować się będzie, w takim razie poddani obowiązani będą złożyć ofiarę dobrowolną. Musiał się tu znajdować zamek, skoro Kazimierz IV synom przeznaczył miejsce to na pobyt, dając im za nauczycieli Filipa Kalimacha i Jana Długosza. W tém ustroju doskonalili się królewicowie około 1475 r. w umiejętnościach, ostre wiodąc życie; odzież ich składała się z grubszego sukna, w zimie zaś kożuchami odziani byli. ⁽¹⁾

(1) Różne pisma czasowe, zamieszczając opisy Nowego Sącza, wyrażają: w nim przebywali synowie Kazim. Jagiel., o czém wspomina Święcicki (!) Zapewne chcą przez niego rozumieć Święc-

Do końca 16 wieku zwano ten Sandecz *Antiqua*, Zygmunt zaś III w przywileju 1602 r. mianując go *Vetus Sandecz*, wyraża: ponieważ miasto do zakonnic należące, mając przez poprzedników naszych nadany targ i 3 jarmarki, dotąd takowych nie zaprowadziło, stanowimy przeto, ażeby targ odbywał się w poniedziałek, a jarmarki na ś. Trójcę, na narodzenie N. P. i na ś. Elżbietę. Jedyne miastu pozostał zaszczyt, klasz. ś. Klary, otoczony wysokim murem, z okazałym o dwu wieżach kościołem. Zakonnice lubo zniesione 1782 r., pozostały jednak, żyją podług dawnych ustaw, obchodząc uroczyscie pamiątkę zgonu swój fundatorki. Cella w której mieszkała, zamieniona jest na kaplicę, a Bogu poświęcone dziewice, pokazują szklankę i łyżkę używane przez ś. Kunegundę. Miasteczko dość porządne i przez samych chrześcian zamieszkałe.

Nowy Sandecz czyli *Sącz*, *Sądecz* przy ujściu Kamienicy do Dunajca. Pierwotna posada miejsca tego była wsią, Kamienica zwaną, do kapituły krak. należącą. Dogodne jej położenie, spowodowało Wacława króla czesk., ks. krak. i sandom. do nabycia włości, dając w zamian miasto Bięcz. Tenże panujący przywilejem 1294 r. pozwala, ażeby wójt Bartold i Arnold z bracią, założyli miasto na 72 łanach; z tych 4 przeznacza na pastwiska, z innych zaś opłacać mają mieszczanie po 10 skojców monety zwyczajnej. Z takowego czynszu pobierać będzie wójt 6ty denar, jakoteż ze sklepu korzeni (*de*

kiego.— Inne znowu odwołują się do Kobierzyckiego; niechże raczej zająrzeć do tego autora, a znajdą na str. 23: „*Sandeciam antiquam amandavit, ubi quieto sepositi loco, etc.*”

apothecis), z postrzygalni, z ław sukienniczych, szewskich i rzeźniczych, od wagi ołowiu, *de examinatorio* (?) i od domów; pozostałe 5 części dochodu, przeznacza na użytek miasta. Uposaża wójta łanem wraz z domem, dochodem z 2 łaźni i szlachtuza (*Cuthelhow*), pozwala mu pobierać trzecią część z win zasądzonych i stawiać młyny po obu stronach Dunajca. Przydaje miastu sto łanów lasu, które mają być w przeciągu lat 15 wykarczowane, a ile z nich osiedlonych będzie, z każdego opłacany być ma czynsz wyżej wzmiankowany. — Obdarzany Sącz swobodami szybko wzrastał, wzniesiony zamek otrzymał Sstę grod., miasto stało się stolicą powiatu, a kasztelanowie tutejsi zajęli między mniejszymi, pierwsze miejsce w senacie. Kazimierz W. ustanawiając 1365 r. najwyższy sąd prawa niem. na zamku krak., policzył Sandecz do rzędu sześciu miast, z których wyznaczeni przez króla rajcy, stanowili najw. instancją, ostatecznie w sprawach wyrokując. Ludwik król węg. obrany na tron Piastów, powitany tu został 1370 r. od obywatelów polskich i do stolicy prowadzony. Gdy Elżbieta powtórnie objąć miała rządy Polski w imieniu syna swego Ludwika 1376 r., wezwała szlachtę krak. i sandom., aby się zebrali z żonami w Sandeczu na jej uroczyste przyjęcie. Stało się zadosyć woli, poczem ruszyła królowa ku stolicy, licznym otoczona Węgrów orszakiem. W czasie bezkrólewia, zjechali tu w maju 1383 r. znakomitsi panowie koronni na przyjęcie Jadwigi; w tém przybył z Węgier Sędziwoj Wda kaliski z niektórymi Węgrami, prosząc imieniem król. matki, aby raczyli jechać do Koszyc (Kaschau), gdzie ich z córką oczekiwać będzie. Powtórnie zebrani tu senatorowie i młodszy

bracia w znacznej liczbie 1384 r., oczekiwali napróżno w d. 8 maja zwlekanego przybycia król. Jadwigi; skutkiem narady, odwołano uchwalone poselstwo do Węgier. Przybywszy Jagiełło do Sącza 1410 r., wyprawił Witołda W. ks. L. do Węgier, z upomnieniem ces. Zygmunta, aby wiernie dotrzymał zawartego przymierza. Za namową zaś kaznodziei swego Jana rodem z Czech, zakłada i hojnie uposaża opactwo ś. Norberta. Powtórny pobyt tegoż monarchy 1412 r., uświetnili obecnością swoją: Ziemowitks. Maz. z żoną i synem, Zyg. Korybut ks. Lit., Helena ks. na Raciborzu i posłowie ces. Zygmunta, którzy uniewiniając Pana swego z nieprzyjaznych postępów, błagali króla o ponowienie przymierza. „R. 1419 Zygmunt cesarz posłał do Jagiełły, aby się z nim ziechał w Sączu. A gdy to uczynił król, radził się go cesarz: który mu radził, aby pierwey uspokoiwszy sobie Czechy, wojnę na Turki podniósł.“⁽¹⁾ — Odprowadzając 1471 r. Kazimiérz Jagiel. drugiego syna swego Kazimierza, wezwanego na tron węgierski, po czułem tu pożegnaniu, powierzył 13 letniego młodzieńca, opiece doświadczonych mężów. Częsty pobyt monarchów i świadczone mieszczanom dobrodziejstwa, przyczyniły się do ich zamożności. Zygmunt I mając wzgląd na zgorzenie miasta, uwalnia je 1522 r. od opłaty czopowego na rok, a od szosu i wszelkich poborów na lat 14, wyjąwszy od czynszów z gruntu uiszczanych. Mieszczanie otrzymali 1554 r. przywilej, mocą którego mogli sól w żupach bocheńskich kupować, u siebie składać i miastom Spiskim sprzedawać, lub za inne towary

(1) *Bielski.*

zamieniać. Tamże nie gdzieindziej, żelazo, miedź, spiż surowa i przerobiona z Węgier sprawadzana, ma być składana i sprzedawana, pod karą na jadących z powyższemi przedmiotami, a mijających miasto. Lustr. 1564r. wyrażają: „Pithani raycze o nadanye 100 lanow *in silvis*, powyedzieli, ze na thim nadaniu osiadli 2 wszi myeszczkie Paszin y Piąthkowa, z ktorich czynsz na rathusz byorą *mar.* 14, a kthemu powyadaya ysz yesth lyanow ieszcze dosicz na thim grunczie, moglibi 2 wszi osadziecz. *Summa* domowego z ogrodowym z miastha *facit mar.* 16, gr. 24, den. 6. Z Kuthelhowa rzezniczego na woythosthwo *mar.* 6. Jesth hamer sierpowy, kthori do miastha zaszedl z staradawna *nescitur quo jure*, a wszakze z niego przedszie placzi miastho na woythosthwo *mar.* 2. Jesth hamrow mieszczkich 3, z kthorich miesszczanie placzą *per mar.* 2. Pithani o winach y przesądziech *pro fisco regio et pro advocato spectan.* powyedzieli ze thakowego dochodu nieplaczą wienchei thilko *mar.* 4. Tharogowego thegodniowego y na yarmarki, uczyni *mar.* 8, gr. 6. Placzą rzezniezi do dwora loiu *lapid.* 9, polwolu, czyliyath 2, flaky. Szewcezi dawayą na rathusz *mar.* 15, a do dwora 2 parze szkorni, a proboszczowi *mar.* 1. Piekarzow 12, placzą *mar.* 3, gr. 16 na rathusz, a do dwora na bozenarodzenie 2 sthruczli. Mieszczanie za wolniczę placzą na rathusz *mar.* 30, knapi *mar.* 12, waga czyni myasthu *citra ultra mar.* 3. Jathek kramarskich 24, spusthoszalich 4 miedzi nymi, *ex 17 institis* placzą na rathusz *per gr.* 16, *ex 3 institis Preposito solvunt.* *Summa* pozithkow intrathi nadanei na rathusz, z kthorei woithowi szosthi grosz ydzie, *facit mar.* 72, gr. 36.“ Zygmunt III nakazując naprawę baszt i wież miejskich,

chce, ażeby i żydzi przykładali się do wspólnej pracy. Po wojnie szwedzkiej zesłani lustr. 1664 r., zastali miasto w znacznej części spalone i wiele domów pustkami stojących. „Jatek rzeźniczych iest 20, kutlofa od lat *cir-citer* 30 nie masz. Rzeźnicy opócz 9 kam. łoiu szmelcowanego, daia na zamek puł wołu, cieląt 2 y przez niedziel 25, t. i. od swiatek, aż do s. Marcina, płacą na tydzień flakowego po zł. 1, gr. 10. Bywało 4 hamry, lecz zaginęły, a grunty woda zabrała. Piekarze płacą na ratusz pewne grosze y 2 strucle do dworu na Bozenar. Krojownikow ⁽¹⁾ bywało 2, *ad praesens* niemasz zadnego. Szewcy płacą na ratusz *per mar.* 15, a do dworu 2 parze skorzny *alias* butow wielkich dawać powinni, ktore bronny zamkowy bierze. Jest kusnierzow 4, krawcow 4, kotlarzow 2, kowalow 2 y rymarz, ktorzy zadnego czynszu, any powinności do dworu nieodprawuią. Tkaczow ma bydz takowa powinność, iaka y po inszych miasteczkach, t. i. powinni odrobic do dworu lnianego płutna pułsetek, konopnego drugi darmo, a od inszych iako od lnianego ma im dwor płacic od łokcia po pułtoraku, od konopnego po gr. 1, od poczesnego po 2 szel., od zgrzebnego po puł groszku y dawac im na obmaste zyta wiertel 2, ięczmienia 2. Jatek kramarskich 4. Bywał *quondam* blech, ten woda *totaliter* zniosła. Tych ktorzy gorzałkę palaią iest 18. Targowe dni czwartkowe y sobotnie, iarmarki trzykręc do roku odprawiaią sie. Dosta wało sie *quondam* lesnego względem naymu lasow y wrębu wolnego; ten provent od lat kilkudziesiąt ochraniając lasow aby nie nisczały ustał. Zerowe: teraz swiny

(1) Kupczący towarami łokciowemi, które się krają.—Linde.

nie paszają y lasow znacznie ubyło. Powinni mieszcianie płacic pieniędzy podwodnych na simple fl. 120. *Tempore generalis expeditionis bellicae tenentur cives* wyprawiac 2 wozy z konmy 4, haydukamy, armatą, żywnością y inszemy potrzebamy dobrze opatrzone. Pieniądzy *coronationis* płacic powinni, iednak quitow niepokazały.“ Jan III przywodzi 1682 r. następujący przywilej króla Michała: bacząc, że miasto przez morową zarazę, następnie zaś przez wojnę szwedzką, napad Siedmiogrodzian z Kozakami i inne nieszczęśliwe wypadki do tego stopnia zniszczenia doszło, iż znaczna część domów pozbawiona jest właścicieli, z której to przyczyny, pozostali mieszkańcy oświadczyli niemożność ponoszenia ciężarów Rplitej i dostaw dla wojska. A że ciż mieszcianie zgodzili się na to, ażeby opuszczone place, przez żydów mogły być zajęte; dla tém rychlejszego przeto doprowadzenia miasta do lepszego stanu, pozwalamy żydom domy kupować, nabywać, budować i sprzedawać, a oraz prowadzić właściwy im handel bez szkody wszakże chrześcianom, z tém zastrzeżeniem: aby nie nabywali rzeczy świętych, ani świeckich ukradkowym sposobem i nie wazyli się przeciw wierze chrześ. bluźnić, pod najsurowszemi karami. Podatki opłacać mają zarówno z innymi mieszkańcami.— Ssta Jerzy Alex. Lubomirski wyrzekł 1699 r. „ponieważ żydzi sandeccy mają prawa y przywileie od krolów nadane, ażeby im te prawa które mi się zaszczycaią Chęciny i Chełm służyły—więc że magistrat wnosząc instancją za niemi y plac im pusty w ulicy Szpitalney pozwolił, aby sobie mogli bożnicę sklepioną wymurować—pozwalam tedy, ażeby ta bożnica *praejudicium* żadnego odróżnych osób nie miała y z tego

placu podatków żadnych nie płacono.“ Sztwo tutejsze wносиło 1772 r. do skarbu, kwarty zł. 6750. Sącz kwi-tnął niegdyś przemysłem i obszernym handlem, posia-dał znaczny skład win węgierskich, piwo zaś tutejsze do najslawniejszych w kraju liczono. Porządnie zabudo-wane miasto, leży w ślicznej okolicy na wzgórzu, góra-mi okolonem; pozostała baszta i miejscami sterczące mu-ry, świadczą, iż było warownem. Znacznie nadwerężo-ny zamek, zamieniony na skład rządowy i piekarnie, smutne rodzi wspomnienia; widać jeszcze malowidła na sufitach, kawałki sztukateryi i ozdoby marmurowe. Wspaniała kollegiata, wzniesiona około 1450 r. przez Zbigniewa Oleśnickiego bis. krak., obróconą została na farę, a koś. Franciszkanów w kształcie rotundy, odda-ny wyznawcom wiary ewangel. ⁽¹⁾ Uległy także suppres-yy: kollegium Pijarów i opactwo Norbertanów, w któ-rych kościele znajduje się obraz fundatora. Szacowny ten zabytek przedstawia Jagiełłę w naturalnej wielko-ści, okrytego zbroją i z godłami monarchicznej władzy.

Czorsztyń, wieś nad Dunajcem w b. pow. Sandec-ki. Dawny zamek tutejszy, wznoszący się na wynio-ślej skale pośród gór karpackich, odnowiony i wzmo-cniony został przez Kazimierza W. Opanowawszy go 1401 r. zgraja rozbójniczej szlachty, bezpieczny miała

(1) *Rozmaitości Lwow.* 1830 r. Nr. 48, przypisując fundacyą koś. Wacławowi 1297 r. przytaczają za dowód napis dotąd tamże znajdujący się: Ecclesia haec fundata et erecta est a Seren. Ven-ceslao Bohemiae et Poloniae rege A. D. 1297.—Co też wiernie powtórzył i *P. L.* 1837 r., N. 35.—Wacław dopiero 1300 r. począł się mianować królem polskim, poprzednio zaś używał tyt: Dux Crac. et Sandom. *T. L.*

prztyłek; musiano użyć siły zbrojnej na odzyskanie zamku i osłonięcie okolicy od łupiestwa. Podobnież 1434 r. rabusie z Czechów i Rusinów złożeni, wypadając z Czorsztyna, wielkie Węgrom i krajowcom szkody zrzządzali. Władysław Jagiel. udając się na objęcie tronu do Węgier 1440 r., przybył tu ze świetnym orszakiem; po dwudniowym pobycie, rozstał się z odprowadzającą go matką Zofią i bratem Kazimierzem. Lustracya 1616 r. podaje dobry stan zamku co do trwałości budowy i należytego jój utrzymania; ubolewa tylko, iż oprócz 4 hakownic, nie masz innój strzelby.— Za poduczeniem Chmielnickiego, usiłującego w całej Polsce stan wiejski przeciw szlachcie poburzyć, opanował Czorsztyn 1651 r. niejaki Alex. Napierski, dla większej wziętości mieniający się ze Sztembergu Kostką. Podżegał on lud do powstania, obiecując większe swobody i nadciągnąć mające posiłki. Aliści wyprawione przez Piotra Gembickiego bis. krak. własne nadworne hufce, zdobywają zamek, a Napierski wraz z innymi dał gardło w Krakowie. Uchodząc Jan Kazimierz 1655 r. przed Szwedami, mniemał, iż w miejscu tém górami i lasami okrytém, bezpieczne znajdzie schronienie. Wnet nadciąga nieprzyjaciół, a nieszczęśliwy monarcha, udaje się za obręb swego państwa. Lustracya 1765 r. wyraża: „zamek nad Donajcem, na drugiej stronie rzeki zaraz zaczynają się Węgry. Ten zamek jest dosyć obszerny, lecz dużo spustoszały, na którego reparacyą znacznego kosztu trzeba, na który P. Starosta wystarczyć nie może, a szkoda by była, żeby tak kosztowny pograniczny i obronny zamek, miał do ostatniej przyjść dezolacyi.“— Sstwo to niegr. opłacało 1772 r. kwarty zł. 7195, gr. 12,

den. 17. Pustkami stojący zamek, w lat kilkanaście zamienił się w zwaliska.

Nowy-Targ (*Novum Forum, Neumark*), przy zbiegu Białego Dunajca z Czarnym. Kazimierz W. pozwala 1346 r. niejakiemu Dytrykowi, inaczéj Teodorykowi Sija, założyć na gruntach król. miasto *Novum Forum* czyli *Nowi Targ*, między białym i czarnym Dunajcem, na 150 łanach frankoń.; mianuje go wojtem dziedzicznym, uposaża wraz z jego potomkami 8 łanami; pozwala mu stawiać sukiennice, zakładać szynki, wagi dla sukienników i szewców (*mensuras pannorum et sutorum*), jatki rzeźnicze, łaźnię, szlachtuz (*mactatorium quod vulgariter guthlof dicitur*) ⁽¹⁾ i młyny po obu stronach rzek budować; przeznacza mu 6ty denar od wszystkich łanów, domów i ogrodów, 3ci zaś od sądów; pozwala na koniec sprzedać wojtostwo ze wszelkimi służącemi mu prawami, za otrzymaniem wszakże na to król. zezwolenia. Mieszczanie po upływie lat wolności, jadąc z własnymi towarami do Krakowa, żadnego cła opłacać nie będą, od każdego zaś łanu, po 8 skojców na ś. Marcin dawać mają; przeznacza im 6 łanów na pastwiska, obdarza prawem magdeb. i t. p. Ustanawia na koniec jarmark na ś. Katarzynę, 8 dni trwać mający, bez pobierania targowego od przybywających.—Zygmunt I bacząc, iż droga przez miasto do Orawy idąca, z wielkim kosztem zrobiona i utrzymywana, jest zaniechaną, gdyż kupcy i furmani z miedzią, ołowiem i z innemi towarami, zmuszani są innym udawać się gościńcem, poleca 1535r.,

(1) Wyraz ten rozmaicie pisano, jakoto: *Cuthilhof, Cuthelhow, Kuthelhow.*

ażeby prowadzący towary z Węgier i udający się tamże, tedy przejeżdżali. R. 1593 ustanowiony tu został skład wina i różnych towarów, a 1603 r. ogłoszony mandat król., nakazuje kupcom wykonywanie praw składowych. Ważny jest przywilej Zygmunta III pod d. 20 maja 1619 r. tyczący się górnictwa, jakoto: gdy w Sstwie Nowotargkiem przez szczególną łaskę Boską, przemysł i usilność ludzką, kopalnie miedzi, srebra i innych kruszców znacznej obfitości odkryte zostały, pragnąc przeto skarb ten dla naszej i Rplity korzyści pomnożyć i do dobrego stanu doprowadzić, i gdy towarzystwo niżej wymienione, posiadające w gronie swoim wiele osób, które długiém doświadczeniem nabywszy znajomości rzeczy górniczej, ofiarowały się wszystko do najlepszego doprowadzić porządku własnym nakładem pod pewnemi warunkami—na co chętnie zezwalając stanowimy: chcemy aby towarzystwo to składało się z następujących osób: Tom. Oborskiego Sufragana, Stan. Skarszewskiego Scholastyka krak., Stan. Witowskiego Wielkorządcy zamku krak., Piotra Konieckiego, Jana Vizemberger, Krzyszt. Słowikowskiego syndyków krak. i t. d. **Którym i ich prawym potomkom**, w rzeczonym i Czerszyńskim Sstwie prawo dobywania kruszców nadajemy na wieczne czasy; nikomu tamże nie ma być wolno kopalni otwierać, prócz wzmiankowanym stowarzyszonym i ich potomkom, lub komu ciż praw swoich odstąpią, lub do swego grona podług zwyczaju żup olkuskich przypuszczą. Przyznajemy górnikom wszelkie prawa, wolności i dobrodziejstwa, jakie służą kopalniom olkuskim i innym. (Artykuł o sądach górniczych). Pozwalamy budować huty czyli piece do topienia i oddzielania

kruszców (*conflatoria, separatoria*), koła wodne (*mollatrinas*), młoty (*hamry*), domy dla górników, pozwalając na ten cel wolnego wrębu w lasach i miejscach przez Sstę wskazanych. Nawzajem zaś, dawać mają osmy centnar miedzi dokładnie w topielni oczyszczony, srebra 6tą grzywnę, złota 3ci funt, ołowiu 10ty cent., cynobru 10ty funt, lazuru i innych farb część 10tą. Poszukiwanie kruszców odbywać się ma bez uszkodzenia gruntów, łąk i ról włościańskich, w naszych jakoteż i prywatnych dobrach i t. d. (1) O stanie miasta powziąć można wyobrażenie z lustr. 1636 r., znajdowało się wówczas rzeźników 5, każdy płacił po zł. 1, gr. 18 i po kam. łoju szmelcowanego; szewcy ogółem zł. 3, gr. 18; kowale, ślosarze, bednarze, kołodzieje, stolarze, szklarze, składający jeden cech, wnosili zł. 3, gr. 14; piekarzy 4, kramarzów 3, krawców 3, kuśnierzów 2, wszyscy płacili po 8 gr.; gorzałkę palących 10, płacił każdy od bani gr. 48. Sep owsiany kor. 60; domów było 179, z każdego lnupo kądzieli, w której ma być 6 garści; od góry *Konratowej* będącej w Tatrach, dawali mieszczenie zł. 30; pieniędzy zaś koron. i podwodnych nigdy nie opłacali. — Musiało się stowarzyszenie górnicze rozwiązać, skoro Władysław IV pozwala 1647 r. każdemu poszukiwanie kruszców, prowadzenie robót w nowych i dawnych górach, uwalniając od opłaty olbory na lat 10. (2) Prace górnicze, w samym zawiązku doznały przeszkody z po-

(1) Ob. w Arch. Gł. księge metr. 164, s. 14: *Confirmatio juris montanici in Nowy Targ.*

(2) Ob. ks. metr. 189, s. 721: *Institutio fodinarum atque montanistarum in Capitaneatu Neoforensi et Czorstinensi, ad instar montium Ilcusiensium, cum similibus iuribus et libertatibus.*

wodu wkroczenia Szwedów 1655 r. i kilkoletniej wojny; czyli zaś w następnych czasach prowadzone były i z jakim powodzeniem, śladu powziąć nie można. Lustratorowie 1664 r. nie o górnictwie nie wzmiankując, podają: iż posiadaczem Sstwa jest Stan. z Popowa Witowski kaszt. Sandom.; dom. w mieście 84, każdy właściciel oprócz czynszu, daje sep owsiany i po kądzieli lnu, zawierając 6 garści. Mieszczanie wybierane cło obracają na naprawę dróg i mają przywilej Zyg. III na skład soli i ołowiu. Gorzałkę palących 10, rzeźników 3, piekarzy 6, slusarzów 2, krawców 2, kowal, bednarz i kilku szewców. Jarmarków odbywa się 3, targ zaś zaginał. Pieniędzy koron. płacą mieszczanie zł. 13. „Daly sprawę ze pien. podwodnych nigdy nie wypłacały y płacic nie powinni, bo na pograniczu zostaią, ustawicznie posłańcom JK.M. do cesarza Chrześcians. *et viceversa* podwody obmisliwac musieły y obmysliwaią.“—Podług lustr. 1765 r. było dom. 160, rzeźników 7, knapy zaś i inni rzemieślnicy ogółem składkę pieniężną do skarbu wnoszą. — Stan. August potwierdza 1768 r. ustawy cechowe: krawców, garncarzów, kowalów, szewców i kuźnicrzów. Niegrodowe Sstwo tutejsze, w pow. sandeckim leżące, opłacało 1772 r. kwarty zł. 17094, gr. 14, den. 6; ostatnim Sstą był Fran. Rychter Podstoli krak., który ożywił przemysł urządzeniem kuźnic i zaprowadzeniem różnych fabryk. Nowy Targ, pośród obszernej równiny, otoczonej Karpatami, z drzewa lecz porządnie zabudowany, ma piękną farę i murowany ratusz na obszernym rynku; mieszkańcy trudnią się rolnictwem, handlem wina, przędzą i wyrobem płótna. Na wzgórzu stoi mały z modrzewia koś. ś. Anny; napis poświadcza, iż

1219 r. był wystawiony; podług podania, wzniesli go rozbójnicy, w celu prześlągania Boga za swe zbrodnie. O pół mili za miastem są wsi: Krauszów i Ludzimierz, gdzie, jak gminna wieść niesie, spędziwszy Tatarzy lud okoliczny, odciętym głowom uszy odkrawywali, z czego powstać miała nazwa wsi *Kra-usz-ów*, ilość zaś swych ofiar korcami mierzyli, co dało początek wsi *Ludzi-mierz*.

Babia-góra (*Mons Vetulae*), między Zywcem a Jordanowem. Dawniej zwano ją *Babą*; być może iż otrzymała to imię od kształtu, który patrzącym się z daleka, podobny zdaje się do stariej niewiasty, kamieniami grubemi nakształt owiec otoczonej. Gorując 5549 stóp nad poziom Bałtyku, najwyższą jest w paśmie zachodniem Tatrów, zwaném *Bieskidy*. Jeżeli stan atmosfery dozwala, która najczęściej bywa zamgloną lub dżdży-stą, widzieć można z jēj wierzchołka, bez pomocy szkła, Kraków o 12 mil odległy. Góra ta graniczną jest między Polską a Węgrami co oznaczają dwa rzędy kopców, wierzchem grzbietu z kamieni ułożonych. Wierzchołek składa się z 2 wyniosłych cyplów; zachodni ma nazwę *djablego zamczyska*. Są to zwaliska ogromnych płaskawych głazów, okryte różnobarwnym porostem. Ściana od północnej strony wielce spadzista, od południa zaś łagodnie pochyła, służy za pastwisko owcom i wołom. Nie masz na niej żadnego jeziora, o jakim dawni nasi naturaliści i krajopisarze wspominają: lecz wytryska mnóstwo źródeł, które drobnemi strumieniami na dół spadają. We względzie roślinnym dzieli się na 3 wyraźne strefy: najniższą zalegają odwieczne lasy buków i jodeł; w średnim pasie rośnie kozodrzewina, jałowiec i borowka, a najwyższy samę tylko wydaje trawę. Góra ta,

obfituje w nader rzadkie rośliny i zioła uzdrawiające; okolice jęj skaliste, mało ziemi do uprawy mające, a i to niepłodnój, wielce są zaludnione; domy górali porządne, lepszy ubiór i cieńsza bielizna, byt ich pomyślniejszy wykazują. U podnóża góry płynierzeczka Skawica, w bliskości źródło swe mająca. ⁽¹⁾

Szczyrzyc lub *Szczyrzyc*, niewłaściwie zaś *Szczerzec*, wieś dająca nazwę powiatowi. Z jakiego powodu dostąpiła takowego zaszczytu włość tutejsza, nie pewnego powiedzieć nie można. Około 1240 r. założone zostało opactwo Cystersów i znacznie uposażone. „Wisław albo Wiślimir z Kościelca bis. krak. († 1242 r.), klasztorowi Szczyrzyckiemu świeżo natenczas założonemu, fundacyi przyczynił, z dziesięciu wsi od stołu biskupiego orderwanych, za konsensem kapituły.“ ⁽²⁾ Bolesław V Wstydlivy przywilejem 1254 r., zatwierdza wszelkie nadania, jakie poczynił Czader Wda krak., fundując klasz. Cystersów. „*Coenobio de Sczirzic Cister. Ord., Crac. diocesis, quod ipse Comes Czader Palat. Crac. fundavit et dotavit.*“ Starowolski w życiu bis. krak., zowie miejsce to: *Mariae vallis*. Kuropatnicki 1786 r. wyraża: na wprowadzeniu stanów Gallicyi, na sejmie we Lwowie, jako magnat Gallicyi i Lodomeryi, po biskupach zaraz posiadał miejsce JW. Grzymisławski opat Czyrzecki.

Mysłenice nad Rabą, pierwotnie *Misslimicze*. Przywilej Kazimierza W. z r. 1342 opiewa: ⁽³⁾ „zeznamy,

(1) *Opisanie tęg góry, wyjęte z dzieła A. Grabowskiego: Kraków i okolice.*

(2) *Niesiecki—Wzmiankowany poniżej Czader, nie znajduje się między Wojew. krak. u Niesieckiego.*

(3) *Tłómaczony z łacińs. 1766 r.; ob. Ks. Kancl. 28, s. 583.*

iż mężom opatrzny i uczciwym Hinkowi Wilhelma mistrza gór i drugiemu Hinkowi Pawła synom, mieszcza-
nom z Wieliczki, Sołtystwo we wsi Myślenicach ze
wszystkim prawem, nic zgoła prawa pożytku sobie nie
zachowując, przedaliśmy za grzyw. gr. praskich.
W tychże Myślenicach prawo pols. w prawo niem. prze-
nosząc, dajemy tymże Sołtysom zupełną władzę i moc:
lasy kopać i osadzać z obudwu stron rzeki *Raby* i *Bysi-
ny*, z łanami frankońs. sto albo i więcej. Uwalniamy o-
bywatelów od płacenia czynszu na 20 lat na twardym le-
sie, na chruście 16, a na orzy dwie; która wolność gdy
wynijdzie, obywatele albo kmiecie na każdy rok z łanu
swego będzie powinien dać 9 szkotów groszy za czynsz,
jedną miarę żyta i owsa drugą. Przydajemy Sołtysom i
ich potomkom dom rzeźniczy i wszystkie jatki rzeźnicze,
stoły szewskie i piekarskie, komory, kramice i chlebne
ławy, ogrody, dom myśliwcy, a drugi rybitwy, także
wszelkie myślistwo ptaków, z barćmi pszczół; żołądź i
bukiew na własny pożytek będą mieć; jezioro pod górą,
którą zowią *Borzeta* i wszystkie łąki około niego leżące.
Nadto, jeżeliby kiedy przerzeczeni Sołtysi, albo ich po-
tomkowie miasto na sołtystwie budować chcieli z przy-
zwoleniem naszym, będą mieć w mieście wszystkie pra-
wa miejskie i kupieckie, skład z obwołaniem targu.
Chcemy też, aby żaden z Wdów, Kaszt. i innych sędziów,
kmieci wsi przerzeczonej o sprawy wielkie i małe sędzić
nie mają, jedno ciż Sołtysi i ich potomkowie prawem
niemieckiem t. j. maydeburskiem. Dajemy tymże Sołty-
som i ich dzieciom szosty pieniądz (denar) czynszowy, a
trzeci rzeczy osądzonej. Chcemy też, aby ciż Sołtysi i ich
potomkowie, po wyjściu wolności, na każdą wyprawę

królestwa, w letkim ubraniu zbrojnym, w pancerzu, z oszczepem, w przyłbicy żelaznej, a na koniu 6 grzywien kosztującym, pod chorągwią kaszt. nam i naszym potomkom służyć będą powinni. Ustawujemy też, iż kaszt. krak. człowieka swego do wielkiego sądu, który Sołtysi wedle obyczaju mieć mają, trzykroć na każdy rok posyłać ma, któremu kmiecie na tych sędziach, za 2 obiady jedną tylko grzywnę, a Sołtysi za trzeci obiad pułgrzywny na każdy rok dawać mają po wyjściu wolności.“— W krótkim lat przeciągu, musiało się miasto zabudować i być dość osiadłe, skoro postanowieniem Kazimierza W. 1365 r., objęte zostało w liczbie kilkunastu miast, z których wybrani przez Sstę obywatele na Ławników, składali najwyższy czyli prowincjonalny sąd teutoński, zasiadając na zamku krak.— Zaproszony ces. Zygmunt z żoną Barbarą na koronacyą Zofii księżniczki kijow., żony Jagiełły, zbliżając się ku miastu 1424 r., radośnie powitany od króla na czele świetnego orszaku i przy coraz wzrastającym natłoku ludu i rycerstwa, prowadzony był do stolicy. W czasie wojny z Krzyżakami, stek niepłatnego żołnierstwa, z Czechów, Szlązaków i Polaków, ubiegłszy miasto 1457 r., rozszerzał dokoła zdzierstwa i rabunki. Ruszono przeciw nim znaczną liczbę szlachty, która nie była w stanie zdobyć wcale nie warowne to miejsce, a ze wstydem odstępując, zuchwałość opryszków pomnożyła. Ciz rabusie spalili miasto 1458 r., lecz doścignięci od wojska, z kraju wyparci zostali. Potwierdzając Alexander 1502 r. prawa miasta *Misslimicze*, ponawia przywilój, ażeby od mieszkańców i ich rzeczy, nie pobierano opłat celnych w całym państwie. Lustr. 1664 r. takowe zawiera szczegóły:

„wyprawuiał mieszczenie na okazyawoienną podczas posp. rusz. pachółkow 4 z wozem y rinstunkiem. Dawali sprawę, że *ab immemorabili tempore* nie był *usus* zaden, aby mieli pieniądze *coronationis* wydawac, any sie go od szkarbu upominano. Względem pokłonu według zwyczaiu starodawnego JW. PP. krak. *dignitatem castellan. auspican.* pewną kwotę składaia. Łaznie niemasz, a X. Proboszcz grunt, na którym *consistebat* zabrał y sobie przywłaszczył. Płacono z blechu fl. 250, teraz cale spuszczał. Za zniszczeniem miasta (w wojnie szwedz.) ubyło rzezników, ieno ieden rzez byie. Cech kowalski ukazał copią listu godney pamięci JP. Koniecpolskiego kaszt. krak., którym utwierdza y nadaie *consuetudines* braciey cechu słuzące y rzemiosł inszych t. i. slusiarzow, mieczników, bednarzow, kotlarzow, nozownikow, rymarzow, stolarzow, stalmachow, kołodzieiow, siodlarzow, powrozników. Cech szewcki y garncarski zanosi skargę, iż wielu przychodniow czyli partaczow przybywa y znaczną im szkodę wyrządza. Rybakow iest 6, powinni we dni postne y maslne dostarczac ryb do woytostwa y płacic czynszu po gr. 15.“—Majętność ta w pow. Szczyrzymkim, należała ze 13 wsiami do dóbr stołowych kasztelanów krak. Stan. August zatwierdza 1766 r. wszystkie prawa miejskie, przedmieść *Dólne* i *Górne* zwanych, jakoteż i ustawy cechu tkackiego, a r. n. cech krawiecki i piwowarski od dawna istniejący; inni rzemieślnicy jeden cech składali. Z drzewa zabudowane miasteczko, po 1772 r. stało się własnością Franciszki z Krasińskich, żony królewica Karola, syna Augusta III. W murowanym koś. farnym, znajduje się od 1633 r. cudowny obraz

Matki B., przywieziony z Wenecyi, przez Jerzego ks. Zbaraskiego.

Lanckorona nad Skawiną. Samo brzmienie nazwiska, *Landskrone*, okazuje, iż winno swój początek osadzie niemieckiej. Kazimierz W. pozwalając 1361 r. wójtowi założyć miasto, uposaża go 2 łanami frankoń., połową dochodu z jatek mięsnych, piekarskich, sukienicznych, szewskich, łaźnią, młynem, przeznacza mu 3ci denar od spraw odsądzonych, i 6ty den. czynszu z łanów, wkładając obowiązek: ażeby na każdą wyprawę wojenną stawił się uzbrojony dzidą, w pancerzu i na koniu 6 grzywien wartującym. Nowo założonemu miastu, nadaje król przywilej erekcyjny 1366 r.; obdarza prawem magdeb., pozwala wolny wrąb drzewa na budowę, dowóz piwa (*quod szrotin dicitur?*!) na użytek miasta przeznacza; postrzygalnią, wagę i targi we czwartek ustanawia, przypuszcza nakoniec do uczestnictwa praw Krakowowi służących—*omnibus generaliter juribus, quibus civitas Cracov. gaudet, gaudeat*. Tenże monarcha, korzystając z dogodnego położenia miejsca, zamek wybudował i murami obwarował; umierając zaś 1370 r. testamentem przekazał wraz z innemi majątnościami i Lanckoronę: braciom z Brzezia herbu Zadora. Jeden z ich potomstwa, przybrawszy nazwisko Lanckorońskiego, stał się szczepem sławniej w dziejach naszych rodziny. Jarosław Łaski Wda Sieradzki, przez związek małżeński odziedziczył około 1500 r. Lanckoronę, która przez kupno, czyli też zamianę, przeszedłszy na własność król., tworzyć poczęła Sstwo niegr. Zygmunt I na przełożenie Mik. Wolskiego kaszt. Sandom., Ssty Lanckor., Marszałka dworu król. Bony stanowir. 1537:

ponieważ miasto nasze *Lanczkoruna*, żadnego nie odnosi pożytku z targu czwartkowego, a to z przyczyny, iż w tymże dniu odbywają się targi w blisko leżących miastach, przenosimy przeto targ takowy na niedzielę, a dla tém rychlejszego wzrostu, ustanawiamy jarmarki: na ś. Jana chrzci. i na ś. Bartłomiej. Podług lustracyi 1564r., łąkowe, domowe i ogrodowe czyni grzyw. 17, gr. 35; szos na ś. Jakób grzyw. 5, gr. 41, den. 1; dochód z jatek rzeźniczych, piekarskich, szewskich i z łaźni do wójta należy; z targowego nic nie wpływa, gdyż targi nie bywają; młynów jest 3 na Skawince. „*Penae sive judicata*: prze ubosthwo zbithki rzadkie, przetho nie masz czo sędzicz. W zamku strzelbi iesth dział 6, hakownic 6, rusznicz 2, halabarthow w bronie 9, pawęż (tarcz) stharich 6.“—Głośny Wojciech Łaski Wda Sieradzki, stronnik domu rakuskiego, gwałtem opanował zamek 1576 r., posiadany prawem dożywotniem przez wdowę po Zygm. Wolskim kaszt. czerskim, a mimo wszystkie sądów kapturowych wyroki, trzymał na nim załogę z Niemców i Wołochów, zdzierstwa w okolicy wyrządzających. „Temisz czasy krol Stephan wyprawił pod Lanckoronę działa i ludzie dobywać iey. Gdy kilka dni strzelano do zamku y dziury iuż były, iedno iść do szturm, poddał sie Zacharyasz Gorecki zwłaszcza, że mu na odsiecz Wojewoda nie przysłał ludzi, takiako był z nim umowił: abowiem miał być lud cesarski przyść z Węgier nadaley do trzeciego dnia, a na znak tego mieli ogień w nocy na gorach ukazać. Przejrzał mu krol tę winę i inne wszystkie więźnie wolno puścił, ktorych było do kilkudziesiąt, a wszystko niemcy.“⁽¹⁾ Gdy o zburzeniu

(1) Bielski.

zamku zamyślano, wyjednali posłowie sejmowi, iż został ocalony i wzmiankowanój w dowie oddany pod obowiązkiem, aby straż onego któremu z krewnych, lecz wojskowemu powierzyła. — Mik. Zebrzydowski Wda krak., Ssta lanckor., obrażony na Zygmunta III, przebywał na zamku, knując plan rokoszu; nakoniec z orszakiem przyjaciół i licznemi hufcami, wyruszył stąd przy końcu marca 1606 r. do Stężycy. Po zajęciu Krakowa przez Szwedów, dowódca załogi Jak. Wilkoński, straciwszy nadzieję obrony i mając wzgląd, aby nieprzyjaciel nie wywarł zemsty na blisko leżącą Kalwaryą, poddaje 1655 r. zamek mocą umowy. Lustracja 1660 r. świadczy: iż mieszczenie przysięgą w grodzie krak. zeznali, jako Szwedzi spalili 79 domów, 23 stodół ze zbożem, jatki rzeźnicze, piekarskie i szewskie. W małej liczbie znajdujący się: ślusarze, krawcy, kuśnierze i kowale, wolni są od opłaty czynszu; mieszczenie dają pieniędzy koron. zł. 6, gr. 20, targi ustały. „Zamek na wysokiej gorze zbudowany, wiatrom gwałtownym y inszym *injuriis caeli* podległy, ustawiczonej poprawy y conservaciei potrzebuie, na co koszt niemały P. Starosta ustawicznie musi łożyć. Oparkaniony iest do koła parkanem z drzewa, we dwoie budowanym, a we szrodku ziemią naszypanym. Na rogach trzech, baszty są z drzewa pobudowane, a na czwartym baszta zmurowana wielkim kosztem, bo wapno aż z Krakowa wozono. Studnie dwie byią w żywey skale z wielką pracą y nakładem y iuz łatrow namniey 60 wybito a ieszcze wody y znaku nieposzlakowano. *Praesidium* ktore P. Ssta Mich. Zebrzydowski Miecz. K. dla bezpieczenstwa chowa, oprócz urzędników, wiele nakładu y kosztu potrzebować musi.

Dał sprawę Podstarości, że niemasz nie strzelby KJM., ieno P. Ssty.“—Konfederaci barscy, pod dowództwem Maury. hr. Beniowskiego, opanowali zamek 1768 r. Umocniony, służył związkowym za punkt oparcia działań wojennych i czynienia wycieczek; w jednej z takich, pokonany Dumourier od wojsk rosyjskich 22 czerwca 1771 r., utrzymywał się jednak na zamku przez rok cały, nakoniec poddaje się austryakom d. 6 czerwca. Ostatnim posiadaczem Sstwa był Józ. hr. Wielopolski, opłacający 1772 r. kwarty: zł. 23963, gr. 8, den. 10. Położenie miasteczka nader jest powabne: dokoła lasy, skały, wąwozy, wzgórza, a nad niemi panują zwałiska zamku.

Kalwarya (*Mons Calvariae*), na lewym brzegu Skawiny naprzeciw Lanckorony. Osobliwością miejscową jest klasz. Bernardynów, kaplicami marmurem ozdobnemi, które wyobrażają tajemnice męki Pańskiej. Historia téj fundacyi, wiele zawiera zajmujących szczegółów. Mik. Zebrzydowski Wda krak., umyślił wystawić tu kaplicę; lecz gdy uczyniono uwagę, że położenie wzgórz pobliskich, zbliża się bardzo podobieństwem do miejsc które Chrystus cierpieniem swoim uświęcił, wysłała przeto 1599r. dworzanina Hier. Strzałę do Ziemi S., ażeby dokładny rysunek kaplic, ukrzyżowania i grobu Pańskiego, przywiózł. Dane zlecenie uskutecznił powiernik, a w jesieni 1600 r. rozpoczęła się budowa kaplicy ukrzyżowania, którą Klaudyusz Rangoni legat pap. poświęcił 4 października 1601 r. Według planu Jezuity Jana Marii Bernardonns, założono 1603 roku fundamenta na kościół i klasztor Bernardynów, robotami zaś zawiadywał budowniczy Paweł Baudarth z Belgii. Tymczasem Szczęsny Żebrowski, rozmierzał

góry, drogi, odległość stacyj, ogrójca, strumienia Cedron, według pomiaru jerozolimskiego. Wróciwszy Wojewoda z pamiętnego rokoszu, doprowadzał pobożne swedzieło do skutku, które gdy 1617 r. ukończone zostało, postanowił je nazwać *Jerozolimą polską*; lecz zwyczaj ludu możniejszy nad wolę panów, dał miejscu temu *Kalwaryi Zebrzydowskiej* nazwisko. Wkrótce nabrała wziętości i z bogaconą została darami tłumnie z Polski, Węgier, Szląska i Moraw przybywających pielgrzymów. Królewic Władysław za powrotem z wyprawy chocimskiej 1621 r., należne Bogu składając dzięki, nabożnie obszedłszy tutejsze drogi męki Zbawiciela, hojne złożył wota. — Pod wizerunkiem fundatora, umieszczone są szumne napisy, zaczynające się od tych wyrażen:

Viator quid prospicis?

Quem haec designat imago, scire vis?

Hic ille est, quem loca haec sancta, a te visitata funtorem suum agnoscunt.

Vir magnus origine, magnus iudicio atque prudentia,
Magnus gestis suis.

Vir hic in promovendo Dei cultu,

Propagando bono patriae,

Pares paucos, primum neminem se habuit.

Syn tego Wdy, Jan Miecznik kor., znaczne łożąc nakłady na różne potrzeby i ozdoby Kalwaryi, zmarł 1641 r. i pochowany w niej został. Spoczywają także zwłoki Stan. ks. Czartoryskiego Łowczego W. K. † 1766 r. i Kajetana ks. Sapiehi Wojewodzica Mscisław, Marsz. konfed. Wtwa Połock, który zginął 1771 r. w potyczce pod Lanckoroną. U stóp góry Kalwaryi, jodłami i sosnami

okrytój, leży miasteczko t. n., własność ks. Czartoryskich linii Koreckiej, z pięknym pałacem i ogrodem. Mieszczanie sami chrześcijanie, trudniąc się rolnictwem i tkactwem, znaczne ciągną zyski z najmu pomieszczeń, w czasie przypadających odpustów.

Wadowice, blisko rzeki Skawy, w ks. Zatorskiem. Założywszy je Kazimierz ks. na Oświęcimiu i Zatorzu, obdarzył 1430r. prawem niem., uwolnił od wszelkich podatków na lat 6, po których upływie opłacać mają mieszczanie z łanu po pół grzywny w szer. grosz. i dawać po 2 miary (*mensuras*) pszenicy, żyta i owsa. *Wadowycze* otrzymały od Zyg. Augusta 1550 r. pozwolenie, zaprowadzić jarmarki: na wiebows. Pańskie i na wszystkich Sw., targ zaś we czwartek. Lustratorowie 1564 r. między dochodami z miasta umieszczają: „wkupują sież sthadi z owczami Wolochowie do lyasow na paszą, leczie dawały ode stha 2 baranow, a zimie 3 y ser walasky. Thego roku dosthale sież karanow y z kozłami 38, a serow 7. Zerowe: kiedy bukyew obrodzi, biwa po kilkudziesięciu zlothich, a thego roku dosthale sież fl. 6. Thargowego nie masz, bo thargow nie biwa, a na iarmarky mają wolnoszcz. *Summa census oppidi facit mar. 123, gr. 20, den. 9.*“ Nie wchodzi do tego dochód z sadzawek czyli stawów zwanych: odrośliska i tarliska. Lustracya 1569r. mówi: „wieleby łanow było pod miasthem, dacz sprawy nyeumyely, alye wedlie starego zwyczaju płacą czynsz trzykrocz doroku, to iesth na szwiathki *mar. 17, na s. Michal 17, na Bozenar. 17.*“ Po wojnie szwedzkiej, zastali lustr. 1660 r. domów 75, każdy dawał po 5 jaj i po serze, rajcy zaś obowiązani byli dostarczać Ście co roku 4 szoldry (szynki wieprzowe). „Dąn baranią *ad*

praesens niedaia, ani nieplacą, bo Walasy niepasaią, ponieważ lasy przez commissyą do Inwaldu odpadły. Maią mieszczenie quit zapłacenia pieniędzy *coronat.* zł. 8. Pieniądze podwodne: przy naszej bytnosci przyiechał Posztyagent Walminski, na wybranie retentow od miasta. — August III pragnąc polepszyć stan miasta, przydaje 1739 r. cztery nowe jarmarki, roku zaś 1754 pozwala mieszczanom bez najmniejszej przeszkody sól sprzedawać, zabraniając żydom, stosownie do dawnych praw i zwyczajów: mieszkać i trudnić się jakim bądź handlem, pod najsurowszemi karami. — Małe to miasteczko, należąc do Sstwa Zatorskiego, opłacało podług lustr. 1765 r. czynsz z domów w ilości zł. 62, gr. 12, z ogrodów zł. 9, gr. 18; za szkołę, jaja i sery zł. 21, gr. 18, od szynku miodu i od robienia piwa po zł. 36, od garców i alembików zł. 87, gr. 18.

Andrychów nad Wieprzówką. Stan. August przywilejem 1767 r. pozwala: ażeby Stanisław z Poławie Ankwicz kaszt. Biecki, opiekun majątku dzieci swoich z Salomei, córki Franciszka Schwartzemberg z Witowie Czerneho, kaszt. Wojnickiego spłodzonych, zamienił wieś Andrychów, w ks. Zatorskiem leżącą na miasto — „gdzie nie bez zaszczytu krajowego i pożytku skarbu kor., manufaktury obrusów, drelichów i innych od lat kilkadziesiąt trwające, pomnażają się i z tamtejszych ludzi sposobnością i staraniem, nietylko w państwach naszych, ale i w cudzych krajach przedawają się. Prawo teutońskie, które się magdeb. zowie miastu dajemy, oddalając wszelkie prawa polskie i litewskie. Magistrat burmistrzowski i wojtowski, obierać sobie będą *pluralityte votorum* mieszczenie po 4 kandydatów, z których

dziedzic jednego wybierze i t. d. Bractwa kupieckie, także cechy wszelkie rzemieśnicze oprócz piwowarskiego, stanowić i artykuły układać moc mieć będzie. Aby każde przedmieście Ławnika swego miało, któryby w sądzie miejskim zasiadał i t. d. Dla pożytków miasta, targi w poniedziałek, jarmarków zaś 12 naznaczamy, z których jeden w wigilią ś. Wojciecha przez cały tydzień stać ma.“ — Miasteczko to, ozdobione farą i pałacem hr. Ankwiczków, szybko wzrosłszy, liczy do 500 rzemieślników nad warsztatami pracujących, drugie zaś tyle ludzi, po Polsce, Węgrzech, Czechach, Prusiech, Rosyi, rozwozi: serwety, obrusy, płócienka i drelichy. Słusznie przeto szczycąc się mieszkańcy tutejsi, wyśpiewują: „Nasz Andrychów, chociaż lichy, przyodziewa świat w drelichy.“

Zator (*Zatoria*) nad Skawą. Część ziemi krak. w której leży Zator, stała się w XII wieku własnością książąt szląskich. Mieszko czyli Mieczysław ks. na Opolu i Cieszynie, pozwala 1292 r. ażeby Rudger i Piotr bracia, założyli w majątności *Zathor* zwaną miasto, którego granice oznacza; uposaża ich 6tym łanem, domem i ogrodem, wolnemi od dziesięcin i wszelkich danin; pozwala im mieć jatki mięsne, ławy chlebowe i z obuwem, izby łaźiebne, 2 sklepy z sukniem, 3 młyny na Skawie i t. d. Mieszczanie opłacać mają z łanu po pół grzywny srebra do skarbu książęcego i wnosić po 2 miary (*mensuras*) żyta, pszenicy i owsa. Dla tém rychlejszego wzrostu miasta, zabrania: ażeby w okręgu milowym nie stawiano browarów, nie sprzedawano sukna i nie znajdowali się krawcy, kowale i palący wapno (*calcifices*). Ustanawia w mieście skład ołowiu, miedzi i cyny. — Następnie nale-

żeć poczęło miasto do książąt Oświęcimskich, aż też i samo zostało stolicą małego księstwa. — „R. 1438 Dersław Rytwiański będąc przymaieństwiony w bogactwa y w serce, potężną iezdnych y pieszych ludzi gromadę zebrał był. Nocy iedney z ludem pod Zatorz poszedł, a przyszańcowawszy drabiny miasteczko wziął: ponieważ mieszcianie nie się takowego nie spodziewali.“ (1) — Bielski zaś przydaje: „wszakże po kilku lat krol polski wrocil zasie Zator Wacławowi Oświęcimskiemu książęciu, pod tą umową i przysięgą, aby zamek Berwald ku krolestwu pols. był przywłaszczon, a on sam aby theż był zawzdy ołdownikiem, t. i. manem krola polskiego.“ — Jan ks. Oświęcimski i Zatorski, przywilejem po czesku pisanym w Zatorzu 1493 r., pozwala mieszczanom w ich własnej młodocianej dębinie *Dąmbrowa* zwanėj, wykopać 2 sadzawki i napełnić je wodą, które książę sprowadził z Wieprzowki przez Gierałtowskie pole; a nadto dozwala powyżej tychże sadzawek, utworzyć 2 inne, czyli *odradstadszcza*, do pielęgnowania i utrzymywania zarybku; wyznacza nakoniec pastwiska wolne od opłaty. Tenże Jan czyli Janusz, sprzedaje swe księstwo 1494 r. Janowi Olbrachtowi za 80000 zł. węgierskich (dukatów), (2) zastrzegając dla siebie i dla swėj żony Barbary rocznie dożywotnią płacę 200 grzywien monety i liczby pols. (po 48 gr.) i 16 bałwanów soli. Z imienia i nazwiska wymienieni mieszczanie, wykonywają 1507 r. przysięgę: iż

(1) Kromer tłom. Błazowskiego.

(2) *Pro octoginta millibus florenorum hungaricalium auri, veri, puri et justiponderis.*

stosownie do zawartego układu, między królem J. Olbrachtem z jednej, a panem i dziedzicem swym Januszem, z drugiej strony, po zgonie tegoż księcia, nikogo innego tylko króla Zygmunta, za pana i dziedzica uznają i koronie pols. wierni będą. Zygmunt zaś, potwierdzając wszelkie ich prawa i przywileje, przyrzeka swoim i następcom swoich imieniem, takowe nienaruszenie zachować.— Waw. Myszkowski, graniczący z dobrami wspomnionego księcia, miewał z nim częste zatargi, a gdy prosił Zygmunta I o wymiar sprawiedliwości, król wyjeżdżając do Litwy, na później ją odłożył. „Lata 1513 Myszkowski mając trudność z Janem ks. Zatorskim, o wodę od stawow, wyiechali obadwa na tho miejsce o które sie mieli sami zgodzić, poswarzyli sie, gdy ksiązę nie chciało wody ustąpić. Myszkowski dobył miecza, zabił go i uiechał. Od thego czasu księstwo Zatorskie na Starostwo obrocono ku krolestwu polskiemu.“⁽¹⁾ Zygmunt I pragnąc przyczynić się do polepszenia bytu mieszczan, pozwala im 1524 r. most na Skawie wystawić i pobierać po 4 denary od wozu obładowanego solą lub innym jakimym towarem, pod warunkiem: aby grzywnę monety i liczby pols., którą dawniej ze spławu do zamku opłacali, takową corocznie wnosili; jarmark na ś. Jana Chrzci. ustanawia.—Zupełne księstwa tego wcielenie do korony, a w szczególności do Wtwa krak., nastąpiło przez akt urzędowy, podpisany 20 lutego 1564 r. Lustracya t. r. podaje, iż znajduje się w mieście: jatek rzeźniczych 8, z każdój pobierają po 3 kam. łożu; szewców 19, płacą po gr. 12; piekarzów 9, po gr. 19 i po

(1) *Bielski.*

struclu; czynsz z łaźni grzyw. 3, gr. 36.— „*De penis et judicato* powyadaia ze niemasz czo sędzicz, a iesli ktho czo przewini, thedi wyn nie biorą, ale kaznią karzą.“— Zygm. August przenosi mieszczan 1569 r. z dawnego ich prawa książęco-szląskiego na niem., uchylając wszelkie prawa pols. i zwyczaje powszechne. A że ciż zeznali, wyraża król, iż nigdy przedtém osobiście, ani przez najemnika, stróży do zamku nie odbywali, lecz na 2 stróżów przez Burgrabiego utrzymywanych, 8 zł. rocznie płacili, przeto i my zwyczaj takowy przy swój mocy zachowujemy. Nie tamujemy im wolności sprzedawania wina małmazyi, muskatelu, miodu i innych trunków, a nadto: pozwalamy piwo dwojakie, tak zwyczajne, jakoteż zwane *marzecz* warzyć, sprzedawać i szynkować, a to po cenie i miarze w Krakowie używanój. Drugi t. r. dany przywilej mówi: z powodu braku wody w mieście, pozwalamy ją dla spólnego użytku rurami prowadzić do rynku, z jakiegobądź strumienia lub sadzawki naszój; a chcąc zbawiennemu zamiarowi mieszczan przyjść w pomoc i bacząc na szczupłość ich dochodów, nadajemy im 2 targi jarmarczne, przeznaczając dochód z takowych na utrzymanie wodociągów w należytych stanie, do czego też użytą być ma po wszystkie czasy, wartość 4tej części za taxowanie wina i innych trunków Podstarości dawaną. Podług lustr. 1765 r. znajdowały się cechy: piekarski, szewski i rzeźnicki. Żydzi na Kamieńcu pod zamkiem mieszkający, opłacają protekcyonalnego zł. 260, nowo zaś tamże osiadli żydzy zł. 240. Stawy przy mieście: Królewski, Szydłowiec, Sitowiec i 4 małe stawki. „Zamek murowany z facyatą, o 3 kondygnacyach, dach nowo pobity. Na lym piętrze pokojów wielkich 4, ma-

łych 3 nowo wyreparowane. *Ex opposito* pokoiów zdolnych do pomieszkania 2, kaffiarnia i t. d. Na 2gim piętrze sala zrujnowana pokoiów 3 należycie wyreparowane, 4ty nad bramą, inne zaś *ab antiquo* zrujnowane. Schody na 3cią kondygn. pod dach, ale pomieszkanie jeszcze puste, kominów 8 *de nova radice* wyprowadzonych. Mury zamku od południa porysowane; *ex opposito* stażen izba sądowa, w której się sądy ziemskie Xięstw Zators. i Oświecims. odprawują.“—Miasto murem opasane i zamkiem obronne, główném było powiatu noszącego tytuł księstwa, którego herb wyobrażał orła białego w błękitném polu, z literą Z na piersiach. Zatorski i Oświecimski powiaty, także ziemiami zwane, sejmikowały tu, obierając deputata na Trybunał i posła na sejm, roku zaś 1736 pozwolono 2 posłów wybierać. Niegr. Sstwo tutejsze, opłacało 1772 r. kwarty: zł. 7353, gr. 28, den. 4. Ostatni Ssta Piotr Dunin, nabywszy tę majątność od rządu austry., starożytny zamek mieszkalnym uczynił.

Oświecim (*Oswecimia, Oswiecimum*), nad Sołą, blisko jój ujścia do Wisły. Kazimierz II Sprawiedliwy, nadać je miał 1163 r. w dożywocie Wichfrydowi z Niemiec przybyłemu, lecz słusznie utrzymuje Naruszewicz, iż data przywileju jest fałszywa, przez pomyłkę druku u Okolskiego, gdyż Kazimierz piszący się w tém nadaniu ks. krak. i sandom., później księstw obu został dziedzicem. Tenże Kazimierz z okoliczności trzymania do chrztu syna spokrewnionego Mieczysława ks. na Raciborzu, darował mu 1179 r. ziemię Oświecimską. Odtąd należeć począł Oświecim do Szląska, a następnie i odrębnej dzielnicy książęcej został stolicą. Mieszko czyli Mieczysław ks. Opolski i Cieszyński, potwierdzając prawa

miejskie 1291 r., ustanawia skład soli i ołowiu, ustępuje miastu pożytek jaki miał z ołowiu i nadaje pastwiska. Gdy Janusz ks. Oświęc. zbrojną ręką wiele krzywd Polsce wyrządzał, wysłani 1453 r. Jan Szczekocki Ssta i Jan Kuropatwa Podkom. lubelscy, oblegli miasto. Sta-
nał rozejm pod warunkami: aby zamek koronie był u-
stąpiony, póki by książę pewnej summy pieniężnej nie
wypłacił, albowiem hołdu królowi nie złożył. Korzysta-
jąc Janusz z oddalenia się Kazimierza IV do Litwy, oble-
ga t. r. zamek, a lubo odparty, nie przestawał kraje pol-
skie najeżdzać. Lękając się złych skutków, zawiera u-
godę, mocą której za odebraniem 20000 szer. gr. pra-
skich, ustępuje swe księstwo wiecznymi czasy. — „Tak-
ci wżdy kraina Oświęcimska, iakoby po długim oderwa-
niu swoim, znowu się do dzierżaw polskich wrocila: y
zaraz na poczatku roku drugiego wszystka razem szlach-
ta krainy oney, wiarę y posłuszeństwo swoje krolowi y
krolestwu znamienitą przysięgą obowiazała.“⁽¹⁾ Nie
przystając Janusz na powyższej summie, dopominał się
o swe posiadłości; dopłacono mu przeto, tak, iż ogólna
liczba wynosiła 50000 grzyw. szer. gr. praskich, które
uiszczono i zakwitowano 1457 r. Niespokojnego umy-
słu książę, połączwszy się t. r. z niepłatnym żołnier-
stwem: z Czechów, Szlązaków i Polaków złożoném, usi-
łował ubiedz zamek, lecz gdy mu się nie powiodło, roz-
pościerał zdzierstwa i rabunki na pograniczu. — Włady-
sław najstarszy syn Kazimierza IV, udając się 1471 r.
na objęcie tronu czeskiego, zjechał tu z ojcem, oczeku-
jąc przez 3 dni na dworzan i wojsko. Po czułem rozsta-

(1) *Kromer tlom. Blazowskiego.*

niu się z ojcem, wyjechał 29 lipca w towarzystwie 3 polskich biskupów i 6 książąt szląskich, na czele 7000 jazdy i 2000 piechoty. — Zygmunt I pozwolił mieszczanom 1539 r. kupować w żupach krak. sól centnarową, wystawując takową na sprzedaż mieszkańcom ks. Oświęcimskiego i Zatorskiego. R. 1558 nadał Zyg. August miastu pobór mostowego na Wiśle, Sole i z innych mostów; polecił 1563 r. ażeby nad dotąd znajdującą się liczbę żydów, więcej nie przyjmowano i aby ciż nie ważyli się domów w rynku kupować, ani nabywać. Dopiero 20 lutego 1564 r. nastąpiło urzędowe wcielenie księstwa do korony, a w szczególności do Wtwa krak. Oświęcim z przyległościami obrócony na powiat z zachowaniem tytułu księstwa, otrzymał Sstę grod. i kaszt. mn., na zamku zaś przechowywano akta ziemskie i grodzkie tutejszego i Zatorskiego powiatu. Tegoż 1564 r. postanowił król, aby sól bałwanowa przeznaczona do Szląska i Morawii, koniecznie przez miasto prowadzoną była, gdyby zaś kupcy lub furmani omijali skład tutejszy, w takim razie zabrana sól, w połowie obróconą będzie na użytek zamku, a druga połowa spieniężona na polepszenie stanu miasta. Pierwsza lustr. 1564 r. takowe zawiera szczegóły: „Pocztha: dawayą na zamek *pro festo Pentecostes juvencas pro fl. 8, cerevisiae achtualia tria; pro festo Nativ. Dni achtualia cerevisiae tria et porcos 2; pro festo Pasche succidias lardi 4. Kazdi szwyecz, theras ich 10, placzi per gr. 24, a za kuri per gr. 2. Rzezniczi: JKM. zachowacz raczil dan do zamku pro festo Pasche 2 vitulos integros, pro Pentecostes dimidia vitulla et pro festo Martini per 3 lapides sepi ex 10 bancis. Piekarze wedlya przywileya mayą iathek 16, z kazdei czinszu fl. 1*

et pro Nativ. Dni panum 1, valor. gr. 2. Laznią zamek naymuye na kwarthal *per fl. 2.* Uchwalili bili na szieczopowe na obwarowanie miastha, kthore im KJM. poczwierdzicz raczil, poki miastha nieobwaruyą. Mayą ie sami wibyeracz, liczbę sniego pospolsthwu przy Stharosszie czinicz, a murow dokonczywszy, mają od niego wolni bicz. Pithani zidowie za iakiembi prawem zaszedli, powiedzieli: ze za yednem z miastheczkim i podathki rowno z mieszczani placzą z swich domow, a nadto dawayą do zamku kazdi rok pyeprzu funt. 12, a szafranu 1.“— Mieszczanie otrzymali 1569 r. wolność warzenia piwa zwanego *marzecz*, i użytkowanie z rzeki Soły, wraz z połowem ryb, wszelkim rodzajem sieci. Te i tym podobne prawa i dobrodziejstwa, zapewniające znaczne korzyści mieszkańcom, potwierdzone były przez następnych monarchów. Wojna szwedzka srogą zadała klęskę miastu, świadczy bowiem lustr. 1660 r., iż: „domow iest tylko 20, rzemiesnikow 6, a było przedtym osady 500, rzemies. 200. Uskarzali się mieszczanie, ze Administratowie zup Wielickich wielkie *praejudicium* prawom y przywileiom ich czynią, gdy skład solny do Biasowic, Birunia y Psczyny przenieśli, a oni do tego składu zł. 36 na iedęn pobor zawsze wypłacać muszą. Nadto, ze gdy furmani Oświęcim miiaią, ani komora JKM., ani miasto pożytku miec nie może. Zydzi dawać powinni pieprzu funt. 12, szafranu funt. 2. Pięniędzy *coron.* mieszczanie dają zł. 38.“— Co się tyczy zamku: znajduje się izba sądowa o 7 oknach, w kaplicy staroświecki ołtarzyk, lecz sklepienie opada; kancelarya sklepiona, a wieża szlachecka naprawy potrzebuje.— Uchwała sejmu 1736 r. bacząc: iż przeszły Starosta cło 30 letnie, na na-

prawę zamku przeznaczone wybrał — „a żadney repara-
cyi nie uczynił i bardziey zdezolował.“ — nowe przeto
obmyśliła źródła dochodu celnego, na podźwignienie u-
padkiem grożących murów. „Wchodząc do zamku, pi-
szą lustr. 1765 r., jest most z dylów, brama z wrotami
podwójnemi, z nią mur z obu stron ku dziedzińcowi;
sklep na archiwum xiąg grodz., kuchnia, spiżarnia. Na
drugiej kondygnacyi: pokój, sala, izdebka, kaplica spu-
stoszała, dach zgniły. Wieża w narożniku, w téj wię-
zienie dolne i górne. Mury poobalane miejscami, stojące
porysowane. Stawy przy mieście: Stary, Tarlik, Młyn-
szczak, Kąprowiec.“ — Herb powiatu czyli ziemi Oświe-
cimskiej, wyobrażał orła czarnego w błękitném polu,
z lit. O na piersiach. Ostatni Ssta Piotr Małachowski,
opłacał 1772 kwarty: zł. 1414, gr. 10, den. 10. Małe i
źle zabudowane miasteczko przy granicy Szląska, leży u
podnóża wyniosłego wzgórza; odwieczny koś. z klasz.
Dominikanów, zajmowany w 16 wieku przez różnowier-
ców, uległ suppressyi. Miejsce to jest rodzinném Jana
z Oświęcimia, zwanego *Sacranus*. Był on kanonikiem i
profes. akad. krak., a między 1493 i 1512 r. kilkakro-
tnie urząd rektora sprawował; będąc oraz nadwornym
teologiem J. Olbrachta, Alexandra i Zygmunta, używa-
ny bywał w ważnych sprawach krajowych. ⁽¹⁾

Kenty, albo *Kęty*, nad Sołą. Władysław ks. Opol-
ski, przywilejem w Raciborzu danym 1277 r., potwier-
dzając sprzedaż przez Brunona i braci jego wójtostwa
w Kętach (*de Cant*), na rzecz Arnolda i braci tegoż, wy-
raża: nadajemy im wszystko co do tego wójtostwa nale-

(1) *Ob. o nim: Wiszniewskiego hist. lit. pol. T. V, s. 21.*
Tom II.

ży, a prócz tego, z szczególnej łaski naszej, posiadać będą z 60 tamże znajdujących się łanów, 6ty łan wolny od opłaty czynszu; młynów i stawów w gruntach swoich tyle urządzi, ile im się podobać będzie, bez żadnej opłaty; 3ci denar pobierać będą od spraw odsądzonych, wszystkie zaś sprawy sądzić mają *jure Lembergensi*.⁽¹⁾ Miejsce to wyniesione przez tegoż Arnolda do rzędu miast, przybrało nazwę *Libenwerde*, a mieszkańcy po upływie lat wolności, opłacać mieli od łanu po pół grzywny srebra, po 2 miary pszenicy, żyta i owsa. — Jan ks. Oświęcimski, obdarzając 1391 r. prawem niem., na sposób jakim się rządzi miasto stołeczne *Oszwijaczim*, wyznacza pastwiska, pozwala przewozić wszelkie rzeczy bez opłacania ceł; nadaje miastu opłatę ławowego (*mensales denarios vulgariter Thischeller*) od kopaczy soli (*de salis sectoribus vulgariter Salczhewern*), pod warunkiem: ażeby z takowego dochodu, drogi, mosty i ścieżki naprawiano. Kazimierz Jagiel. potwierdza 1454r. wszystkie prawa i nadania miasta *Libenwerde alias Canthy*. Zygmunt I stanowi 1510 r. — chcąc koniec położyć sporom między Oświęcimem a Kętami (*Kanthy*) o skład soli zachodzącym, rozporządzamy: aby wolno było mieszczanom tutejszym sól ze składu Oświęc., alboweż z żup naszych krak., bez sprzeciwiania się i przeszkody mieszczanom Oświęc. sprzedawać i rozwozić w okrucach, wzbrania się zaś w bałwanach, pod zagrożeniem kar przez nas wskazanych. Tenże król zaprowadza 1519 r. jarmarki: na ś. Małgorzatę, na podwyższenie ś. Krzyża i ś. Katarzynę, targi w sobotę. Ażeby zaś kupcy tém o-

(1) Miasto szląskie, po niem. *Lewenberg*, ma w herbie lwa.

choćniej na takowe przybywali, uwalnia ich od cła, mostowego i od wszelkich opłat. Lustratorowie 1564 r. zamieszczając miasto w ks. Oświęcimskim, zowią je *Kęnthi alias Libenwerde*. Czyszn z ról i domów podają grzyw. 34, gr. 34; kolenda albo poczta na Bożenar. czyni grzy. 3, gr. 40; z postrzygalni gr. 30. „Od uziwania lyasu s stharadawna dawayą *pro Martini* owsa maldrow 6, *facit metretas* 72, *et metreta continet virteli* 4.“—Potwierdzając Batory 1579 r. przywileje miasta, zowie je *Kenthy*, inną razą *Kanthy*. Paweł z Obor Leśniowski Ssta Zatorski, mówi w rozporządzeniu swoim 1627r., iż miasto *Kąty* należy do Sstwa Zatorskiego, w końcu zaś dodaje: „pozwoliłem mieszczanom Kenckiem prowadzić wodę i iaz bić według potrzeby na młyn ich.“ Lustr. 1660 r. wymieniwszy cechy: sukienników, tkaczów, piekarzy, krawców, rzeźników i szewców, przydaje: „powinni mieszczanie wysłać na każdą potrzebę podczas posp. rusz. wuz woienny y haydukow 5 porządnych w barwie. Płacą pieniędzy podwodnych na simple po fl. 19, pien. koron. zł. 20.“ Lustr. zaś 1765 r. takowy podaje dochód: z domów zł. 66, gr. 19, den. 3; za łowienie ryb w Sole zł. 4, gr. 24; kolendy na Bożenar. zł. 7, gr. 11; za szołder (szynka) 14, zł. 8, gr. 12; za połci 4 na W.Noc zł. 19, gr. 6; od robienia miodu i szynku wina zł. 192; browarnego zł. 72; od garców gorzałczanych zł. 98, gr. 12.—Ordynacya magistratu 1766 r. zawiera: „zważając szczupłość cechu kowals. y niewielkie jego zgromadzenie, podług praktyki miasta Krakowa, niżej wyrażonych rzemieśników, t. i. rymarzy, siodlarzy, nożowników, bednarzy, tokarzy, blacharzy, ćwiekarzy, stelmachów, sieciarzy y tych co zelazem y oczką

kupczą, do cechu kowals. przydaiemy, przyłączamy y do ordynacyi ich, iak się rządzić, zachować y sprawiać podług obligacyi swoich każdy powinien będzie przypuszczamy, y aby ordynacyą Krakowa zaszczycali się każdy rzemieśnik iaka mu służy, pozwalamy. Jeżeliby zaś wyżej wyrażeni rzemieś. lub który z nich zgromadzenie albo kongregacyą swoją osobliwą mieć chcieli, tedy za ustanowieniem nowey ordynacyi, *salwa* wolnego napotym wydania rekwiruiącym nowego zgromadzenia, zostawia się y ostrzega.“ — Co potwierdza król 1767 r., jakoteż i ustawy cechu piekarskiego. — Tu urodził się Jan zwany Kąty, ⁽¹⁾ dok. teol., nie mniej darem nauczycielstwa w akad. Jagiel., jak gruntowną świątobliwością życia i pełnością cnot prawdziwych głośny. Zmarł 24 grud. 1473 r., pochowany w koś. ś. Anny w Krakowie. Długo prowadziły Kąty spór prawny i wielce kosztowny z Krakowem, o posiadanie zwłok Jana, nareszcie przyznano je stolicy. Dopiero 1 stycznia 1767 r., policzony został w poczet świętych. Do 1772 r. należały Kąty do Sstwa Zatorskiego. Miasto położone na drodze idącej z Szląska do Węgier, dość porządnie zabudowane, osiadłe jest rzemieśnikami, wyrabiającymi sukno, płótno, skóry; zdobi je koś. farny i Reformatów, fundowany 1700 r. przez Jęd. Żydowskiego sędziego grodz. krak.

Biała nad Białą, przedzielającą od Szląska. August II pozwala przywilejem 9 stycz. 1723 r., ażeby Ja-

(1) Urodzić się miał 1390 r., według innych 1397, a według Skargi 1412 r. Z własnoręcznego jego rękopisu w bibl. uniw. krak., okazuje się, iż się z r. 1389 na 90 urodził — (Muczkowski, miesz. i postęp. uczniów krak., s. 10).

kóń Zygm. z Rybna Rybiński Wda Chełmiński, Gen. art. kor., Ssta Lipnicki, wyniósł do rzędu miast wieś Białę, należącą do Sstwa Lipnickiego (wieś Lipnik), w ks. Oświecimskim i Zatorskiem. Obdarza prawem niem., pozwala każdemu domy stawiać, ogrody, sady zakładać, łaźnie i jatki budować, gorzałkę zaś pędzić i inne trunki robić, tylko Sście ma być wolno; ustanawia 8 jarmarków i targ w sobotę; uwalnia od wszelkich poborów, ceł i stanowisk wojskowych na lat dwa, od chwili ogłoszenia przywileju. Mieszczanie w d. ś. Kazimierza wybierać mają z pośród siebie 8 osób, z których Ssta zamianuje burmistrza i 5 rajców. Ktoby czynił jakowe przeszkody, wyraża król, lub nadwerężał osiadającym nadane swobody, zapłaci tysiąc czer. złotych, kara takowa wpływać ma w połowie do skarbu naszego, a w połowie na użytek rzeczzonego przeznacza się miasta.—Przywilej Augusta III pod d. 1 marca 1757 r. jest następującego brzmienia: „Przełożono nam przez Panów Rad przy boku naszym zasiadających, że po erekcyi miasteczka Białły, dla rozmnożenia handlów y rzemiosłów, iako pogranicznym różni obywatele, tak katolicy, iako *et Augustanae confessionis* zasiadłszy, nietylko wolnościami z nadanego im prawa maydeburckiego zaszczycali się, ale też wspólnie we wszystkich ordynkach miejskich wraz *cum civibus catholicis* zostawali *et ad praesens* zostają, tudzież y cmentarz swój wolny mając, on spokojnie dzierżyli y po dziś dzień dzierżą. My tedy zważając, że toż miasteczko nasze, łatwiey się w różnego konsztu rzemieśnikach, iako y w handlach pomnożyć będzie mogło, tychże mieszczan *Augustanae confes.* przy wolnościach y prawach iakie *civibus catholicis* służą, ac

circa possessionem ich cmentarza, *salvis* iednak *Parocho loci juribus stolae*, powagą naszą król. *in toto* zachowujemy y konserwujemy.“ — Tegoż 1757 r. zatwierdził król cech szewski, a magistrat przepisał ustawy dla cechu piekarskiego: „wszyscy bracia cechu powinni mieć dostatek y obfitość chleba żytnego iako y pszennego dla obywatelów miasta y pospolstwa w nim będącego, iako też dla podróżnych ludzi zawsze na każdy czas y dzień, a osobliwie pod czas targów y iarmarków. Maią piec y miewać chleb nietylko groszowy, pułgroszowy, lecz y szelężny kwartnikowy, zgoła różney ceny. A gdyby na czas iaki chleba podostatek nie mieli, tedy podpadaia y podpadną winę pieniężną urzędowi Radzieckiemu oddać gr. 15 za każdy raz; a wszakże gdyby się to stało nie za uporem y niedbalstwem ich, lub iakimkolwiek nieporządkiem, ale za zbytnią suchością, gwałtowną zimą, lub niedostatkiem zboża, w takiej okoliczności ma mieć urząd na to wzgląd y baczenie, y w tey winie folgę im czynić. Powinni też będą starsi cechu doglądać z pilnością, żeby chleb sumiennie, według tanności albo drogości zboża popiekano, o co skargi aby nie było, pod zabranieniem y konfiskacją takiego chleba y rozdaniem na ubogich.“ i t. d. Przedostatni 26 art. zawiera: „pomienionego cechu magistrowie, każdego roku 12 zł. czynszu dawać powinni będą urzędowi radzieckiemu na czas y dzień N. roku.“ — Dowodem szybkiego wzrostu ludności jest nader znaczny dochód z miasta, podany przez lustr. 1765 r., jakoto: „czynsz z domów zł. 1440; od massarzów (?) po zł. 18, uczyni zł. 804; od domów podzameckich zł. 3973, gr. 18; od komorników zł. 644, gr. 24; blech miejski zł. 856; szynk winny przez katolików

trzymany zł. 2040; skład soli zł. 846, gr. 12, ale czyli może też summę importować, wątpliwość jest, dla znalezionej soli zagranicznej, a zatym straży wojsk transportowi soli pols. niedopuszczających. Skład winny od obcych zł. 22, gr. 20; skład płótna od mieszczan z Bielska zł. 56. Żydzi za kontraktem gorzałki i piwa w mieście i na całe Sstwo Lipnickie, zł. 24000; szynk miodu przez tychże zł. 1920; z garkuchni przez żyda trzymanej zł. 70. Żydzi gospodarze, których jest 4 i z kozikowem zł. 250, gr. 28. Szustgeldu (?) wraz od 30 żydów komorników zł. 939, gr. 26. Ze 4 austeryj przez żydów trzymanych zł. 2499, gr. 26, it. d. Ogólna summa z miasta: zł. 39604, gr. 8. Przełożono nam z strony JW. Ssty (Aloiz. Fryd. Brühla Gen. art. K.) skargę, że tego procentu w następujących latach nie będzie, gdyż dekretem sądów asses., żydów z całego Sstwa wypędzenie nakazane.“ — Jezuici mieli, tak zwaną rezydencyą; miasteczko handlowne, ma porządne murowane domy, osiadłe najwięcej płóciennikami i sukiennikami. Po drugiej stronie mostu, leży w Szląsku miasto Bielsk (*Bielitz*), niegdyś udzielne księstwo, które nabył 1752 r. Alex. Józ. Sułkowski Łowczy N. L.

Żywiec (po niem. *Seypusch*), przy ujściu Koszarawy do Soły. Kazimierz Jagiel. wynagradzając znamienite zasługi i stateczną wierność Piotra Komorowskiego hr. na Liptowie i Orawie, nadaje mu 1467 r. i jego potomkom z zupełnem prawem, zamek i miasto Zywiec, ze wsiami i wszelkiemi przynależytościami. Zastrzega wszakże: aby tenże Komorowski, ani jego potomkowie, nie wazyli się w zmianowanej majętności soli wydobywać ani warzyć, gdyżby to żupom król. szkodę, stratę,

a nawet i upadek sprawić mogło. — „Dom Komorowskich Kierczaków, lubo na pograniczu z Węgry, z kąd wszystkie prawie sekty gościniec sobie do Polski usłały, przecięż nienadwerężenie przy wierze ś. katol. zawsze się trzymał.“ (1) Batory zawdzięczając wierność i przychyłność Krzyszt. z Komorowa kaszt. Oświęcimskiego, ustanawia 1579 r. w mieście jego dziedziczném *Zywiecz* jarmarki: na nawró. ś. Pawła, w ostatnią niedzielę przed Ziel. SS. i na ścięcie ś. Jana, targi zaś w sobotę. Pozwalamy oraz, wyraża monarcha, ustanowić skład na towary z Węgier do Szląska i odwrotnie prowadzić się zwykłe, a szczególnie na ołów, miedź i sól z żup krak., zwłaszcza że to nie przyniesie uszczerbku, ale nawet niemałą będzie dogodnością dla miast i żup naszych krak. — Hrabstwo Zywieckie, mające blisko 10 mil niem. długości, a 6 szerokości, sprzedaje Mik. Komorowski Ssta Oświęcimski 1624 r. król. Konstancyi za 600000 zł. (2) A że prawo wzbraniało królom, dóbr nieruchomości w kraju skupowania, utyskiwać przeto z tego powodu poczęto na sejmie. R. 1631 zapadła uchwała: „królowa spokojnie dóbr tych używać dotąd będzie, poki summa 600000 zł. do rąk krolowy, abo po zeszciu JK.M. potomstwu Jey oddana y odliczona nie będzie. Warujemy, że skoro *Reipublicae pecunia*, te dobra z rąk JK.M. abo potomstwa Jey eliberowane będą, *in bona regalia* obracały się: z tym przydatkiem, żeby zupełna intrata dóbr tych od Rzeczyp. wykupionych, do kwarty należała. A gdyby też po wykupieniu od Rzeczyp. tych dóbr, szlachcie polski którykolwiek, chciał *summam refunde-*

(1) *Niesiecki.* (2) *Piasecki.*

re, tedy to wolno będzie *praemissa avisatione* na seymie.“ Szwedzi złupiwszy zamek 1656 r., zwyczajem swoim spalić go usiłowali, kilkakrotnie ogień podkładając.— Ciągłe przygody skarb wycieńczyły; musiał przeto Jan Kazimierz zaciągnąć długi na dobra tutejsze, które przez dzierżawców i zastawników trzymane były, aż dopiero uchwała sejmu 1676 r. pozwoliła, ażeby Jan Wielopolski Stolnik K., Gener. Małopolski, zrodzony z Konstancyi Komorowskiej, wykupił majątność Zywiecką.— Miasto przedtém handlowne i dość zamożne, posiadało misyą Jezuicką; zdobije okazały pałac i ogrody.

ZIEMIA SPISKA.

Wzdłuż téj Karpatami okrytej krainy, płynie bystry Poprad; skracając się nagle, oddziela na północ od Wtwa krak., z 3 zaś innych stron otaczają Węgry. Lazius (*de demigrationibus gentium*) utrzymuje: iż naród Gepidów, osiadłszy tu w drugim wieku po Chrystusie, dał ziemi téj nazwę *Gepusia*, z czego utworzyło się łacińskie: *Scepusia*, *Scepusium*, przeistoczone na *Zepus*. Ale skąd powstało słowiańskie nazwisko *Spiz*?—nie jest dotąd wyjaśnione. Nazwiska miast, wsi, miejsc i rzek pokazują: iż ziemia ta była zdawna pod panowaniem Polaków; jakoż, wyraźne mamy świadectwo kronikarzy naszych: iż Bolesław Krzywousty, poślubiwszy 1108 r. córkę swoją Judytę, Stefanowi synowi Kołomana, dał mu w posagu ziemię Spiską, z obowiązkiem powrotu po jego śmierci. Od tego czasu, oderwana ta prowincya od ciała narodu, należec poczęła do królów węgierskich i dopiero 1412 r. odzyskana została zastawnym sposobem, kiedy

Jagiello pożyczyl 37000 kop groszy praskich, Ces. Zygmuntowi a oraz król. węg. Niewykupiony Spiż (*Terra Scepusiensis*, *Zips* lub *Zipser-Land*), stawszy się powtórnie dziedzictwem korony pols., zawierał 13 miast, które zostawione przywłaściwym sobie rządzie, zjeżdżały się 3 razy do roku nawspólną radę. Jan Jordan z Zakliczyna, pożyczyl skarbowi król. 12000 czer. zł., otrzymał w zastaw ziemię Spiską, którą Zygmunt I wykupił 1506r. Właściwe niegr. Sstwo Spiskie, gdzie Lubowla i Podoliniec rozciągając się na północnej stronie rzeki Popradu, leżało w pow. Sandeckim. Lustracya 1564 r. we dwa lata po śmierci Jana Bonara Ssty Spiskiego, czynność swą uskuteczniając, wyraża: „od czasu kthorego 13 miasth krolom pols. w zasthawę prziszly, nieplaczą, ani powinni widawacz wienczei czynssu do skarbu na thrzi rathi thilko *per aureos mille*. Na kthorą summę raczil ym KJM. z przodky swimi wolnoszechi y daniny z defalcata-mi, thak miasthom, iako pewnim osobom nadacz, kthorich wolnoszechi y darowizn summa uczini *aureos fl. 744*. *Restarent ergo ad thesaurum in auro 2256*. Są we Szpisszu dwa kliassthoru Karthuzow, ieden *Lapis refugii* ku graniczi węgier., drugi *Lechnicza*, graniczą z Czorsthinem nad Dunajczem, do kthorich krolowie polszechi, *pie-tate permoti*, nadanie z zup Crac. bili uczinili.“ — Że miasta Spiskie osobnem rządziły się prawem, świadczą lustratorowie 1569 r. „Pithany Groff y Richtarze z Burgarzmy ze 13 miasth, the sprawe daly, ysz kiedy thy miastha przed zastawą bily *in corpore 24 civitatum Scepus.*, thedy pod yednym Groffem Liewockym bili tamze (w Lewoczy) szyć sądziły osobnym prawem swym, wktorym y teras sziedzą.“ — Lustr. 1664 r. wymienia nastę-

pujące miastana Spiżu: 1 Iglaw *seu Najdorff, alias* Nowa Wieś. 2 Libica. 3 Podogrodzie *alias Waralinum*. 4 Włochy *alias Walendorff seu Crassium, vel Villa Latina*. 5 Biała. 6 Sobota *alias Girgenberk seu Mons Georgii*. 7 Filka. 8 Poprod *alias Deicendorff*. 9 Wierzbów *seu Villa Menhardi*. 10 Matiaszowce *alias Matisdorff*. 11 Straże *alias Michelsdorff*. 12 Twarożna *alias Dursdorff*. 13 Ruskwinowce *alias Risdorff seu Villa Quirini*. O Kartuzach mówią rewizorowie, iż od dawnego czasu opuścili swe siedziby, a *Lechnica* należy do hr. Pawła Rakoczy.—Przez długi czas bogate Sstwo tu tejsze było w ręku Lubomirskich; August III nadał je swój żonie Maryi Józefinie, a po jej zgonie 1757 r. otrzymał min. saski Henryk hr. Brühl, Gener. art. kor.; ostatnim zaś posiadaczem był od grudnia 1764 r. ks. Kazimierz Poniatowski Podkom. K. — Nieco odmiennie podają lustr. 1765 r. nazwiska miast Spiskich, jakoto: Lubica (*Labicium*), Nowawieś (*Iglo*), Podegrodzie (*Varalia*), Włochy (*Olasinum*), Biała (*Beela*), Sobota (*Mons S. Georgii*), Felka, Poprad, Wierzbów (*Menhard*), Twarożna (*Durand*), Maciejowce (*Mathei Villa*), Straszki (*Michaeli Villa*), Ruszkinowice. Dochód z owych miast znacznie się powiększył, opłacały bowiem t. r. „*pecuniae installationis militaris, nonales, decimales*, kolendy, hiberny *pro frumendo dominicali*, lenungowe, mundurowe, imieniny, za wino, z hamerni, papierni, z ogrodów pustych, monetą zł. węg. 17288, gr. 6, redukując każdy po zł. pol. 3, gr. 10, *efficit* zł. 57,626, gr. 26. Dają też miasta czynszu rocznego *in natura* w złocie duk. 3069, każdy *a fl.* 18. Według konwencyi *pro victualibus ab antiquo* według praw *debitis* w złocie *in natura aureos*

1000.“—Po wymienieniu innych danin, wynosił ogół zł. 251621, gr. 26, den. 5, potrąciwszy wydatek zł. 7887, zostało czystego dochodu zł. 243734, gr. 26, den. 5, z czego na skarb kwarty: zł. 60933, gr. 21, den. 10 $\frac{1}{4}$.⁽¹⁾—Rzeczona miasta, wraz z Lubowlą, Podolińcem i Gniazdą dostawszy się 1772 r. pod panowanie Austryi, wcielone zostały do Węgier.

Lubowla (*Lublovia, Lublo*, po niem. *Lublau*) przy ujściu Lubowelki do Popradu. Miasto obdarzone przywilejem erekcyjnym, targiem i 2 jarmarkami od Ludwika króla węg. 1342 r., pamiętne jest zjazdem i zawarciem traktatu 15 marca 1412 r., między Jagiełłą a ces. Zygmuntem król. węg.—„Gdy krolestwo było blisko Lubowle, wyjechał kniemu Zygmunt y z żoną Barbarą,⁽²⁾ przywitali się z sobą w polu, a potem do zamku iechali. Rokowali siedm dni, gdzie zamknęli to z sobą potajemnie, aby sobie pomagali przeciwko każdemu nieprzyjacielowi wspolek z Witułdem, zwłaszcza przeciw Krzyżakom: które wyгнаwszy z Prus, rozdzielić sobie Pruską ziemię mieli napoły. Król polski miał rozkazać Wołochom, aby byli ku pomocy Zygmunтови przeciw Turkom. A ieśliby Wołoszy tego uczynić niechcieli, tedy oba krolowie mieli ie wyгнаć, y ziemię ich sobie napoły rozdzielić, y wziąć to, coby komu było przyległo.“⁽³⁾ Po lewój stronie rzeki leżący zamek, powtórnie ujrzał w swych murach Jagiełłę 1419 r., przed którym posłowie papiescy wstawiali się względem zawarcia wie-

(1) Podpisał lustracyą przy wyciśnięciu swój pieczęci: Franciszek Pelikańczyk Richter, Podstoli krak. i Lustrator.

(2) Siostra rodzona Anny żony Jagielly, hrabianki Cylijskie, wnuczki Kazimierza W. (3) Bielski.

cznego przymierza z Krzyżakami. Według lustracy 1564 r. następujący urzędnicy i czeladź znajdowali się na zamku: Podstarości, Prowizor, Burgrabia, jurgieltnik, puszkarzów 2, szafarz, kucharz, piwowar, drwał, glaznych 6, ⁽¹⁾ mytnik, kratny, wrotny, trybarz, stróż dzienny, kapellan, drabów 40. — Lustratorowie zaś 1569 roku więcej podają osób, a w téj liczbie mieści się: piekarz, trembach, bębenica, kowal; innych obowiązków są oznaczone, jakoto: jurgieltnik, który jest Prokuratorem 13 miast spiskich, jurgieltnik co na szpiegi jeździ, posłaniec co listy roznosi, stróż dzienny co wieży strzeże; Prowizora zaś inaczej Pisarzem zowią. — Arcyks. Maksymilian ubiegając się o tron polski, osadził 1588 r. zamek Węgrami, lecz pakta Będzińskie zawarowały zwrót onegoż — *ut arx Lubovlensis cum Comitatu Scepusiensi Polonis restitueretur*. R. 1609 postanowiono: aby w Lubowli, utrzymywana była załoga ze stu piechoty złożona, dla obrony zamku i strzeżenia bezpieczeństwa granic. Lustracya 1616 r. podaje dokładny opis stanu zamku, z czego się okazuje, iż przy należytem opatrzeniu w zapas żywności, miał różnych rzemieślników i takowy rynsztunek: dział różnej wielkości 9, tarkacze 2, moździerz 1, falkonetów 2, muskietów 11, jańczarek 6, hakownic 296. — W czasie wojny szwedzkiej, schronił się tu 1655 r. z garstką wojska Jerzy Lubomirski Marsz. W.K., uwożąc klejnoty koronne, a na początku stycznia 1656 r., przybył Jan Kazi-

(1) Wyraz ten pochodzący z narzecza ruskiego glaza, oczy, oznacza zapewne stróża nocnego, zwłaszcza iż stróża dziennego zowią lustratorowie: stróż denny. — Trybarz, czyli woźnica, od treiben, gnać, pędzić. T. L.

mierz wracający ze Szląska, dokąd przed nieprzyjacielem uchodzić musiał. Przy oznakach żywej radości odprowadzono króla do Dukli. Uchwała sejmu 1658 r. policzyła zamek tutejszy w rędzie sześciu twierdz, które nakładem Rplitój utrzymywane i zaopatrywane być mają; powiększono załogę do 120 ludzi, porównywając ją co do żołdu z kamieniecką. Zaleca też uchwała, aby zawsze dostateczna znajdowała się ilość potrzeb wojennych — „komendant zaś polski osiadły, umiejętny y w dziele *praesidii* ćwiczony, przysięgły szlachcie powinien bydz, dobrych y doświadczonych mając officyerów, którzyby lud *in praesidio* zostaiący ćwiczili y ćwiczonych w słusznym prowiancie y dobrze odzianych *in disciplina militari* trzymali.“ Lustr. 1664 r. opisawszy wewnątrz zamku i budynków gospodarskich z drobiazgowemi szczegółami, wyrażają: „Strzelba na wielkiej bascie: działa smók, koczur, duda, firkaczow 2; organkow dwoie, na ktore wyrobiono hakownic 7. Przy nowych pokojach na ganku, organka 1, hakownic 3, kagancow zelaznych 7. Na nowey bascie: działa zelazne sześćio funtowe 2, spizowe falkamery 2, organek 4, na ktorych hakownic 13, kagancow zelaznych 6. Na bascie nad bromą: działo funtowe, działko faierkas, organki 1, na nie wyrobiono hakownic 3. Hakownic wszytkich 173, muszkietow nowych y starych 47.“ — Miasto mil 12 od Krakowa odległe, utrzymuje się z targów i jarmarków. Na wyniosłej górze stojący zamek, jeszcze około 1790 r. będąc w części mieszkalnym, dochował następujące pamiątki: minawszy bramę, jest na czerwonym marmurze napis: *Illus. ac Magn. Ds. Sebast. Lubomirski Comes in Wisnicz, Bigd. Sand. Scep. Dob. Capit. renov.*

fecit. anno 16.. U góry Szreniawa z godłem: *Virtute dulce*. Nad drugą bramą, tarcza herbowa z mitrą, reszta pozacierana. Daléj marmur z napisem: *Arcem hanc Lublo, propugnaculum Regni Poloniae, igne absumptum A. D. MDLV mandato Ssmi Sigismundi Augusti Regis Pol., Mscus Joannes Bonar Castel. Bieccensis, loci hujus Praefectus restauravit.... etiam A. MDCHIL Illmus Stan. Lubomirski Sac. Rom. Im. Princeps, Comes in Wisnicz Palatinus Gnalis Crac. Sceps. Dobcin. Zator. Niepolom. Gubernator..... nitidiorem et commodiorem..... ensis suis reduxit*. W murze osadzony marmur ma napis: *Vladislao IV regnante Illmus Dnus Stan. Comes in Wisnicz Lubomirski Palatinus et Gnlis Crac. Niepol. Scepus. Dobcic. Zator. Białocerk. Gubernator, ut arcis securitati suae successorumq. commoditati consuleret, murum hunc, portam cum edificio a fundamentis erexit A. MDCXXXII*. W zwaliskach na trzecim tarasie, głaz marmurowy z pięknej rzeźby orłem, mającym cyfrę S. A. na piersiach, u spodu zaś: *Arcem hanc Libla vetus regni Pol. propugnaculum, incendio consumptum, nova structura hisce molibus propugnaculis uti cernis hospes, aucta augustiore Sig. Augusto II Rege Pol. mandante, Joannes Bonar Cast. Bieccensis Praefectus restauravit MDLV*. Nad drzwiami kaplicy dobrze zachowanój: *Armorum Principi Michaelo Archangelo, loci hujus titulari et Patrono. Illmus Dns. Stan. Lubomirski, Sac. Rom. Imp. Princeps, Comes in Wisnicz, Palatinus, Sceps. Dobcen. Niepol. Zator. Białocerk. Gubernator, Dicat, Dedicat, Consecrat, A. D. MDCHIL*.

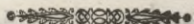
Na szczycie góry, zwaliska i szczątki wieży, najdawniej-
szemi są częściami zamku. (1)

Podoliniec (*Podolinum*, po niem. *Pudlein*) na le-
wym brzegu Popradu. Bolesław V Wstydlivy przywi-
lejem 1244 r., poz wolił Henrykowi, wójtowi wsi *Podol*,
w nagrodę czynów jego przeciw Tatarom, założyć mia-
sto na prawie niem.; nadaje mu i jego potomkom: młyn,
browar i połów ryb w rozległości mili. (2) Przyczyniła
dobrodziejstw wójtowi król. Kunegunda 1288 r., a Wa-
cław król czeski, ks. krak. i sandom., obdarzył go 1292 r.
dochodem z jatek, szlachtuza, łaźni i z młynów w prze-
strzeni pół mili będących. Kazimierz Jagiel. ustanowił
1455 r. skład wszelkich towarów skądkolwiek przywo-
żonych, polecając Starostom Spiskim mieć baczość na
kupców i furmanów, aby nie mijali miasta. Lustracya
1564 r. mówi: „w thim mieszczie y zamku, prcz wielkie
zapowiethrzenie revisorowie biez nie mogli, alye na spra-
we P. Waczlawu Gnoyenskigo Podstharoszczego y pa-
thrzącz na inventharz po nieboszcziku Bonerze Caszt.
Bieczkim *de an.* 1562, dochodi thego miastha popysali.“
Podług tejże lustracyi, znajdowali się w zamku urzę-
dnicy i czeladź: Podstarosta, Burgrabia, Pisarz, pus-
karz, klucznik, kucharz, piekarz, piwowar, trębacz, gla-
znych nocnych 2, drabów 30. Lustratorowie zaś 1569 r.
podają: „dawali sprawe Richtarz z Burgrafamy pod

(1) *Dziennik podróży Dra Soczyńskiego, ob. pis. peryod. Ko-*
lumb N 27.

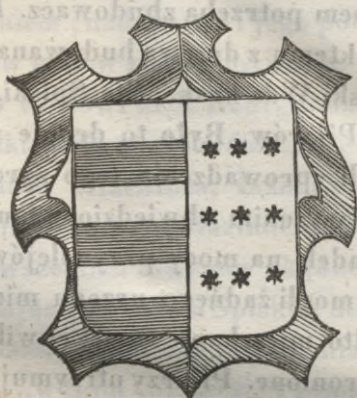
(2) *Lokacya ta jest dowodem, iż część Spiżu po rzeke Poprad,*
gdzie miasta: Podoliniec, Gniazda i zamek Lubowla, należała
zawsze do Polski; jakoż, nie mógłby zakładać Bolesław miasta na
cudzej ziemi. T. L.

przysięgamy isz placą na kaszdy rok czynszu myeszczanye na Swyąthky *flor.* 63, gr. 2, a na s. Marczyn takze *flor.* 63, gr. 2. W zamku wszythkye drzewyane pokoye byl wyatr polamaly muru czeszcz. The sthrone obalyoną dal P. Starostha wymurowacz. Druga strona stoy nienaruszona z drzewyanym zlym budowanym, ktorąby tesz thymze spossobem potrzeba zbudowacz. Brama w zye-my wlyaszla y ktemu z drzewa budowana y zgnyla.“— Stan. Lubomirski Wda krak., Sta Spiski, funduje i uposaża 1642 r. Pijarów. Było to drugie z rzędu kolegium, od chwili sprowadzenia tego zgromadzenia do kraju.—Miasto wysokim obwiedzione murem, znaczny prowadziło handel; na mocy przywilejów, dyssydenci nietylko że nie mogli żadnego urzędu miejskiego sprawować, ale nadto mieszkanie nawet chwilowe, było im najostrzej wzbronione. Pijarzy utrzymują szkoły i nowicyat, dostarczający Polsce i Węgrom uzdatnionych nauczycieli. Za miastem stoi opustoszały zamek.

II.

WOJEWÓDZTWO SANDOMIERSKIE.

Umierając Bolesław III Krzywousty 1139 r., podzielił państwo między czterech synów, z tych Henryk otrzymawszy ziemię sandom. wraz z lubelską, mianować się począł księciem sandomirskim. Zabity na wojnie z Prusakami 1167 r., nie zostawił potomstwa, a dzielnicę jego odziedziczył brat Kazimierz Sprawiedliwy. Przez poddanie się mu ziemi krakowskiej 1178 r., osiągnął najwyższą zwierzchność w kraju, używając tytułu księcia krak. i sandom., który służył i jego następcom, aż do d. 20 stycznia 1319 r., t. j. do pamiętnej epoki, kiedy Władysław Łokietek uwieńczył skronie koroną królewską.

Nader wielka była pierwotnie rozległość Województwa, gdyż obejmowało i ziemię lubelską, która dopie-

ro około 1471 r. odłączona, tworzyć poczęła osobne Wtwo. Sandomierskie obfituje w zboże, mianowicie w sławną pszenicę; ma kilkomilowe puszcze, kredę, marmury i różne kruszce, najwięcej zaś żelaza. Do 1772 r. zawierało powiaty: Sandomirski, Wiślicki (odbywa sądy grodzkie w Nowemmieście Korczynie), Pilzneński, Radomski, Opoczyński, Chęciński i ziemię Stężycką, która z porządku zajmuje miejsce przed dwoma ostatnimi powiatami. Sejmikując w Opatowie, obierało 7 posłów, 2 deputatów na Trybunał i kommissarzą do Radomia. Ziemstwa: 1e Sandomirskie gdzie sądzą się powiaty: Sandom., Wiślicki i Pilzneński. 2e Radomski, dla pow. Radomskiego, Opoczyńskiego i Chęcińskiego. 3e Stężyckie. Co się tyczy popisu, czyli zbrojnego okazowania rycerstwa, stanowi konst. 1631 r. „Iż wiele iest, ktorzy okazowanie ladaiaiko (nie respektuiąc na prawo, ktore *in armis*, tak iako *pro expeditione bellica*, ono mieć chce) odprawować zwykli: tedy aby się na potym w dobrym porządku odprawować mogło, okazowanie po powiatach naznaczamy tak, aby każdy osobnym poczem swoim porządnie, *modo militari*, wpowiecie swym przed własnym kasztel. okazować się był powinien, pod winami o niestawienie się w prawie opisanemi. Czwartego iednak roku, dla oświadczenia spolney zgody y gotowości, pod Pokrzywnicą wszystkie pow. Wtwa zieżdzać się będą powinni.“—Sejmiki Prowincjonalne, czyli zjazdy Generalne (*Conventus generales*), Generałami zwane, odbywają się w Korczynie, gdzie zjechawszy się wybrani posłowie Małopolscy z Województw: krakowskiego, sandomirskiego, podolskiego, wołyńskiego i lubelskiego wraz z senatorami,

na 3 tygodnie przed sejmem, spisane na sejmikach współobywateli żądania roztrząsają, porównywają i w jedną łączą instrukcyą. — Oprócz kaszt. większego Sandom., kaszt. mniejsi są: Wiślicki, Radomski, Zawichostski, Żarnowski, Małogoski, Połaniecki; z urzędników zaś ziemskich, jeden tylko Podkomorzy sandom., jest na całe Wtwo.

Herb wyobraża tarczę na dwoje przedzieloną; z lewej strony w błękitnem polu 9 gwiazd po 3 w rzędzie, z prawej zaś trzy czerwone pasy w białem polu.

Granice: Ziemia Stężycka leżąc za Wisłą, ma na północ Wtwo Lubelskie i Mazow., po lewej zaś stronie Wisły oddzielone jest Wtwo Sandom. Radomką i uchodzącą do niej Łukawką od Wtwa Mazow., a Pilicą od Rawskiego i Łęczyckiego; na zachód przypierają Wtwa: Sieradzkie, oddzielone Pilicą po za Koniecpol i Krakowskie; toż Wtwo wraz z Ruskiem opasują na południe; Wisła z uchodzącym do niej Wieprzem (począwszy od Kocka), przedziela na wschód od Wtwa Lubelskiego. — Po 1772 r. zmieniły się granice, gdyż odpadł do Austrii pow. Pilzneński, jakoteż część pow. Sandomirskiego i Wiślickiego.

***Sandomierz, Sandomiria**, nad Wisłą. ⁽¹⁾ O początku miasta, równie jak o źródłosłowie jego nazwiska, same tylko tworzyć można domysły. Wywód wszakże nazwy od tego: że *San* do Wisły *domierza*, nie może się w badaniach histor. utrzymać. Obie rzeki zmieniały nie raz swe łożyska, a chociaż są dowody, że przed 4 wiekami łączyły się pod samem miastem, gdzież znajdziem

(1) Gwiazdka oznaczać będzie stolicę powiatu; wymienione zaś pod każdą stolicą miejsca, leżą w jej powiecie.

przekonanie, iż bieg ich był taki sam przed drugimi 4 wiekami? Świeższe badania, od osady Słowiańskiego ludu, wywodzą nazwę miejsca tego, które pierwotnie zwało się *Sudomir*.⁽¹⁾ W pasmie klęsk narodu, nieraz i niemało poniósł zniszczenia Sandomierz. Popalił jego przedmieścia 1204 r. Roman ks. Halicki. Tenże Roman,

zabity 1205 r. pod Zawichostem, wspaniale był pochowany w Sandomierzu, skąd ciało jego za tysiąc grzywien srebra i wydanie jeńców wykupione. Tatarzy 1241 r. lud wyciąwszy, miasto w popiół obrócili. Za ledwie z gruzów dobywać się zaczęło, gdy powtórnie ukazali

(1) Zygmunt i Zyg. August w przywilejach 1509 i 1560 r. mówią: «miasto Wołodimier (na Wołyniu) maiet używati prawa Mailborskocho i wsiech swobod iak innynie korolewskiia miasta: Lublin, Hrubieszow i Sudomir.» Nazwisko Sandomierza, utworzyło się z czasem z łacińskiej nazwy Sandomiria, w dawnych bowiem pismach wyrażano: Sedomirz, Sendomirz. Takim sposobem Sędziwoja, Łęczyce i t. p. z łacińszczone na Sandiwoius, Lancicia. W nazwie Sedomirz, nie wchodzi wyraz San, ale raczej sędzia, jak w nazwisku wsi Sędzimirowice w Sieradzkim; podobnegoż brzmienia są miejsca w Czechach i Morawii, złożone z Sud (sąd) i Mir (pokój)—Ob. Cwiczenia naukowe 1818 r., s. 57.

się Tatarzy 1260 r., lecz widząc trudność w zdobyciu zamku, posłali do Ssty Piotra Krempy, aby się poddał, obiecując całość oblężonym. Dla zawarcia układu, stała w ich obozie dowódca załogi i śmierć ponosi; poczem wpada nieprzyjacieli do miasta d. 2 lutego, zdobywa zamek, najsroższych dopuszczając się morderstw. Mnóstwo poległo niewinnych ofiar, a między innemi 49 zakonników. Dominika, modlących się w świątyni, krwi zaś tyle miało być rozlanej w mieście, że potokiem płynęła. Ciała pobitych pogrzebano na cmentarzu koś. P. Maryi, a Bonifacy VIII pamiątkę ich zgonu rocznym uczcił obchodem, jaki bywa w Rzymie w koś. *S. Mariae ad Martires*, tenże sam dzień 2 czerwca na odpust przeznaczając. Doznana klęska stała się powodem, iż miasto z miejsca gdzie wznoszą się dotąd koś. ś. Pawła i Jakóba, na warowniejsze przeniesiono wzgórza. Leszek Czarny przywilejem 1286 r. mianując Witkona dziedzicznym wójtem, upoważnia go, aby miasto na prawie niem. inaczéj magdeb. zwanem, na nowo osiedlił; przyczynia 200 łanów frankońskich do uprawy, z których tenże Witko wieczyście posiadać będzie 6ty łan, dom i ogród wolny od wszelkiej opłaty. Po upływie lat wolności, mieszczanie od ról uprawnnych płacić mają po 8 skojców, wójt zaś pobierać będzie dochód z każdego 6go łanu, domu, ogrodu, jakoteż ze wszystkich jatek rzeźniczych, piekarskich i sukienniczych, z łaźni i szlachtuzu (*Kutloff*). Przeznacza mu oraz 6ty denar z zysku na złocie, srebrze, miedzi, ołowiu, cynie, jeśliby te lub inne kruszce w okręgu milowym kiedy odkrytemi zostały; nadaje mu 8 łanów wolnych od czynszu i 3ci denar od spraw odsądzonych. Na każdą zaś wyprawę wojenną, w której

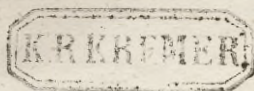
panujący osobiście znajdować się będzie, obowiązany jest Wójt stawić się ze 4 balistami (*balistariis*). Co się tyczy miasta: nadaje 22 łan. na pastwiska, bez żadnej opłaty czynszowej, wolny wrąb w lasach książęcych, użytek z Wisły wzdłuż mili, na której samemu wójtowi dozwala 4 postawić młyny, a mieszczanom most zbudować z poborem myta. Ustanawia skład towarów, jarmark 14 dniowy na Wniebowz. N. P.; oprócz 3 karczm, jednej biskupiej, a 2 do koś. P. Maryi należących, które od dawna istnieją, nikt nie ma się ważyć innych stawiać w okręgu milowym. Do wielkich sądów (*magnum iudicium*) wyraża książę, 3 razy do roku przeznaczać będziemy obywatela, który wraz z wójtem takowym przewodniczyć będzie. Chcemy, aby miasto miało mennicę do wybijania zwyczajnych denarów, które w całej ziemi sandom. przez kupujących i sprzedających bezspornie używane być mają. ⁽¹⁾—R. 1287 po raz trzeci zjawili się Tatarzy, lecz od załogi i mieszczan odparci zostali. Po zgonie Leszka Czarnego, zebrawszy się tu 1289 r. Małopolanie, obrali sobie za pana Bolesława ks. Maz. na Płocku.—Tobiasz bis. Praski, wysłany 1291 r. przez Wacława króla Czeskiego na opanowanie Małopolski, gdy Sandomierza chce dostać, zgromił go tak potężnie Łokietek ks. Sieradzki, że ledwo z niedobitkami ująć zdołał. — Monarchowie nasi zniewalani szczęśliwem, sprzyjającem handlowi położeniem miasta i wiernością

(1) *Lesthco etc. Statuimus quod moneta communis denariorum in civitate habeatur, et per totum dominium Sandomiriense a vendentibus et ementibus res qualescunque irrecusabiliter accipiantur.* (Ks. Metr. 93, s. 318). Wyrażona tu pieczęć owalna, wyciśnięta jest na odwrotniej stronie pieczęci Leszka, przy przywileju erekcyi miasta. Druga zaś większa pieczęć, wzięta z dokumentu 1343 r.

mieszkańców, szczerze ich obdarzali swobodami; znaczniejsze porządkiem lat wykazane zostaną; częsty zaś pobyt królewski, przyczynił się do wzrostu miasta, które w przywilejach z Krakowem, Poznaniem i Lwowem porównane, a mieszczenie dostąpili zaszczytu, należenia za pośrednictwem swych delegowanych do wyboru królów.—R. 1332 kupcy tutejsi, udający się do Węgier i wracający, otrzymali uwolnienie od opłaty cła; dobrodziejstwo takowe przyznane im zostało i w całym państwie 1343 r. Kazimierz W. zamek wzmocnił, a opasawszy miasto przekopem, murem i basztami, ustanowił 1366 r. skład soli i śledzi, przeznaczając dochód na potrzeby miasta. R. 1410 uwolnił Jagiełło na zawsze mieszczan od dostarczania podwód, a 1428 r. zjechał na odebranie hołdu od Ziemowita, Kazimierza i Bolesława książąt Maz., zrodzonych z swęj siostry Alexandry. W koronie i szaty król. przybrany, zasiadł na wzniesionym pod wieżą zamkową tronie; wykonawszy książęta z lennikami swymi przysięgę wierności, obyczajem owych wieków łamali własne chorągwie, rzucając je o ziemię.—W czasie obrad 1433 r., świetne przybyło poselstwo od soboru Bazylejskiego; doniosłszy o pracach ojców kościoła, upraszało króla: „aby sie z Krzyżaki prawem a nie lewem obchodził, y na concilium swe krzywdy y doległości wszytkie ktoreby miał włożył. Król kazał powiedzieć posłom, iż ieśli Prusacy dosyć uczynią za szkody ktore poczynili, nie będzie od tego aby z nimi w pokoju nie miał sie zachować.“ (1)—R. 1491 zapadł wyrok królewski: aby szlachta i duchowni po-

(1) *Bielski.*

siadający grunta miejskie, wszelkie podatki do magistratu płacili, a 1497 r. pozwolono miastu wykupić wójtostwo z rąk wójta, co też ponowione zostało 1505 r. z nakazem: aby nikt przeszkadzać, ani kupować wójtostwa nie ważył się. Gdy właściciel obstając przy swych nadaniach, wzbraniał się wyzuć z władzy i znacznych dochodów, ostatecznie poleca mu Zygmunt 1510 r. sprzedaż wójtostwa na rzecz miasta. Co wnet przyszło do skutku, a 1511 r. zaprzysięgło w grodzie 6 rajców i tyluż świadków na dziedzictwo wójtostwa; ze strony zaś król. wiecznemilczenie wójtowi nakazane i dziedzictwo miastu przyznane. R. 1533 otrzymał Sandomierz przywilej pobierania opłaty po 3 den. od wołów pędzonych tędy lub przez Robczyce, a 1559 r. pobór czynszu: z wagi, postrzygalni i od palących gorzałkę. Podług ilustracyi Szendomyerza 1564 r., było żydów 12, płacili grzyw. 15; od każdego sta wołów dawano paśnego: funt pieprzu i łót szafranu; ogólny dochód z miasta i ze 3 młynów wynosił: grzyw. 473, gr. 6, den. 9. *Familia arcis*: Podstarości, Burgrabia, Pisarz grodzki, Podpisarz (*Podpysek*), Pisarz zamkowy, klucznik, kucharz, piekarz, miernik, piwowar, wrotny, winiarz, chmielnik, rurmistrz, powroźnik, leśny. — Zyg. August postanowił 1569 r. aby się nikt od urzędu miejskiego nie wymawiał, pod karą stu czer. zł.; na urzędy zaś do magistratu, sami mieszczanie obierać mają. — Wyznawcy Lutra, Kalwina i Bracia Czescy, odprawili 1570 r. synod powszechny, znany pod nazwiskiem *Consensus Sandomiriensis*, gdzie zawarli między sobą jedność, zgodę i pomoc wzajemną, zobowiązując się unikać wszelkich sporów religijnych. — Henryk Waleyzus potwierdzając d. 12

kwiet. 1574 r. prawa miejskie, mówi na wstępie: powzięliśmy wiadomość, że mieszczanie Sandom. przy elekcji naszej okazali się przychylnymi (*propensos in nos fuisse, voto, suffragio atque calculo*), strony naszej chwycili się i wraz z innemi stanami jednomyślnie na nas głosowali.—Tegoż brzmienia są i wyrazy Batorego 1576 r., który przywilejem 1585 r. pozwolił robić kanały na prowadzenie wody do miasta. Do dwóch jarmarków, przydany został 1588 r. dwu niedzielny na nawrócenie ś. Pawła. Lustratorowie 1602 r. wyrażają: „dają mieszczanie na ś. Marcin pierscienia *marcas* 4, które oddają kanonikowi Sandom., wedle *decrethi* króla Augusta 1555, w którym ie cziny wolnemi *ab ea contributione fisco regio pendente*. Brały mieszczanie w iarmark *pro festo Ntis Mariae*, od beczki miodu gr. 2 y od kramarskich wozów miasthu nieprzyległych gnoiewego *per gr. 1*. Na ten czas ten *prowenth* zagynał. Wszistek pożytek składu solnego y sliedziowego mieszczanie biorą *pro melioratione et commodo civitatis*. Biorą czynsz od szynkowania piwa przemysk. *pro reparatione et munitione civitatis ad beneplacitum* wedle przywileju 1543. Rurę przy mieszczcie zostaje, bo rurę mieszczanie z gruntu kosztem y nakładem swym przywiedły, a przedtim zamek rury insze prowadził, które zdawna spustoszały. Złaznie takoz pożytek biorą. Brzezne wybierają *a singulis bobus per 3 den.*, mostowe wedle przywileju *Alexandri regis* 1502, *cum conditione* zeby drogi naprawowali. Było przedtim domów żydowskich 8, po iednim gospodarzu, płacili na zamek fl. 20. Themiczaszy przybyło dom. 6, uczyni czynszu ze wszistkich fl. 35. Targowe we wtorek do zamku wybierają, uczyni

do roku fl. 30. Łopatki ktorych się na ten czas nie wie-
 lie od kiiakow ⁽¹⁾ dostaie, obracaią się na potrzebę zam-
 kowe i czeliadzy y spithalną. Kiedy woły pędzą z Russi
 y z Wołoch, płaczą kupczy od sztha wołow na zamek
 pasnego *per fl.* 1. Uczinicz tho moze fl. 50.“— Opis zam-
 ku lubo szczegółowy pod względem kownat, piwnic
 i t. p., nie zawiera nic ważnego co do kształtu i obwa-
 rowań; wymienieni są urzędnicy: Podstarości pobiera-
 jący płacy zł. 350, burgrabia 300, pisarz i sędzia grodz-
 cy po zł. 200, pisarz prowentowy 100, a nadto każdy
 dostaje sukno i futra.— W czasie pamiętnego rokoszu,
 pisał Zygmunt III list z pod Przytyka 3 lipca 1607 r.,
 wzywając miasto o pożyczanie ze swego cekauzu: dział,
 kul i prochów; zdaje się, iż w skutek doznanej uczyn-
 ności, nastąpiło uwolnienie Sandomierza na zawsze od
 stanowisk, przechodów i danin żołnierskich. Opano-
 wawszy Szwedzi 1655 r. miasto, sprowadzili wszystkie
 działa z wziętych zamków polskich. Rycina przy dziele
 Pufendorfa, dokładne daje wyobrażenie miasta, obszer-
 ności zamku i obwarowań. Gdy Stef. Czarniecki kaszt.
 Kijowski, mocno nacierać począł 1656 r., obozujący
 Karol Gustaw z drugiej strony Wisły, tajemnie wydał
 rozkazy dowódcy twierdzy, a podesławszy nocną porą
 statki, całą przewiózł załogę. Oblegający z brzaskiem
 jutrzeńki 3 kwietnia, ujrzeli otwarte bramy i ucieczkę
 nieprzyjaciół. Uradowani rzucili się do zamku; w tém
 zajął się podłożony ogień w prochach i znaczna część

(1) Kijaki są włościanie z części Wtwa krak. Podgorzem zwaney;
 trudnią się zwykłe rzezią, nazwisko zaś otrzymali od noszenia na
 targi: kielbas, polciów słoniny i t. p. na kiju.

gmachu, w powietrze wysadzoną została. Do 2000 ludzi postradało życie i wiele spłonęło domów, utrata zaś archiwum i akt sądowych, pogrążyła obywateli w kłótniach prawnych i niepewności majątków. Korzystając z zamieszek w kraju, uzuchwalać się poczęli włościanie, lecz zapadły wyrok 1670 r. przyznał miastu dziedzictwo dawno nabytych wsiów: Radoszki, Wysiadłów i Ocinek; poddanym posłuszeństwo nakazane, za bunt i niesłuszne zarzuty, kary naznaczone. Jan III ustanowił 1680 r. trzy tak zwane porządki miasta: radziecki, ławniezy i pospółstwa przysięgłego; wybór Prezydenta, Wójta i innych oficyalistów w wigilią ś. Jana Chrz. i t.p. August II ponowił 1697 r., iż opłata od beli, fasy, skrzyń, wańtucha, bałwanu, od beczek soli i wina, kapy ołowiu, do skarbu miejskiego ma wpływać. Gdy Prymas Radziejowski ogłosił 1704 r. bezkrólewie, wezwali Małopolanie w maju Augusta II do Sandomierza, a obrawszy Marszałkiem Stan. Dönhoffa Łowczego L., zobowiązali się statecznie bronić króla, potępili ustawy zjazdu Warszawskiego, stanowiąc: że ktoby w przeciagu 4 tygodni do tutejszj Głnej konfederacyi nie przystąpił, poczytany będzie za nieprzyjaciela, dóbr i godności pozbawiony; uchwalono posp. rusz. i t. p. Korzystając magistrat z obecności Augusta II, otrzymał na monopol tabaki przywilej, w obozie 17 lipca dany. Ciągłe zatargi mieszczan z swemi włościami, ukończyły się na korzyść pierwszych, a wyrok 1748 r. opisał robocizny, oznaczając oraz kary za zuchwalstwa. Na mocy przywilejów, wyjęte od grodzkiej, ziemskiej i trybunalskiej jurysdykcyi miasto, zanosi appellacyą od sądów miejskich do zadwornych król. Ucierpiało wiele podczas konfede-

racyi barskiej, dobywany zaś zamek, znacznemu uległ zniszczeniu. Od 1772 r. przerwany związek z krajem za Wisłą leżącym, powiększył niedolę Sandomierza; znikł zupełnie przemysł i handel, przechodząc w ręce żydów. Zakazano im wprawdzie postanowieniem król. 1774 r. wolności, których z krzywdą miasta używali, lecz przywieść tego do skutku nie zdołano. Około tegoż czasu, policzony został Sandomierz do rzędu mniejszych miast; pomny na dawne swe prawa, przywileje i znaczenie, upominać się począł o wyrządzoną sobie krzywdę; jakoż zapadła 1777 r. odpowiedź Rady Nieust. w tej treści: lubo miasto zaszczycone prerogatywami, w mniejszej jednak podane klassie, podlegać ma licytacji; zostawia się mu wolność starania się o porównanie z głównymi miastami. R. 1779 ogłoszony wyrok kommissarski, nakazał poddanym wsiów miejskich posłuszeństwo, wynagrodzenie za nieodrabianie przez lat 12 pańszczyzny i kary wskazał. R. 1781 poleciła Rada Nieust. miastu, uiścić zapłatę geometrze za pomiar gruntów i za ułożenie mappy. Lustracya 1789 r. obszernie i ze wzorową dokładnością uskuteczniła swą czynność, wyjątki z niej są następujące: ⁽¹⁾ „Sstwa *cum jurisdictione castrensi* jest Possessore Józ. hr. Ossoliński Ssta Drohic-ki od 1774 r. Do Sstwa należą: 1° wieś Mąkoszyn, czyni intraty zł. 1483, gr. 18; 2° Samborzec z Życią i Żukowem, zł. 4902, gr. 9, szel. 1½; 3° Stodoły zł. 10951, gr. 2. Summa czystej intraty z Sstwa: (z dochodem z miasta i t. d.) zł. 30705, gr. 18, sz. 1½, z czego dwie kwarty (połowa)

(1) Podpisał ją przy wyciśnięciu pieczęci: »Gabryel Popiel Woj-
ski Wyższy Sandom., Vice-Starosta Sandom., lustracyi Prezes.«

na podatek do skarbu. *Miasto*: na zachód, począwszy od zamku, przez osuwanie się góry, na kilkaset łokci mur ze szczętem wywalony, w ulicy Żydowskiej częścią zrujnowany, częścią wywalony. Od bramy Krakowskiej, po za kanonic i collegium po-Jezuickie na kilkaset sążni, kawałka muru nie masz; w reszcie stojący, gdzie niegdzie nadrysowany. Bramy: Opatowska dość dobra, Zawichostka nieprzejezdna, w murach zła; Krakowska dużo nadrujnowana. Fortek 2, jedna przy bramie Opatow. na baterią ku Reformatom prowadząca; pod nią wchód do prochowni, w głębi ziemi wymurowanej; druga przy końcu ulicy Żydowskiej do koś. ś. Jakóba prowadząca. Bramy zamknięcia nie mają; bruku nie masz prócz kawałka i to złego w ulicy Kollegiackiej. Wąwoz ku bramie Krak. ciasny, drugi gnojem zawalony; drogi na około miasta zupełnie złe. Zdezelowanych murów niemożności reparowania dało miasto przyczynę, odjętego, a na to umyślnie nadanego funduszu sztukowego (od przechodzących wołów), mostowego w Ropczycach i innych.—*Zamek* blisko bramy krak., fundowany (raczej odnowiony) od Zygmunta 1520 r. jak wyryty na drzwiach corpusu zaświadcza napis. Most długi od kollegiaty z poręczami, dobry. Wszedłszy w zamek po prawej ręce wieża szlachecka z drzewa, spodem wieża w ziemi murowana. Pawilon, w którym była kancelarya, archiwum, spiżarnia, sklepy, a nad tym mieszkanie starościńskie; wszystko zrujnowane i do reparacyi trudne. Naprzeciwko znak tylko muru, że kiedyś był pawilon. Sam *corpus*: w odrzwiach i oknach futryny z czerw. marmuru; kancelarya, sklep na archiwum dobrze wyreperowane; skarbiec na 2 sklepy podzielony,

mury porysowane, od słońc pozaciekane. Baszta nad Wisłą i t. d. Kondygnacya wyższa: galerya długa, w niej 7 okien, mury porysowane (opis sali i pokoi bez pował i podłóg). W rogu baszta nadpsuta. Nad całym gmachem dach zgniły. Przy parkanie rezydencya drewniana stara dla officyalistów grodzkich, i t. d. Reparacya jest trudna, z przyczyny odjętych w kordon cesarski dóbr i lasów do Sstwa należących. Rezydencya na Podzamczu, *Piekło* zwana, i t. d.—Wśród małego rynku stoigotyckiej budowy ratusz z wieżą; przechowuje mnóstwo przywilejów, świadczących o ojcowskiej troskliwości królów. Kollegiata, gmach obszerny i ozdobny, noszący nazwę: *Collegiata insignis*, dziełem jest Bolesława Krzywoustego, który kazawszy rozebrać drewniany koś. ś. Mikołaja, na temże miejscu wspaniałą świątynią pod tyt. P. Maryi około 1121 r. budować zaczął; dokończona zaś została za Kazimierza Sprawied. Opiera się wewnątrz na 8 filarach grubszych u góry, uderzającego kształtu i lekkości. Pomimo spalenia w czasie wojny szwedzkiej 1656 r., i wielu innych przygód, zachować zdołała szacowne rękopisma i różne zabytki. Odwieczny koś. ś. Jakóba, założyła około 1200 r. Adelajda, córka Kazimierza Spraw.; pierwiastkowo, jak się zdaje, dla panien zakonnych przeznaczony, gdyż założycielka przy nim, aż do śmierci mieszkała. Objęli koś. Dominikanie 1226 r., przez Iwona Odrowąża bis. krak. sprowadzeni, którego synowiec ś. Jacek był pierwszym tamże Przeorem. Na filarze po lewej stronie u dołu, tablica kamienna, wyobraża niezgrabnem dłutem wyrobioną w płaskorzeźbie, w wymiarach prawie kolosalnych, postać leżącą kobiety z obciętymi włosami i złożonemi na pier-

siach rękoma. Napis dokoła opiewa: *Hic jacet Domi-
cella Adleais filia ducis Kazimiri fundatrix ilius con-
ventus et obit anno domini millesimo CCXI.* ⁽¹⁾ Inne na-
grobki, znacznie odległych sięgają czasów. Również
starożytne są koś. ś. Pawła erygowany 1220, ś. Ducha
zaś 1222 r. z klasz. kanoników regul. de Saxia czyli *Du-
chaków*; późniejszej fundacyi: ś. Maryi Magdaleny
z klasz. Dominikanów 1454 r., Benedyktynki 1616 r. Je-
zuici około 1600 roku hojnością domu Gostomskich
uposażeni, mieli kollegium, szkoły, księgozbiór i dru-
karnią. Po ich suppressyi, skutkiem pożaru zamieniać
się poczęły obszerne gmachy w zwaliska. Reformaci zbu-
dowali koś. około 1680 r. ze szczątków zamku zawichost-
skiego; drewniany koś. ś. Wojciecha, pod zarządem Man-
syonarzów i ś. Hieronima z drzewa zbudowany. Przed-
mieścia: Krakowskie, Opatowskie, Zawichoskie, Rybi-
twy, Strohcice, Kobierniki, Chwałki, Złotniki. San-
domierz w powabnej i żyznej leży okolicy, o 1½ mili na
północ, uchodzi San do Wisły.

Ossolin, wieś o milę od Klimontowa. Jaśko zwany
Owca, syn Nawoja z Przegini herbu Topor, kaszt. krak.,
założył około 1350 r. to miejsce, które stało się gnia-
zdem znakomitęj i dobrze ojczyźnie zasłużonego domu
Ossolińskich. Sławnęj pamięci Jerzy Podskarbi N. K.,
posługując 1633 r. do Urbana VIII, obdarzony został, ja-
koteż i jego potomkowie dziedzice Ossolina, tytułem

(1) Grobowiec ten wyszedł, odrysował i opisał, jakoteż grun-
towne podał wiadomości historyczne o koś. ś. Jakóba, biegły w sta-
rożytnościach Kaź. Stronczyński, który poczytuje nagrobek Ade-
lajdy, za najdawniejszy pomnik rzeźby pols., jaki się w całości do
naszych czasów przechował. Ob. Bibl. Warsz. T. III, s. 153. T. L.

książęcym. W roku zaś następnym, policzył go Ferdynand II w poczet książąt S. P. R., ze wszystkimi z jego linii następcami, nieprzywiązując do téj godności konieczne dziedzictwo Ossolina. Gdy na sejmie 1638 r. gorzkie czyniono mu wyrzuty, iż używał tytułu księcia, stanęło prawo zakazujące: aby nikt nie wyjednywał, ani przybierał tytułów zagranicznych, oprócz tych, które są przy zjednoczeniu Korony z Litwą przyznane. Za osobliwość poczytać należy, iż w okolicy zupełnie z kamieni ogołoconej, sterczy głębokim parowem otoczona skała, jakoby od przyrodzenia na postawienie zamku przeznaczona. Wspomniony Jerzy, zrzuciwszy dawny budynek, wzniósł około 1636 r. okazały zamek i rozkoszne w guście włoskim urządził ogrody. Majętność ta przez różne przechodząc ręce, weszła napowrót 1755 r. w dom Ossolińskich; z tych Józef Salezy Wda Podlaski, wyjednał u króla 1775 r. przywilej, stanowiący w *miasteczku* Ossolinie jarmarki: w wigilią N.P. Gromnicznój, w wig. Przewodniej niedzieli, zaraz po Ziel. S., na ś. Roch, ś. Jan Kanty i w wig. ś. Mikołaja, targ zaś w poniedziałek. Przy końcu tegoż wieku sporządzony inwentarz księstwa Ossolińskiego (*sic*), opisuje w całości i dobrze utrzymywany zamek, znajdujący się w nim księgozbiór, kaplicę, i t. d. Miejsce to słynie kaplicą Betlejem zwaną, za wsią leżącą; ma ona kształt wyniosłego kopcu, sklepienie bowiem na wierzchu, darniną jest okryte, nad niem wznosi się murowana wieżyczka z dzwonkiem z Loretu sprowadzonym; tuż mieszkanie pustelnika, wszystko zaś niskim murem obwiedzione. Arkada tworząca przysionek kaplicy, ma marmurową tablicę z napisem: *Christoq. Nato D.O.M. Filio O.P.F. Max.*—*Sacellum*

hoc ad normam Bethlemicam Christo Asia, Georgius de Tęczyn S. R. J. Princeps, ac Dux in Ossolin Spm (supremus) R. P. Cancellarius circa 1640 erexit. Joseph Salezius Com. de Tęczyn Podla. Palat. Sandom., Chmielni., Sokolovien. etc. Praefectus, Ord. P. Eques restauravit. Praebendam erexit, elegantiori structura ac varia supellectili auxit ac ornavit 1760. (1)

Goźlice. Lew Daniłowicz ks. Halicki, współ z Litwą i Tatarami, zniszczywszy ziemię lubelską, przeszli Wisłę po lodach 1280 r. „Warsz kaszt. i Piotr Wda krawcowscy, zaśli im drogę u wsi Goźlice, o 2 mile od Sandomierza, d. 3 lutego. Posłużyło szczęście naszym, wybito wielu w pogoni: kronikarze liczbę trupów do 8 tys., a niewolników do dwóch, z 7 zdobytymi chorągwiami kładną.“ (2) — W murowanym koś. paraf., jest z kamienia wykuty grobowiec; leżący naturalnej wielkości rycerz, cały zbroją okryty, trzyma buzdycan w ręku, łańcuch i długa broda spadają mu na piersi. Napis zartarty, pozostał tylko rok MDLXXV i czteropolowa tarcza z herbami: Topor, Rawicz i dwoma innemi.

Klimóntów nad Koprzywianką. Dawna dziedzina Ossolińskich, z których Zbigniew Wda Podlaski, wyjednał u króla przywilej 1611 r., stanowiący w mieście *Klimuntowo* targi: w poniedziałek i piątek, jarmarki zaś: na ś. Wojciech, ś. Bartłomiej i ś. Katarzynę. Po-

(1) Kaplica ta dotąd istnieje w całości, lecz zamek, mimo usilnych prośb rodziny, zburzyć kazał 1806 r. ówczesny dziedzic Ant. hr. Ledóchowski. Przed kilką laty widziałem jeszcze wyniosłą, okrągłą basztę z ułamkiem ściany, most na arkadzie murowanej i bramę wchodową, na której marmurowa tablica z długim, ale znacznie uszkodzonym napisem. T. L.

(2) Naruszewicz.

mny na chwałę Bożą, wystawił koś. z klasz. Dominikanów, gdzie też spoczywa zmarłszy 1623 r. Wizerunek jego naturalnej wielkości, zawieszony przy w. ołtarzu, ma napis: *Illustrissimo DD. Joanni Zbigneo de Tenczin Ossoliński, Palatino Sandom., Capit. Stobnic., Stanislawo. etc. Fratres Ordinis Praedica. Fundatori suo posuerunt 1627.* Wstępując w ślady ojca swego, Jerzy kanc. W.K., zbudował wspaniałą kolegiatę i w znaczne dochody opatrzył probostwo infułackie. Przeżywszy lat 55, zmarł w Warszawie i stosownie do swęj woli, pochowany tu został. Obraz dobrego pędzla świadczy, że wielką duszę pod dorodną krył powłoką, napis zaś opiewa: *Georgius Comes de Tenczin, Dux in Ossolin, S.R.J. Princeps Ossoliński, Supremus Regni Poloniae Cancellarius, Ecclesiae Parochialis Klimontov. Fundator, obiit die IX aug. A.D. MDCL, hic quiescit.* Kościół pod względem architektury i wewnętrznego urządzenia, jeden z najpiękniejszych w kraju, ma 2 wyniosłe wieże i obszerną uwieńczony kopułą; groby tak są rozległe i głęboko zachodzące, iż zdają się tworzyć podziemną świątynią, skutkiem zaś czystego i suchego powietrza, ciała zachowują się w nich bardzo długo bez zepsucia. Miasteczko dość porządnie zabudowane, w powabnej leży dolinie, między dwóma gór pasmami; mieszczanie oprócz rolnictwa, różnemi trudnią się rzemiosłami, a nadto: w znacznej ilości dostarczają do Warszawy krup, jaj i kaszy.

Koprzywnica, niewłaściwie *Pokrzywnica*, nad Koprzywianką. Założenie koś. pod wezwaniem P. Maryi i ś. Floryana z opactwem Cystersów z Gallii sprowadzonych, powszechnie przypisują Kazimierzowi II

Sprawiedliwemu 1185 r., przywilej wszakże niżej przytoczony, kogo innego fundatorem mieni. Nie wyrażono w nim wprawdzie roku fundacyi, być przeto może, iż takowa nastąpiła za rządów Kazimierza i jego zatwierdzenie uzyskała. W czasie srogiego napadu Tatarów 1241 r., szukając okoliczni mieszkańcy bezpieczeństwa życia i majątków w murach klaszt., wymordowani zostali wraz z zakonnikami, a świątynia złupiona. Bolesław V Wstydlivy, przywilejem w Osieku danym 1262 r., bacząc na zupełne spustoszenie klasz. przez Tatarów, potwierdza poprzedników swoich nadania i prawa, a mianowicie: uwalnia poddanych od stróży, poradnego i powozu; powoływani tylko być mogą przed sąd książęcy; skazani na karę 300, 6 lub 15 grzywien, opłacać takową mają opatowi, lecz zastrzega, iż tenże nie ma prawa pobierania opłaty zwanej ślad (*vestigium quod ślad dicitur*). Włościanie wolni są od budowania i naprawy zamków, od wszelkich robocizn, wypraw wojennych i powinności *pogoń* zwanej, wyjawszy gdyby wojsko jakie nieprzyjacielskie do kraju wtargnęło. Pozwala opatowi ludzi wszelkiego stanu i rzemieślników sprowadzać, oprócz żydów; w razie gdyby panujący przybył do dóbr klaszt., mieszkańcy nie będą obowiązani dawać daniny zwanej *vacca* (krowa), ani ponosić jakiegobądź wydatku. A ponieważ klasz. leży pośród lasów naszych, pozwalamy mu wrębu na użytek i budowę, jakoteż paść bydło w borach. Tenże Bolesław ponawiając 1277 r. uposażenia zakonu, wymienia majątności: Koprzywnicę z przyległościami *Bąssycze*, obie *Groniczicze*, *Czyssicza*, *Krczyn*, *Lubzina*, *Dobrzechów*, *Lublia*, *Wietrzn*o z przyległościami *Ląq*, *Pieliaszów*, *Zdanów*, które nadał

Mikołaj fundator opactwa (*quas in prima fundatione contulit Comes Nicolaus fundator ejusdem Abbatiae*);⁽¹⁾ *Niekiesiałkę* darowaną przez Wincentego (Kadłubka) bis. krak., jakoteż *Krobelicze*, *Karwów*, *Podleszany*, *Okonyn*, *Zawadę*, *Grodzisko*, *Wysoką*, *Golczowę*, *Zielonczyną* *Wolę*, miasto *Fristak*, połowę *Zaszcz* i *Lubna*, *Kopytówą*, *Obrwinową*, *Sbojską*; tudzież *Niżną Łąkę*, *Machnowkę* i *Oczicze* nadane przez Pakosława; także *Dobruczicze*, *Nagnojów*, *Szewcze*, kupione przez zakonników za 40 grzyw. srebra od Mikołaja syna Kolima; potwierdza nakoniec darowizny wsiów, które uczynił *Comes Paulus de Samborzec*. Uwalnia mieszkańców wymienionych włości: *a poradlne et aliis laboribus, nec uon a stroza, naranis, powoz. a solutione vaccae, ovis et pervae, a caniductoribus et pistoribus, et ab omni conductu, praeterquam militaris, et ab omni jugo tributario servitutis quocunque vocabulo*. Nie mają być pociągani do budowania i naprawy zamków, ani do wypraw wojennych, tylko w razie wkroczenia nieprzyjaciela do kraju. Stanowi przepisy dotyczące się sądownictwa, potwierdza klasz. nadaną przez ojca swego nieckę soli *in Magnum sal*, uwalnia mieszczan od opłaty celnej, wszystkie zaś włości od opola: *universas villas fratrum ab opole, id est vicinia aliarum villarum eisdem conterminalium vollumus esse absolutos*.—Kazimierz W. podczas bytności swojej w Koprzywnicy 1360 r., zatwierdza miastu i wsiom funduszowym, nadane przez ojca swego

(1) Napis na marmurowej tablicy w koś. opiewa: iż fundowany jest 1185 r., po zgorzeniu zaś odnowił Mikołaj Bogoria, uposażył i niejako za fundatora jest uważany. T. L.

prawoniem. Tenże monarcha po odniesionym szwanku na łowach około Przedborza 1370 r., wypoczywając w tutejszym klasz. przez dni ośm, ślubował: że skoro przyjdzie do zdrowia, podźwignie katedrę płocką i uposaży. W sierpniu 1606 r. stanęło na błoniach ku Sandomierzowi do stu tysięcy szlachty, którą zwabił Mik. Zebrzydowski Wda krak., głowa rokoszu, pod pozorem objawienia ważnych tajemnic. W utworzonym kole, znajdowało się 16 senatorów, a Janusz Radziwiłł Podczaszy L., obrany został Marszałkiem. Zygmunt III obecny w Wiślicy, w nadziei ugłaskania umysłów, dwukrotnie wysyłał poselstwa, łagodne podając do ugody środki, które nie przyjęli rokoszanie. Pociągłych między sobą swarach i porywaniu się do oręża, znużona szlachta rozjeżdżać się poczęła.—Na mocy przywilejów, sami chrześcianie zamieszkują z drzewa zabudowane miasteczko; znaczna jest liczba szewców, tkaczy i kuśnierzów, jarmarki zaś na bydło i konie, licznie są uczęszczane. Opodal stojący koś. Cystersów, ozdobiony jest starożytnymi grobowcami i pięknymi obrazami, niektóre pochodzą z daru rodziny Ossolińskich; dość zamożny księgozbiór klasz., posiada rzadkie dzieła i nieco rękopisów.

Osiek blisko Wisły. Miejsce to leżąc na drodze z Krakowa do Sandomierza, zaszczytane bywało częstym pobytom Bolesława V i Leszka Czarnego, jak świadczą ich przywileje różnym miastom stąd datowane. Kazimierz W. przebudowawszy zamek, a raczej dworzec tutejszy, nieraz w nim przebywał i po raz ostatni gościł 1370 r., wracając z nieszczęśliwych łowów z pod Przedborza. Tu, mówi Bielski: „pił miód, któ-

rego mu Maciey doktor dozwolił pić, i przetosz sie iesz-
 cze gorzey poczał mieć: potym do Korczyna choro ie-
 chał.“—R. 1430 nadając Jagiełło miastu prawo niem.,
 ustanawia targ we środę, jakoteż jarmarki na ś. Piotra
 w okowach i na ś. Gal po 3 dni trwać mające. Włady-
 sław Jagiel. w przywileju 1440 r. wyraża: ponieważ o-
 kazało się z zeznań, iż obywatele *Osszieka* nigdy nie o-
 płacali targowego w Opatowie, ani mostowego w Po-
 łańcu, stanowimy przeto, aby tamże nie wymagano od
 nich takowych opłat. A nadto: pragnąc podzwignąć zu-
 bożałych mieszkańców, pozwalamy im kupować sól
 w Bochni i sprzedawać ją u siebie. Jan Olbracht pozwa-
 la 1497 r. wystawić łąźnią, przeznaczając z niej dochód na
 użytek miasta, pod obowiązkiem opłacania do skarbu
 król. po 3 wiardunki rocznie. Zygmunt I mając wzgląd
 na świeżo spalone miasto, uwalnia je 1518 r. od wszel-
 kich danin i poborów na lat 8, wyjąwszy od nowego cła
 i czopowego. Miasteczko to, do stołowych dóbr król.
 należące, w najpomyślniejszych czasach pozbawione
 było przemysłu; lustr. bowiem 1564 r. wzmiankując
 tylko o 8 rzeźnikach, zamilcza o rzemieślnikach. Między
 dochodami policza: „staw, w nym karpie, szczuky, klie-
 sce, liny, okunye. Spusth trzeciego roku cziny *mar.* 90.
 Jezior 4 nad Wiszlą lyezą, s ktorich szie sthaw y rybią
 y na potrzebe kuchniey P. Starosthi y do szadzawek o-
 braczayą, a ostatek przedawayą, czego cziny na rok
plus minus mar. 10. Zaczętho barczie budowacz nad
 Wiszlą w dembinie. Dawayą od bydla kiedy stada zoną,
 w boru Bukowskim, albo w lieszie Jeziownyczkym od
 paszy, od stada *citra aut ultra per gr.* 5 *aut* 6.“—Podług
 lustr. 1602 r. znajdowało się 2 rzeźników, opłacających

po 1 zł., wójt pobierał 6ty denar z czynszu miejskiego, dochód zaś z łaźni i od pędzących gorzałkę, których jest 4, należy do miasta pod obowiązkiem naprawiania dróg pobliskich. „Z iezior prowenth zagynął, bo niektóre zaliazły, drugie graniczamy odeszły, iedno telko ieszce iest, ale nieuzythe prze zaroszl. Barczy dworskich na then czas niemasz, częsc opustoszało, częsc graniczami odeszło. Wkupuia szie z postronnych wsi do borow na szusz, ktorego wkupu dostawa sie fl. 40. Od bydła ktore pędzą na iarmarki biorą passnego od stada *per gr.* 5, dostawa sziena rok fl. 6.“— Zygmunt III wzbrania żydom 1605 r. pod surowemi karami, ażeby nie wazyli się osiadać; mieszczanom zaś zakazuje sprzedawać im domy, ogrody, łąki i wynajmywać mieszkanie. Podczas pamiętnego rokoszu, stanął Zygmunt obozem w Osieku, przy końcu września 1606 r.; zmiarkowawszy, iż związkowi ludzągo tylko nadzieją ugody, ruszył stąd dla uważania ich dalszych kroków. Tenże król mając wzgląd na miasto, przez różne przygody do zupełnego zniszczenia przywiedzione (*per varios casus ad summam plane vastitatem redactum*), przyczynia 1623r. dwa nowe jarmarki.— Lustr. 1663 r. wyraża: „miasto zasiadło na 3 łanach, domow iest 53, rzeźnikow 2, piekarzow 10, slosarz, kowalow 2, kusnierz, szewcow 6, gancarzow 2, tkaczow 2, krawcow 2, cyrulik, stolarzow 2. Ci rzemieśnicy czynszu zadnego niepłacą *nescitur quo jure*. Bań gorzałczanych 5, prowent roczny od kazdey baniey po fl. 2, należy do miasta za przywil. 1603 r. *ita tamen ut hoc censum in publicos civitatis usus convertant*. Powinni sie składać mieszczenie na wuz woienny z Połanczany, opatrzone z ziwnością, z woznicą y dwie-

ma haydukamy. Maią'quit Postagenta pieniędzy podwo-
dnych exactora, z zapłacenia takowych fl. 57, gr. 18 za
lat trzy.“—Miejsce to sławnem jest, urąganiem się z nie-
sprawiedliwości tamecznych sądów magdeburskich. Po-
danie niesie: iż ślusarz za zbrodnią na śmierć skazanym

został; zważywszy jednak magistrat, że sam jeden był
w mieście, a dwóch kowali, jednego z nich przeto straco-
no. Wieki minęły, a wyrok zapadły na kowala, w całym
kraju jest znany w prostem przysłowiu: sprawa jak
w Osieku.—Miasteczko to w biednym stanie, z drzewa
jest zabudowane; mieszkańcy sami chrześcianie, utrzy-
mują się z uprawy roli.

Tursko Wielkie, wieś między Osiekim a Połań-
cem. Gdy Tatarzy pędząc 1241 r. mnóstwo obojój płci
niewolników, zatrzymali się w tem miejscu dla spoczyn-
ku, Włodzimierz Wda krak. nagłym napadem, znaczną
ich część wyciął. „Opłonąwszy Mogułowię z pierwszego
popłochu, rzucili się na naszych wzajemnie, i ubiwszy
niewielu, resztę rozegnali. Podczas tej bitwy, wielu
jeńców, mając czas do uwolnienia się z więzów, uciekło
do lasów, a Mogułowię też bojąc się, aby Polacy z za-

sadzek nie napadli, uszli do puszczy Strzemeckiej niedaleko Sieciechowa. *Dequignes* w historii huńskiej powiada: że Chińczykowie opisując tę Mogułów nawalnicę, zostawili w księgach swoich pamięć Turska, pod imieniem *Tulisko*.“ (1)

Połaniec nad Czarną, przy ujściu Wschodniej. Bolesław V Wstydlivy, czyniąc 1264 r. Mikołaja, syna Bartka wojtem dziedzicznym, nadaje mu 4 wolne łany, łąki, pastwiska, pasieki, i dozwala wszelkiego polowania. Upoważnia go do założenia miasta na prawie niem., zastrzegając: iż z każdego osiadłego łanu płacić mają po wiardunku na ś. Marcin, z ław zaś sukienniczych, jatek rzeźniczych, szewskich i z domów po pół skojca; z którychto czynszów, trzecią część wójt pobierać będzie. Pozwala mu wystawić młyn na rzece Czarnej, a jazy na Wiśle i poławiać ryby niewodem (*cum sagena*).—Na mocy przywileju Władysława Łokietka 1321 r., osadziwszy wójt Maciej w obrębie wójtostwa wieś *Rudniki*, sprzedał ją 1355 r. siostrze swej Elżbiecie za 120 grzywien. Zygmunt I, potwierdzając miastu *Polanecz* 1507 r. prawa i swobody przez swoich poprzedników nadane, ustanawia targ i 3 jarmarki. Lustratorowie 1564 r. po zgorzeniu miasta czynność swą uskuteczniający, podają 287 domów; podług lustr. zaś 1602 r. znajdowało się: domów 322, łąk 141, ogrodów 38, folwarków 26, a na przedmieściu gdzie pierwotna była posada miasta dom. 17. Czynsz wynosił: z domów, ról większych lub mniejszych, z łąk i ogrodów po groszu, jakoteż od 267 rzemieślników i 57 komorników; z 12 ja-

(1) *Naruszewicz*.

tek rzeźniczych po gr. 12 i po kamieniu łożu szmelcowanego; od 24 palących gorzałkę po zł. 2; z 2 młynów na Czarnej zł. 635, gr. 10. Łażnia spustoszała, płacił z niej dawniej balwierz grzywien 6.—Zygmunt III ciągnąc na czele wojska przeciw rokoszanom, stanął przy końcu września 1606 r. obozem. Janusz ks. Ostrogski kaszt. krak. widząc, iż rzeczy do krwawego dążyły końca, przedsięwziął stać się pośrednikiem między obu stronami, lecz napróżno różne ugody podawał środki. Wojna szwedzka przywiodła miasto do ubóstwa, z którego podźwignąć się nie zdołało. Lustr. 1663 r. wyraża: „zasiało miasteczko na łanach 4, osady w nym bywało *circiter* 400, *ad praesens* ledwie domow 100. Podczas posp. rusz. wyprawiają wuz woienny wespół z Osiecanami y dwu pachółkow w barwie.“—Połaniec należy do stołowych dóbr król. Wojsko obozuje w maju 1794r.

Rytwiany, wieś nad Czarną o milę od Staszowa. Wojciech Jastrzębiec arcyb. Gniez., nabył tę majątność około 1424 r. dla swoich synowców, którzy pisząc się z Rytwian, stali się szczepem domu Rytwiańskich. W 16 wieku należały *Rythwiany* z przyległościami do Łaskich, następnie przeszły w posiadanie Tęczyńskich. Z tych Jan Wda krak. ojciec i opiekun: Gabryela, Krzysztofa, Stanisława i Izabeli, czyni akt w Nowym Korczynie 1621 r., mocą którego zapisuje zakonnikom ś. Romualda wsi: Sieragi, Zrembice i Wolice, którzy w Sieragach lub gdzie dogodniej im zdawać się będzie, osiedlą i ufundują się. Zastrzegł: iż gdyby klasztor z jakiej przyczyny przez zgromadzenie zakonne opuszczonym został, natenczas rzeczne dobra wrócą do sukcesorów. Jedynym powodem do fundacyi była pobożność,

a zamiarem i celem: pomnożenie chwały Boskiej. W skutek takowego uposażenia, usadowili się zaraz Kameduli w puszczy przy Rytwianach. Izabela córka Wdy, wdowa po Łukaszu Opalińskim, pomnaża fundusz 1662 r., zapisując pustelnikom wieś Kamieniec i 2 części lasu. Koś. włoskiej architektury, z cegły a więcej z ciosu zbudowany, ma wieżę z zegarem i 11 odrębnych mieszkań zakonnych. Spoczywają w tutejszej świątyni: Łukasz Opaliński Marsz. N. K., mąż wielce uczony, piórem i orężem ojczyźnie zasłużony † 1662 r. i syn jego Stanisław Ssta Nowokorczyński † 1704 r. Rytwiany należą do ks. Lubomirskich.

Staszów nad Czarną. Zdaje się, iż posada miejska niedawno założoną być musiała, skoro Zygmunt I pozwala 1526 r., ażeby Hieronim Łaski Wda Sieradzki dziedzic Rytwian, zaprowadził w miasteczku zwaném *Staschow*, do wzmiankowanych dóbr należącym, targ we czwartek odbywać się mający. Sprowadzeni zagraniczni rzemieślnicy, ożywili przemysł i przyczynili się do wzrostu miasta, które należy do większych i porządniejszych w okolicy. Zdobi je piękny kościół, ratusz wśród obszernego rynku i znaczna część murowanych domów; niepoślednia jest fabryka sukienna i papiernia, żydzi zaś zajmują się handlem różnego rodzaju towarów. Własność ks. Lubomirskich.

Bogoria. Majętność ta, otoczona dokoła lasami, należała odwiecznie do rodziny t. n., która następnie przybrała nazwę Skotnickich. Alexander król, w postanowieniu 1504 r. czyni wzmiankę o Marcinie kaszt. Zawichostskim, zowiąc go Skothniczki de Boguria. Zygmunt III w przywileju 1619 r. wyraża: pragnąc przy-

czynić się do wzrostu i lepszego bytu nowo założonego miasta przez Krzysz. Podlęskiego, ustanawiamy jarmarki: w poniedziałek po Przew. niedzieli, na rozesłanie Apost. i na ś. Łucyą. Czyli takowe dopięły zamierzonego celu, niewiadomo. Uboga ta miejscina, ma wprawdzie obszerny rynek, ale w nim zaledwo kilka drewnianych domostw. Murowany kościół, zawiadywany jest przez kanoników regularnych *de poenitentia Beatorum Martyrum*, powszechnie Markami zwanych. ⁽¹⁾ Z marmuru wykuty nagrobek, wyobraża rycerza w zbroi, a tym jest wzmiankowany założyciel miasta, zmarły 1621 r.; u spodu spoczywa jego żona. Na przeciwnej stronie umieszczona marmurowa tablica opiewa: że Michał z Konar Konarski kaszt. Sandom. (dziedzic miejsca), z gruntu na nowo podźwignął świątynią 1748 r.

Raków (*Racovia*) nad Czarną. Jan Sieniński kaszt. Zarnowski, zakupiwszy grunta, zarośle i lasy, wykarczował je, miasto tamże zasadził 1569 r. i od herbu swej żony Jadwigi Gnojeńskiej gorliwój aryanki, Rakowem nazwał. ⁽²⁾ Założyciel lubo wyznania reformowanego, przygarnywał jednak wszelkich różnowierców nietylko z Polski, ale i z ościennych krajów, celem zapomożenia nowej osady. Znajdowali się między przybyszami i tacy, którzy pod hasłem ścisłego braterstwa i wspólności dóbr, nową Jeruzalem dzwignąć zamýślali. Miejsce to wszakże, stało się głównem siedliskiem zwolenników Aryusza; od rozmaitego stopniowania opinii

(1) *Sprowadzeni do Polski 1257 r., umieszczeni zostali przy koś. ś. Marka w Krakowie; z tego powodu zwano ich Markami.*

(2) *Herb ten wyobrażający raka, zowie się Warnia.*

i wykładów wiary, zwani byli: Socynianie, Unitaryusze, (*Christiani Unitarü*), Anti-Trinitarze, Sakramentarze, Nowochrześceny, Anabaptyści, Bracia Polscy, Bracia małego zboru, a nawet Rakowianie. Często zwoływali tu synody, w celu ustalenia dogmatów, pogodzenia zdań i umysłów. Miasto położone pośród wielkich piasków, szybko wzrosło w okazałe domy, żyzne ogrody; zakwitły rękodzieła sukien i inne rzemiosła, znaczna papiernia dostarczała obficie dobrego papieru, wielu było kupców i zamożnych mieszkańców. Około 1575 r. zaprowadzona drukarnia, trzymała pierwszeństwo między krajowemi; Alexy Rodecki, Sebastyan i Paweł Sternacy, wytłaczali księgi aryańskie, lub wyznaniu temu odpowiednie, rozsyłając je po Niemczech i do Węgier. W chwili rozdwojonej elekcji 1587 r., Maksymilian arcyks. Rakuski ze swymi stronnikami, zajmuje Raków. Rozpisał stąd listy do stanów Rplitej zebranych w Krakowie, do duchowieństwa i szkoły głównej, w wyrazach pełnych obietnic, słodyczy i uprzejmości. Odebrawszy niepomyślne odpowiedzi, sporządził szyki i ruszył pod stolicę przy końcu października. Jakób Sieniński, syn wzmiankowanego Jana, przeszedłszy na wiarę aryańską, założył 1602 r. i uposażył szkołę; ta osadzana będąc biegłymi mistrzami, wabiła młodzież nie tylko aryańską, ale ewangelicką i katolicką, tak dalece, iż liczba uczniów wzrosła do tysiąca, między którymi bywało po 300 szlacheckiej młodzi. Leszczyńscy, Branicey, Tarłowie, Niezabitowscy i inni z znakomitych rodzin, pobierali nauki; każdy zaś musiał się przykładać do jakowego rzemiosła. Nauczyciele i rektorzy, głośni nauką i przez piśmienne prace, byli: Ostorodus, Piotr Stato-

rius, Volkelius, Smalzius, Twardochlebowski, trzech Lubienieccy, tyluż Stoińskich, Crellius, Jonas Schlichtingius, Piotr Morszkowski, Jerzy Manlius, Paweł Grokierus, Marcin Ruarus, Jerzy Nigrinus, Joachim i Waw. Stegmann. Uczzone zakłady tutejsze, w kwitnącym będąc stanie, chlubne zjednały sobie imię Atenów Sarmackich, *Athenae Sarmaticae*. R. 1606 podczas rokoshu Zebrzydowskiego, wiele ucierpiało miasto, zwłaszcza że i Sieniński podniósł był oręż przeciw królowi; obawiając się mieszkańcy zemsty, opuścili chwilowo swe siedziby. Napadane następnie od niepłatnego żołnierstwa, kilkakrotnie okupowało się ich chciwości i groźbom. Obalenie i zelżenie 1638 r. przez młodzież aryańską krzyża, za miastem stojącego, stało się przyczyną upadku Rakowa. „Gdy przyszła o tём wiadomość w czasie sejmu, naznaczono kommissarzów: jednego senatora, dwóch z izby poselskiej na czynienie inkwizycyi na miejscu. D. 19 kwietnia dekret ferowano: aby Sieniński przysiągł zwyczajem katol., że nigdy nie wiedział, ani kazał figury Chrystusa rujnować; szkoły na wieczne czasy są zniesione pod karą 10000 czer. zł., *toties quoties* do skarbu wniesienia na czyjąkolwiek instancją.“ (1) Ubolewając nad tём zdarzeniem Sandius, wyraża: *post hos casus, Racovia adeo decrevit, ut tantum nil remaneat, nisi magni nominis umbra*. (2) Alexandra z Sienińskich wdowa po Wiszowatym, odziedziczyła Raków, a przeszedłszy na łono koś. katol., czynnie zajęła się wy-

(1) *Pamiętniki ks. A. R. kancl. W. L.*

(2) *Bibliotheca Anti-Trinitariorum, Freistadii 1684*—dzieło po śmierci autora wydane.

rugowaniem do szczętu Aryanów; domy od wynoszących się za bezcen nabywali żydzi, wojna z r's szwedzka ostateczny zadała cios miastu. W marcu 1657 r. Koza-cy z wojska Rakoczego ks. Siedmiogrodu w liczbie 400, zaprzatając się rabunkiem, napadnięci zostali przez podjazd polski i do jednego wycięci. Ciała ich przez dni kilkanaście leżały wśród rynku, i dopiero za nadejściem Szwedów uprzątnięte.— Całą ozdobą z drzewa zabudo-wanego, w większej połowie żydami zaludnionego mia-steczka, jest murowany kościół nad stawem; zdobią go olejne wizerunki biskupów krak. Lipskiego, Jana Al-berta syna Zyg. III, Zadzika i Gębickiego. Napis nad drzwiami świątyni opiewa: *Dei Unius et Trini gloriae, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, Majoris et Minoris Jacobi honori. Sacram hanc aedem in aeter-num proscripta hinc Ariana impietate, restitutoque Ca-tholici Romani ritus cultu, Illustris. ac Rndis. Jacobus Zadzik, Epis. Crac., Dux Severiae, studio ac opera posthuma executorum amicorum erexit, anno salutis MDCXLV. Precare bene Praesuli tuo, tibi que gaude Racovia, quod ubi Filium et Spiritum S. Patre mino-rem impie credebas, ibi jam aequalitatem Trinitatis adores.*

Ujazd, włość o małe pół mili od Iwanisk, sławna obronnym i okazałym niegdyś zamkiem włoskiej archi-tektury, *Krzysztopor* zwanym. Stawiając go z ogro-mnym nakładem Krzysztof Ossoliński Wda Sandom. (brat pełnego sławy Jerzego kancl. W. K.), nazwał od imienia i herbu swego. Cała budowa zastosowana do podziału czasu roku całego, tyle miała okien, ile dni w roku, tyle pokoi co tygodni, tyle sal co miesięcy, 4 zaś

na rogach baszty, ilość kwartałów oznaczały. Gdy jedyny syn Wojewody zmarł bezdzietnie w młodym wieku, przeszła ta majątność w ręce Kalinowskich, i wtedyto Szwedzi złupiwszy zamek 1655 r., znacznie spustoszyli. Puffendorf, pisarz wypraw Kar. Gustawa, poczytując gmach ten za najpiękniejszy z zamków polskich, mówi o wiszących ogrodach; co za przepych wewnątrz musiał panować, skoro żłoby w stajniach były marmurowe; na szczycie zaś wieży znajdował się okrągły pokój, z szklannym płaskim dachem, na który rurami sprowadzano wodę, a w niej złote pływały rybki. Przechodząc Krzysztopor po kądzieli, dostał się Pacom i w jednym skrzydle zamieszkiwany był do 1770 r., lecz w czasie konfederacyi barskie i ta połączona zniszczona została. W lat kilka potem, kupił Ujazd z przyległemi dobrami Kajetan Sołtyk bis.krak. dla swego synowca Stan. Sołtyka Podstol. K. Jadący do Krakowa Stan. August 1787 r., oglądał d. 10 czerwca: „gmach ten zewnątrz i wewnątrz prawdziwie wielkość starożytnych Polaków w gruzach nawet swoich przypominający; kazawszy sobie podać napisy tego domu, wrócił do Iwanisk. (1)— Wśród lasu, na wzgórzu głębokim ze 3 stron parowem opasanym, wznoszą się potężne mury zamkowe; most na murowanych arkadach prowadzi do wysokiej wieży, w której brama z ciosowego kamienia; po obu jej stronach jakby na straży, wyrobione są z głazu ogromnego rozmiaru: krzyż i topor herb Ossolińskich, pod nim w płaskorzeźbie wykuty rok 1631, nad bramą zaś: Krzyż obrona, krzyż podpora, Działki naszego Topora. W głó-

(1) *Naruszewicz, dyaryusz podróży.*

wnym dziedzińcu, dochowały się na zewnętrznych murach dosyć wyraźnie między oknami wizerunki przodków i ówczesnej rodziny założyciela zamku, a pod nimi wyrażone nazwiska osób, godność i stopień pokrewieństwa, w szumnych i niezrozumiałych napisach; każdy prawie kończy się: w honor domu mego i pamięci. Najpóźniejszy napis opiewa: Ojczyźnie mej polskiej, Województwu Sandom., braci mej miłej, w honor domowych i pamięci, Krysztof z Tenczyna Ossoliński, Wda Sandom. ukończył 1644. O ile ogół napisów nosi cechę dumy i próżności, o tyle tchnie prostotą wysłowienie w sali bawialnej nad wielkim kominem umieszczone:

Miły w tym domu pokój przemieszkuje,

Gdzie mąż przygrywa, żona przyśpiewuje.

Iwaniska nad Koprzywianką. Oddział Kozaków z wojska Rakoczego, splondrował a następnie ze szczętem spalił miasto. We dni kilka nadciągnawszy Kar. Gustaw król szwedzki, lubo miał zamiar przyjąć tu uroczyście, przybywającego w pomoc Jerzego Rakoczego ks. Siedmiogrodu, widząc wszakże zupełne zniszczenie miejsca, rozłożył się opodal obozem. Iwaniska z drzewa zabudowane, leżą na wzgórzu; od Ossolińskich przechodząc przez różne ręce, stały się własnością Sołtyków.

Modliborzyce, wieś między Opatowem a Iwaniskami. D. 11 kwietnia 1657 r. stanął obozem Kar. Gustaw król szwedzki. Zawiadomiony, iż wieczorem przybędzie Jerzy Rakoczy ks. Siedmiogrodu, uszykował wojsko jakoby do boju, na przyjęcie tyle upragnionego sprzymierzeńca. Za zbliżaniem się księcia, ozwały się trąby, kotły, wystrzały z dział i ręcznej broni. Przed ozdobnie przybranym namiotem, z uniżonością powitał

Rakoczy króla, który nieszczędził oznak życzliwości. Wzajemna radość przerwana została śmiercią Adolfa ks. Nassauskiego, przypadkowym czyli też umyślnym ugodzonego postrzałem. Po uczynionym przeglądzie wojska, strawiono częśćnocy na biesiadzie, nazajutrz zaś na złożonej radzie wojennej, postanowiono przeprowadzić się pod Zawichostem.—Modliborzycę, mylnie przez Rudawskiego *Modliszew* zwane, należą do opactwa Benedyktynów S. Krzyskich i mają koś. paraf.

Opatów (*Opatovia*), nad Łukawą czyli Opatówką; odwieczna posada, różnemi wypadkami w dziejach ojczystych głośna. Sprowadzeni przez Henryka ks. sandom., syna Bolesława Krzywoustego, 1154 r. Templariusze z Palestyny, mieli tu bogato uposażony klasztor. Zniosłszy owych zakonników 1237 r. Henryk Brodaty ks. wrocławski, opiekun Bolesława Wstydliwego, nadał Opatów ze 16 wsiami biskupom Lubuskim na Szląsku. Po sprzedaniu Lubusza Margrabiom Brandeb., przenieśli się biskupi do dóbr swoich w Polsce, zwłaszcza iż rozciągali swą jurysdykcyą nad Rusią Czerwoną. Zdaje się, że około tegoż czasu miasto założone zostało, gdyż Leszek Czarny na prośbę bis. Wilhelma, obdarza Opatów 1282 r. niektórymi swobodami miejskimi. Jeden z owych Pasterzy, wystawiwszy pałac około 1300r. przemieszkiwał w nim, jakoteż i jego następcy. Władysław Łokietek odjął był biskupom dobra, lecz za napomnieniem Papieża, zwrócił je 1328 r. Dwaj zesłani od Benedykta XII duchowni sędziowie, mający dać wyrok w pamiętnym processie Kazimierza W. z Krzyżakami, wysłuchali tu 1339 r. przysięgi samego króla w domu Bibuskiego, względem szkód od Zakonu poniesio-

nych. Wracając Jagiełło z pamiętnej wyprawy krzyżackiej, przybył do Opatowa w styczniu 1411 r., gdzie go pozdrowiła królowa Anna, licznym otoczona orszakiem jeńców wojennych. Spytek Melsztyński Wda sandom. i Dzierżek Rytwiański, stanawszy na czele zgromadzonej szlachty, sprzeciwiali się zapadłemu wyborowi Władysława Jagiel. „wywodząc to, iż Pan młody, jeszcze sam sobą nie rządzi, matka jego pyszna, opiekunowie łakomi, Rplita będzie utrapiona. Prosiła tedy królowa Zofia bis. Zbyszka (Zbigniew Oleśnicki) y drugich senatorów, aby iechali do Opatowa, a rozsposzeli te tam pokątne seymiki. Ktorzy przyiechawszy, rozwodzili to szeroką rzeczą oney drużynie, aby takowych zjazdów zaniechali: ukazując, iż takie rozdwoienie nie bywa z pożytkiem Rplitey, iedno waśni a rostyrki spolne, a potym zgubę wszystkim przynoszą. Ukazali też listy pod pieczęciami: gdzie nieboszczyk król z radami swemi postanowił na seymie (*ob. Jedlna*), z dozwoleнием wszystkich, syna starszego po swoiey śmierci na krolestwo postawić: dla czego nie godzi sie nam inaczey uczynić, iedno tegoż krolem mieć ktory iuż przedtym postanowion iest. I tak rozposzyli on seym w Opatowie.“⁽¹⁾ Z powodu coraz pomnażającej się choroby Swidrygiełły,⁽²⁾ odprawił się na trzech króli 1452 r. zjazd niektórych Panów radnych, pod przewodnictwem kardynała Zbigniewa Oleśnickiego bis. krak.; pisano stąd do Kazimierza IV bawiącego w Wilnie, ażeby nie dał koronie krzywdy wyrządzić i nie dozwolił Litwie zamku Łuckiego zająć.—Stefan bis. Lubuski widząc: że kup-

(1) Bielski. (2) *Były W. ks. Lit. mieszkający w Łucku.*

cy, furmani i podróżni, pomijając stare miasto, zajeżdżali do przyległych kapitulnych karczm i browarów, nabywa rzeczoności sposobem zamiany za wieś Marcinkowice i nowe na temże miejscu wznosi miasto. Bis. Fryderyk przywilejem w Opatowie 1457 r. danym, pozwala wystawić ratusz w śród rynku, a przy nim ławy z solą, chlebem i szewskie, jakoteż mieszkania (*mansiones*) dla miecznika, siodlarza i złotnika; w samym zaś ratuszu dozwala kuśnierzom podczas jarmarku na ś. Marcin, futra sprzedawać. Zapewnia rajcom dochody od rzemieślników i przekupniów; targ w sobotę i trwające zwyczaje w niczem nienaruszone zostawia.—Stare miasto coraz więcej upadać poczęło, a natomiast szybko powstająca nowa osada przybrała nazwę: Wielki Opatów, *Major* albo *Magna Opathow*. Gdy w latach 1500 i 1502 Tatarzy zupełnie miasto ogniem zniszczyli, Alexander król w przywileju 1504 r. wyraża: mając wzgląd na niedolę mieszczan i przyległych włościan, należących do Teodoryka bis. Lubus., uwalniamy ich od opłaty wiardunkowej i ośmiogroszowej dla nas i dla Rplitej na tak długo, aż biskup czynszów swoich pobierać nie zacznie. Tenże monarcha ponawia 1505 r. zagładzie uległe przywileje z 1448 i 96 r. jakoto: mieszczanie trudniący się kupiectwem i przewożeniem towarów, jeśli udawać się będą ku stronom Rusi, a w szczególności do Bełza i Krasnegostawu, w takim razie wskazuje się im droga na Zawichost, gdziećło opłacać mają; jadący zaś do Jarosławia, Rzeszowa, Przemyśla i t. d. lub ztamtąd wracający, przez Sandomierz przejeżdżać powinni, gdzie przepisom celnym i składowym zadosyć uczynić są obowiązani. Jeżeli wracając z Węgier, Wrocławia, Po-

znania, Gniezna, Prus i Lublina, prowadzić będą rzeczy i towary w partych hurtowych (*in bellis aut summis alias therlinki, massis alias kapyamy aut vasis*) i sól z żup krak. w bałwanach, celem sprzedawania w innych miejscach, w takim razie obowiązani będą pozostawiać je na składzie w Sandomierzu i na sprzedaż przez 3 dni wystawiać; lecz jeśli towary w cząstkowych ilościach i sól w kruchach wieść będą na sprzedaż takowych w domu (*domi eas propinari*), wtedy wolni są od składu w Sandomierzu i od opłaty celnej. Drugim przywilejem 1505 r., potwierdzając król targ sobotni, jarmarki na ś. Marcin i ś. Prokop, przyczynia 3ci na ś. Agnieszkę, mieszczan zaś uwalnia na lat 2 od opłaty czopowego. (1) Teodor bis. Lubuski, za zezwoleniem stol. apost., sprzedaje około 1518 r. Opatów z przyległemi wsiami za 10000 czer. zł. Krzyszt. Szydłowieckiemu. Nowy dziedzie porządnie zabudowawszy miasto, opasał je wałem, murami i warownemi bramy; sprowadziwszy zaś biegłego w swym kunszcie rurmistrza Wacława Morawę, zaopatrzył mieszkańców w wodę. Pełen zasług i chwały, piastując urząd kaszt. krak. i kancl. W. K., ostatni ten domu swego po mieczu potomek, zmarł 30 grudnia 1532 r. Córka jego Zofia, małżonka Jana Tarnowskiego kaszt. krak., Het. W. K., wniosła w posagu majątności Opatowskie, które następnie należały do ks. Ostrogskich, w końcu zaś stały się własnością ks. Lubomirskich.—Gdy w czasie najścia Szwedów, Karol XII

(1) W trzech przytoczonych przywilejach Alexandra, zwane jest miasto Major Opathów, na grobowcu zaś Szydłowieckiego Magna. T. L.

umyślił był nowego Polsce nadać króla, Wtwo sandom. dało dowód wierności ku Augustowi II, zobowiązując się w Opatowie 29 stycznia 1704 r., wiary, praw, króla i jego godności, do ostatniej krwi kropli bronić, z poświęceniem majątku. Obrany marszałkiem Stan. Dönhoff miecznik Lit., wezwał inne Wtwa a nawet i konfederacyą warszawską, trzymającą się Szwedów do przystąpienia do związku. Mimo to wszakże, nakazuje kardynał Prymas Radziejowski sejmiki w kraju, w celu wybrania posłów na sejm kor. Leszczyńskiego. W chwili obrad, wpada do miasta w maju 1705 r. Szmigielski Ssta Gnieźn., porywa kilku obywateli i zgromadzenie rozprasza.—Po zgonie Augusta II, popierając Wtwo sandom. elekcją Leszczyńskiego, zawiązało tu 3 grudnia 1733 r. konferacyą, poprzysięgając mu wierność i szczere poświęcenie się; urząd Marszałka sprawował Adam Tarło Ssta Jasielski. Wracając Stan. August z Kaniowa 1787 r., zjechał tu 9 czerwca. „O ćwierć mili od miasta, spotkały N. Pana gromady miejskich i wiejskich ludzi oraz żydostwa, czyniąc wesołe okrzyki. Stał N. Pan w austeryi najporządniejszej; po obiedzie odwiedził koś. kollegialny, słuchał mowy proboszcza, był przytomny śpiewaniu *Te Deum laudamus*; oglądał Szydłowieckich grobowce, nakoniec obszedł ulice, nowo wystawionemi domami kształtnie i porządnie po niedawnem pogorzelisku ozdobione.“⁽¹⁾ Nazajutrz po nabożeństwie, w dalszą do Krakowa udał się podróż.—Miasto dzieli się na chrześcijańskie i żydowskie; pierwsze składa się z długiego rynku, drewnianemi zabudowa-

(1) Naruszewicz, dyaryusz podróży.

nego domami; kupcy greccy mają znaczne zapasy win, futer i t. d.; są też sklepy sukienne i norymberskie. Miasto żydowskie ma murowane kamienice, lecz reszta domów źle i tuż przy sobie stawianych, stekiem jest nieczystości. Ze 3 stron sterczą szczątki opasujących murów, a że przez miasto kilka głównych przechodzi gościńców, wjeżdza się przeto bramami: Krakowską, Sandomierską, Lubelską i Warszawską. Odwieczna kollegiata z ciosowego kamienia w kształcie krzyża wymurowana; wewnątrz jej całkowicie *al fresco* malowane, przedstawia dzieje z pisma ś., przedmioty historyczne, jakoto różne bitwy, zwycięstwa; na tarczach zaś wyobrażone są herby państwa, Stan. Augusta i posiadaczy Opatowa. Najgłówniejszą ozdobą świątyni są grobowce rodziny Szydłowieckich; jeden z nich z brązu, wielkiego rozmiaru, arcydziełem jest sztuki rzeźbiarskiej. Klasz. Bernardynów na przedmieściu, które, jak wyrażają akta miejscowe, było niegdyś miastem *Stary Opatów* zwanem. Pierwotnie stał tu koś. parafialny, zbudowany 1040 r., poświęcony 1060 r., gdzie Stanisław bis. krak. mszę ś. odprawiał 1077 r. Jan Rzeszowski bis. krak. przenosi parafię 1471 r. do kollegiaty, kościół zaś farny oddaje Bernardynom, którym r. n. Jan Tarło Sekr. król. klasztor począł wznosić. Fundator przyjąwszy habit, bogobojne tu życie prowadził; zmarł i pochowany w Jeruzolimie 1488 r. Mik. Zebrzydowski Wda krak. przegrawszy bitwę z wojskiem król. 1607 r. pod Guzowem, ukrywał się w klasz. przez trzy miesiące.

Karwów, wieś nad Łukawą czyli Opatówką, o pół mili od Opatowa. Tu się narodził około 1160 r. Wincenty, syn Kadłubka herbu Poraj. Z polecenia Kazimie-

rza II Sprawiedli., pisał w języku łacińskim kronikę narodową, którą do 1202r. doprowadził. Będąc bis. krak., darował klasz. koprzywnickiemu Karwów, Niekisiałkę i inne włości, klątwą i sądem Bożym zagroziwszy synowcom, jeśliby je kiedy ważyli się odebrać.

Łagów nad Łagownicą. Władysław Herman na wstawienie się swej żony Judyty, darował tę majątność z przyległemi wsiami 1085 r. kapitule Kujawskiej. *Ecclesiae Vladislaviensi cathedrali, castellania Lagovien-sis cum suo districtu, perpetua donatione concessa.* (Długosz). Wyrażenie to *castellania* okazuje, iż musiał znajdować się zamek, zawiadywany przez kasztelana czyli rządcę dóbr królewskich. Elżbieta król. węg. i pol., za niedołęжных rządów syna swego Ludwika krajem władnąca, pozwała przywilejem w Sandomierzu 1375 r. danym, ażeby jej kapelan Zbyluta bis. kujawski czyli włocławski, zamienił wieś Łagów na miasto; obdarza je prawem niem. i ustanawia targ we czwartek.—Jagiello przychylając się do prośby Piotra z Radolina Doktora obojga praw, zatwierdza powyższy przywilej 1390 r. Miasto srogiego doznało losu 1502 r., gdyż do szczętu przez Tatarów spalone zostało. Stan. August 1778 r. dla dogodności mieszkańców, przenosi 12 jarmarków na inne dni. Miejsce to słynęło wyrobem garnków i dzbanków; przemysł ten, lubo nietyłe mający wziętości, dotąd się utrzymuje; znaczna też jest liczba gonciarzy. Łagów na kamienistym wzgórzu, z drzewa zabudowany i samymi chrześcianami osiadły, ma starożytny koś murowany.

Słupia Nowa nad Pokrzywianką. Miasteczko to u podnóża Łysej góry leżące, założone zostało przez je-

dnego z opatów Benedyktynów ś. krzyskich. Że pierwotnie zwało się *Słup*, dowodem jest przywilej Jagiełły w Szczekarzowie 1405 r. dany, w którym wyraża: pragnąc polepszyć stan *oppidi Słup* i uprosić dla nas o łaskę Twórcy (*Creatoris nostri clementiam pro nobis iugiter exorare*), stanowią targ we czwartek odbywać się mający.—Tenże monarcha kilkakrotnie miejsce to nawiedzał, skąd pieszą odprawiał pielgrzymkę do świątyni na Łysej górze; duchem pobożności wiedziony syn jego Kazimierz IV, jakoteż i Zygmunt III, zjeżdżali w tym celu do Słupi. Władysław IV na prośbę Bogusława Boxy Radoszewskiego bis. kijows., opata ś. krzyskiego, obdarza 1633 r. mieszczan prawem niem., uchylając wszelkie prawa i zwyczaje polskie i ruskie (*ruthe-nica*); zachowuje mieszkańców przy dawnem zwyczaju, przedstawiania z pomiędzy siebie ośmiu, z których opat jednego na burmistrza, a jednego na rajcę obierze; burmistrz zaś z tychże ośmiu, dwóch na radnych powoła; uwalnia od podwód, stanowi targ w sobotę, jarmarki zaś na ś. Benedykt i na podwyższenie ś. Krzyża.—Opaci starali się o powiększenie liczby jarmarków, jakoż wyjednali u Jana III przywilej 1690 r., ażeby odprawiały się: w niedzielę 1ą po 3 królach, na znalezienie ś. Krzyża, na ś. Maciej i wszystkich śś. »na ktore wolno będzie kupcom y wszelkiego stanu ludziom iechać, handlować y wszelkie kontrakty y sprawy odprawować, tych tylko nieprzypuszczając, których prawo pospolite od współkowania z dobrami oddzieliło y odłączyło.“ Nakoniec Stan. August przyczynia 3 jarmarki 1787 r. Miasteczko z drzewa zabudowane, samymi chrześcianami jest osiadłe, którzy trudnią się rolnictwem i pomniejszych rze-

miosłami; murowany koś. paraf., odległej sięga starożytności. O ćwierć mili leży wieś *Stara Słupia*.

Łysa Góra (*Mons Calvus*), zwana także *Świętokrzyska* (*Mons Crucis*); Jagiełło w przywileju miastu Słupi 1405 r. danym, zowie ją *alias Lipecz* (*sic*), Długosz zaś w opisie gór polskich, daje jej miano *Calvaria*. Należąc do pasma Łysogór, wzniesiona jest nad poziom morza Bałtyckiego 1920 stóp. Na jej szczycie znajdować się miała bóżnica w bałwochwalstwie żyjących Słowian, gdzie bożkom Lelum i Polelum ofiary czyniono; podług innych czczono tu bożyszcza: Swist, Poświst, Pogoda. Pewniejsze dzieje podają, iż około 1008 r. założył Bolesław Chrobry na tém miejscu koś. z opactwem Benedyktynów ś. Krzyża, tak nazwany od części krzyża Chrystusowego, którą ofiarować miał ś. Emeryk, usłyszawszy głos anioła wołającego: aby oddał co ma najdroższego przy sobie. „Byli ci mnisi pierwszemi zaszczytami nauk, sprowadzeni z obcych krajów dla uczenia młodzieży, dla oświecania krajowej prostoty, a pomocy dla biskupów. Długosz ufundowanie tej świątyni, proźbom Emeryka królewica węgiers., bawiącego się myślistwem z Bolesławem, przypisuje: lecz Emeryk jeszcze na ów czas był w pieluchach, urodzony w roku 1007.“⁽¹⁾ Opatrzył Bolesław zakonników w dochody, poszli też za jego przykładem możni panowie, czyniąc hojne dary i zapisy dóbr ziemskich. Klasztor tutejszy, uważany jako skład majątków i przytułek ludzi okolicznych w czasie trwogi i niebezpieczeństw, zniszczony został od Tatarów 1260 r., a z nim najstarszytniejsze po-

(1) *Naruszewicz.*

mniki nasze piśmienne. Po zgonie Kazimierza W., wpadłszy Litwini do Polski 1370 r. obdarli kościół z bogatych sprzętów. „Gdy ładowane zdobyczą wozy stały nad granicą, jeden z nich zastanowiwszy się nagle, żadnym sposobem ruszyć się nie dał, lubo doń mnóstwo koni i wołów zaprzężono. Zadziwieni poganie takowym zdarzeniem, nie mogli wiedzieć przyczyn: alć jeden z popów wojsku towarzyszących ostrzegł: iż się na tej koleśie musiał znajdować krzyż lacki, który z koś. Łysogórskiego zabrano. Wytrząśniony wóz ukazał prawdę powieści i dał świadectwo cudowi. Przywołany jeden z braniców, otrzymał rozkaz, aby to ś. drzewo odniósł na dawne miejsce; co gdy uczyniono, ruszył się powóz.“⁽¹⁾ Wyprawując się Jagiełło na Krzyżaków 1410 r., szedł pieszo z N. Słupi do koś. ś. Krzyża, gdzie rozdając jałmużny, cały dzień klęcząc na modlitwach strawił. Pomyślnie powodzenie oręża, tém większe wzbudziło w królu uszanowanie ku temu miejscu; nawiedzał je często, zawsze przez pokorę pieszo wstępując na górę. Również i bogobojny Kazimierz IV, po dni kilka na gorących modłach spędzał w tutejszym przybytku. R. 1447 i 59 gmachy strasznej doznały klęski od ognia; po zupełnem odbudowaniu, nadał Pius IV kościołowi wielkie odpusty 1562 r. Wracając Zygmunt III z pod Guzowa w lipcu 1607 r., składał tu dzięki za odniesione nad rokoszanami zwycięstwo. R. 1656 złupiwszy Szwedzi świątynię, kilku zamordowali zakonników. Gdy d. 26 paźdz. 1777 r. spłonęło wspaniałe opactwo, a przepalone mury kościoła znacznie się porysowały, rozebra-

(1) *Naruszewicz.*

no je przeto zupełnie i nowe wznosić poczęto. W tym-
że czasie księgozbiór tutejszy poczytywano do znacznie-
szych w kraju; oprócz kilkuset dawnych rękopisów, za-
wierał do 9000 woluminów. — Na tej sromej, gęstym
lasem okrytej górze, znajdują się murowane kapliczki
i z kamienia wykuta niekształtna postać klęczącego męż-
czyzny czyli też niewiasty; sam szczyt góry jest płaski i
dosyć obszerny, gdyż oprócz koś. z klasz., są różne za-
budowania, ogrody i łąki. Wspaniały koś. zewnątrz
ciosowym obłożony kamieniem, wewnątrz zaś jasny i
poważny, ma 7 ołtarzy, a w każdym piękny obraz pę-
dzła Szmuglewicza. W kaplicy Oleśnickich znajdują się
grobowce jej fundatorów; twarz i ręce Zofii Oleśnic-
kiej, córki Sebast. Lubomirskiego kaszt. wojnickiego,
z białego alabastru, reszta z ciemnego marmuru. Napis
łaciński opiewa: iż w tym grobie pochowane razem zo-
stały: skromność, wiara, pobożność, których los poza-
zdrościł światu 1612 r. Na nagrobku zaś jej męża: Mik.
z Oleśnicy Oleśnicki Wda lubelski, śmiertelne zwłoki tu
złożył, żyjąc duchem w niebie, a sławą na ziemi. Po
zrzeczeniu się herezyi, po osiągnięciu za ważne przysłu-
gi i poselstwa najwyższych zaszczytów, ten grób i po-
mnik dla siebie i dla domu swego wystawił. Pełen czci i
sławy, z grona śmiertelnych zniknął 1629 r. — Mimo
klęsk jakich miejsce to doświadczało, dochować zdoła-
no oryginalny przywilej na pargaminie Bolesława V
Wstydliwego i żony jego Kunegundy pod 1270 r.

Znaczniejsze grzbiety z pasma Łysogórskiego, są:
Chełm, dalej ku wschodowi: góra *Jeleniowska* u której
podnóża wieś *Jeleniów*, z starożytnym z cegły dworem
w kształcie zamku; góra *Witosławska* z odwieczną ka-

plicą, słynie odpustem na Ziel. Sw., licznie od pobożnych nawiedzanym; tuż przy niej wieś Witostawice. (1) W stronie zachodnio-północnej góra *S. Katarzyny*, najwyższa z całego pasma, wierzch bowiem jej wznosi się na 1962 stóp paryskich nad powierzchnią morza Bałtyckiego. Osobliwością miejsca tego, jest koś. z klasz. Bernardynek, fundowany około 1470 r. przez Jana Rzeszowskiego bis. krak. (erekcja podpisana 20 stycznia 1478 r.) dla zakonników tejże reguły, którzy własnymi rękoma drogę publiczną z Bodzantyna do Kielc, uprzątnąwszy kamienie, dylami wymościłi, a inną od swego klasztoru do opactwa ś. krzyskiego otworzyli, przez bezdroża, zarośle i skały.—Każdej z tych gór towarzyszą odwieczne podania, mające za wątek pamięć zdarzeń miejscowych i dziwaczne powieści o widmach, zmorach, o przebywaniu czarownic i złych duchów. Lecąc na starej miotle czarownica do miejsca schadzki, wymawiać ma: płot nie płot, wieś nie wieś, biesie nieś. Takowe gusła i zabobony, krążąc w całej Polsce, zabytkiem są pogańskim przodków naszych.—Cały łańcuch Łysogór gęstym okryty lasem, ma obfitość wszelkiego zwierza.

Bodzentyn, albo *Bodzęcin*, *Borzęcin*, właściwie zaś *Bodzantyn*, nad Psarką. Pierwotnie miejsce to było wsią *Tarzęcin* zwaną, należącą do stołu bis. krak., którzy mieli tamże swój dwór (*curia*) i czasami przemieszkiwali. Konrad I ks. mazow., wojując 1244 r. z Bolesławem V, nie oszczędzał i majątności Prandoty bis.

(1) Obie te wsi należą teraz do b. pułk. Ant. Libiszowskiego, który spustoszoną kaplicę podźwignął i zamierza osadzić przy niej pustelnika. T. L.

krak., jakoż złupił tę wieś i do szczętu spalił. Zabudował ją porządniej bis. Bodzanta Jankowski, ozdobił murowanym koś., jak świadczy erekcyja 1355 r., a podniosłszy następnie do rzędu miast, udzielił mu swego nazwiska. Jego następca Floryan Mokrski, wystawił zamek, miasto murem i basztami opasał. *In oppido Bodzancin castrum erexit, et oppidum muro et turribus cinxit*, mówi Długosz. Wyprawując się Jagiełło na Krzyżaków 1410 r., zabawił tu dwa dni, dając posłuchanie posłannikom przybyłym od książąt: Stolpeńskiego, Szczecińskiego i Meklemburskiego. Przyrzekali oni znaczne wprowadzie w słowach, lecz w istocie śmiechu godne posiłki. Po zupełnem zgorzeniu miasta, wyjednał 1413 r. Wojciech Jastrzębiec bis. krak., kancl. W. K. u króla ponowienie prawa niem., na mocy którego mocen jest wójt sądzić sprawy: o kradzież, zranienie, zabójstwo, podpalanie, pozbawienie członków (*membro-rum mutilationis*); targ ma się odbywać w poniedziałek, jarmarki na ś. Maryą Magd. i ś. Prokop.—Bis. Jan Konarski przebudował około 1515 r. zamek, kształtniejszą nadając mu postać. Zygmunt I w postanowieniu 1533 r. wyraża: uskarżali się obywatele miasta *Bodzanczyna*, że mieszczenie wiśliccy, wzbraniają im udawać się po sól do Bochni i z kupioną tamże solą przez Wiślicę wracać nie pozwalają, lecz do kupowania w składzie swoim soli zmuszają, przeciw przywilejom katedrze krak. i jej poddanym służącym, wedle których: furmanom i innym ludziom wolno jest kupować sól w żupach bocheńskich i prowadzić ją którędy zechcą, a nawet i przez Wiślicę bez przeszkody i zatrzymania. Gdy zaś mieszczenie Wiśliccy ukazali przywilej, iż sól w bałwanach przez mia-

sto prowadzona, ma być tamże składana—zachowując ich przeto przy dawnem prawie, mieć chcemy: ażeby mieszczanie bodzantyńscy i inni poddani bis. krak. wiozący sól w kruchach (*fortalia*), centnarową i drobną miarką, bez żadnej przeszkody Wiślicę przebywali.— Ponawiając Henryk 1574 r. prawa miastu służące, zaleca najmocniej: aby w całym kraju nie ważono się pobierać od mieszczan ceł wodnych i lądowych, opłaty mostowej, grobelnej, targowej, ani żadnej innej od wszelkich towarów, a mianowicie: od sukna, koni, wołów, bydła, trzód, żelaza, goździ, naczyń napełnionych rybami i śledziami, szklanych kubków i innych wyrobów i naczyń, tak na sprzedaż przez nich przywiezionych, jakoteż w miejscu kupionych.— Sławny kancl. W. K., a następnie żarliwy obrońca wiary bis. krak. Jakób Zadzik, ostatni domu swego herbu Korab' potomek, zakończył tu życie 17 marca 1642 r. Nakładem czcigodnego bis. Felicyana Szaniawskiego, wielkie w okolicy od 1720 r. powstały piece żelazne, a wytapianie kruszcu znaczne przynosiły dochody. Ostatni z biskupów zamieszkujących zamek tutejszy, Kajetan Sołtyk, prowadził dwór wystawny i ochoczo podejmował liczne zawsze goszczących grono. Tuż przy zamku stojąca piękna i obszerna kollegiata, zawiera marmurowy grobowiec bis. Franc. Krasińskiego † 1577 r., z wyobrażeniem całkowitej postaci nauką i cnotami znakomitego męża. Bodzantyn z drzewa zabudowany na jednej z gór Łysych, w nader przyjemnem i wesołem jest położeniu; otaczające mury i baszty, nadają mu pozór warownego grodu; gotyckiej budowy ratusz pośród rynku, ma osadzony

zegar na wieży. Ludność składa się z samych chrześcian, zajmujących się głównie rolnictwem.

Wąchock nad Kamionną. Gedeon czyli Gedko herbu Gryf bis. krak., ufundował 1179 r. opactwo Cystersów i w dobra uposażył. Potwierdzając Bolesław Wstydlivy nadania klasztorowi poczynione, uwalnia 1270r. wieś *Wanchodsc* i inne majątności duchowne od danin i powinności następujących: przewod, powoz, stroża, stan, targowe, krowa, podwody, wojna, grod, *id est castrum sive construendo de novo ubicunque, seu reparando*. Kazimierz Jagiel. przywilejem 1454 r. przeistacza wieś *Wąchoczsko* w ziemi sandom., powiecie radomskim leżącą na miasto; stanowi targ we wtorek, jarmark zaś na ś. Jana chrzci.; obdarza prawem niem. czyli srodzkiem (*jus Theutonicum, quod Maydeburgense alias Sredense dicitur*); uwalnia mieszczan od opłaty targowego w miastach król. i duchownych, surowemi grożąc karami, aby się takowej od nich pobierać nie ważono; pozwala mieszkańcom w kraju i za obrębem państwa, kupczyć suknem, śledziami i wszelkiemi towarami. Zygmunt I uwalnia ich 1521 r. od opłaty cła i przyczynia jarmark w niedzielę po ś. Mateuszu.—Kopalnie żelaza, kuźnice, wydobywanie i obrabianie kamieni młyńskich, wielkie czyniły dochody opactwu, które zalecało się pięknym ogrodem i wybornemi owocami. Wojna szwedzka za Jana Kazimierza znaczne szkody zrządziła, a nieprzyjaciół miasto spalił. Opactwo należy do kollacyi królewskiej, czyli jest kommendataryjne; opaci świeccy zarządzając dobrami i pobierając dochody, częste miewali zatargi z mieszczanami, co było powodem, iż Stan. August wydał 2 marca 1779 r. takowy list na-

pominalny: „Przełożono nam jest przez Panów Rad przy boku naszym będących, imieniem W.X. Józ. Szaniawskiego kanon. krak., opata kommendataryusza Wąchockiego, iż mieszczenie obowiązani będąc do odbywania powinności prawami i inwentarzami opisanych, uporczywie takowych powinności czynić, danin i czynszów oddawać, podwód odbywać wzbraniają się zuchwale i posłuszeństwo wypowiedziawszy, całe poprzestali. Przeto rzeczonych mieszczan, upomnieć umyśliliśmy, jakoż niniejszym listem napominamy i surowo przykazujemy, aby do posłuszeństwa dworowi powróciwszy, buntów i schadzek wszelkich poprzestali, powinności i daniny prawami opisane odbywali i oddawali, a to pod karami na gwałcących listy i zakazy nasze prawem opisanemi przez sąd nasz, w przypadku sprzeciwienia się wskazanemi bydź mianemi.“— Wąchock lasami okolony, z drzewa zabudowany i samymi chrześcianami jest osiadły; całą jego ozdobę stanowi ogromny klasz. Cystersów wczworobok zabudowany; kościół niezbyt wielki, posępny, w stylu gotyckim, przypomina czasy Piastów; napis na sklepieniu wyraża: *Aedes haec erecta est 1179, adornata 1764*; całe zaś wewnętrzne ściany są malowane, z wyobrażeniem świętych i biskupów z zakonu Cystersów. Na bramie z ciosowego kamienia, wyryty napis po łacinie oznajmia: iż złupiony i spustoszony koś. z klasz. przez Rakoczego ks. Siedmiogrodu 1656 r., odnowiony został 1695 r.—Do opactwa należą miasteczka: *Waśniów* w pow. sandom., *Wierzbnik* i *Wierzbica* w pow. radomskim.

Kunów (*Cunovia*) nad Kamionką. Majętność ta należąca do biskupstwa krak., zniszczoną została przez Tatarów 1241 r., a następnie spalił ją z przyległościami

1244 r. Konrad ks. Mazow. z tego powodu, iż bis. Prandota trzymał się strony Bolesława Wstydliwego. Przebywali tu czasami biskupi, z tych Paweł z Przemankowa, człowiek mściwy, niespokojny i skażonych obyczajów, z polecenia czyli dopuszczenia Bolesława V, schwytany w Kunowie 1271 r., w zamku sieradzkim został osadzony. Miasteczko musiało być dość znaczne i osiadłe, skoro postanowieniem Kazimierza W. 1365 r. objęte było w liczbie miast, z których wybrani obywatele na urzędy ławników, składali najwyższy prowincjonalny sąd teutoński, zasiadając w Krakowie. Sławny bis. Zbigniew Oleśnicki, żyjący za Jagiełły i dwóch jego synów, wykopać kazał staw obszerny, a jak mówi Niesiecki, wieś Kunów na miasto zamienił. Ponowić raczej mógł zagładzie uległe przywileje, lub nowe przyczynić, i dla tego za założyciela poczytany. R. 1502 złupili je i spalili Tatarzy Krymscy czyli Perekopscy. Mając wzgląd Zyg. August, iż Kunów do stołu bis. krak. należący, wielkie łoży nakłady na naprawę mostów, zwłaszcza przy ujściu Świśliny do Kamionny, pozwała 1548 r. mieszczanom pobierać opłatę: od wozu jednokonnego ciężarem naładowanego po denarze, od dwukonnego po 2 den., od trzykonnego lub więcej końmi zaprzężonego, po 3 den. Tenże monarcha stanowi 1554 r: ponieważ bis. Jędrzej Zebrzydowski przełożył nam, iż wbrew odwiecznym przywilejom, które uwalniają poddanych biskupich od ceł wodnych i lądowych, od grobelnego, mostowego i targowego, zmuszani są do opłacania takowych po miastach i wsiach w król. a mianowicie w ks. Mazow., polecamy przeto najmocniej celnikom i innym urzędnikom, aby nie wazyli się od mieszczan i przedmieszczan

Kunowa pobierać opłat od ich towarów, koni, bydła, trzód, sukna i innych wyrobów, tak na sprzedaż przywiezionych, jakoteż w miejscu kupionych.—Przywilej takowy potwierdzali następni król. i Stan. August 1773r. Miejsce to słynęło kopalniami różnokolorowych marmurów; trudno oznaczyć czas zaprzestania robót, zdaje się, iż z wolna ustawały. Wojny szwedzkie za Jana Kazimierza i Augusta II przerywały prace, a coraz rzadsze stawianie okazałych gmachów i świątyń, zaniechać je zupełnie zniewoliły. Stan. August w przejeździe z Ukrainy do Krakowa 1787 r., oglądał 9 czerwca łomy kamienne i uderował rzemieślników.—Oprócz murowanego kościoła, całe miasteczko jest drewniane i niebrukowane; zgadnąćby po niem trudno, jakie skarby pobliska ukrywa góra, gdyby nie rozrzucone po ulicach ogromne sztuki kamienia i niewiele domów z takimiż odrzwiami. Kunów zapomniawszy o sobie, dostarcza płyty i różnego kształtu obrobione kamienie, znacznie odległym nawet okolicom. Mieszkańcy sami chrześcijanie, prawie wszyscy są kamieniarze.

Cmielów nad Kamionną. Jakób Szydłowiecki Podskarbi K., otrzymał od Alexandra Jagiel. przywilej erekcyjny 1505 r., na mocy którego zamienia swą wieś *Szmyelów* w pow. sandom. leżącą na miasto. Obdarzając król prawem niem., uchyla przeciwne temuż prawa i zwyczaje powszechne polskie i ruskie (*ruthenica*); mieszczanie z tego tytułu żadnych kar płacić nie będą, ani mogą być na karę *pyathnadzyesczya* skazywani; ⁽¹⁾

(1) Statut Herburta s. 507, objaśnia tę karę: »*chcemy aby wine piętnądziesiąt, którą zową piętnaście, przeciwiadący się Nam (kró-*

stawać mają przed wójtem, ten zaś za bezprawia i nadużycia odpowiadać ma przed dziedzicem. Uwalnia król mieszkańców od wszelkich poborów, danin, ceł, a mianowicie od czopowego na lat 20; stanowi nakoniec targ we czwartek, jarmarki na ś. Floryan, ś. Jadwigę i wniebowzięcie N.P. Potwierdza takowy przywilej 1512 r. Zygmunt I, w końcu zaś wyraża: zawdzięczając znakomite dla kraju usługi Krzysz. Szydłowieckiego kaszt. sandom., Podkancl. K., uwalniamy mieszczan od myt, mostowego, grobelnego, targowego, danin, czynszów, nateraz istniejących, jakoteż i w przyszłości postanowić się mogących.—Córka wspomnionego Krzysztofa, Zofia Tarnowska odziedziczyła dobra tutejsze, które wnet przeszły do książąt Ostrogskich. W czasie wojny szwedzkiej, wiele szlacheckich rodzin opatrzonych w listy bezpieczeństwa, schroniwszy się do Cmielowa, przez Kozaków wymordowane zostały 1657 r. W kilka dni potem nadciągnął Rakoczy ks. Siedmiogrodu, rozłożył swe tabory i na czele hufcu udał się do Modliborzyc. Za powrotem uszykowawszy osobno Węgrów, Wołochów i Kozaków, przyjmował d. 17 kwietnia Karola Gustawa króla szwed., ukazując mu swe wojsko, które dzikiemi okrzyki uszy raziło, wyraża Puffendorf. Po biesiadzie wrócił król do Zawichosta.—Ozdobny zamek tutejszy, wśród błot na dolinie, otoczony wałem i fossami, stał się pastwą niszczącej ręki Szwedów, w powtórnej woj-

lowi) y sędziema Naszemu byli powinni zapłacić.—Na str. zaś 128 wyraża: *»Jeśli kto przed ks. arcybis. szkarade słowa będzie mowił: winę niechay temuż arcyb. 3 grzywny, albo iako zową piątnadziestą zapłaci.«*

nie 1702 r. Głównym rodzajem przemysłu mieszkańców, są wyroby naczyń glinianych; otrzymali oni 1750 r. następujący przywilej Augusta III: „Umyśliliśmy gancarzów z miasteczka Cmielowa w handlu ich utwierdzić, ubespieczyc y łaską naszą od niesłusznych y niezwyuczaynych exakcyi zasłonić y uwolnić, iakoż utwierdzamy y ubespieczamy, uwalniamy terażnieyszym przywileiem, pozwalając onym handlu gancars. y wolne przedanie towarów swoich, tak płynąc Wisłą, iakoteż w Gdańsku, Toruniu, Malborku, Elblągu y innych miastach pruskich y polskich, aby na zawsze wolne mieli bez żadnego innego nowomyślnego podatku y exakcyi, iakiekolwiek zapłaciwszy zwyczajne cło od Rplitey postanowione. Wolno tedy będzie tymże gancarzom bawić się w miastach prus. y innych póty, póki swego towaru niesprzedadzą y mieszkać bez żadney przeszkody y nagabania onych.“ Co też potwierdza i Stan. August 1768 r.— Koś. paraf. w epoce krzewiących się zdań religijnych, przeistoczony został w zbór aryański; przechowuje kielich pochodzący z daru Szydłowieckich: wierzch i spód jest ze szkła kolorowego, słup zaś ze złota misternej roboty. Z zamku szczątki pozostały murów i ślady wałów. Własność Małachowskich.

Tarłów. Zygm. August przywilejem 1550 r. pozwalając, ażeby Jędrzej Tarło na gruntach dziedzicznych do dóbr Szczekarzowice należących, założył miasto od swego nazwiska zwać się mające, uwalnia osiadających od opłaty ceł, targowego, podatku miejskiego szos (*schoss*), od czopowego i innych poborów na potrzebę Rplitej uchwalonych, lub uchwalić się mogących, na lat 20; obdarza prawem niem., ustanawia targ we środę,

jarmarki zaś: na ś. Michał i ś. Stanisław w maju.—Na początku 17 wieku, majątność ta przeszła w posiadanie Oleśnickich, i słynęła wyrobami garncarskimi. Rzemieślnicy tego cechu otrzymali 1664 r. przywilej Jana Kazimierza, spławiania swego towaru Wisłą aż do Gdańska, sprzedawania bez przeszkody po miastach pols. i pruskich, opłaciwszy cło zwyczajne. Stan. August pozwala 1782 r. zaprowadzić w mieście należącym do Konst. z Dönhoffów, Józ. Rogalińskiego małżonki, jarmarki: w poniedziałek po niedz. kwiet., na ś. Jadwigę i Teresę, ś. Marcin, nazajutrz ś. Jędrzeja, nazajutrz ś. Tomasza Apost. i w poniedziałek po niedzieli wstępnej, zastrzegając: aby się w niedziele lub święta nie odbywały, ale dnia następnego.—Z opasujących murów znaczna część pozostała i brama z herbem założyciela, Topór zwanym. Pięknej budowy fara, wystawiona 1647 r. przez Zbigniewa Oleśnickiego Sstę Opoczyńskiego; długi nad drzwiami napis, zaczyna się od tych wyrazów:

Una trium Deitas, una substantia ab uno,
Idem est et Verbi Spiritus atque Patris.

Zawichost nad Wisłą. Pierwsza w dziejach o tém miejscu zachodzi wzmianka 1205 r., kiedy Leszek Biały z Konradem ks. Mazow., po uporczywej i krwawej d. 19 czerwca bitwie, odnieśli zwycięstwo nad Romanem ks. Halickim, który puściwszy się wpław przez Wisłę, w pogoni zabitym został. W czasie pierwszego napadu Tatarów, doznał Zawichost okrucieństwa tej dzicy 1241 r. Wkrótce potem Bolesław Wstydlivy wymurowawszy klasz. dla Damianitek czyli zakonnic ś. Kлары, uposażył je 1257 r. tutejszem miastem i 25 wsiami.

Nierównie sroższym był powtórny najazd Tatarów na początku 1260 r., albowiem ciż zamordować mieli 60 zakonnic i 12 księży. Nadwerężony zamek królewski, mający kaszt. i Stę, przebudował i umocnił Kazimierz W. Rok 1500 sprowadził tu znowu ogniem i mieczem niszczących Tatarów. Lustracya 1564 r. podaje 126 domów, opłacających po 2 gr., z 4 rzeźniczych jatek dają po kamieniu łoju szmelcowanego, gorzałkę palących 8, od każdego po gr. 6, wszystkie te czynsze ratusz pobiera; słodownia, łaźnia i t. d. Przytaczając pierwotne uposażenie klasztoru, czynią lustratorowie postrzeżenia nad zmianą nazw różnych posad; nadane zostały, mówią oni, włości: Winiary, Piekary, Czernino, Dziurów, Piotrowice, Borowo, Pstrągi, Ostrów, Kosino, Turzyna dziś zwana Mniszek, Lipnica, dziś wsi nie ma tylko rzeka zarosła lasem, Daronie, Szawłowice, Brzerzane, nie wiedzą o nich, Węgirzce, Dembiany, Kotków, Winiary nad Wisłą *cum clausura* Sobotha, Wesolbinge dziś Ostrów, *aliquas sortes in Pzliath ut Kobincze cum vinea et agris* Zdigoninis, *uno vico* Włoszczowicze *et ecclesia in Zarnowiecz cum sanctuaris*. „Kliastor therasz wyelie tich wsi nyedzierzi, ktore zaszli w ynne ręcze. Szą lyaszi y bory klyastorne, zamkowy barzo potrzebne, w ktorich przedthim y zwyerz bywał, alie isz tho czynyenye kliastorne nyeogranyczone, thedy w nych wyelkie skody czynią. Gosczyniecz s Krakowa do Lythwy y do Ruszi sthara-dawny, ktori KJM. roskazuje strzec. Spusth myedzi y ołowu therasz barzo rzadky, thedi się z thego mytha malo dostawa.“ — Kasztelan pobierając 3ci grosz od cła wodnego, obowiązany jest drogi naprawiać od rzeki Sanna do wsi Kosin, budować most na Sannie i 2 mniej-

sze na potokach. Pod zamkiem jest młyn na rzece Sanna, staw zaś zarósł trzciną i pożytku nie czyni. „Zamek murowany na quadrangul, dwie stronie wybudowane gmachy, a na drugich dwu stronach thilko blyanki na murze. Jedna strona ku bramie poriszowana y 3 rysszy od fundamentu aż do wierzchu. Przigrodek izbiczamy drzewianymy opaszany, iusz barzo wąthli. Brzeg od Wiszli w yednym rogu zamku potrzebuye opatrowany. Trzeba narozne węgli u gmachow wszistki, filiary nowymi podychacz.“ W zamku mieszka: Podstarości, kapłan prebendarz, klucznik, woźnica i kucharz. — Potwierdzenie przywilejów miejskich przez Batorego 1578 r., z tego względu godne jest uwagi, iż król inwentarskim sposobem podaje do wiadomości: znajdują się murowane kościoły: ś. Maryi i ś. Trójcy, jakoteż klasz Franciszkanów z cegły przez Bolesława Wstydl. (*Pudicum*) zbudowany; na mocy przywileju tegoż Bolesława, mieszczanie mają 44 łanów; posiadający łan, jeśli piwo warzy, płaci zakonnikom pół grzywny, jeśli nie warzy, daje wiardunek, od domu zaś po groszu. Jatek rzeźniczych jest 14, z każdej dają po kamieniu łoju, z tych 7 przypada na króla, druga połowa mniszkom. Mieszczanie wolni są od wszelkich ręcznych i pociągowych robocizn; dają dziesięcinę snopową lecz nie od konopi, i t. d. W półkwietnia 1657 r. nadciągnął tu Kar. Gustaw z Jerzym Rakoczym ks. Siedmiogr. i posiłkami Elektora Brandeb. pod hr. Waldeck; rozłożywszy wojsko obozem, naradzano się nad dalszem prowadzeniem kroków wojennych. Skoro most ukończony został, przeprawiało się przez całe 4 dni 70000 nieprzyjaciół, a w tej liczbie znajdowali się: Szwedzi, Węgrzy, Wołochy,

Kozacy i zaciągi niemieckie. W czasie tej wojny miasto zupełnie spalone zostało, jakoteż i zamek na kępie będący, o którym lustr. 1660 r. taką czynią wzmiankę: „zamek przez nieprzyjaciela jest ogniem zniesiony, niektóre izby ponakrywane. Armaty zadney przy nim nie masz.“ Odtąd gmach ten przedstawiał pustkami stojące mury, biegiem Wisły coraz podmulane i upadkiem grożące. Zrobiono z nich użytek, jak się to okazuje z uchwały sejmu r. 1678: „aby chwała Boża w państwach naszych iako naybardziej kwitnęła, OO. Reformatom, rudera zomczyńskie, które *extant* pod Zawichostem, a reparowane bydź nie mogą, rozebrać na murowanie koś. przy Sandomirzu y do Sandomirza przewieść za zgodą wszech stanów pozwalamy.“ Lustracya 1789 r. wyraża: „Sstwa jest possessorem Fran. Xaw. de Puget od 1773 r. Pod miastem na górze zdawna *Starostową* zwanej, rezydencya częścią drewniana, częścią murowana, w niej sala i pokojów 6; ogród włoski i sadek spory. Officyna murowana dobra i porządna; stajnie 2, wozownia, stodoła, browar, szpichlerz nad Wisłą murowany o 2 kondygnacyach.“ Ozdobą z drzewa zabudowanego, samymi chrześcianami osiadłego miasteczka, jest koś. z klasz. Franciszkanów. Pierwotną fundacyą uczynił Bolesław Wstydl. dla zakonnic ś. Klary, których przełożoną, była siostra jego ś. Salomeja, wdowa po Kolomanie królu Halickim; mieszkająca przy niej matka Grzymisława, wyjednała u Bolesława, iż tenże drugi zbudował klasz. dla Franciszkanów i wraz z panieńskim, warownemi basztami i murem opasał. Gmachy te, musiały mieć kształt twierdzy, skoro zwane były: *conventus duodecem propugnaculorum*. Po przenie-

sieniu się mniszek do Skały 1262 r., zostali zakonnicy posiadaczami świątyni, która ucierpiawszy wiele w czasie wojny szwedzkiej, odnowioną i poświęconą będąc 1663 r., przechowuje pomnik z takowym napisem: *Illustrissima Domina Grimislava Ducissa, mater incliti Boleslai Ducis Cracov. et Sandom., fundatrix loci istius, hic jacet humata, regnat cum Christo beata. A. D. MCCLVIII die VIII novembris.*

Prosperów, drewniane to miasteczko, stykające się z Zawichostem, pierwotnie i przez długi czas inaczej zwane było. Z przywileju Augusta II d. 25 paźdz. 1701 r. okazuje się: iż Lanckoroński Podkom. Podolski, Ssta Zawich. otrzymał był pozwolenie Jana III na założenie miasta na łanie *Łapiguz*, zwać się mającego *Starostów*, lecz bez dokonania zamierzonego dzieła, zszedł z tego świata. Otrzymaawszy przeto Hier. Załuski kaszt. Rawski, Ssta Zawich ponowienie przywileju, wyjednał u króla: iż oprócz łanu *Łapiguz*, mógł więcej przybrać gruntu pod osadę miasta, zaprowadzić w użycie prawo chełmińskie, 4 jarmarki i targ we czwartek. Co potwierdza 1738r. August III, jakoteż Stan. August 1765r., a nadto przyczynia 8 jarmarków w Starostowie. Lustratorowie 1789r. zowiąc już to miasteczko Prosperów, mówią: »przez Starostów założone, żydami obsadzone, którzy domostwa mają wszyscy swoje. Dom starościński czyli ratusz, z drzewa nowo wybudowany. Placowe czyni zł. 210, arenda z ratusza i z krupką zł. 2400. Zwyczaj nieprawnie praktykowany, że w dni świętne i niedzielne targi odprawować się zwykły, na dzień inny powszedni przez dwór wyznaczyć się mający, odmieniamy. Intrata ze Sstwa Zawich. wynosi zł. 16108, gr. 19,

szel. I, z czego dwie kwarty (połowa) na podatek do skarbu.“

***Wiślica** (*Vislicia*) nad Nidą. O początku miejsca tego, nic z pewnością nie da się powiedzieć; pisze wprawdzie Długosz, lecz bez oznaczenia czasu: iż Wisław znakomity rycerz polski założył miasto i od swego nazwał imienia—*a Vislao comite, heroe pervetusto Poloniae, nomen suum illi imponente, condita*. Że Wiślica należy do liczby najdawniejszych grodów w kraju, niezaprzeczone mamy dowody w dziejach; jakoż Bolesław Krzywousty, zniewolony prośbami Borysa królewica węg., dał mu 1135 r. na przytułek miasto tutejsze wraz z zamkiem. Rościsław ks. przemyski przekupił Borysa, który przyrzekł mu zamek poddać; dla pokrycia zaś swej zdrady, wzywa okolicznych obywatelów do wspólnej obrony przeciw zbliżającym się Rusinom. Ledwo ciż ukazali się w lutym 1136 r., otworzono bramy, nastąpił wielki krwi przelew i miasto spalone zostało. Nie korzystał okrutny Borys z obiecaney nagrody, albowiem urznięto mu język i oczy wyłupiono. R. 1291 zajęli Czesi Wiślicę, lecz w kilkanaście dni potem, wyparowali ich Łokietek; osadzony powtórnie zamek załogą czeską za rządów Wacława, zdobywa Łokietek 1305 r. Opasawszy Kazimierz W. miasto murem, nazначył zjazd powszechny na d. 8 marca 1347 r., gdzie pod jego przewodnictwem zebrano w jedną całość i ogłoszono pierwszy zbiór praw pisanych, czyli tak zwany statut wiślicki. Ustawy te od wszystkich mieszkańców królestwa, z bogobojnością, upodobaniem i posłuszeństwem przyjęte były, mówi Długosz. Gdy przesiadujący w Węgrzech król Ludwik, mianował na swoim miejscu rząd-

cę Polski Władysława ks. Opolskiego, zebrani tu 1378r. panowie małopolscy oświadczyli się: że nieobrawszy sobie Władysława za pana, przyjąć też go i słuchać nie będą. Na d. 6 grudnia 1382 r. odbył się zjazd, na którym wszystkich ziem całego król. znajdowali się posłowie; zjechał i pretendent do korony: Zygmunt Margrabia Brandeb. ⁽¹⁾ z swoimi stronnikami, dla nakłonienia zgromadzonych do uznania siebie za króla. Przybyli też i posłowie od król. wdowy Elżbiety, dwaj biskupi z 2 świeckimi, oświadczać narodowi wdzięczność, że stał statecznie w wierze córkom zmarłego króla poprzysiężonej; że królowa żąda wytrwałości, póki nie skłoni się stanowczo względem obioru jednej z córek. Późem prosili obradujący Zygmunta, ażeby z kraju wyjechał, wydali oraz rozkazy do Krakowa i innych zamków, aby się go przyjmować nie ważyły. Podczas zjazdu 1432 r. przybył z licznym orszakiem Baldwin de Noris, poseł od Jana króla Cypryjskiego. Po złożeniu podarunków w różnych kadzidłach, drzewie aloesowem i t. p., upraszał Jagiełłę o rękę jego córki Jadwigi w stan małżeński dla syna Pana swego; powtóre: o zaciągnięcie pożyczki 200000 czer. zł., za co trzecią część wyspy Cypru w zastaw odkazywał. Żądania te bez skutku zostały; Jadwiga bowiem już nie żyła, a pieniędzy w skarbie nie było.—Przy końcu czerwca 1468 r. przybywszy Kazimierz IV z żoną, odprawił zjazd z Małopolanami, względem poboru na wypłacenie żołdu zaciężnym w toczącej się wojnie pruskiej. Postanowiono wybrać na nadcho-

(1) *Syn ces. Karola IV, miał za żonę Maryą, córkę Ludwika króla pol. i węg. i przez tegoż następcą na tron polski naznaczony.*

dzący sejm w Piotrkowie, po 2 posłów z powiatu, którzyby moc mieli przyzwolenia na takowy podatek; co stało się początkiem utworzenia izby poselskiej. Z powodu morowej zarazy, nie mogąc wzmiankowany król znajdować się na zjeździe w Korczynie, zjechał tu 1473r. z małżonką i licznym dworem, gdzie święta Bożegonar. przepędził. Na poparcie elekcji Zygmunta III, zebrały się stany i rycerstwo pod Wiślicę, uchwalając: „ktożby arcyks. Maxymiliana forytować y prowadzić śmieli y gwałty koronie y ludziom koronnym czynić: ieśli uporu swego popierać będą, nie możemy ich mieć iedno za *hostes patriae*. Y zabiegaiąc temu tak wielkiemu gwałtowi, uchwaliliśmy mocą zjazdu terażniejszego, ruszenie pospolite wszystkim Woiewództwom na mieysca y czasy przez JMP. Hetmana naznaczone. *Actum et datum ad Visliciam in agro villae Kocinensis 8 octob. 1587.* Podniesiony rokosz w kraju, sprowadza tu w połowie sierpnia 1606 r. Zygmunta III na czele 3000 wojska; nadciągnął też wkrótce i hetman Stan. Żółkiewski w 7000 żołnierza. Zgromadzeni senatorowie i znaczna liczba szlachty, obiera Marszałkiem walnego zjazdu Hier. Sieniawskiego Podczaszego K. W nadziei ugłaskania umysłów, dwukrotnie wysyła król poselstwo do rokoszan pod Koprzywnicę i usprawiedliwia się uniwersałami z czynionych sobie zarzutów. Gdy wszelkie środki pojednania okazały się czcemi, nakazał król wywieść pułki na błonia i jak do boju uszykować. Patrząc, mówi Cilli sekretarz król., na marsową postać rycerstwa, na przepych zbroi, dzielność koni, na obroty ich nawet, mniemałem, że dawne legie rzymskie w oczach moich odżyły. Przy końcu września wyruszył król przeciw ro-

koszanom. Roku 1657 wielką klęskę poniosło miasto; kilkakrotnie bowiem łupili je Szwedzi i Węgrzy, a na koniec w popiół obrócili. ⁽¹⁾ Zaledwo po części odbudowane zostało, gdy własny związkowy żołnierz, poszukując zaległego żołdu, srodze uciskał mieszkańców i domy ich podpalał. Przyczyniane przez królów jarmarki, nie wiele pomódz mogły do podźwignienia w ubóstwie pogrążonej Wiślicy. Nawiedził ją 13 czerwca 1787 r. Stan. August w przejeździe do Krakowa, oglądał wszelkie osobliwości kollegiaty, a w kancelaryi grodzkiej zapisał się do podanej przez regenta księgi.— Że miasto doznawało szczególnej królów pieczołowitości, świadczą liczne dobrodziejstwa przywilejami nadane; ponawiając takowe Jagiełło 1386 r., zapewnia mieszczanom przez poprzedników swoich uwolnienie od opłat celnych i targowych w całym król. i ziemiach ruskich, a 1404 r. potwierdza zgorzały przywilej na prawo niem. Jan Olbracht zatwierdzając 1493 r. od dawna istniejący skład soli, poleca kupcom i furmanom z Krakowa z solą jadącym, ażeby Wiślicy nie mijali. Zygmunt I przychylając się do prośby zaniesionej przez cechy: kowalów, ślusarzy, wędzidlarzów, mieczników, bednarzów, stolarzów, stelmachów, czapników i siodlarzów, stanowi 1521 r., ażeby ich czeladź przyjmowana była od rzemieślników krak. bez żadnego utrudzenia i przeszkody, i t. p. Tenże król zezwala 1528 r., ażeby Wacław Morawa biegły w swym kunszcie, sporządził wodociąg nakładem miejskim; a że to wymaga znacznego kosztu,

(1) *Civitas in cinerem et favillam redacta*, wyraża Jan III, stanowiąc 1676 r. jarmarki na Ziel. S. i na ś. Marcina Papieża.

przekazuje przeto magistratowi pobieranie wieczyście dochodu zwanego rurne, pod obowiązkiem naprawiania murów i dbania o ozdobę miasta. Warzący piwo, od całkowitego waru płacić ma 3 gr., od połowicznego 1½ gr.; domy w rynku po 2 gr., w ulicach będące, jakoteż i komornicy po groszu kwartalnie; ktoby zaś chciał wodę do domu rurami prowadzić, płacić ma tyle, ile się z radą miejską ułoży; wzbraniający się powyższą wnosić opłatę, skazany będzie na karę 5 grzywien. R. 1538 otrzymali mieszczenie wolność szynkowania wina, gorzałki i innych napojów, lecz natomiast naprawiać mają opasujące mury miasta. Między żydami i mieszczanami zaszła ugodę, względem mieszkania i sprawowania się żydów, zatwierdza król 1545 r. Lustratorowie 1564 r. mówią: iż *Wiszlicza* przed pogorzeniem miała 146 dom., od każdego płacono po gr. 3, komornicy po gr. 2; rzeźnicy dają ogółem 6 grzywien i 12 kam. łożu. Wójt pobiera czynsz z łaźni, od piekarzów i szewców; prassołowie ogółem wnoszą grzywnę; żydzi zaś kamień pieprzu i funt szafranu. Targowe: od furmanów zbożem kupujących, od mniejszych wozów po den. 9, od większych po groszu; sochaczkę szpital pobiera, lecz kramarze zwykle bywają z miast wolnych od opłaty. Rybaków 4, płacą po gr. 24, od blechu grzyw. 6, młynów zamkowych 3. „P. Starostha powynien zamek y dwory *intra et extra* kosthem szwem poprawowacz. Ze they condicyei doszicz czyniąc, dwye strony zamku bess mala wszistki nowemi dachi przikrył, a na trzeciey strony od bramy przy murze zbudował domek szosznowy. Alye pokazywał gmachi sthare po obu stron opusthoszale, w kthorich pyetra y wyerzyczki y tramy y podlogy, yedny po-

bothwyały y pognyli, drugie tesz iusz wipadaly y mury na kylko myesczach zaryssowane, yako y na wielkiey szieny kaplycza, thakze fyliary pod murem od Nydy barzo odewsthal y. Ukazal tesz mather yey niemalo gothowey.“—Zyg. August postanowił 1566 r., aby więcej nad trzech żydów nie znajdowało się w mieście i to za murami, zabronił im oraz trudnić się sprzedażą trunków.—Krzysz. ks. Zbaraski Koniuszy K., Ssta Wiślicki, czyniąc 1621 r. nadanie gruntów, wyraża: „bacząc miasto dzierzawy moiey, na którym siła Rplitey należy, przez rozmaite przypadki, a naibarziej teraz przez żołnierza różnego, który to miasto często nawiedzał y statie nieznosne wyciągał, barzo nadpustoszał, chcąc mieszcza ny ratować y onych do poprawy munitiey więc y do przy czynienia miasta albo raczey do zabudowania pustych placów zapomoc, dałem mieszczanom grunty puste między granicami z iedney od Czerwonego Chotla, z drugiej od Hotnozey albo z Brzezia, z trzeciey od Latanicza, a z czwartey strony od Kobylnik wsi leżące, Borkiem y Wiśniówką nazwane a gruntem mieszczan własnym przyległe, z których to gruntow pożytku żadnego Sstwonie ma. Pozwalaiąc mieszczanom, żeby się temi gruntami *proportionaliter* podzielili y one wyprawiwszy na swoy pożytek obrocili, s których to gruntow powinni będą na każdy rok Sście wiecznemi czasy dawać y płacić na święto Marcina ś. groszy pol. sześć. A żeby ta moia danina moc y wagę większą miała, pozwa lam, aby sobie mieszczenie na nią confirmacją u krola JM. wyiednali y approbatia seymową otrzymali.“ Jakoż nastąpiło t. r. zatwierdzenie Zygmunta III. Na mocy zawartej 1719 r. ugody, pozwolili mieszczenie 4 żydom

szynkować trunki, pod warunkiem, iż podatki za miasto opłacać będą; ugoda zaś 1755 r. przyzwoliła pięciu żydom robienie piwa przez kolej. Stan. August pod 1766 r. takowe wydał postanowienie: „W. Stan. Lubomirski Marsz. W. K. Ssta Wiślicki, chwalebną przedsięwziął intencją dom porządny na sądzenie w nim sądów ziemskich i na konserwowanie bezpieczne aktów wymurować. A że w tamtym kraju trudno o materyały dla odległych lasów, więc suplikował nam, abyśmy mu pozwolili z rozwalonych murów i bram cale do reparowania już się nie zdających, kamienie brać i z nich takowy dom wystawić. Do której to supliki łaskawie się przychyliwszy, niniejszym konsensem pozwalamy, z tychże rozwalonych murów i bram kamienie brać i z nich dom wymurować. Co do wiadomości przywodząc mieć chcemy i rozkazujemy, aby takowego rozbierania rozwalin i kamieni brania, ani sławetny magistrat przez siebie, ani przez subordynowane osoby nie bronili.“— Lustracja 1789 r. z dokładnością przedstawia stan i powinności miasta, jakoto: „Wiślica erekcyi nie posiada; leży na pagórku między rozdwojeniem Nidy; miała bramy: krakowską, buską i zamkową i murem obwiedziona była. Ratusz w środku rynku, drewniany, nadpustoszały, bardzo szczupły; jedna jest tylko izba, w której żydowi mieszkanie pozwolone. Sądy ziemskie sądzą się w kamienicy kolleg., akta zaś częścią w tejże kamienicy, częścią w koś. konserwowane zostają. ⁽¹⁾ Domy na obszer-
nym dosyć miejscu, kiedyś były murowane, czego do-

(1) Rozebrano mury i bramy, a domu na sądy nie wystawiono.
Cóż P. Starosta zrobił z materyałem? T. L.

wodem znajdujące się w domach niektórych stare mury, sklepy i izby. Mieszkalnych dom. katolickich 51, między temi jeden murowany zajezdny; żydowskich 24. Placów miejskich pustych 7, xiężych 2, żydowski 1 i jeden przez possessora miasta na wystawienie kancel. ziemskiej kupiony. Kościołów w okręgu miasta jest 3: parafialny N. Maryi, w rogu rynku, staroświecką strukturą murowany; kościółek szpitalny ś. Ducha przy krak. niegdyś bramie i koś. murowany ś. Marcina. Czwarty paraf. murowany na przedmieściu Gorysławice, pod tyt. ś. Wawrzeńca. Przedmieście jedno za bramą niegdyś buską, Gorysławice zwane, gdzie szlacheckie i xięże znajdują się folwarki; drugie za Nidą, w którym położeniu wieś Kuchary zwana. Zyg. August nadał miastu 1556 r. łanów $7\frac{1}{2}$ na przedm. Kuchary, a zaś na przedm. ś. Wawrzeńca 12; niektóre łany miasto różnym possessorom poprzedało, niektóre pozastawiali. Młynów było 3 miejskich, jako *constat* z lustr. 1765 r., teraz dla zamulenia dawnych meatów Nidy, jest tylko 1. Wóz wojenny, który miasto winno było utrzymywać, od dawnych czasów zaniedbany i zupełnie zapomniany. Przypomina się więc powinność ta miastu, aby w czasie potrzeby ten wóz w gotowości znajdował się. Prowent z miasta: dachowego zł. 30, od szynkarzów katol. zł. 300, od dwóch żydów z szynku zł. 2200, korzennego od kahału zł. 275, od rzeźników za łój zł. 948, gr. 12, z domu starościńs. od arendarza wraz z łojowym zł. 1300, z krupki od żydów zł. 18, z blechu zł. 9, gr. 18; *summa efficit* zł. 5081. Sstwo w posiadaniu jest ks. Elzb. z Czar-toryskich Lubomirskiej, wdowy po Marsz. W. K.; rocznego dochodu Sstwa zł. 62,435, gr. 9; z tej intraty

połowa do skarbu kor. należy.“—Do powyższego opisu miasta, dodać należy: iż zbudowane będąc na gipsowym pokładzie, otoczone jest rozległemi łąkami; na wiosnę zaś, lub kiedy rzeka wylewa, Wiślica ma postać wyspy. Gwagnin w dobrej wierze mówi o tutejszych błotach: „gdzie wielka moc rozmaitey gadziny, węzow y iasczorek przedtym było, ale iuż ie teraz powyklinano.“ Długosz zaś przytacza jako wieść (dotąd utrzymuje się między ludem), iż podczas mszy, gdy żaby nader krzecząc, przeszkadzały służbie Bożej, nakazał im ksiądz milczenie, i od tego czasu żaby słyszeć się nie dają.—Na błotnistych łąkach są dość znaczne okopy, kształt trójkąta mające; pośród nich niewielka jest wyniosłość ziemi, głazem przykryta; otoż wszystko co pozostało z pamiętnego w dziejach zamku! nie masz bowiem śladu nietylko murów, ale nawet i gruzów. Wspaniałą kollegiatę gotyckiej budowy na miejscu pierwotnego koś. ś. Trójcy, w którym się ukrywał nieszczęśliwy Łokietek, wzniosł z ciosu Kazimierz W. Trzy murowane filary na środku, między w. ołtarzem i głównemi drzwiami stojące, wspierają wewnątrz świątynię, przy każdym jest ołtarz; sklepienie i boczne ściany okryte są wyrobionemi z kamienia herbami ziem i województw; zdobią ją pięknej snycerskiej roboty stalla, liczne marmurowe i kamienne grobowce. Na drugim filarze wymalowana jest Boga Rodzica i klęczący Władysław Łokietek, przy którym błagalne wyrazy: *Monstra Te esse Matrem*; na co odpowiada N. Panna: *Uladislai! surge, procede et vinces*. Napis u spodu opiewa: *Statua lapidea gloriosae B. V. M. Dei Parae, quae antiquitus singulari veneratione collebatur, ex ea ratione, quod ser. Uladislaus*

Lokietek R. P. Venceslaum fugiens Polo. et Bohem. regem in cripta subteranea, ecclesiae prioris Vislicensis latitans, Imaginis istius habere soleret consolantia ipsum colloquia, quam Casimirus II filius ejus P. R. columnae secundae hujus ecclesiae ad perpetuam rei memoriam affigi mandavit. Sed ex variis motivis, de columna ad altare s. Rosarii vigore decreti Illustr. loci Ordinarii A. D. 1744 solemniter translata. Stojąca w ołtarzu, z kamienia wykuta Matka Boska, przed którą Łokietek w swej niedoli szukał pociechy, odziana jest srebrnolitą sukienką, po części pozłacaną. W zakrystyi znajduje się drewniany posąg Łokietka w ubiorze majestatycznym, nad nim napis:

Corpore parvus eram, cubito vix altior uno,

Attamen in parvo corpore magnus eram.

Umieszczony u podnóża wiersz, zdaje się, iż za czasów Augusta III był ułożony:

Niewielkim ci był wprawdzie z natury w swem cielem,

Jednak małej urodzie wielkicem był śmielem.

Nie wspominam jakom był Czechy i Prusaki,

I z Xiążęciem Gedminem: Litwę i Rusaki.

Samem fortunę zwałczył z którym bitwę toczył,

Czarny pot ze mnie płynął, gdym tych i tych tłoczył.

Trzykrociem z państwa spadał, lecz za twoją sprawą

Bellono, znowum wsiadał z znamienitą sławą.

Mąż ma mieć serce wielkie, choć sam będzie mały,

Co zabił Goliata mały był, lecz śmiały;

Ullises łeb wielkiemu olbrzymowi zraził,

Przedcie on człeka, a jam złe szczęście poraził.

Zewnątrz nad bocznymi drzwiami, piękna rzeźba z kamienia, wyobraża klęczącego Kazimierza W., który

trzymając w ręku kościół, ofiaruje go N. Pannie i Zbawicielowi; przy królu tarcza z orłem, za nim zaś biskup z pastorałem; napis gockiem i głoskami wyraża: *A. D. MCCCL Princeps excellen. Casimirus secundus P. R. ecclesiam hanc, quadro fabricavit lapide, cujus reiclerus Vislicensis memor, hoc monumentum posuit 1464.* Na facjacie koś. stoi w framudze kamienny posąg króla z berłem i w koronie. Coby znaczyła, wykuta z kamienia na prawej stronie naga postać wiszącego człowieka, przepasanego fartuchem, wiedzieć nie można, lubo różne są o tém podania. Również szacownym zabytkiem starożytności, jest śliczna dzwonnica; połowa jej z ciosu, reszta z drobnych czerwonych cegiełek zbudowana; u szczytu znajduje się zegar, a na czterech ścianach wykute są w płaskorzeźbie herby ziem, województw i różnych rodzin.

Nowe Miasto Korczyn (*Nova civitas Corczin, Neocorcinum*) przy ujściu Nidy do Wisły. O małe półmili leży z prawej strony koryta Nidy, wieś *Stary Korczyn*. Musiał tam być zamek, a przynajmniej dwór książęcy, skoro Grzymisława żona Leszka Białego, powiła 1221 r. Bolesława zwanego Wstydlwym. W tejże wsi, wspomniony Bolesław na walnym zjeździe 1257 r., w obecności książąt Mazow., uczynił żonie swej Kunegundzie, darowiznę ziemi sandeckiej; datowany bowiem jest przywilej: *in Corczyn villa nostra*. Podług wszelkiego podobieństwa do prawdy, tenże Bolesław założycielem jest miasta, gdyż w przywileju 1258 r. na wójtostwo wyraża: nadajemy je prawem dziedzictwa Hinkowi, synowi Henryka wójta Nowego Miasta, pod obowiązkiem płacenia na ś. Marcin wiardunku z łanu, z domów zaś

w mieście po pół skojca; mieszczanie od każdego rzemieślnika płacić mają pół skojca, z czego przeznaczamy wójtowi 3ci denar, jakoteż z jatek rzeźnickich i szewskich, od rzezi bydła, łokcia sukna i łaźni. Pozwala mu młyny po obu stronach Nidy stawiać i łowić w niej ryby, tudzież w Wiśle w przestrzeni granic miejskich; od jeziora Pogorzelec, gdzie Nida wpada podczas wylewu wody i cokolwiek znajduje się z tej strony Pogorzela do Hinka ma należeć; przeznaczą mu i jego następcom 3ci denar od wielkiego i małego sądu, oraz połowę z kar miejskich, drugą zaś połowę na użytek miasta przekazuje.— Korzystając Rusini z zamieszek krajowych, pustoszą 1300 r. ziemię sandom. i palą drewniany zamek tutejszy. Kazimierz W. wzniósł kamienicę w mieście, wymurował zamek, a za nim utworzył jezioro *Czartorya* zwane, które zasilane wodą z Wisły i Nidy, obfitowało w ryby.—W nadaniach zakładanej osady, wskazywano zwykle wzór dawniejszej, podobny lub taki sam przywilej mającej; z tego powodu mianowano prawem różnemi szczegółnemi podług wskazanego wzoru nazwiskami; od tego zaś miasta zwano prawo korczyńskie, *jus Korczynense, Corcinense*.—Ziemowit ks. Mazow. tusząc sobie pojęcie w małżeństwo Jadwigi królowny węg. i osiągnięcie berła pols., zajmuje Korczyn 1383 r., gdzie przez dwa tygodnie naradza się z przychylnym sobie arcyb. Bodzantą i Wielkopolanami, oczekując na przybycie Jadwigi do kraju. Jezioro Czartorya w przywileju 1403 r. zwane jest rzeką, na której pozwala Jagiełło młyn wystawić Mikołajowi młynarzowi, pod obowiązkiem wnoszenia do skarbu 2 miarki i 2 części zysku. Korczyn pamiętnym stał się przez danie

początku sejmom naszym; pierwszy z nich przypadł 1404 r. „Jagiello złożył seym na d. 11 listopada, który seymiki powiatowe naprzód, co była rzecz dopiero nowa w Polsce, uprzedziły: a to przeto, iż król na tym seymie żądał u szlachty poboru, na wykupienie Dobrzyńskiej ziemi, po 10 groszy z łanu, ku której summie przyłączył poradne 2 grosze z łanu. Było wszystkich pieniędzy sto tys. grzywien.“⁽¹⁾ Od tej epoki, poczęła wchodzić szlachta do zjazdów i wpływać do rządu, przyzwalając lub nie na pobory. Częsty pobyt tego monarchy i dwóch jego panujących synów, przyczynił się do wzrostu miasta; odprawiane zaś sejmy, uchwalane prawa, stanowione statuta, uczyniły Korczyn sławnym w dziejach prawodawstwa krajowego. Władysław Jagiel. złożył 1438 r. zjazd walny dla naradzenia się względem pozwolenia przyjęcia 13 letniemu bratu swemu Kazim., korony czeskiej, ofiarowanej przez uroczyste poselstwo. Obecni: Ziemowit i Władysław książęta Mazow., szczególnie zaś Zbigniew Oleśnicki bis. krak., odradzali rządy nad krajem wojną domową skołatany, a nadewszystko błędami heretyckimi skażony. Przemogła jednak większość zdań, a Kazimierz pod pewnemi warunkami herło przyjmuje. Zapadły tamże ostre przeciw kacerzom prawa; zobowiązano się imać takowych bez względu na stan, powołanie, pokrewieństwo i przykładnie karać. Zjazd 1461 r. spełził na słuchaniu poselstwa od Eczigereja Hana tatars., który na wszelkie wyprawy obiecywał pomoc i przyrzekł mimo poduszczań ze strony Litwy, spokojnie się zachować względem granic polskich.

(1) Bielski.

Drugie poselstwo było od Jerzego Podiebradzkiego króla czeskiego, zapraszające Kazimierza IV, aby podług umowy zjechał się z nim w Głogowie; zachęcał oraz, ażeby względem rosterków z Krzyżakami, zdano się na jego wyrok, w czem przychylnym okaże się koronie. W końcu dano posłuchanie posłom Margrabi Brandeb., który przyjaźń stateczną oświadczał. Na d. 12 maja 1465 r. zaczął się sejm 15 dni trwający; przybyli nań panowie rady z ziem: krakowskich i ruskich, oraz czterej umocowani z Wielkopolski. Rozmaite przedsięwzięto środki celem opatrzenia potrzeb w toczącej się wojnie z Krzyżakami; uchwalono pobór i statut zwany Nowokorczyński, mający tytuł: nyektore articuli naseymye Nowomyeskyem ustawyone, ktore w sądziech zyemskich mają bycz dzierszany.—Legat apost. zastawszy tu 1470 r. Kazimierza IV, zachęcał go w imieniu Papieża: ażeby odszczepieńców w Czechach wytępił, a z Maciejem królem węg. wszedł w przymierze i dał mu w małżeństwo swą córkę. Przybył także Rafał Leszczyński, zdawna na dworze cesarskim zostający, z oświadczeniem: iż Fryderyk III życzy zawrzeć przymierze i powinowactwa związki. Wdzięcznie przyjęto oświadczynę i wyprawiono dwóch Wojewodów do Wiednia z stosownemi zleceniami. Po zgorzeniu miasta, uwolniono je 1474 r. na lat 12 od czynszów, podatków, podwód, wszelkich robocizn, posług i ciężarów. Marcin Truchses W. Mistrz krzyżacki wykonywa przysięgę wierności d. 9 paźdz. 1479 r. „wespołek z Conwentem swoim, krola za Pana wyznawać y posluszen go bydz. Rotę mu wydawał Jan Rzeszowski bis. krak. Także y iego rada wszystka uczyniła y trzey rayce z Krolewca. Wysadzili też

z obu stron po 4 osoby naydować kto komu płacić ma szkody, gdzie należeli iż król miał dać za utraty Mistrzowi pułtora tysiąca czer. zł. y dał. Potym byli wszyscy radzi y weseli z tej ugody, bo zatym y z Węgry ponowione przymierze było. Także król częstował y darował wszystkie, tak posły Matyasza króla węg. iako y Mistrza.“ (1) Zygmunt I mając wzgląd na miasto, różnemi przygodami a zwłaszcza przez pożar do ubóstwa przywiedzione, pozwala mieszczanom 1531 r. pobierać cło mostowe i grobelne; wymienia ilość opłaty od wozów ośmio, 4, 2 i jednokonných; od wołów, trzody, soli, wiktuałów i t. p. pod obowiązkiem utrzymywania mostów i grobel w należyty m stanie. Zygm. August nadaje 1549 r. szpitalowi pół łanu w Uciskowie i wrąb lusu na opał, wkładając na burmistrza i radnych obowiązek, utrzymywania ekonoma, któryby żywność, odzienie i wygodę ubogich opatrywał, i rachunki corocznie składał; w razie zaś opieszałości magistratu, Starosta lub Podstarosta upomnieć go winien i dowykonania tej czynności znaglić. Lustracya 1564 r. podaje 24 łanów miejskich, z których $2\frac{1}{2}$ należą do kościoła. Ze 148 domów, 19 browarów i 22 słodowni, opłacają po groszu i tyleż łąziebnego z każdego domu. Z 7 jatek rzeźniczych dostawa się grzywna na kwartał, a na ś. Marcin łojukam. 7; szewców jest 9, płacą po groszu i składają 2 grzy. na wosk do kościoła; jateczników 4, po gr. 8 rocznie, kuśnierzów 3, kowalów 2, sukienników 7, bednarzów 4, tokarzów 11, powroźnik, cieśli 2, piekarzów 14, kramarzów 6, wszyscy płacą po groszu, jakoteż i 47 ko-

(1) Bielski.

morników; rybacy za połów na Nidzie kwartalnie grzywnę i 36 gr. Dochód od palących gorzałkę, wybierają mieszczanie, obracając na naprawę dróg, na podwody i inne potrzeby. Żydów jest kilku gospodarzy, którzy obiecali dać po funcie pieprzu. Młynów zamkowych 3, jezioro między Wisłą a Nidą, inne wynajmują się. Urzędnicy i czeladź zamkowa: Podstarosta, sędzia i pisarz grodzcy, burgrabia, miernik, szafarz (*dispensator*), klucznik (*claviger*), grodzanów 3, stróżów 3, piekarz z pomocnikiem, kucharz, piwowar, wrotny, woźnica, wozowy, chmielnik, stelmach, kowal, rurmistrz, myśliwiec, niewiasta która achtele umywa, sługa zegaru doglądający. Prebendarz zamkowy pobiera na dzień chleba par 4, piwa miar 2, serów na tydzień 2 i świec 7. Żakom szkolnym na tydzień chleba par 6 i piwa 3 miary. Kat: „thortori nye dawayą. Obrokow z zamku mu do gospodi dayą: chleba na dzien par 4, pywa miar 2, szewrow na thidzyen 2.“—Przywilej 1566 r. dozwalając wystawić nowy ratusz w rynku, poleca: ażeby więcej nad 1 dom żydowski nie znajdował się w mieście. Potwierdzając Zyg. August prawa miejskie 1569 r. wyraża: iż pierwotny przywilej lokacyjny zgorzał i nie masz o nim śladu w metrykach kor.; na mocy wszakże zeznań wiarogodnych świadków, ponawia króli oznacza dawniejsze granice i posiadłości mieszczan, wzmiankuje o rzece Czartoryi i o mostku na niej będącym; *fluvium Czartoria et ponticulum in eodem fluvio Czartoria extructum*.⁽¹⁾ Za panowania tegoż monarchy, była tu dość znaczna fabry-

(1) Przed kilkunastą laty badałem najstarszych wiekiem mieszczan; żaden z nich nie słyszał o jeziorze, ani rzece Czartoryi. T. L.

ka broni; *uncatae bombardae* (rusznice) po zł. 3, a *simplices* po zł. 1, gr. 20 kupowano. ⁽¹⁾ Podług inwentarza 1572 r. za Ssty Jęd. Gnojeńskiego sporządzonego, znajdowało się na stronie król. 180 domów; zamek mурowany ze 3 stron wałem i przekopem wodą napełnionym obwiedziony, z czwartej strony od miasta Nida, a na niej most drewniany. Strzelba i aparat wojenny w zamku: 2 działka nowe spiżane o 4 kołach, hakownic hubczastych długich w bramie 23, rusznice hubczastych 43, glancie starych okowanych w bramie 14, kusz starych w bramie 8, prochu beczek 5, saletry beczek 2, wiader skorzanych 2.—Batory pozwala 1578 r., ażeby dla dogodności miasta sprowadzono wodę rurami i poczyniono stosowne zakłady w różnych miejscach; a że takowe wymagają nakładów i kosztu utrzymania w dobrym stanie, dozwala przeto magistratowi pobierać od mieszczan pewną opłatę, pod obowiązkiem zdawania rachunku przed współobywatelami. O istniejącej fabryce prochu, świadczy przywilej król. 1589 r. udzielony puszkarzowi Kraska zwanemu, na robienie prochu pod warunkiem: ażeby zamiast czynszu z ogrodu, 2 kamienie prochu z własnego materiału, a 4 z dostarczonego mu przez Sstę bezpłatnie dostawił; jeśliby zaś większa ilość prochu do zamku potrzebna była, w takim razie obowiązany będzie wyrobić ją z materiału Ssty, za opłatą 20 gr. od kamienia.—Z upływem 16 wieku, skończył się dobry byt miasta, a zaczęło się pasmo przygód coraz dotkliwszych. Zebrzydowski Wda krak. podburzywszy szlachtę przeciw Zygmuntowi III, przybywa do Korczy-

(1) Czacki o Lit. i Pol. prawach, T. I, s. 218.

na w marcu 1606 r., gdzie na zjeździe prowincyi Małopolskiej dokazał, iż postanowiono: ktokolwiek Rplię ocaloną widzieć pragnie, stawi się w Stężycy na 9 kwietnia. W czasie wojny szwedzkiej, wpadają Węgrzy z Kozakami 26 marca 1657 r., miasto i świątynie łupią, a bezbronnych mieszkańców męcząc, niektórych życia pozbawili. Lustr. 1663 r. mówią: iż przed spaleniem miasta, było wraz z przedmieściem 266 domów. „Opowiadali się kiiacy (zwani od noszenia na kiju: kielbas, połciów słoniny i t. p.), że ich burmistrz *depactuię* y szrot mięsa od kazdego bydłęcia wybiera. Dał sprawę urząd, że *eo praetextu* te szroty wybiera, bo kazdy kiiak powinien bydło w miescie biec. Przykazuiemy powagę naszą lustr., aby kiiacy w miescie *abhinc* bydła biiali, od ktorego bicia nie burmistrz wybierać nie ma. Jest szewcow 8, krawcow 2, kusnierzow 5, bednarzow 2, kołodziej, stolarz, powroznik, piwowarow 3, kowalow 3, slosarzow 2, miecznik, rymarz, aptekarz, balwierzow 2, puszkarz. Uskarzali się załobliwie mieszczenie na niewiernych zydow, iż oni wszelakim sposobem *victum impraeripiunt in propinationibus et divenditionem omnium mercimoniorum*. Nadto, że ich niepowinno bydz ieno dom. 4, a oni teraz na zamkowym gruncie rosprzestrzenili się; nadto, że im nie wolno było rosprzestrzeniać boznice, którą oni *ad formam* kos. katol. wystawili, czeladz chrzescianską wazą się chowac y przyimowac y insze *praejudicia* czynią. *E converso* zydzi pokazali przywilej od JKM. 1659, którym nadaie prawa: wolność na wymurowanie boznice, na założenie kierhowa, piw, miodow warzenie, gorzałki palenie y szynkowanie, rzemiosła odprawowanie. Opowiadali: że przykładają się *in duplo* do mieyskich po-

datkow y ciężarow. Żydowskich dom. iest w miescie 4, na gruntach zamkowych 13. Zamek przez nieprzyiaciela cale spalony y zruinowany, bo ieno *circum circa* same mury zostały po części iuz kosztem wielkim P. dzierzawce naprawiony y wystawiony. Ordnuie się *quotannis* na conservatią zamku y meloratią po fl. 500.“— Jezuiti w ciągłych zatargach z akademią krak. będący, osiadłszy przy koś. farnym, rozpoczęli nauki wykładać; mimo zakazu Jana III i wyroku trybunału 1692r. poważyli się znowu szkoły otworzyć, które wnet za przywilejem Augusta II zamknięte zostały, z ostrzeżeniem: ażeby ciż nie zakładali szkół w odległości 12 mil od akademii krak., co jej z dawnych czasów prawem zabezpieczone było.— Szwedzi w powtórnym najeździe 1702 r. zrabowawszy zamek, ogień podłożyli; spłonęły wówczas akta ziemskie i grodzkie, z czego powstały kłótnie prawne między obywatelami i niepewność majątków. Gdy nienaprawione mury odwiecznego gmachu coraz niszczały, dozwoliła uchwała sejmu 1776 r. zrobić z nich inny użytek, stanowiąc: „ponieważ zamek od dawnych czasów przez nieprzyjaciela zburzony zostaje, przeto stojące jeszcze mury ur. Staroście rozebrać i ku rozrządzeniu swemu na gruntowną Sstwa potrzebę obrócić pozwalamy.“ Z przyległej wsi *Grotniki*, mającej dwór starościński, odprawują nowo mianowani Starostowie wjazd uroczysty do koś. farnego, poczem instalują w kancelaryi urzędników grodzkich. Zajmujące szczegóły zawiera lustr. 1789 r., jakoto: „Sstwa z jurysdykcyą grodzką jest possessorem Józef z Nagłowic Rej od 1783r. Położenie miasta jest w równinach; w rynku są katolicy, za rynkiem zaś nad Nidą żydzi. Są także dworki szlache-

kiena placach i gruntach miejskich. W rogu rynku jest dom wymurowany, szkarpami umocowany, do sądzenia sądów i konserwacyi aktów, przez Wiślicki i Pilźnieński powiaty *aerario publico* kupiony. Nieporządek dotąd w mieście zachowany, że mieszczanie pomiędzy budynkami mają stodoły, a co gorzej, że snopkami są poszyte, przeto aby napotym wszelkie stodoły z daleka od mieszkalnych za miastem były stawiane nakazujemy i dozór tego magistratowi zalecamy. Chociaż powinność utrzymywania wozu wojennego, dawne czasy wyglądały z pamięci, jednakże lustr. tę powinność miastu przypomina, aby w czasie potrzeby znało swój obowiązek. Szkoła: Batory 1585 r. postanowił: aby dyrektorowi dawano z zamku co tydzień po gr. 10; do tego żydzi dawać powinni na Bożenar., Wielkanoc i śś. Jana Kantego, Grzegorza W. i Gawła, korzenia wszelkiego, potrawnego, cukru, mięsa, miodu, piwa i pieniędzy, za jatkę po zł. 10, który to przywilej konfirmował N. August II d. 31 *augusta* 1699 r., z aprobacją dla szkoły tak kamienicy nazwanej Promnickiej, dwóch folwarków Staszewskiej i Czaplikowskiej nazwanej, jakoteż wszelkiej fundacyi dla tejże szkoły uczynionej. Wyderkaś z dóbr Grabowca i Minostowic corocznie wypłacany bywa, zaś gr. 10 na tydzień z zamku nie biorą na dyrektora. Jest kamienica do akad. krak. należąca, stara i mocno zdezolowana, w której X. Ign. Depuciński tytułowany Scholastyk i od akademii patentowany dyrektor, różnej kondycyi studentów uczy. R. 1778 d. 25 kwiet. zawarli mieszczanie z żydami ugodę, względem prowadzenia wolnego wszelkich towarów handlu, w nagrodę wspólnie podejmowanych na przechodzącego i stojącego

żołnierza kosztów i ponoszonych innych ciężarów, tudzież propinowania w domach od katolików wybudowanych. Zaskarżenia cechów: piekarskiego, rzeźnickiego, kuszniarskiego, tkackiego, bednarskiego i innych, że żydzi bez opłacenia do cechów należytości, przywilejami pozwolonych i przez uczynioną z miastem ugodę warowanych, towarami handlują, one sprzedają i według zawartej komplanacyi nieczynią zadosyć, do jurysdykcyi starościńskiej odsyłamy. Po zawartej 1779 r. z Sstą komplanacyi, mieszczanie płacą tylko z ról, placów i ogrodów miejskich zł. 29, gr. 4; żydzi zaś corocznie zł. 7000. Ogólnie wszyscy obywatele płacą do skarbu kor. podymne zł. 1588. Wagę arenduje miasto żydom za zł. 40. Jarmarki bywają: na N. P. Gromniczną, na ś. Józef, ś. Stanisław, na nawiedzenie N. P., ś. Bartłomiej, na przeniesienie ś. Stanisława, ś. Elżbietę i ś. Tomasza apost. Prócz tych ma miasto jeszcze 3 jarmarki pozwolone 1701 r., ale te nie są jeszcze wezwyczajone. Elekcyja burmistrza do miasta należy, a Ssta z obranych 2 kandydatów, jednego konfirmuje. Wójta zaś obranie Starości jest zostawione. Do burgrabstwa przy zamku należy chałup 13; ludzie w nich mieszkający pańszczyzny nie robią, tylko usługę w podróży pieszej co kolej, najdalej o 2 mili czynią. Z pomieszek płacą czynszu zł. 101. Lasów, ani chrustu miasto nie ma, ani miejsce do zasiewania drzewa sposobne, oddzielone byźdź nie może, dla szczupłości pastwiska i dla częstego wylewu Wisły. Sadzenie jednak wierzb na błoni, jako może byźdź użyteczne, tak zaleca się miastu, a szczególnie burmistrzowi i magistratowi, ażeby sami z siebie, w sadzeniu wierzb na błoni przykład uczyniwszy, pospółstwo do naśla-

dowania siebie w tej mierze pociągnęli i przynaglili. Zamek między Nidą i Wisłą będący, którego rudera konst. 1776 r. Ście dozwoliła rozebrać na użytek polepszenia miasta. Rudera te prawie zupełnie są rozebrane i z nich widzieliśmy kancellaryą i domów 6 wymurowanych; mały tylko pozostaje jeszcze kawałek ruderów do rozebrania. Zostaje także baszta, w której jest wieża dolna i górna do wysiadania obywatelom przez dekreta nakazywanego; lecz ta, jako jest opustoszała, tak repara-cyą jej i utrzymanie z prawa do Starostów należące, teraźniejszemu P. Ście przypominamy. Summa rocznego dochodu Sstwa: zł. 14925, gr. 14, z tej intraty połowa do skarbu kor. należy.“ (1) Wielkiego rozmiaru, lecz niecałkowicie zabudowany rynek, tu i ówdzie porozprasane domy, wskazują dawną obszerność gro-du, mieszczącego niegdyś, tłumnie gromadzącą się szlachtę na zjazdy i publiczne obrady. Z warownego zamku pozostały tylko rumowiska, szczątki gładów, marmurów i opasujące wały, lecz świątynie wieki przetrwawszy stoją w całości. Koś. Franciszkanów fundacyi Bolesława Wstydl., zamieniony został w trwałą z muru budowę i funduszami opatrzony 1346 r. przez Kazimierza W. Możny Spytek z Melsztyna, napojony zdaniami religijnymi w Czechach istniejącemi, złupił klasztor 1439 r. Cały koś. *al fresco* około 1760 r. malowany, sklepienia okryte są allegorycznemi figurami, ściany zaś

(1) Wzorową tę lustracyą, z której ważniejsze tylko zamieściłem ustępy, uskutecznił: Krzysztof Popiel Chorąży wiślicki, Lud. Rożycki i Józ. Wysocki. Inne miejsca pow. wiślick. lustracyą t.r. objęte; również ich obywatelskiej pracy, szacownym są dla nas upominkiem. T. L.

wizerunkami papieżów i t. p. Nad wyobrażeniem Bolesława V jest napis: *Beatus Pudicus Rex fundator A.D. 1248*, a nad ś. Kunegundą: *Beata Cunegundis fundatrix ecclesiae 1248*. — Fara fundacyi Kazimierza W., przeistoczona następnie w okazałą budowę, ma napis: *A. D. 1608 ex commissione loci ordinarii, Laurentius Praepositus impositionem lapidis primarii ecclesiae hujus fecit in titulum et memoriae S. Laurentii et Elisabethae*. Inny łaciński napis opiewa: iż koś. ze składek miejskich wystawiony, poświęcił Jęd. Trzebicki bis. krak. Nad drzwiami zewnątrz, wykute są różne herby, orzeł z herbem Wazów na piersiach i r. 1634. — Przy drewnianym kościółku ś. Jana utrzymywany jest szpital miejski.

Opatowiec (*Opatovecia*) nad Wisłą, naprzeciw ujścia Dunajcu. Judyta żona Władysława Hermana, nadała miejsce to 1085 r. prawem własności opactwu Tyńickiemu, a Bolesław Wstydlivy przywilejem 1271 r. pozwala: ażeby opat *Modilibosius*, przeistoczył wieś *Oppathowycę* na miasto; obdarza mieszkańców prawem niem. i przypuszcza do uczestnictwa swobód Krakowu właściwych. R. 1474 Kazimierz Jagiel. „seym Małym Polakom słożył: na którym to sobie postanowili, aby ieśliby wojnę miał zacząć z nimi Matyas krol Węg., dali wskok po 6 gr. z łanu na żołnierza: do tego aby ruszenie pospolite było. Tamże gdzieby ślachcie ślachcica zabił winą była postanowiona sto grzywien y 20 dać przyiacielom, a rok y 6 niedziel w więzy siedzieć.“ (1) Zjechawszy monarcha powtórnie w lutym t. r. dawał posłuchanie dwóm posłom weneckim, którzy złożywszy upo-

(1) Bielski.

minki, upraszali o wolny przejazd do Moskwy i Persyi. Po ich odjeździe przybyły posłannik Szacha perskiego, wręczył listy w chaldejskim języku pisane. Władca Persyi nakłaniał króla, ażeby z innemi Pany chrześciańskiem i rozpoczął wojnę z Turkami, obiecując z swej strony znaczne wystawić siły. Z powodu wtargnienia Węgrów do kraju, nakazano zgromadzać się wojsku. „Słachta acz nie rychło do Opatowca ściagała, ktorzy w ciąg nieniu szkody swym wielkie poczynili, tylko co nie p lili, ale brali, gwałcili, kościoły łupili, swawola wielka była, grozy anikary nie było: tak iż si temu wiele wy dziwić niemogło, iako od przodkow swych iuż na ten czas Polacy daleko sie byli odstrzelili: a boię sie że dzi sieyszych czasow dopierożby było gorzey. Dział z Kra kowa y zinąd nawieziono. Służebnych też iuż było po części, y Litwy y Tatar Litewskich do krola sie naie chało niemało.“ (1) — Ponawiając Alexander Jagiel. 1505 r. przywilej Jagiełły, uwalniający mieszczan od podwód, zastrzega: iż takowe dostarczane być mają dla osób w sprawach Rplitej jadących, za okazaniem wszak że listów królewskich. Winc. Baranowski opat tyniecki, potwierdzając 1553 r. cech złożony: z kowalów, ślusarzów, bednarzy, stelmachów, mularzy, kołodziejów, mieczników, gancarzy, podstrzygaczy sukna, golibrodów (*barbitonsores*), powroźników i siodlarzy, mieć chce: ażeby jeden starszy cechowy (*archimagister*), obierany był przez radnych miasta, drugi zaś przez współcechowych; przepisuje oraz obszerne ustawy tyczące się cechu. — Do istniejących jarmarków, przy-

(1) Bielski— ale umieszcza oba te zjazdy pod koniec 1473 r. Współczesny Długosz pisze 1474 r.

daje 1639 r. Władysław IV na Nowy rok, Przewodnią niedzielę, św. Trójkę i podwyższenie św. Krzyża. Gdy 1772 r. opactwo tynieckie dostało się pod panowanie Austrii, należące do niego dobra za Wisłą, stały się własnością rządu pols., a skutkiem sprzedaży, czyli też darowizny, przeszedł Opatowiec do rąk prywatnych. Dziedzic Romuald Walewski, kommissyi wojsk. kommissarz, otrzymał od Stan. Augusta 1791 r. przywilej na całotygniowy jarmark, poczynający się w poniedziałek po niedzieli dni krzyżowych.— Miasto z drzewa zabudowane i od samych chrześcian zamieszkałe, znaczny prowadziło handel winami węg. i drzewem Dunajcem z gór karpackich spławianem; tutejsze bowiem okolice są bezleśne. Koś. z klasz. Dominikanów, fundował 1282 r. Tomasz opat tyniecki.

Pełczyska, wieś w nader powabnej i żyznej okolicy; domy włościan zbudowane między dwoma pasmami gór kamiennie-wapiennych. Na jednej z nich wznosi się obszerny i piękny koś. murowany, poważnie panując nad przyległemi włościami. Trzecie wyższe gór pasmo, po większej części gęstym okryte lasem, dzwigało niegdyś na swym grzbiecie warowny zamek, należący do katedry krak. Władysław Łokietek po kilkuletniem za granicą tułactwie, przedsięwziawszy praw swoich do tronu przez Wacława zajmowanego, mocą oręża docho-
dzić, opanował 1304 r. Pełczyska, skąd czynił wycieczki na Wiślicę i inne grody załogą czeską osadzone. Podług podania, zburzony zamek tutejszy przez Szwedów za rządów Jana Kazimierza, zamienił się wkrótce w zwaliska. Dziś i ślad jego nie pozostał, oprócz wałów i nieco gruzu, *Zamczyska* nazwę noszących. W ustach ludu

dochowują się różne powieści o strachach, które ukazują się w miejscowych jaskiniach i lochach.

Dzierążnia albo *Dzierązna*, nad rzeczką t. n., o pół mili od Działoszyc. Iwo czyli Jan Odrowąż bis. krak. wybudował około 1224 r. koś. z kamienia ciosowego i dochodem opatrzył. Wieś tę nadał Bolesław Wstydlivy 1271 r. wieczyście biskupom krak. z następującego powodu. Gdy bis. Paweł z Przemankowa, sprzeciwiając się książęciu w radzie i sądach krajowych, wchodził nadto w związki z Litwinami, Bolesław bądź kazał, bądź dopuścił, iż osadzono go i trzymano przez miesiąc w zamku sieradzkim. Na załagodzenie tej sprawy, zdał się panujący na sąd polubowny, mocą którego wypłacił biskupowi 200 grzywien srebra i ustąpił *Dzierąsnę* kapitulę krak.

Chroberz czyli *Chrobrz* wieś nad Nidą, o półtóry mili od Wiślicy. Bolesław I za powrotem z wyprawy kijowskiej 1019 r., przybrawszy nazwisko Chrobrego, nadane sobie od Rusi dla męstwa, na pamiątkę dzieł swoich, zbudował zamek i Chroberzem go mianował. Uchodząc przed nienawiścią brata Jędrzej królewic węg., otrzymał 1290 r. od Przemysława ks. krak. „dla przytułku zamek Chroberz, a dla wyżywienia dochody z jego okolic. Zawziętość bratnia ścigała go i w sąsiednim państwie. Kilku węgierskich ludzi przybywszy do Andrzeja, udawali, że szukają przy nim schronienia. Zbójcy upatrzywszy czas sposobny, utopili go w rzece Nidzie. Ciało zmarłego naprzód w Korczynie u Franciszkanów złożone, potem za staraniem ciotkiś. Kunegundy do Starego Sandecza przeniesione zostało.“⁽¹⁾ Zamek tutejszy

(1) *Naruszewicz.*

pamiętny jest także pobytem i cierpieniem Kazimierza W., wracającego z nieszczęśliwych łowów w lasach przedborskich. „Przyiechawszy król do Chrobrza, mówi Bielski, pił wodę, choć mu tego doktorowie zakazowali, zaczął się iść gorzej mieć.“ Miejsce to stało się własnością Tęczyńskich, a następnie Tarnowskich. Musiał zamek runąć, lub być rozebrany, skoro podług Niesieckiego: Stan. Tarnowski (około 1550 r.) zmurował kamienicę naksztalt pałacu. W XVII wieku należąc Chroberz do ordynacyi Pińczowskiej, słynął ozdobnym gmachem; Cellaryusz zowie go: *arx pulcherrima*. Zniknął, śladu po sobie nie zostawiwszy; dość wyniosłe wzgórze, zwane jest *Zamczyskiem*, a poruszona ziemia ukazuje rumowiska, świadczące o istnieniu tamże niegdyś zamku. Kościół Wniebowzięcia N. Panny, wymurował Stan. Tarnowski Wda Sandom. na miejscu pierwotnej, jak podanie niesie, przez Bolesława Chrobrego zbudowanej świątyni. Marcin Białobrzeski sufr. krak., opat mogiński, poświęcił koś. 1576 r., zawierający okazały z białego kamienia grobowiec fundatora, który zmarł w Krzeszowie 1568 r. Mauzoleum to, wzniesione przez żonę Barbarę Drzewicką, przedstawia naturalnej wielkości rycerza, całkowicie zbroją okrytego; po bokach stoją dwa posągi, przy nich zaś związane pęki broni; zakończy pomnik ten płaskorzeźba, wyobrażająca wstąpienie J. C. do niebios, a nad nią archanioł z trąbą. Na sklepieniu koś. są w płaskorzeźbie różne herbu, między innemi: Leliwa, Odrowąż, Korczak, Półkozic.

Zagość nad Nidą. Henryk ks. sandom., syn Bolesława Krzywoustego, za powrotem z Palestyny około

1154r., ufundował tu Templaryuszów, a założoną osadę nazwać miał Zagość, jakoby wdzięczny za gościnę doznaną u tychże zakonników w Ziemi S. — Żadnej pewnej wiadomości z dziejów naszych o tém zgromadzeniu powziąć nie można; rok nawet supressyi nie wiadomy, zdaje się wszakże, iż takowa przypadła w połowie XIV wieku. Kazimierz W. po otrzymanem od Papieża rozgrzeszeniu, za utopienienie Marcina Baryczki wikarego katedry krak., uiszczając się z pokuty, wymurował kościół około 1355 r. Lustratorowie 1564r. Sstwa Wiślickiego podają: „w they wszi (Zagoszcz) kmyeczi zadnych nyemasz czo bydlem robya, thilko zagrodnykow 12. Mayą po trosze rol, placzą czynssu 6 *pro quartali per gr. 2*, a 5 *per gr. 4*, włodarz nyeplaczi. Oprawnego *per gr. 6*, wyepzowego gr. 20. Karczmarz placzi z roliey y z karczmy *mar. 2*, gr. 12. Spy owsianey dawayą *per cor. 3* kmieczi 6, a 5 *cor. 7½*. Szerow 25, kurow 25, iayecz kop 2, owsza chrosthowego *per cor. 1*.“ Ostatnia zaś lustracya 1789 r. wyraża: „Dzierżawy tej possessorem jest ur. Felix Łubieński od 1785 r. Rezydencya dosyć obszerna i wygodna na błoniu ku Nidzie. Sam dwór na podmurowaniu o kilkunastu pokojach, drewniany, pod gątem, nietylko do wygody użyteczny, ale i do struktury nie mało kosztujący. Ogród włoski w około szpalerami obwiedziony, gdzie oranżerya murowana, bez dachu, pusta. Kościół murowany pod tyt. ś. Jana Chrzciciela, w kollacyi kapituły wiślickiej zostający. Summa rocznego dochodu z Zagości zł. 11090, gr. 11. W tej wsi nie znaleźliśmy żadnego miejsca stosownie przyzwoitego do oddzielenia na zasianie lasu z przyczyny, że grunt jest sposobniejszy do wydania produktów zbożnych, ani-

żeli drewnianych.“ Kościół nie posiada żadnego pomnika, ani napisu, kształt zaś budowy, długie a nader wąskie okna, świadczą o jego starożytności. Złupiony i uszkodzony przez Szwedów, po odnowieniu poświęcony został 1667 r. przez Mik. Oborskiego bis. Laodyceńskiego.

Pińczów nad Nidą, dawna dziedzina Oleśnickich herbu Dębno; z tych Zbigniew, sławny za Jagiełły bis. krak., wybudował koś. z klasz. Paulinów i zamek z ciosu wyprowadził. Siostrzeniec jego Jakób Sieniński, wbrew woli Kazimierza IV poświęcony 1461 r. w zamku tutejszym na bis. krak., oblężonym został przez wojska król. i zaledwo ująć zdołał. Za rządów Zyg. Augusta, kiedy kraj różnie myślącymi w zdaniach religijnych był napełniony, dziedzic Mik. Oleśnicki, daje przytułek uczonemu Fran. Stankarowi za nauką Zwingla idącemu, udziela opieki nowowiercom, a 1550 r. ośmielił się z klasztoru zakonników rugować, zakładając natomiast szkołę i miejsce schadzki dla nowo wprowadzających sektę. Przez napływ z kraju i zagranicy zwolenników nowej wiary, znacznie w krótkim czasie wzrosła ludność miasta. D. 1 maja 1555 r. odprawili członkowie ewangelickiego wyznania, pierwszy w Polsce synod; a że wielu między nimi było, którzy z Morawcami i Czechami trzymali, uchwalono przeto wspólne porozumienie się; przyjęto hymny, formularze nabożeństwa czeskiego i t. p. Tu uczeni: Jan Łaski, Marcin Krowicki, Jerzy Blandrata, Fran. Lismaninus, Jerzy Schomannus, Grzegorz Pauli, Stan. Lutomirski, Jęd. Trzeciecki, Szym. Zacius, Piotr Statorius, Bernard Ochinus, Paweł Alciatus, Jakób Lubelczyk, Stan. Sarnicki i inni, składali tak zwane Ateny

Polskie; tu psalmy i hymny dla ludu ułożono; tu Pismo ś. na język polski przelane, w Brześciu Lit. drukiem ogłoszone zostało. Z kilku odbytych synodów, pamiętny jest 1558 r., gdzie, jak mówi Lubieniecki: *fuisse magnum ingressum ad demoliendum dogma Trinitatis*; zgromadzeni wszakże, krzewiącą się naukę aryańską za bezbożną ogłosili, a jej wyznawców za heretyków osądzili. Od 1559 do 1561 r. istniały prassy drukarskie pod zarządem Daniela z Łęczycy; lecz około tegoż czasu poczęło już być miasto głównem siedliskiem Aryanów czyli Socynianów, koś. i szkoły kalwińskie, zwolna przemieniły się w aryańskie, a Pińczów zwać poczęto: *purae veritatis nidum a Deo electum*. Coraz pomnażająca się liczba zwolenników Socyna, swobodniejsze w nowo założonym Rakowie spodziewając się znaleźć siedlisko, tamże od 1570 r. przenosić się poczęła. Piotr Myszkowski bis. krak., nabywszy tę majątność, do szczytu wyrugował stąd różnowierców; synowiec zaś jego Zygmunt, przyjęty do herbu i familii od Winc. Gonzagi ks. Mantui, a od Klemensa VIII Margrabią na Mirowie 1596 r. mianowany, utworzył ordynacyą Pińczowską. Uchwała sejmu 1601 r. wyraża: „mając baczenie na zasługi Piotra Wdy rawskiego i Zygmunta kaszt. woynickiego Myszkowskich braci rodzonych, pozwalamy im uczynić ordynacyą z dóbr swych ruchomych y nieruchomych gdziekolwiek leżących, które teraz mają y na potym mieć mogą; która to ordyn. trwać ma wiecznemi czasy, *non obstante ulla praescriptione et fatalibus*, tym sposobem, aby dobrane *per successorem quemvis* alienowane, albo oprawami i długami, *vel alio quovis titulo* onerowane nie były. Która ordyn. aby do wszech wiadomości przyszła,

powinni ją będą, *ad acta autentica* podać, *cnm facultate emendandi, immutandi, durante vita ipsorum reservata*. A my już *exnunc, prout extunc* tę ordyn. tak iakoby była spisana i do akt podana, bez dalszey approbacyi, *authoritate conventus praesentis* approbuujemy y ratyfikujemy.“ W czasie wojny obowiązana była ordynacya do stawić 50 konnych i 100 piechoty uzbrojonego żołnierza. Wspomniony Zygmunt, okazały aż do zbytku w pomieszkaniu i pożywciu, przyczynił się wielce do ozdoby i wygody miasta, opasał je murami, a tuż za niemi założył miasteczko *Mirów*. Przywilej król 1612r. jest takowej osnowy: pragnąc powiększyć ludność, wygodę i uczynić Pińczów będący własnością Zygmunta Margr. na Mirowie Myszkowskiego Marsz. W.K. więcej uczęszczanym, postanowiliśmy pomnożyć jego przywileje i swobody; w tym celu nadajemy mu prawo niem., równie jak w obrębie jego gruntów znajdującemu się nowemu miastu *Mirów*; pozwalamy mieć cechy, trudnić się wszelkim handlem, towary wszędy sprzedawać, lądem lub wodą prowadzić, w Pińczowie składać, hurtem lub częściowo spieniężać. Do jarmarku ośm dni trwającego, przez Jagiełłę nadanego, przyczynia król na ś. Grzegorz i targ we wtorek.— Około tegoż czasu, opiewający zalety Pińczowa niewiadomy z nazwiska poeta, przemawia:

Naydzie w miasteczku tam wszytkiego kupić,

A to nawiętsza: iest się czym w nim upić,

Bo nigdy nie iest bez trunku dobrego,

A mnie będzie miał zawżdy gotowego.

Sławna łaźnia tutejsza, zawierała marmurowe posągi, z których woda i różne wytryskiwały napoje; z kamienia wykute zwierzęta, za ich dotknięciem się właściwe sobie wydawały głosy. Na ścianach i filarze umie-

szczona była modlitwa i mnóstwo wierszy polską mową, do różnego stanu, płci i wieku żartobliwie zastosowanych. Opisując autor wszelkie osobliwości łaźni, wyraża: jest to jeden dziw polski; następnie zaś mówi:

Z tychże cieplic gmaszek mały,	Ktoby też chciał co zieść smaczno,
Ale bardzo okazały.	I o to tam bardzo łącno.
Jest w nim stolik marmurowy,	Oknem dadzą z kucheneczki,
Piecek do suszenia głowy,	Bardzo smaczne potraweczki;
W koło go można obieżeć.	Trunek, na co kto napadnie,
Łóżko też tam kto chce leżeć.	Otrzyma tam wszystko snadnie. (1)

Cecylia Renata, córka ces. Ferdynanda II, zaślubiona Władysławowi IV, udając się do Warszawy 1637 r., wspaniale tu przez miejscowego dziedzica była podejmowana. Kar. Gustaw król szwedzki, zajmwszy miasto, powierza straż zamku Mik. Gnoińskiemu; wyrugował go ztamtąd Jan Kazimierz 1657 r. przy pomocy posiłków austriackich. Z ryciny umieszczonej przy dziele Puffendorfa, dokładne powziąć można wyobrażenie, jak obszerny, warowny i okazały był zamek. Po bitwie pod Klisowem 1702 r., zajmwszy Karol XII król szwed. Pińczów, osadził w nim wszystkie swe zdobycze. Dziwiono się zwycięzcy, iż zamiast ścigania pokonanych, nie wiedzieć z jakich powodów, przemieszkiwał tamże kilka tygodni. Gdy Józ. Władysław kaszt. sandom., ostatni z rodu Myszkowskich, zmarł 1727 r., weszła ordynarya wedle porządku rozrządzenia, w dom hr. Wielopolskich, którzy dopełniając warunków od fundatorów ułożonych, przyjęli oraz ich tytuł, t. j: Margrabiów z Gonzagów Myszkowskich.—Konst. 1768 r. potwierdziła posiadanie or-

(1) *Ob. Dzień. Wileń. N. 11 z r. 1829.*

dynacyi, w osobie Karola z Wielopolskich Myszkowskiego Chorażego K., ze wszystkimi jej przywilejami i ustawami na zawsze. Stan. August pozwala 1775 r., ażeby Fran. z Wielopolskich Myszkowski Margr. Pińczowski, Marsz. N. K., zaprowadził jarmarki: w wigilią ś. Stanisława bis. i d. 4 października. Pińczów leży w przyjemnej i żyznej okolicy; pasmo wyniosłych gór, niegdyś winnicami okrytych, zasłania go od północy; rzeka i obszerna płaszczyna ciągnie się od strony południowej. Duży rynek murowane ma domy, wszystkie pod arkadami lub szerokimi wystawami; w środku wytryska wysoko bijąca fontana, napis na marmurowej podstawie świadczy: iż wzniesli ją dziedzice dla wygody mieszkańców. Ciasno i lichy zabudowane domy żydowskie, stekiem są nieczystości, ulice zaś podczas słotnej pory trudne do przebycia. Handel różnemi towarami dosyć jest ożywiony, składy zaś win węg. wielką mają wziętość. Cały obręb miejski murem opasany; pozostałe dwie bramy, znacznie są uszkodzone; nad krakowską dochował się z marmuru wykuty Jastrzębiec, herb Myszkowskich. Szkoły około 1720 r. zaprowadzone, stałym funduszem od dziedzica opatrzone, zostają pod opieką akad. krak. Na wysokiej wapienno-kamiennej górze, stoi okazały, murowany zamek; ⁽¹⁾ wiszący niegdyś most drewniany, łączył przyległą górę, na której znajduje się kształtnej budowy kaplica ś. Anny, z ciosowego kamienia. Oprócz koś. z obszernym klasz. Paulinów, są Re-

(1) Przypominamy, iż wszystkie opisy miejsc, odnoszą się mniej więcej do 1794 r. W mowie będący zamek istniał w całości, dopiero około 1800 r. rozebrać go kazala Margr. Wielopolska. T. L.

formaci na przedmieściu Mirów zwanem. — Tadeusz Czacki czyniąc poszukiwania zabytków aryańskich w okolicach Pińczowa, otworzył kilka grobów i znalazł u każdego zmarłego blaszkę kruszcową w ręku, z napisem: *scio, cui credidi*; przy boku zaś butelka szklanna dobrze zatkana, a w niej włożony opis życia.

Szaniec opóltory mili od Pińczowa. Wieś w przyjemnem położeniu, na pochyłym wzgórzu, okrytem kamieniem wapiennem i gipsowemi skałami. Obok zabudowań dworskich, stoi gmach murowany z takimże przysionkiem; całość ma kształt kościoła bez wieży, jakoż był to zbór aryański, później przerobiony na obszerne mieszkalne komnaty, w których przebywali czasami ordynaci pińczowscy. Zamożność tych panów i zdanie jakie się o nich upowszechniło w narodzie, treściwie zawarte jest w przysłowiu:

Kto ma Chroberz, Książ i Szaniec,

Może iść z królową w taniec.

Piękny z ciosowego kamienia kościół, po obu stronach w. ołtarza takowe ma napisy: *A. D. 1499 Rever. Creslaus de Kurozwanki Epis. Vladislav. Canc. R. P. haeres et dominus in villa Szaniecz, fundator hujus ecclesiae, de speciali licentia Illus. Rever. Friderici Cardinalis, Archi. Gn. et Ep. Crac., ecclesiam praefatam a se elegantissime edificatam et omnia altaria in eadem dedicavit et consecravit, apparatuque eleganti pro cultu Divino necessario auxit, imaginibusque et picturis exornavit, ac proventibus dotavit.* Inny napis opiewa: że Wojciech Padniewski kaszt. Oświęcimski, Ssta Dybowski, dziedzic Szańca i Pilicy, darował po swoim stryju Filipie Padniewskim bis. krak., kancl. W.K., sprzęty i

apparaty koś. tutejszej świątyni, a Stanisław na Pilicy Padniewski Ssta Dybowski, prepozyturę szaniecką wcielił do kollegiaty pileckiej 1612 r. Cały koś. okryty jest malowaniami i napisami z pisma ś.; okna wąskie a długie, złożone z małych okrągłych szybek, na niektórych malowane są herby: Leliwa, Łabędź, Junosza i t. p., wewnątrz zaś koś. w płaskorzeźbie z kamienia wykuty Łabędź.—Cwierć mili ode wsi, wznosi się wśród lasu drewniany o 2 wieżach koś. Kamedułów, pod którym spoczywa założyciel w trumnie z czarnego marmuru, a na niej wyryty napis: *Hic jacet ultimus de domo Myszkoviorum Illustris. et Magnificus Joseph. Vladislaus Marchio in Mirow Gonzaga Myszkowski, Castellanus Sandomiriensis loci hujus fundator, qui anno 1727 die 12 mai in Szaniec obiit.*

Busko. Witus herbu Janina bis. płocki, sprowadzwszy do kraju kanon. regul. ś. Norberta czyli Norbertanów (*Praemonstratenses*), ufundował im tu koś. z klasz. około 1200r. i wespół z bratem Dersławem uposażył. ⁽¹⁾ Wielce się myli Naruszewicz, mówiąc: gdy 1241 r. zburzyli Tatarzy klasz. Norbertanek w Witowie (blisko Piotrkowa), przeniesiono ich *potém* fundacyą do Buska, a opactwo tameczne do Witowa. Że takowe przeniesienie przed napadem Tatarów nastąpiło, dowodem jest akt przez Dersława sporządzony, który wyprawując się na wojnę, ostatnią wolę swoją objawia: ⁽²⁾ ja Dersko, oddając zakonnikom reguły ś. Augustyna w Busku mieszka-

(1) *Rzepnicki, vitae Praesulum.*

(2) *Testament ten, bez wyrażenia daty, wypisałem w czasie mojej bytności w Busku 1832 r. T. L.*

jącym (*sub regula Beati Augustini in Busko manentibus*), które z Witowa sprowadziłem, dla zbawienia duszy mojej, dobra moje w ten sposób: jeśli żona moja za mąż pójdzie, ma otrzymać Wisłokę, jeśli pozostanie w stanie wdowim i świeckim, ma jej być oddana Wiśnica, jeśli zaś za pomocą Boską oblecze się w sukienkę zakonu wzmiankowanego miejsca, co mi kilkakrotnie pod przysięgą przyrzekła, przekazuję jej wszystkie moje posiadłości, jakoto: część moję Buska z przyległościami: Nosowo, Petrewo, Tuczapy, Besdrysowo, Rechowo, Wiśnicę, Konnowo, Przemysłowo. Jeśliby zaś w innym klaszt. zakonnicy została, z powyższych dóbr nie zgoła nie otrzyma, prócz szat na niej będących (*preter vestes quibus tegitur*), a w takim razie wszystkie moje dobrą przejdą wiecznem prawem, nie na brata mego bis. Witusa, lecz na siostry rzeczzonego zakonu. ⁽¹⁾ — Leszek Czarny ks. krak., sandom. i sieradzki, pozwala przywilejem 1287 r. proboszczowi i mniszkom, zamienić wieś na miasto, skłania się zaś do tego, jak wyraża: dla uczczenia najdroższej krwi J. C., która w koś. buskim rozmaitemi znakami kwitnęła i dotąd kwitnie, a oraz dla chwały N. Panny. Obdarza prawem niem. i uwalnia od podatków książęcych; mieszczenie w załatwieniu spraw, stawać mają tylko przed swoim wójtem, z wolnością odwoływania się do księcia; wójtowi pozwa-

(1) Wzmianka o bis. Witusie, który zmarł 1206 r., naprowadza na domysł: iż testament ten pisany był 1205 r., a wyrażenie Derska: dum ad bellum processi, ściągą się do wyprawy przeciw Romanowi ks. Halickiemu (ob. Zawichost). — Okazuje się, iż żona Derska wstąpiła do zakonu w Busku, gdyż wymienione włości w testamencie, należały do tamecznych mniszek. T. L.

ła bez opłaty cła, dwa wozy naładowane towarami wozić i sprzedawać po całym państwie. Jagiełło zaprowadza 1412 r. targ tygod., jakoteż jarmarki: na ś. Floryan i ś. Prokop. Tenże monarcha bacząc: iż Norbertanki w Imbramowicach i Krzyżanowicach w małej szałiczbie i nie są w stanie podźwignąć zrujnowane swe klasztory, przenosi zakonnice 1415 r. do Buska, przyłącza ich majątności ziemskie do tutejszego klasz., a nadto przyczynia nowych uposażeń. R. 1474 ciągnąc szlachta przeciw Węgrom, dopuściła się tu wielkich zdrożności i klasztor złupiła. Alexander uwalnia 1504r. mieszczan od dostarczania podwód, a Zygmunt I zakazując 1543 r., aby nigdzie od nich nie wymagano targowego, poleca nawzajem mieszczanom buskim, aby i u siebie nie brali takowej opłaty. Zniszczony jakimś zdarzeniem kościół, gdy odbudowany został, poświęcił go 1595 r. Jerzy Radziwiłł kardynał bis. krak. Liczba jarmarków coraz wzrastała, mniemano bowiem, iż przyczynią się do lepszego bytu miasta. — Fran. Ossowski kustosz kated. krak., rządca zakonnych dóbr tutejszych, oraz gorliwi obywatele Wtwa krak. i sandom. znaczne poczyniwszy składki pieniężne, zaczęli 1776 r. tuż pod miastem w kilku miejscach pruć ziemię, w nadziei znalezienia soli. Skutkiem takowych poszukiwań, otrzymano z wody słonej warzonkę. Stan. August zwróciwszy uwagę na to źródło solanki, przeznaczył fundusz celem bliższego rozpoznania miejscowości i już 1780 r. wybitych było ośm szybów po 50 łokci głębokości. Następnie sprowadził król, barona Leop. Beust dyrek. salin saskich, który zawarł 1783 r. z Norbertankami układ o dzierżawę ich gruntów na lat 40, za opłatą 1000 zł. rocznie. Zawiażawszy zaś

spółkę, spisał warunki, które zatwierdził król d. 11 marca 1784 r. Akcyj (kuksów) było 28, akcyonistów 12 samych Sasów. Jadąc Stan. August z Kaniowa do Krakowa, oglądał 12 czerwca 1787 r. fabrykę solną. „N. Pan kazawszy przy sobie czynić różne doświadczenia tak głębokości wody, jakoteż gatunku ziemi przez użycie świdra z 13 sztuk złożonego, a na stokilkadziesiąt łokci w głąb ziemi wpuszczonego, szedł ztamtąd na oglądanie Gradierhauzu (*Gradierhaus*) czyli maszyny przez którą pompowana woda słona w górę i płynąca do sporządzonych na tejże górze koryt, zlewając się z nich i filtrując przez faszynę, słonne cząstki swoje na dół do sporządzonej skrzyni ściągająca; nakoniec oglądał w udzielnym gmachu piec i kotły czyli panwy, w których sprowadzona rurami rzeczonej skrzyni woda, warząc się przez godzin kilkadziesiąt, w białą i piękną sól zamieniała się.“⁽¹⁾ Tak znacznie posunięte nakłady, zniweczone w lat kilka zostały przez utrudzający roboty przypływ wody, i prowadzenie przedsiębiorstwa zaniechano.—Miasto na nieznacznem wzgórzu, z drzewa zabudowane, osiadłe jest samymi chrześcianami; całą jego ozdobę stanowią obszerne gmachy klasz. i piękny kościół, gdzie między innemi grobowcami, zasługuje na uwagę kamień z napisem: *Derslaus de Chotel, fundator ecclesiae et monasterii Buscensis obiit A. 1241.*

Stobnica. Najdawniejszy, dotąd wiadomy o niej ślad, znajduje się w przywileju Bolesława Wstydl. klasztorowi Wąchockiemu, danym w Stobnicy 1270 r. Kazimierz W. przenosi 1360 r. mieszczan *Stobnyczy*, jako-

(1) *Naruszewicz, dyar. podróży.*
Tom II.

też przyległe wsi: Starą Stobnicę, Falencin i inne z prawa pols. na niem. czyli Szrodzkie; uwalnia od wszelkich podatków, ciężarów i powinności na lat 16, po których upływie płacić mają po 8 skojców z łanu. Jagiełło chcąc ująć sobie brata Swidrygajłłę, który wiążąc się z Krzyżakami, trapił krajelitewskie, nadał mu 1403 r. Stobnicę, oraz inne zamki i powiaty w różnych częściach Polski. Lecz niespokojny książę, za ledwo je przyjął „y za sie thym wzgardził.“⁽¹⁾ Tu urodził się w połowie XV wieku, uczony Jan zwany ze Stobnicy (*Stobnicensis*), nauczyciel filozofii w akad. krak., autor wielu dzieł w różnych przedmiotach. Gdy mieszczanie pociągani byli do niezwykłych powinności, nastąpiło 1504 r. ponowienie przywileju uwalniającego od podwód, wyjąwszy na szczególną potrzebę Rplitej dawać się powinnych. Potwierdzając Jan Kazimierz prawo magdeb. 1649 r. zaleca: ażeby 2 razy w tygodniu sądy się odbywały, na których zasiadać mają dwaj sędziowie od Ssty wyznaczeni i tyluż od miasta; wolne szynki trunków mieszczanom przyznane, żydzi zaś w rynku i blisko kościoła, żadnych pomieszań, ani budynków, prócz swojej ulicy mieć nie mogą. Po wojnie szwedz. zjehawszy lustr. 1663 r., zastali miasto spustoszone, o którym mówią: »jest kowal, slosarz, krawiec, kusnierz, dwu szewcow, 3 piekarzow, nie płacą bo y żywić się czym nie mają; bań gorzał. 3. Mieszczanie powinni wyprawować podczas posp. rusz. woz woieny y pachółka. Żydzi od robot wszelakich, szarwarkow uwolnieni, okrom strazey według samsiedztwa; wolne także przedanie y handlow używanie towarami ad

(1) *Bielski kron. świata.*

instar civium. Jest gospodarzow zydow 12, płacą po fl. 1, gr. 15, komornik po gr. 24, z iatki fl. 2, gr. 12, iest *ad praesens* iatek 4. Staw Kozacy podczas incursiey ob *spem* zachowanych y zatopionych w nim dostatkow mieyskich spuscili y dostatecznie dotąd nie iest narybiony.“ R. 1666 ustanowione zostały jarmarki: na niedzielę 14 po 3 królach, ś. Macieji na niedzielę 14 po przewodach. Lustratorowie tutejszego Sstwa grod. 1789 r. wyrażają: „Possessore jest W. Elias Wodzicki od 1752 r. Zamek o 2 kondygnacyach, do którego od miasta wjeżdżając po grobli poręczami opasanej, brama murowana. Nad schodami wypiętnowane na marmurze są te wyrazy: *Perenni posterorum memoriae, Joannes Clemens Comes in Ruszcza de Branice Mareschalcus Curiae Regni, Sandec. Bielscen. Stobnicen. Gubernator, hoc regalis munificentiae monumentum, a Seren. Joanne Casimiro et Mar. Ludvica, Pol. Sueciaeq. Regibus, ob prestita bello et pace in rempublicam merita, donatum ob inormi vetustatis congerie ad normam venustiore, sibi, caeterisq. obsequia patriae litaturis redigit A.D. MDCLXI. Domum hanc, a Joanne Clem. Comite Branicki ex informi venustiore redditam, sed post saeculum integrum prorsus collapsam, munificentiae Augusti III regis succedaneo Lanckoronio in Praefectura Stobnic. Elias de Granow Wodzicki Generalis Minoris Pol., non solum restauravit, sed novis aedificiis adauxit. Qua in re, non est vanae gloriae sed adimpleti in cura bonorum regiae officii extaret memoriae, hoc monumentum posuit A. D. 1783.* W dziedzińcu officyny murowane, w środku kaplica. *Ex opposito* stajnie murowane, po narożnikach rezydencye; brama do ogrodu włoskiego, na której figury kamienne,

herby dzisiejszego posses. okazujące. W ogrodzie jest kilka kondygnacyj z ziemi, szpalerami, figurami kamien., altanami, labiryntem, kanałem, oranżeryą, drzewami rodzajnemi znacznym sumptem i kosztem, porządnie utrzymywanych i przyozdobionych. Wychodząc z pałacu w prawej stronie staw wielki, po lewej młyn murowany, przy nim sadzawek trzy. Położenie miasta jest na pagórku, między źródlistemi miejscami; koś. farny (fundacyi Kazimierza W.) na najwyższym miejscu, są przy nim mansyonarystowie i altarysta. Za miastem klasz. i koś. Reformatów. Miasto jest drewniane, dom murowany starościński w rynku całą połąć zajmujący, także kilka sklepów murowanych. Ratusz w rogu połąci rynkowej wymurowany; w rynku żydzi mają swoje domy, między którymi dwa tylko przez chrześcian posiadane. Mieszczanie opowiadali przed nami: że miasto było zasadzone na 3 łanach, ale teraz nie mają tylko półtora łana. Żydzi pokazali przywilej 1752 r., którym JKM. wszelkie prawa od antecessorów swoich nadane, *a revolutione temporum* utracone stwierdza i ponawia i onychże przy dawnych prawach, zwyczajach, handlach, szynkach, rzemiosłach, wybudowaniu szkoły i odprawowaniu obrządków, tak jednak, aby pakta z mieszczańscy stanowili. Na mocy tego przywileju, uczynione z miastem pakta d. 15 wrzes. 1773, podług których pozwolonych wolności żydzi w spokojności używają. Summa rocznego dochodu Sstwa: zł. 25173, gr. 20½; z tej intryaty dwie kwarty (połowa) do skarbu kor. należy.»

Pacanów, gniazdo rodziny Pacanowskich herbu Jelita. „R. 1502 Tatarowie gdy przychodzili ku Pacanowu, mówi Bielski, dał im wstręt Jan Wapowski dwo-

rganin Fryderyka kardynała, mając strzelcow poczęści: z którymi wyszedł pod miasteczko, y rządnie w sprawie stanął, tak iż nieśmiejąc nań nacierać Tatarowie odciągłi od miasteczka, y zatym poszli nazad.“ Żydami przepełnione, z drzewa zabudowane miasteczko, ma kościół z cudownym obrazem Zbawiciela. Miejsce to, przez jakieś niefortunne wypadki, dało powód liczny z siebie urągowiskom. Niedowarzonego, niezgrabnego a zarozumiałego młodzieńca, nazywano uczniem pacanowskiej akademii; liche zapewne musiały być szkoły, lecz rzemieślnicy doskonali, gdy kożę robiącą w ogrodzie szkodę, bez skaleczenia jej okuł kował; stąd powstało przysłowie: że w Pacanowie i kozy kuja.

Beszowa, wieś między Pacanowem a Połańcem. Wojciech Jastrzębiec Infułat pozn.(później arcyb. gnieź.) w dziedzicznej swej majątności, którą błędnie Niesiecki zowie Bensowa, zrzuciwszy drewniany koś., wymurował świątynię 1407 r., osadzając przy niej następnie zakonników ś. Pawła pustelnika czyli Paulinów; spadkobierców zaś swoich zobowiązał: ażeby dotrzymali uczynionych uposażeń. Jakoż krewni jego: Dersław z Rytwian kaszt. krak. wraz z bratem Janem z Rytwian Wdą krak. ponowili darowiznę włości: *Baschowa Militare, Baschowka, Bydlowa i Bistrzanowicze*, co zatwierdza Kazimierz Jagiel. 1478 r.

Oleśnica nad wielkim stawem, dziedzina znakomitej niegdyś i dobrze krajowi zasłużonej rodziny Oleśnickich herbu Dębno. Z tych Zbigniew, za Jagiełły i dwóch jego synów bis. krak., godnością kardynała zaszczycony, wymurował tu kościół i w dochody opatrzył. Bielski zowiąc go Zbiszkiem, przydaje: „który za trzech kro-

low będąc, wszystkich na wodzy chciał mieć.“ Mik. Oleśnicki, chwyciwszy się zdań w nowo powstającej wierze, świątynią Pańską przez przodka swego wzniesioną, obrócił na zbór kalwiński około 1550 r. Po wygaśnięciu domu tego w XVII wieku, odziedziczywszy Oleśnice Lanckorońscy, wyrugowali z niej akatolików. Stan. August pod 1780 r. wyraża: „Pokładany przed Nami był przywilej N. Augusta II r. 1724, zamykający w sobie nadanie 12 jarmarków i targu, które *successu temporis*, to zaniedbane, to dla redukowanych świąt, niewiedzieć kiedy odprawować się mają. Dla czego suplikowano Nam jest, abyśmy pomienione jarmarki podnieść i odnowić raczyli.“ W dalszym ciągu oznacza król dni jarmarczne i targ we wtorek. — Miasteczko z drzewa zabudowane, utrzymuje się z uprawy roli.

Kurozwęki nad Czarną, pierwotnie Kurozwanki; gniazdo znakomitej i możnej rodziny Kurozwęckich herbu Poraj. Głośnym był Zawisza z Kurozwęk bis. krak. za rządów Ludwika krajem władający; zakończył zaś istnienie domu tego Piotr Podskarbi W.K., około 1495r. zmarły. Córka jego wydana za Jana Lanckorońskiego Łowczego sandom. wniosła mu znaczne majątności w posagu. Wspomniony Jan, zowiący się także Włodzisławskim (ob. *Wodzisław*), skutecznwszy podział dóbr: *castri et oppidi Curozwęki, villarumque omnium ad hoc pertinentium* z Krzysz. Gnojeńskim, zawarł ugodę co do stawu Korytniczka zwanego, którą Zygmunt I zatwierdza 1548 r. w ten sposób: ponieważ Jan Włodzisławski, przez zerwanie grobli upadły staw przywrócił do dobrego stanu, użytkować przeto z niego będzie przez lat 6, od chwili skończonej naprawy, z wolnością wy-

stawienia młyna; po upływie zaś lat 6, mają oba staw i młyn przez połowę posiadać, staw w razie potrzeby wspólnym kosztem utrzymywać i korzyści z niego ciągnąć.— Z początkiem 18 wieku, majątność ta przeszła do Sołtyków; z których Maciej Wda sandom. hojnie podejmował Stan. Augusta jadącego 1787 r. do Krakowa. „Za zbliżeniem się N. Pana ku miastu d. 10 czerwca, pospólstwo licznie zgromadzone stojąc po obu stronach gościńca, wesołemi okrzykami życzenia swoje oświadczało, ofiarując chleby i rzucając po drodze gałązki i wieńce z różnych kwiatów. Dawano ognia z armat, a muzyka na różnych instrumentach grała. Wprowadzony król do pokojów swoich wspaniale ozdobionych, witany był naprzód od gospodarza domu, potem od dam w mundurowe suknie Wtwa przybranych; nakoniec zaś od delegowanych przez kapitułę sandom. i t. d.“ (1)— Miasteczko z drzewa zabudowane, zaleca się odwiecznym koś. z klasz. kanoników regularnych ś. Augustyna, starownie utrzymywanym pałacem i bardzo pięknym ogrodem.

Szydłów nad Cieką. Władysław Łokietek obdarzając miasto *Schydlow* prawem niem., *jure Theutonico seu Novi Fori, quod Sredense vulgariter dicitur* 1329 r., uwalnia mieszkańców od ceł lądowych i wodnych. T. r. sprzedaje wójtostwo obywatelowi *krak. Zemmiloni* (czy *Zemikowi*?) za sto grzyw. gr. praskich; pozwala mu mieć młyn, folusz, łaźnię, różne jatki i pewien czynsz z miasta pobierać, lecz natomiast zobowiązuje go i prawych jego potomków: ażeby na każdą wyprawę wojenną, do-

(1) *Naruszewicz dyaryusz podróży.*

stawił uzbrojonego pieszego i jeźdźcę; mieszczanie zaś wyprawiać mają wóz wojenny 4 konny. Kazimierz W. opasał miasto murami, a po otrzymanem rozgrzeszeniu, za utopienie Marcina Baryczki wikar. katedry krak., uiszczając się z pokuty, wymurował kościół około 1355 r. Widoki polityczne skłoniły Jagiełłę, iż bratu swemu Swidrygajlle, nadał 1403 r. Szydłów, oraz inne grody i powiaty w różnych częściach kraju. Wkrótce jednak zrzekł się książe; a raczej wzgardził takowemi dobrodziejstwami. Przywilej Jana Olbrachta 1494 r., pozwalający żydom szynkowania, stał się wielce szkodliwym dla mieszczan, trudniących się sprzedażą trunków. Gdy liczba rzemieślników znacznie wzrosła, potwierdził Zygmunt 1523 r. cechy: kowalów, ślusarzy, kotlarzów, mieczników, wędzidlarzów, siodlarzów, czapników, stelmachów i bednarzów. Lustracya 1564 r. podaje: iż w rynku jest 49 domów, płacących po gr. 2, w ulicach 75 po groszu, a na przedmieściu nowo osadzonem dom. 56 po gr. 4. Inne czynsze: rzeźnicy dają łoju szmelcow. kamieni 30, szewcy ogółem grzyw. 2; piekarzów 22, od każdego po gr. 4; prasołów 7, po gr. 8; łąziebnego po 2 gr. z domu; gorzałki nie palą, gdyż Ssta zakazał. A że miasto na mocy przywileju 1528 r. własnym nakładem zbudowało rury dostarczające wody, przeto dochód z nich ratusz pobiera. Mostowe albo cło zamkowe: od konia furmańskiego 4 gr., od wańtucha chmielu 2 gr., od półkufka wina tyleż. Paśne: gdy woły przez puszcę idą, pobiera się od sta sztuk po 6 gr. Żydów gospodarzów jest 14, każdy płaci po 1 zł. Zamek po zgorzeniu, odbudowany został przez Sstę.— Zyg. August, przeznacza 1565 r. raz na zawsze dochód od wina i gorzałki w mie-

ście sprzedawanych na naprawę murów i bruków. Podług lustr. 1569 r. było dom. 182, piekarzy 23, prasołów 6, gorzałkę palących 6. Cech krawiecki i inne, wolne od opłaty czynszu; żydów zaś przybyło 2 gospodarzy.—Niepłatny żołnierz grasując po kraju, złączywszy się z chciwą łupu gromadą łotrów, podstąpił 1630 r., lecz zastał miejscowego Sstę przygotowanego do odparcia napadu. Mszcząc się swawolna zgraja, ogień na przedmieściu podłożyła; zamek i zabudowania wewnątrz murów stały się pastwą płomieni. W celu zaradzenia takowemu zniszczeniu, postanowiły 1631 r. sejmujące stany: „na uznanie restauracyi i edyfikacyi zamku, naczynamy rewizory; ktorzy dezolacyą zamku y koszt na naprawę jego dobrze zrozumiawszy, na przyszły seym do decyzji Nam y Stanom kor. podać mają.“ Roku zaś 1633 wyrzekły: „iż miasto z zamkiem i z kościołami od swawolney kupy do szczętu iest pogorzałe: aby obywatele tamedzni do pobudowania prędszego przyść mogli, a zatym *ad onera Reipubl. ferenda* sposobnieysi byli, o-nych do lat 4 od podatków wszelakich wolnymi czynienmy.“ T. r. otrzymali żydzi pozwolenie król., trudnienia się wszelkiego rodzaju handlem; w krótkim lat upływie wielce rozplemili się w mieście, o którem Cellaryusz, około 1655 r. piszący, mówi: szynkami żydows. zapluga-wiona mieścina, *cauponis Judaicis scatens oppidulum*. W kilka lat po wojnie szwedz. lustratorowie 1663 r. zastali w rynku 21 dom., ulicznych 17, na przedm. krak. 9, a na opatowskiem 7. „Rury przez ogień stracone, wode do miasta beczkami wożą. Zamek przez ogień zniesiony, same ieno mury zostają.“ Stan. August pod d. 30 czerwca 1777 r. wydał takowy list napominalny: „iż wy

obywatele miasteczka za zuchwalstwem i buntem idąc wójta, od winnego posłuszeństwa wydzieracie się, jurysdykcyą staroś. poniżacie, dekreta staroś. za nieważne macie i do akt swoich przyjmować nie chcecie, propinacyą w ratuszu do Sstów należącą i karczmę od lat 30 wybudowaną gwałtownie odbieracie, łąki do Ssty należące gwałtownie sobie przywłaszczacie, a naostatek przyszłście do tego stopnia zuchwałości, iż zgromadziwszy poddaństwo z wsiów: Potoka, Życiny, Gacki, Pierzchnica i zebrawszy się do liczby 300 osób bez żadnych sobie czynionych przykrości, jedynie tylko z swywoli, hultajstwa i buntu wójta, ważyliście się najść na dom W. Sołtyka Wdy Sandom. pod pretextem żądanej z inwentarza jakowejś ulgi, z nieporównanym hałasem i krzykiem, niezważając na oświadczenie skłonienia się tegoż Wdy do prośb waszych, ale z ostatnią obelgą i krzywdą dla Ssty naszego, pod oknami nieposłuszeństwo wypowiedzieliście. Przeto was, a w szczególności wójta upomnieć umysłiliśmy i surowo przykazujemy: abyście Wojewodzie, Śście waszemu posłusznymi byli, powinności i daniny pełnili, sami się niebuntowali i drugich do buntów nienamawiali.“ Przywilej 1778 r. pozwala zaprowadzić jarmarki: w poniedziałek po N. Roku, 1 maja i 6 sierpnia.—Lustr. 1789 r. opiewa: „Sstwa niegr. possessorem jest JW. Maciej Sołtyk Wda Sandom. od 1774r. Miasto około murem kamiennym obwiedzione; mury miejscami zupełnie powypadały; bramy: Opatowska i Krakowska nadpustoszałe. Ratusz w środku rynku mурowany, o 2 kondygnacyach, gątem nowo pokryty, wewnątrz reparacyi potrzebujący; domów katol. 156, pustych 4; żydowskich 28, pustych 8 i miejscami dawnych

kamienie spustoszałych mury. Zamku rudera stoją, do którego wchodząc z miasta, jest brama, nad tąż kilka izdebek niegdyś mieszkalnych. Officyna drewniana stara, na węgiel budowana, stajnie z wozowniami murowane, mury w nich porysowane. Kościół paraf. ś. Władysława murowany, mocno porysowany; drugi szpitalny ś. Ducha za bramą Opatowską, od ognia piorunowego zniszczony. Na rzece Ciekąca zwanej, pod miastem płynącej ze źródeł, znajduje się 5 młynów. Prowent roczny z miasta, do prowentu starościn. importowany: placowego od mieszczan i przedmieszczan zł. 80, gr. 8; placowego z folwarków przedmiejskich szlacheckich zł. 20, gr. 14; od gancarzów za glinę rocznie zł. 32; placowego od żydów zł. 58; łopatkowego od rzeźników zł. 240. Summa rocznego dochodu z Sstwa zł. 23,848, gr. 4½, z czego połowa do skarbu kor. należy.“

Chmielnik. Podczas srogiego napadu Tatarów, ziemianie krak. i sandom. postanowili stawić na polach tu-tejszych opór dziczy pogańskiej, d. 18 marca 1241 r. „Trwała bitwa przez kilka godzin. Tatarzy straciwszy wielu z przywódców, poczęli się cofać: gnali ich nasi, mniemając, że zwyciężyli; lecz napadłszy na lud świeży, gdy mimo ostateczną usilność i chwalebne wzgardy śmierci za ojczyznę dowody, do drobnej liczby przyszli, widząc pobite mężne przewodniki, rozpierzchnęli się i w lasach się pokryli.“⁽¹⁾ Jan Oleśnicki otrzymał od Zyg. Augusta 1551 r. przywilej, pozwalający wieś Chmielnik w pow. wiślickim leżącą, wynieść do rzędu miast; obdarzając król mieszkańców prawem niem., uwalnia

(1) *Naruszewicz.*

ich na lat 12 od opłaty szosu, wszelkich podatków publicznych i ceł, wyjąwszy od pogranicznego myta; ustanawia jarmarki: na ś. Jakób, Wszystkich SS. i ś. Mateusz, targ zaś we czwartek. Nowa ta osada miejska, założona w zamiarze dania przytułku różniącym się w wierze, wkrótce przez nich zaludnioną została. Pod opieką kuńczą tarczą możnych dziedziców: Samuela i Mikołaja Oleśnickich, posiadając akatolický zbor, utrzymywali i szkołę; ich przełożeni byli zwykle ludzie uczeni, a w tej liczbie mieści się pastor Jerzy Schomannus arianin, zmarły w Chmielniku 1591 r. Popełniane t. r. w różnych miejscach gwałty na zborach i doznawane prześladowania, spowodowały różnowierców, iż zebrawszy się tu licznie, wyznaczyli z przełożeniem do Zygmunta III poselstwo z 25 osób złożone, na którego czele obrano Jana Płazę Sstę Lubaczowskiego. Po wyrugowaniu Aryanów, zajęli opuszczone siedziby żydzi; rozplemiając się coraz więcej, przewyższyli z czasem ludność chrześcian. W dolinie leżące miasteczko, źle i ciasno z drzewa zabudowane, nie jest bez przemysłu, znajdując się bowiem: szewcy, krawcy, rymarze, siodlarze, kuśnierze, garbarze i sukiennicy, grube dla włościan wyrabiający sukna; licznie uczęszczane jarmarki trwają po dni cztery. Jest tam koś. farny i duża murowana bóżnica.

Kije, wieś 5 ćwierci mili na zachód od Chmielnika. Można i rycerskimi dziełymi głośny Piotr Duńczyk czyli Dunin, wystawić tu miał kościół około 1120 r. Na obszernych błoniach stoczono d. 19 lipca 1702 r. bój ze Szwedami, sławny w dziejach naszych pod nazwiskiem bitwy Klisowskiej. (*Ob. Klisów*) Dziedzic włości hr. Lanckoroński, starannie utrzymuje chatę wiejską, wktó-

rej gościli w przeciągu jednej godziny: August II, Karol XII i Stan. Leszczyński W da Poznański, we dwa lata potem na tron polski wyniesiony. Wieś na wzgorzu zabudowana, ozdobiona jest pięknym, w nowym guście murowanym kościołem; w pobocznej kaplicy znajdują się marmurowe z XVII wieku grobowce, z malowanymi na miedzi wizerunkami rodziny Krasuskich; zasługuje też na uwagę, kształtna i wysoka z ciosu dzwonnica.

Pierzchnica nad Pierzchnianką. Jan Olbrach ustanawia 1497 r. *in oppido Pirschnicza* jarmark na ś. Michał, a targ we wtorek. Miasteczko to, do dóbr królew. Sztwa Szydłowskiego należące, otrzymało 1512 r. ponowienie prawa niem., które w czasie pożaru zagładzie uległo. Lustracya 1564 r. tyle tylko o niem zamieszcza: iż ma 40 domów, płacących po 2 gr. i oprawy po 11 den.; mieszczanie zaś zamiast żać do folwarku, dają po korcu owsa pomocnego. Piekarzy jest 4, każdy płaci po 4 gr., a trzech rzeźnicy dają po kam. łoju szmelcowanego; ze stawku co lat 4 spuszczanego, płacą mieszczanie 5 grzywien. Z czasem wzrosła nieco posada i podwyższono ilość czynszu, jak się okazuje z lustr. 1629 r. „Jsz łanow pomierzonych nie masz, ale tylko sztukami role trzymają, tedy też nie rowno czynsz płacą. Z 50 dom. w miescie, a z nowo za stawem osadzonych 6, daia po gr. 2, den. 12. Jest piekarzow 6, kazdy płaci po gr. 6; rzeźnikow 3, kazdy powinien dać po kam. łoiu; szewcow 3 po gr. 4; ma też woyt szewcow 4 od ktorych czyns bierze, a prawa na to niepokazał. Czyns z gruntu na ktorym woyt łaznią zbudował, do dwora *antiquitus* płacono, a teraz go biorą do woytostwa, *nescitur quo jure*, gdysz sie nam przywileiem nie opowiedano. Prasolow 2, kazdy

płaci po gr. 6. Daia pieniędzy podwodnych *annuatim* fl. 5.“ — Po wojnie szwedz. zesłani lustr. 1663 r. zastali 35 dom., gdyż miasto przez nieprzyjaciela spalone zostało. „Jarmarki y targi *ab antiquo* zaginęły y *in usu* odprawiania ich *penitus* miasto nie było y teraz nie iest.“ Stan. August zaprowadzając 1780 r. jarmarki: w tydzień po ś. Filipie i Jakóbie, na ś. Wawrzeniec, ś. Marcin i ś. Mikołaj, wyraża: „na które wolno będzie wszelkiego narodu kupcom *et cujuscunque status et conditionis* ludziom przyjeżdżać, przychodzić, towary wszelkie i zboża przywozić, konie, bydło rogacie i nierogacie stadami i pojedynczo przypędzać i t. d. takich tylko ludzi niedopuszczając, których prawa od współkowania z dobremi oddalają i onego zabraniają prawa nasze król., Rplitej i koś. ś. katolickiego, ostrzegamy.“ Ostatnia lustr. 1789 r. podaje: „Tej dzierżawy z wojtostwem jest *possessore* JW. Maciej Sołtyk Wda Sandom. od 1774 r. Ratusz w środku miasta z drzewa nowo na węgiel wybudowany, gątem pokryty, w którym mieszkanie żydowi pozwolone. Domów katol. 65, żydowskich 4. Kościół drewniany pod tyt. ś. Małgorzaty.“

***Chęciny**, *Chencinum*, *Chencinia*, nad Jasionką. Nic pewnego nie da się powiedzieć o czasie zbudowania zamku, w którym Władysław Łokietek d. 14 czerwca 1331 r. odprawił zjazd: „dla naradzenia się względem wojny z Krzyżakami, dla sądów walnych i dla oświadczenia narodowi przedsięwzięcia: iż widząc się być starym i słabym, umyślił rozdzielić ciężar panowania. Poczyniwszy różne rozporządzenia, księstwo Wielkopolskie oddał z zupełną władzą synowi Kazimierzowi. Upominał go do sprawiedliwego i łaskawego z poddanymi

postępowania; do pilnej straży państwa, do odzyskania dawnych onego granic, przez Niemce, Czechy i Krzyżaki zabranych, a do naśladowania siebie męstwem i stałością w przywodzie walecznemu rycerstwu.“⁽¹⁾ Ustawiono tamże i niektóre prawa, lecz jakie? niewiadomo, Długosz bowiem ogólnie wyraża: *ubi certas facit ordinationes et edicta*. Nigdy wprzód podobnie uroczystych obrad Polska nie widziała i po raz pierwszy ujrzała zjazd wszystkich Mało i Wielkopolskich ziem; jest on początkiem innych narodowych zjazdów, z których późniejsze powstały sejmy. R. 1391 osadzony tu został Jędrzej Olgerdowicz, przyrodni brat Jagiełły—, który był przyczyną burdy najazdów krzyżackich, którego całe trzy lata na zamku Chęcińskim w okrutnym więzieniu trzymano: ledwie potem za przyczyną Witołdową y drugiey braci, wypuszczony był.“⁽²⁾ Drugim znakomitym więźniem na zamku tutejszym był Michał Kuchmeister wódz krzyżacki, pojmany w bitwie pod Tannenbergiem 1410 r. W czasie morowej zarazy 1425 r. przebywał tu z polecenia Jagiełły, syn jego Władysław, rok niespełna mający. Gdy wraz z miastem zgorzały przywileje, ponawia 1465 r. Kazimierz IV używanie prawa niem. Wzmianka o kopalniach tutejszych, znajduje się w przywileju Jana Olbrachta 1494 r., w którym powiedziano: bacząc na nieplodność gruntów *Chanczyn*, uwalniamy mieszczan od opłaty ceł i targowego; udający się po kupno soli do jakichkolwiek żup i wracający z ta-

(1) *Naruszewicz*.

(2) *Gwagnin, tom. Paszkowskiego*.— *Podług Schlözera: osadzony Jędrzej 1386 r., uwolniony dopiero został 1393 r. T. L.*

kową, nie mają nigdzie przeszkód doznawać; stanowiąmy oraz: aby w sporach górniczych, lub z powodu prac w kopalniach powstających, żupnik podług praw górniczych olkuskich sądził. Zygm. August potwierdzając 1550r. *Jura montana*, dozwala każdemu poszukiwać i kopać kruszce czyli gwarkować wokolicy, pod obowiązkiem oddawania olbory czyli $\frac{1}{10}$ części ukopanej rudy kruszczowej i za opłatą grosza od niecki kruszczu. Podług lustr. 1564r. znajdowało się w mieście 283 domów, opłacających po 9 den.; od 20 jatek rzeźniczych pobierano na kwartał po gr. 6, den. 9 i po kam. łoju na rok; od 32 szewców po 8 gr. rocznie; od prasołów zaś 8 i 3 przekupek po 4 gr.; od 21 gorzałkę palących i 16 słodowników po 24 gr.; knapy od postawu sukna dają po gr.; czynsz z łaźni 8 grzywien, z postrzygalni na ratuszu grzyw. 6, gr. 12. Żydów, którzy domy najmują jest 4, płacą po czer. zł., 2 zaś komornicy nic nie płacą. Cło od kupców, bydła i koni: przez 8 niedziel zamek pobiera, a przez 2 proboszcz małogoski i wikaryuszowie kurzelowscy. Urzędnicy i słudzy zamkowi: Podstarości samosiodm i woźnica osmy; sędzia grodzki, gdy na sądy przyjeżdża, dają mu stacyą i jurgieltu grzyw. 20; pisarz grod., burgrabia, klucznik, wrotny, kucharz, kucharze co chleb pieką i chusty piorą (*sic*). Lustr. 1569 r. podaje domów 296, żydowskich 2 i 7 komorników; piekarzy 30, szewców 39, prasołów 8, palących gorzałkę 21, słodowników 22. „Jatek rzeźniczych 20, których wieczei niemoże przybycz bo mieszcza niemasz na budowanie. Potrzebuje zamek Chenczinski poprawy, albowiem w niektórych mieszczach ryszy są szkodliwe, a poprawa strudnością ma bycz, poki wody niebędzie na zamku, iakosz

studnią łamią w gorze twardego marmuru, kostem nie-malem.“ Ważne nader szczegóły o kopalniach zawiera lustr. 1602 r., poprzednio zaś mówi: łanów pod miastem jest 15, od każdego płacą po gr. 24; domów 317, a na wzgórzach przy mieście 24; jatek rzeź. 20, piekarzy 34, szewców 32, prasołów 17, przekupek 20, gorzałkę pa-lących 45, słodowników 10, łaźnia, postrzygalnia, wol-nica zwana sochaczne. Żydów posiadających domy 11, komorników 35, a w tej liczbie 6 rzeźników, wszyscy płacą po czer. zł. Przedmieście Plebańskie wolne od wszelkich podatków i od juryzdykcyi zamkowej. „Gory-la nad miastem kamienia marmurowego dzikiego na ktorey zamek zbudowany, na teize iest zrobisk bardzo wielie, ⁽¹⁾ czo kruszcze brano zdawna, przy którym iest srebro; dzysiejszych czasow tam marmur telko łamią na potrzebę JK.M. y ozdobę kościołow y zamkow za nakładem JK.M. 2a gora iest naprzeciwko zamkowy, kto-rą zowią *Rzepka*; w tei tez bardzo wielie zrobisk, teraz tam nierobią telko marmur łamią na krolia za nakładem JK.M. 3a iest *Sosnowka*, tam tez zrobisk wielie y kru-szcz dobry ołowiany, ale temy czaszy nierobią. 4a za wioską mieiską Poliknem, którą zowią *Miedzianką*. W niej kruszcz miedziany bardzo dobry. Srebra ma nie-mało, lazur przy niem bardzo kostowny, zielienicza bar-zo czudna. Na tei gorze miely mieszczenie szyby swe, ie-dnak iz zaniedbały, KJM. swym kostem w tei gorze sto-łą byc. Pozytku z niey zadnego niemasz, dla ktorego krol nakład wielki czyny. 5a kruszczu ołowianego, idzie

(1) Gdy kopalnia jest zupełnie wyrobioną czyli wypróżnioną i bieg jej zaniechany, zowie się zrobiskiem.

ode wszi zamkowej Gałęzicz ku miasthu, którą zowią *Zamkowa*, na ktorei barzo wiele zrobisk y kruszec dobry, srebro ma przy sobie nad insze. Skibsczy ziemianie w tei gorze robily, terasz (dawali sprawę ludzie) iei zaniechaly y marmur łamią za kostem KJM. 6a. Kruszec w niei ołowiany y glinka czerwona, ma przezwisko *Zelieiowa*. Marmury łamią za nakładem JKM. 7a. *Sewska*, tam pamientnika niemasz kiedyby robiono, iedno isz doszicz zrobisk. 8a. *Irzmaniecz* pod wioską X. bis. Crac. Kruszec dobry ołowiany y srebro ma, ale tam terasz nierobią, tylko marmur na krola łamią za nakładem JKM. 9a. *Bolechowska*, tam zrobisk wiele, ale w niei w tich czasiech nierobią. W tich wssistkich gorach, marmury są barzo ozdobne roznei masczi, iednak z nich do tich czasow zaden pozytek nieidzie skarbowi JKM. ani Staroszcze.“ Po zgorzeniu zamku, podźwignął go i umocnił Stan. Branicki Miecznik K., Ssta miejscowy, a sejm 1613 r. wyznaczył rewizorów, do oszacowania wyłożonych nakładów. W lat kilkadziesiąt znacznie nadwerężony przez Szwedów, coraz większemu podlegał zniszczeniu; smutny stan miasta skreśla lustr. 1660 r. jakoto: „przes powietrze przes lat 4 panujące, *conflagrationem et summam hostium devastationem* osiadłych domow ieno 34, domków na gorkach przy miescie 16. *Tempore bellicae expeditionis* wyprawuią woz woienny z konmi 4, z woznicą, haydukami pieszemi w barwie y apparatami woiennymi. Maią płacic *annuatim* pieniędzy podwodnych zł. 24.“ — Stan. August wracając z Krakowa 1787 r. gdy zbliżał się do miasta 11 lipca, strzelano z dział zamkowych. Powitany król od magistratu i kahału, udał się do izby sądowej, gdzie odpowiedziaw-

szy na mowy imieniem urzędników i palestry miane, akt bytności swojej w księdze zapisał. „Sstwo *cum jurisdictione castrense*, mówi lustr. 1789 r., zostaje *in possessione* JW. Teof. Załuskiego kaszt. Buskiego. Urząd miasta przy lustr. 1765 r. złożył swoje prawa i przywileje, niemniej plebiscita czyli generalne uchwały miejskie, tudzież ugody między żydami, które dokładnie wyłuszczone, w samym tylko zostają opisaniu; wolność praw względem handlów zaniedbana, miasto całkiem podupadłe onych nie używa. *De quantitate* łańców swoich mieszczanie nie wiedzą. Rzeźnicy i piekarze mają jatkę wymurowaną w śródku rynku. Każdy który tam mięso sprzedaje i rzeź bije, powinien dawać łożu topionego kamień i na kwartał po gr. 6, den. 9, tych jest 2. Piekarze katolicy rocznej opłaty dają gr. 4. Gospodarzy szewców jest 26, powinni od rzemiosła płacić na rok po gr. 8; mają prawo cechowe według którego inni tegoż rzemiosła handlujący w mieście, do cechu od przedanych bótów płacić powinni po gr. 3, którą opłatę obracają do koś. na światło. Postrzygalni nie masz, gdyż fabryka sukna przed wiekiem ustała i upadła. Mają wolność mieszczanie palenia gorzałki i przedawania onej; płacić od garca byli obligowani po zł. i gr. 18; propinacyą swoją żydom puszczaają przez kontrakt. Dawniejsze lustr. postanowiły od szynku wina węg. od beczki po zł. 8, co się i o winie francuz. rozumieć powinno, że także od oxeftu zł. 8 płacić do skarbu należy. Bywała wolnica, za którą opłacano podatek sochaczny, niemniej targowe; to zaniedbane od lat dawnych, tygodniowe zaś i cło zamkowe prawem zniesione. Przy posp. rusz. miasto było obowiązane wyprawiać wóz do wojny; na koro-

nacyą zaś *aliquot quantum* pieniądze; to wszystko usta-
 ło i zaniedbane, jako dawnego czasu wiedzieć nie można.
 Dawne przywileje odłączały żydów od społeczności mie-
 szkania w mieście. Pozwolenie mieszczenia się², dało
 wstęp do posiadania całego prawie miasta, gdyż w ryn-
 ku tylko dom. 4 katol. *Posteriori tractu* došli *incolatum*
 przez prawa w Radzie Nieust. wytłomaczone. Za kon-
 sensem Ssty Bidzińskiego, rozpoczynszy handel wszel-
 kiego rodzaju, wolność budowania się, robienia piwa,
 miodów, gorzałek i tych szynkowania, zyskali przywilej
 Michała, Jana III i Stan. Augusta 1765 r. Gdy ich było
 mniej, płacili gospodarze jako i komornicy z domu po
 zł. 18; przez ugody z Starostami, postanowiony jest
 czynsz od żydów zł. 2000. *Ad praesens* jest 5 żydów
 rzeźników, każdy powinien dawać łożu topionego kam.
 trzymający funt. 32 i pieniędzy zł. 54. Solą handlujący
 żydzi obowiązani są płacić od beczki po zł. 4, ci zaś któ-
 rzy na kwarty z niecek sprzedają, od nich po gr. 12. Wie-
 lu ich ten handel prowadzi, *de numero* wiedzieć nie mo-
 żna. R. 1765 było piekarzów żydów 14; każdy od korca
 pszenicy zł. 1, gr. 2, od korca żyta zł. płacić powinien.
 Znajduje się 11, którzy gorzałkę palą, każdy od garca
 płaci zł. 24. Od korca słodu gorzałcanego zł., gr. 15, a
 od piwnego zł., gr. 20. Który żyd szynkuje miód, więc
 od kamienia miodu surowego płaci po gr. 22, a od becz-
 ki wiśniaku w gar. 30, zł. 6; od oxeftu wina zł. 16.—
 Na wielkiej górze jest zamek nad miastem, z gruntu spu-
 stoszały; przez przykry do zamku przystęp, ani do mie-
 szkania, ani do reparowania zdalny. Budynki na Pod-
 zamczu (mieszkanie Sstów): pałacyk na najwyższym
 miejscu wymurowany o 2 kondygnacyach, pusty. Obok

tegoż drugi pałacyk o kondygnacyi, murowany, mieszkalny. Oblewa je kanał. Za murem ku stronie połud. jest ogród włoski, szpalerami i bramą z ciosowego kamienia wspaniale wystawioną ozdobny, do której idzie ulica lipami sadzona, dwojgiem staj wiekiem dochowywana, a na końcu ulicy altana murowana piękna w samym ogrodzie. Cały ogród murem obwiedziony, brama kosztowna w kapitelach, już się zaczyna psuć. Z ogrodu żadnej do prowentu nie wzięło się intraty, któraby być mogła, ale jako to jest ozdobna własność Rplitej i niemalym kosztem zrobiona, wiekiem pielęgnowana, tak zalecamy zwierzchności na tym miejscu, aby murów poprawiać i wszystko utrzymywać nie zaniedbywała, *sub responsione* w sądzie Kom. Skarbu kor.— Czysta intrata Sstwa wynosi zł. 16764, gr. 19, den. 12.“ U podnóża skalistej góry, na której spustoszały zamek o mil kilka spostrzegać się daje, leży miasto w ślicznej okolicy; nieco murowanych domów, odległej sięgają starożytności, jakoteż gotyckiej budowy gmach sądowy. Oprócz murowanej fary, są tu koś. z klasz. Franciszkanek i Franciszkanów; ostatni złupiony został 1 kwiet. 1657 r. przez Kozaków i Węgrów, którzy trzech zakonników okrutnym sposobem życia pozbawili. Znajdują się w mieście, lecz w wielkiej poniewierce, dwa z szarego marmuru, dziwaczного kształtu posągi niezgrabnej roboty: *dziadem* i *babą* od pospólstwa zwane. Od jak dawnego są tu czasu i w jakim wyrobione zamiarze? żadnej wiadomości powziąć nie można. Być może, iż są zabytkami bałwochwalstwa Słowian. (1)— Lud w okolicy, a na-

(1) Ob. rozprawę pod tyt: *Baba checińska*, w Pam. Sandom. poszyt V, s. 92.

wet i w samem mieście zabobonny dotąd, wiele zatrzymał pogańskich zwyczajów przy obrzędach pogrzebowych, weselnych i w domowem pożyciu. Upiór, Strzyga, Zmora i Płaczka, także Boginka zwana, są u nich bóstwami psót i niepokoju.

Sobków nad Nidą. Zygmunt Aug. przychyłając się do zanesionej prośby, pozwała przywilejem 1563 r., ażeby Stan. Sobek z Sulejowa, kaszt. Biecki, Ssta Małogoski, dziedzic wsi *Nidy*, założył na jej gruntach miasto (*de nova radice*), zwać się mające Sobków. Obdarza król nową osadę prawem niem., ustanawia jarmarki: na ś. Stanisław w maju i ś. Annę, targ zaś we czwartek; uwalnia osiadających na lat 15 od podatku miejskiego szos (*schoss*) zwanego, jakoteż od wszelkich danin i ciężarów publicznych, od targowego, mostowego, grobelnego i ceł, wyjąwszy od pogranicznego, od czopowego zaś na rok tylko.— Wkrótce wygasł znakomity dom Sobków herbu Brochwicz, a znaczne ich majątności przeszły do Radziwiłłów i innych rodzin. Właścicielka miejscatego: Anna z Ossolińskich Szaniawska Podstolina K., wyjednała u Stan. Augusta, iż nadanie 12 jarmarków przez Augusta II, odnawia król 1778 r. i dla dogodności na inne dni przenosi, a targ we środę naznacza. Z drzewa zabudowane to miasteczko, żydami w połowie jest zaludnione. W dawnym guście pałac, murem i basztami opasany, ma warowną postać.

Klisów lub *Kliszów*, wieś blisko Nidy, pamiętna bitwą stoczoną 19 lipca 1702 r. Karol XII król szwedzki liczył 12000 wojska, Sasów zaś było 15000 i do 7000 szlachty wraz z wojskiem koronnem pod Hier. Lubomirskim Het. W. K. August II rozerwane swoich szyki,

po trzykroć zgromadzał i nacierał, po trzykroć też odpartym został. Oba królowie mężni i waleczni, długo sobie wzajemne wydzielali zwycięstwo, lecz Szwedom stateczniej szczęście posłużyło. Polacy niekorzystnie postawieni, weale niebyli czynni, wreszcie ustępować poczęli, bardziej z niedowierzania Sasom, aniżeli mocą przymuszeni. Legło Sasów przeszło 2000 i gen. Marwitz, pojmano zaś 1700; kassa, znaczne zapasy żywności, sprzęty obozowe i 48 dział, nie mogące być uprowadzone przez błota i trzęsawiska, zwycięzcom się dostały, jakoteż i 200 kobiet, po większej części żony wojskowych saskich. Strata Szwedów wynosiła 1200 ludzi tak rannych jak zabitych, między ostatnimi: waleczny i cnotliwy ks. Holsztyński na Gottorpie, szwagier królewski. Zgon jego wycisnął zwycięscy łązy jedyne, które w życiu swoim wylał. „Komparowano tę wiktoriją do owej Alexandra W. z Daryuszem, do której wprowadził Daryusz złotem lśniące wojsko, a Alexander w pół nagich żołnierzy: tak i Sasowie w haftach i galonach wszyscy strojno, przy muzykach, działach, bardziej na wesele niż na potrzebę wygotowali się.“⁽¹⁾ Na tutejszych niwach wyorywają dotąd szczątki broni, a dziedzic hr. Lanckoroński zachował stół, przy którym król szwedzki z swymi generałami obiadował.

Daleszyce nad Słopcem. W tej wsi do kapituły krak. należącej, wymurował bis. Iwo czyli Jan Odrowąż koś. farny około 1220 r. i dochodem opatrzył. Biskup zaś Filip Padniewski, otrzymał od Zyg. Augusta przywilej 1569 r., pozwalający wieś *Dalieszicze* w pow. che-

(1) *Nielubowicz*, ob. *Dzien. Warsz.* 1825 r. N. 7.

cińskim leżącą, przeistoczyć na miasto; obdarza król prawem niem. zwanem majdeburskiem, ustanawia jarmarki: na ś. Filipa i Jakóba, na ś. Michał, a targ we wtorek; uwalnia mieszczań na lat 16 od wszelkich poborów publicznych i od opłaty targowego.—Miasteczko mające obszerny rynek, całkowicie z drzewa zabudowane i przez samych chrześcian osiadłe, utrzymuje się z rolnictwa.

MIASTO KIELCE.

Kielce nad Silnicą. Nie przywiązując wiary domysłom, jakoby miejsce to początek i nazwę od narodu Kiełtów czyli Celtów otrzymało, zawsze jednak wielką jego jest starożytność. Zakt bowiem kancellaryi bis. krak. okazuje się: iż 1084 r. założony tu został koś. parochialny ś. Wojciecha, a następnie Gedeon czyli Gedko bis. krak. wznosił kolegiatę 1171 r. Kromer o lat dwa później tę fundacyą umieszcza, mówiąc: „Gedeon wystawił między głębiną leśną miasteczko Kielce y kościół w nim z kamienia ciosowego wywiódł, kanonią tamże więc y wikaryą założył, a zaraz wsi z dziesięcinami na-

dał.“ Niektórzy utrzymują: iż miasto od góry skalistej w kształcie kolca sterczącej, nazwane zostało pierwotnie *Kolec*; inni wywodzą źródłosłów od *Kieł* albo *Kielec*. Kazimierz W. uwolnił je od dostarczania ludzi zbrojnych i oznaczył granice dóbr biskupich. ⁽¹⁾ Przywilej Zygmunta I r. 1535 opiewa: ponieważ nadane przez nas poprzednio jarmarki w mieście *Kielcze*, należącemu do stołu bis. krak., nie mogą się w dniach oznaczonych wygodnie odbywać, przenosimy je przeto na inne dni, jakoto: na nawiedzenie N. P., na Wniebowzięcie i na I niedz. po ś. Franciszku, targ zaś na sobotę. W dalszym ciągu ponawia król prawo niem. i uwolnienie mieszczan od opłaty cła i targowego. R. 1589 przeniesiony został targ na wtorek. Istniejące w okolicy kopalnie rudy miedzianej i ołowiu, znaczne biskupom krak. przynosiły dochody; od udzielanego zaś pozwolenia kopania rud kruszcowych, pobierali olborę. Znakomity Pasterz Piotr Tylicki, górników z Włoch sprowadził około 1612 r., do założenia oraz rękodzielnistrzelby i różnej broni dopomógł. Wojna szwedzka 1655 r. zniweczyła tutejsze zakłady, a nieprzyjaciół uwiózł prawa i uchwały gwareckie, czyli towarzystwa górników. W czasie powtórnej wojny ze Szwedami, zajął Karol XII bez oporu miasto 1702 r.; na początku lipca stawił się przed nim Zinzendorf nadzwyczajny poseł cesarski, z oświadczeniem pośrednictwa między wojującymi stronami; lecz napróżne były wszelkie jego usiłowania. Głośny z pięknych czynów bis. Felicyan Konst. Szaniawski, zakłada 1725 r.

(1) Szczegół ten wyjąłem z *Pam. Sandom. Poszyt II*, s. 85; piszący przemilcza o roku postanowienia królewskiego. T. L.

gmachy na seminaryum i szkoły, dostatecznie uposaża i kierunek obu instytutów, świeckim porucza duchownym: Bartoszkami czyli Komunistami zwanym. Mieszczanie znajdując łatwe źródło zarobkowania z jarmarków, starali się o pomnożenie ich liczby; nie przestając na 7, wyjednali u Stan. Augusta 1790 r. przyczynienie nowych: na ś. Martę, ś. Rozalią i ś. Cecylią.—Biskupi z upodobaniem w Kielcach przemieszkiwali, a Jakób Zadzik wy-murował zamek warowny, połączony z kolegiatą długimi gankami. Zdobia go zewnątrz dwoma piramidami przedzielone 4 posągi; z tych dwa na pamiątkę zawarte-go ze Szwecyą 1629 r. pokoju, przedstawiają pełno-mocników szwedzkich; inne zaś dwa ministrów moskiew-skich w narodowych strojach; trzymają oni w rękach zawarty 1634 r. traktat pokoju i zdają się go czytać. Umocowany od króla i Rplitej Zadzik, skuteczniejszy oba przymierza, wznosił te pomniki. Następcy jego, mało gmachowi ozdób dodali, rozrzucone ich tylko po różnych miejscach herby, okazują, że tu mieszkali. Bis. Jan Lipski, ostatni polski kardynał, zakończył w nim życie 20 lutego 1746 r. Jedna z sal mieści w sobie wize-runki bis. krak., aż do Jana Alberta syna Zygmunta III, w innych malowidła na sufitach, przedstawiają przed-mioty historyczne. Kolegiata P. Maryi w różnych cza-sach rozprzestrzeniana i ozdabiana, liczne zawiera na-grobki; spoczywa tu Jędrzej Stan. Załuski † 16 grudnia 1758 r.; uczczona jest też pomnikiem pamięć bis. Sza-niawskiego, lubo zwłoki jego złożone są w Krakowie. Zewnątrz świątyni, na marmurowej tablicy wyrte są złotemi głoskami, z polecenia Prymasa Mich. Poniatow-skiego, następujące przedmioty: abecadło, liczby, czte-

ryprawdy, dwa najważniejsze przykazania, miary krajowe, wagi, zgoła cały kurs nauk i wiadomości kmiotka. Odwieczny koś. ś. Wojciecha z modrzewia, rozebrany został, a natomiast nowy 1762 r. wystawiono. Koś. ś. Trójcy i gmach zwany Leonard, przez bis. Sołtyka dla Siostr Miłosierdzia założony, zdobią miasto przez samych chrześcian zamieszkałe. Złota korona w czerwonym polu, a pod nią głoski C. K. (*Civitas Kielce*) jest herbem miejskim; nadał go przy końcu XV wieku Fryderyk Jagiellończyk kardynał bis. krak. Kielce leżą na pochyłości wzgórza, w okolicy pięknymi górami i lasami okrytej.

Karczowka, wysoka, skalista, drzewami pokryta góra, o ćwierćmili od Kielc. W czasie wielkiej morowej zarazy, ślubował Marcin Szyszkowski bis. krak. dom Boży wystawić, ieśli Kielce od niej ochronione zostaną. Uiszczając swe przyrzeczenie, założył 1624 r. kościół na Karczowce, a 4 listop. 1628 r. przeprowadził uroczyscie z kollegiaty kieleckiej relikwie ś. Karola Bormeusza, patrona przeciwko morowej zarazie, którego za życia będąc przyjacielem, kości świętego przywiózł był z Medyolanu. Nadał oraz górze nazwisko ś. Karola, lecz takowe nie weszło wszakże w używanie. Zmieniając następnie zamysł, powiększa świątynię, przerabia mieszkanie plebana na klasztor, przyczynia murów, a opatrzywszy we wszelkie sprzęty i aparaty koś., osadza 1630 r. Bernardynów. Niemało doznał trudności w ich zaprowadzeniu, albowiem mocno sprzeciwiali się temu Paulini Częstochowscy, ukazując bullę papieską, wzbraniającą w bliskości Jasnejgóry wznosić klasztory, a mianowicie Bernardynów. Trapił się również fundator nad

niedostatkiem wody, nie wiedząc: czy ją ma rurami sprowadzić, do czego trzeba było biegłych rzemieślników, czyliż z wielkim nakładem, i to na los kopać studnię na miejscu skalistem. Nie wyraża erekcyja, jak temu zaradzono, zdaje się, iż przywożono ją ze wsi Czarnowa, co i teraz czynią. R. 1646 włościanin Hilary Mała, wydobył na pobliskiej górze Karcz zwanej, ogromną bryłę czystą rudy ołowianej, z której wykuty posąg ś. Barbary, umieszczony jest w ołtarzu; wysokość jego wraz z podstawą wynosi łokci dwa i 9 cali, grubość łokci dwa i 3 cale.— Wracając Stan. August z Krakowa 1787 r. nawiedził Karczówkę 13 lipca; wysłuchawszy mszy, witany był mowami, poczem oglądał zabudowania klasztorne.— Górnicy na dzień ś. Barbary, jako swej patronki, zgromadzają się tu na nabożeństwo.

Małogoszcz. Posada wielce dawna, że musiała mieć zamek, stwierdza godność kasztelańska. O założeniu miasta, żadnej wiadomości powziąć nie można; 1408 r. przeniesione zostało z prawa pols. na niem., przywilej zaś Zygmunta III z r. 1599, wyraża: trzy jarmarki bez upoważnienia przodków naszych, ze zwyczaju tylko odbywać się zwykłe potwierdzamy, jakoto: na ś. Małgorzatę, ś. Mikołaj i we czwartek przed Wielkanocą. Około tegoż czasu istnieć przestał skład kamieni młyńskich. Lustratorowie 1629 r. podają: „Burmistrz y Rayce niepokazali przywileju na zasadzenie miasteczka, dając sprawę pod sumnieniem: że wtenczas kiedy Tatarowie miasteczko spaleli, z inszemi pospołu przywil. im zgorzał. Wieleby łanow było, sprawy dać nie umieli, a to dla tej przyczyny, że pomiaru nie mają y role rocznie trzymają. Jest dom. 146, dają z kazdego po gr. 1, wytrąciwszy

sextum denarium pro advocato. Szewcy, krawcy, kowale, slosarze, płociennicy, kusnierze, dwóch starszych powinni mieć. Garcarze, kołodzieje, bednarze, stolarze, czechu nie mają, płacą iednak od rzemiosła także po 1 gr. Przekupek 2, daie każda po gr. Woz woienny wyprawować powinni z żywnością, z rydlami, y z motykami parą koni. Pieniędzy podwodnych składaia na rok fl. 9, gr. 15, pien. *coronationis* zł. 9, gr. 3.“ Po spaleniu miasta przez Szwedów, zastali lustr. 1660 r. dom. 114, cechowych stolarzy, szewców, krawców, kowalów, slosarzów, kuśnierzów, garncarzy, kołodziejów, bednarzy, ogółem 19, luźnych rzemieślników 6, przekupek 13, prasolów 3, rzeźników 5, bań gorzałczanych 15. Podług lustr. zaś 1765 r. było 115 dom., rzeźników 5 i 48 rzemieślników płacących po groszu. Magistrat 1774 r. takowe wydał postanowienie: „Stanowszy przed nami osobiście: kowalskiego, krawieckiego, tkackiego, slosarskiego, prasolskiego, rymarskiego, piekarskiego, rzeźnickiego, stolarskiego i kołodziejskiego konsztów i rzemiosł mieszczanie, przełożyli nam prośbę swoją z tej przyczyny: iż oni dotychczas pod jednemi ustawami i artykułami mieścili się w cechu pospolitym, wespół z sławetnemi magistrami konsztu szewskiego, a to od samych początków, gdzie liczba osób jednego gatunku rzemiosł, drugich nieprzewyższała. Gdy zaś teraz magistrowie konsztu szews. liczbą siebie do osob 24, siebie comparentów z różnych konsztów przewyższyli, a przeto rząd w cechu pospolitym dla praewalencyi magistrów konsztu szews. odmienia się, zkąd niesnaski, niesforności i nieporządek dobry nawet i w kościel. usługach miesza się, i że ciż magistrowie konsztu szews. o szczegulnym

dla siebie cechu (co im wolno jest) zamyślają. Więc aby rząd dobry i pokój mógł być zachowany i obiema się stronom dogodziło, produkowali nam artykuły nowe, przez nich dla siebie ułożone, upraszając nas, abyśmy je zważyli i strutynowali; a gdy prawu pospolitemu i miasta, tudzież uczciwości nieznajdą się być przeciwne, one władzą urzędu naszego potwierdzili i podług nich rządzić się im pozwolili.“ Następuje wyszczególnienie przez urząd radziecki 36 artykułów jednego cechu, który ma się nazywać pospolitym.— Lustracya tutejszego niegr. Sstwa 1789 r. opiewa: »Mieszczanie opłacali i dotąd opłacają z domów, z roli i z ogrodu po groszu miedzianym. Jarmarków bywa 10, z tych żadnej nie masz prowencyi, a targowe być nie powinno wybierane. Rześ bijących tylko 2 znajduje się i kilku którzy wieprze biją. Ci dawać powinni łoju kam. 5, a choćby tylko był jeden. Aby żaden przesąd i spór nie mógł wynikać, rzeźnicy wszyscy, aby się pewność dla skarbu zachować mogła, za ten łój składać mają: dla Ssty zł. 50, dla wojta zaś zł. 10. Piekarzów jest 3, płacą po groszu, z tych na prowent starościński należy się gr. 2, den. 27, (?) na wojtę den. 27. Cech gancarzy złożył przed nami swe przywileje. Szewcy: jest ich gospodarzy 12, złożyli przywilej N. Pana 1776 r., między innemi artyk. mają i ten: że w czasie jarmarku, zkądinąd z towarem ich kunsztu przychodzący, od każdej pary botów tu przedanych gr. 2, a od pary trzewików grosz do cechu płacić powinni; ta opłata na światło do cechu obracać się powinna. Do prowentu staroś. opłacają po gr. miedzianym na rok, *cum distinctione* szostej części na wojtę. Zamieniamy miary słodowe na pewne i nigdy niezawodne zł.90,

z których 5 części dla Ssty, a szostą dla wójta oznaczamy. *Interveniente expeditione bellica*, miasto obligowane było wyprawiać wóz wojenny; o tej powinności teraz niesłychać. Dawali i pieniądze podwodne, ale te komuby się i jak wiele należało, nie wiedzą i tych pieniędzy także nie dają. Solą handlujących nazywano prasołami, którzy prawami królów byli zaszczytani i mieli swój cech. *Ad praesens* nie masz ich tylko 5, płacą po gr. 15, uczyni zł. 2, gr. 15, z tych należy się do prowentu staroś. zł. 2, gr. 2, den. 27, do wójtostwa gr. 12, denarów 27.⁽¹⁾ Jest koś. murowany *sub titulo: Assumptionis G. V. Mariae*. Młyn Bocheniec: dawali z niego młynarze czynszu zł. 140, kapłonów 3, mąki pszennej korzec na kołacze i wieprzów po 2 karmili; młyn ten przez zaniedbanie Starostów spadł. R. 1777 uczciwy Maciej Wიდurski wystawił go *de nova radice*, aby zaś był pewniejszym utrzymania się przy młynie wraz z sukcesorami swemi, wyrobił sobie przywilej od N. Pana. Uchyliwszy daniny na same pieniądze, czynsz zredukowaliśmy z grontem na zł. 160. Summa intraty Sstwa: zł. 7782, gr. 6, den. 10, z której do skarbu kor. dwie kwarty.“— Ludność składa się z samych chrześcian.

Oksza, niewłaściwie *Oxa*, blisko Nidy. Sławny rytmotwórca Mikołaj Rej z Nagłowic, założywszy osadę około 1555 r., nazwał ją od herbu rodzinnego, a na mocy przywileju król. zamienił następnie na miasto. Zda się, iż ono nie nabrało należytego wzrostu, z czasem zaś ustał targ i jarmarki. Pragnąc Magdal. z Morszty-

(1) Co do denarów oczewista zachodzi pomyłka, grosz bowiem zawierał w sobie, czyli dzielono go na 18 denarów. T. L.

nów Wąsowiczowa Ścina Budziszewska, przyczynić się do lepszego bytu swego miasteczka, wyjednała u króla 1785 r. przywilej, stanowiący targ we czwartek. Nawiedził miejsce to d. 10 lipca 1787 r., wracający z Krakowa Stan. August; przed udaniem się na spoczynek używał przechadzki po nad rzeką za dworem płynącą. Oksza mająca drewniany koś. paraf., należy do najlichszych miasteczek i tém tylko różni się ode wsi, iż ma obszerny rynek, na którym stoi tu i ówdzie kilka chat drewnianych.

Secemin, w potocznej mowie: *Secymin*, *Sycymin*, *Siecimin*. Położony nad błotami, które lud zowie *Sece* i od nich wywodzi źródłosłów miasta, jak gdyby przestrzegano: *Sece miń*. Jagiełło nadaje 1401 r. *Seczemín* prawem dziedzictwa Piotr. Szafrancowi z Pieskowej Skały, Alexander zaś 1505 r. wyraża w postanowieniu: ponieważ Piotr Szafraniec kaszt. Wiślicki przełożył nam, iż przywilej na cło w mieście *Seczemynin* przez dziada naszego nadany zatracił, pragnąc ażeby most w miejscu bagnistym będący, w dobrym utrzymywał się stanie, pozwalamy pobierać opłatę: od konia, jałowicy i wołu na sprzedaż prowadzonych po 6 derarów, od wozów zaś towarami naładowanych po pół gr. — Zygmunt I ponawiając 1519 r. uwolnienie mieszczan od opłaty targowego w całym kraju, przenosi ich z prawa pols. na niem., chce ażeby 2 jarmarki przez króla Władysława (Jagiełłę) zaprowadzone odbywały się w innych dniach, a nadto przyczynia 2 nowe jarmarki i targ poniedziałkowy na sobotę zmienia. — Różnowiercy objąwszy w posiadanie koś. katol., utworzyli szkoły, które staraniem dziedziców uposażone, biegłymi nauczycielami osadzone zostały. Członkowie wyznania reformow. odprawili tu

w styczniu 1556 r. synod zwany Sektmińskim (*Sectinensis*), gdzie Piotr z Goniądza (*Gonesius*), pierwszy w Polsce publicznie i w ostrych wyrazach przeciw dogmatom wiary rzymsko-katol. powstając, okazywał w zdaniach swoich zarody nauki Aryusza. Ta nowość więcej przerażała, niżli pociągnęła do siebie owo zgromadzenie; a toli miasto jej potępienia, uradzono wyprawić Goneyusza do Melanchtona, wzywając go piśmiennie: aby wiarę o Bogu i Chrystusie dokładnie wyjaśnił. Wkrótce potem, miejsce to stało się siedliskiem Aryanów czyli Socynianów; kiedy ztąd wyrugowani zostali nie masz pewności. Na mocy dawnych przywilejów, sami chrześcijanie zamieszkują miasteczko to z drzewa zabudowane; starożytny kościół gotyckiej budowy, wiele zawiera grobowców; z tych godnym jest uwagi nagrobek Jana Broch 1601 r. zmarłego, z takowym napisem:

Ktho thu lezi w tim thu grobie	Thak zimie iako y liecie.
Jesli nie wies powiem thobie.	Boga się bał y miłował,
Liezi thu mąż bogoboini,	Blizniego iak mógł ratował.
Kthori zawzdi wiek spokoini	A tegoczbi wszitkim trzeba,
Prowadził thu, na tim swiecie,	Kthorzi niechczą minąć nieba.

Włoszczowa. Zygmunt I pozwala przywilejem 1539 r., ażeby Hieronim Szafraniec z Pieskowej skały Ssta chęciński, dziedzic wsi *Włoszczowy* w pow. chęcińskim leżącej, przeistoczył ją na miasto; obdarza prawem niem., uchylając przeciwne temuż prawa polskie i zwyczaję powszechny; uwalnia mieszczan na lat 10 od opłaty szosu, wszelkich poborów publicznych, od targowego, mostowego, grobelnego i cel, wyjąwszy od nowych, od czopowego zaś na lat ośm; ustanawia nakoniec targ w poniedziałek, jarmarku na ś. Trójcę, ś. Idzi i ś. Łu-

cyą.— Zwolennicy krzewiącego się wyznania reformowanego, osłonięci możną opieką dziedzica, znaleźli tu przytułek i wolne sprawowanie swych obrzędów. Po ich wyrugowaniu, osiadać poczęli żydzi, odejmując mieszczanom wszelkie źródła zarobkowania.

Kurzelów ⁽¹⁾ odwieczna majątność Arcybiskupów gniezn., z których Jakób Swinka sprzedał 1285 r. za dwie grzywny złota: Mikołajowi klerykowi (*Clerico*) i bratu jego Piotrowi wolność przemienienia tej wsi na osadę miejską, przeznaczając ową summę na użytek koś. archikatedralnego. Nadaje im prawem dziedzicznym: dochód z jednego łąnu w dziesięcinach i w czynszach; z innych łąnów, a mianowicie odłogiem leżących, płacić mają dziesięcinę po upływie lat 10, z łąnów zaś uprawnych po 6 skojców rocznie, jakoteż uiszczać wyszczególnione różnego rodzaju powinności. Osiadającym w mieście, nietylko dozwala arcybiskup, ale nawet zaleca, żeby się sędzili prawem nowomiejskiem (*Novi fori de Slesia*).—Arcyb. Jarosław Bogorya Skotnicki, zamienił około 1360 r. koś. farny na kolegiatę i uposażył. Na przełożenie arcyb. Jana z Łatalic (Łatałskiego): iż poddani dóbr stołu arcyb. uwolnieni są od opłaty ceł i targowego w całym państwie, poleca Zygmunt I r. 1539 celnikom i innym urzędnikom: ażeby nie poważali się takowych pobierać od mieszczan Kurzelowa; pragnąc oraz dać dowód swej życzliwości, do dwóch istniejących w mieście jar-

(1) Prostuje się niniejszem zaszłą pomyłkę w I tom., s. 227; Kurzelów bowiem nie leży w Wtwie Sieradzkim, ale Sandomierskiem a w pow. Chęcińskim. Przydane oraz zostały niektóre szczegóły dotyczące się miasta. T. L.

marków, przydaje na przeniesienie ś. Wojciecha.—Tu urodził się 1581 r. Jan Brożek czyli Brosciusz, dok. filoz., medycyny i mistrz nauk wyzwolonych, kanonik krak., sławny matematyk i astronom w akademii krak.—Miaścyczko całkowicie z drzewa zabudowane i przez samych chrześcian osiadłe, którzy głównie trudnią się rolnictwem.

Żeleźnica nad Czarną, wieś o dwie mile od Przedborza, pośród ogromnych lasów, w których Kazimierz W. często polowaniem się zabawiał. W bliskości tej wsi, odniesiony szwank na łowach d. 9 września 1370 r., pozabawił monarchę we 2 miesiące potem życia, Polskę zaś grubą okrył żałobą. „Dzień to był poświęcony narodzeniu matki Bożej, mówi Naruszewicz, kiedy królowi (będącemu w Przedborzu) przyszła chęć polowania. Niektórzy radzili, aby dla uszanowania uroczystości, na inny czas tę zabawę odłożył. Przyjęta rada i już powóz zaprzężony miał odchodzić: lecz jakiś niecnota, odwrócił dobre przedsięwzięcie. Wyjechał król do lasów: a nazajutrz gdy nieostroźnie i skwapliwie po krzakach jelenia dojeżdżał, spadł z konia i ciężką ranę na lewym goleniu odniósł.“ Podanie niesie: iż na uwiecznienie tego zdarzenia, wystawiono na temże miejscu drewnianą kaplicę. Lustracya 1789 r. Sstwa Przedbors. do którego Żeleźnica należy, wyraża: „bywał młyn wielki i piła na stawie wielkim, w który wpadają rzeki: Czarna i Biała; to wszystko spadło. Na kępie tego pustego stawu mieszka szlachcic, ma gruntu trochę i łąk, płacąc z tego zł. 60. Kościół jest dosyć dobry, przy którym był pleban, ten jak umarł, innego niemasz, podzielono parafią. Zaskarżała się gromada: że xiędza przy koś. nie masz,

prowenta plebańskie niewiedzieć gdzie się obracają, a gromada błąka się jak owce błędne bez pasterza.“

Przedbórz nad Pilicą. Samo brzmienie nazwiska oznacza, iż leży w leśnej okolicy, jakoż otoczony jest borami, do których zjeżdżając Kazimierz W. na łowy, wymurował w mieście dwór czyli tak zwany zamek, gdzie po raz ostatni przebywał 1370 r. cierpieniami dręczonym skutkiem spadnięcia z konia (*Ob. Żeleznica*). Nawiedzał miejsce to Jagiełło i zamek rozprzestrzenił, a podczas swej bytności 1405 r., obdarzył mieszczan następującym przywilejem: pragnąc spalonemu miastu nieść pomoc i pociechę, przenosimy je z prawa pols. na niem.; chcemy oraz, aby używało praw, swobód i zwyczajów, innym miastom, a w szczególności Chęcinom służących. Zygm. August przywilejem 1550 r. w Seceminie danym stanowi: mając wzgląd na ubogi stan miasta i na wycieńczenie mieszkańców częstemi podwodami, uwalniamy ich od dostawiania wozu wojennego, pod obowiązkiem płacenia 20 grzywien w razie przypadającej wyprawy wojennej. Tenże król uwalnia 1570 r. mieszczan z towarami lub po takowe jadących, od ceł, targowego i jarmarkowego w całym państwie, a ich było i trzody od opłaty mostowej i pastewnego w okolicach miasta; udający się zaś po towary do Wrocławia, lub wracający z niemi, nie mają w drodze żadnej doznawać przeszkody. Kiedy Zygmunt III dążył na objęcie tronu, Erazm Lichtenstein dowódca jazdy arcyks. Maksymiliana i pułki Zborowskich, opanowawszy Przedbórz w paźdz. 1587 r., stojący tam hufiec polski częścią znieśli, częścią zabrali. Wspomniony monarcha nakazuje 1595 r., ażeby więcej nie przybywało domów żydow-

skich; w razie zaś gdyby obywatel sprzedał dom żydowi: jeden postrada kupno a drugi pieniądze, które mają być użyte na budowanie ratusza, na potrzeby miasta lub szpitala.—Podług lustr. 1636 r. znajdowało się 162 domów, opłacających po groszu; żydowskich dom. z bóżnicą 10, z każdego po zł. 2, komorników żydowskich 6, płacą po 1 zł. Na stacyą składają mieszczanie owsa kor. 90, piwa achteli 12. Targ we czwartek, jarmarków 6, z których 3 po tygodniu trwają; wybiera się na zamek od wozu kupieckiego i od wołu po gr., tyleż od czworga baranów lub cieląt, od pospolitego wozu 9 den.; garncarze zaś i handlujący naczyniami drewnianemi, dają naczynia. Mostowe należy do kollegiatów krak. Rzeźnicy dają z 10 jatek, po ćwierć kam. łoju nieszmel., a zamiast łopatek płaci każdy po zł. 4. Krawcy, kuśnierze, szewcy, kowale i inni rzemieślnicy nie nie płacą, a garncarze dają po kopie garnków i są obowiązani do naprawy pieców w zamku. Młynów jest trzy.—Władysław IV wyraża pod 1638 r. „przychylając się do suppliki żydów miasta naszego, z dopuszczenia Bożego przez ogień ze wszystkim domostwem zniesionych, daiemy ten przywilej y pozwolenie, aby mogli domy swe na tymże miejscu gdzie pierwey mieli budować, także bóżnicę y kierchow, handle wszelkie odprawować, pożywienie wszelakie kupować y rzeź wszelakie bydła bić y przedawać, gorzałkę palić y szynkować y wszystkich inszych praw swych, wolności y zwyczajów dawnych zażywać, podatki iako przedtym dawali, tak y teraz niemniej ani więcej dawać będą powinni.“ Szwedzi za Jana Kazimierza spalili miasto, przyczem i zamek znacznie uszkodzonym został. W lat kilka potem zesłani lustratorowie 1660 r.

podają tylko 30 domów. „Zamek murowany, w gornych pokojach okien i pieców nie masz. Przetosż zlecamy P. Staroscie, aby wczesnie zabiezał dalszey ruinie tak pięknego pałacu, mianowicie dachem nowym opatrzyć kazał.“ Czyli temu Starosta lub jego następcy zadosyć uczynili, nie jest wiadomo; zaburzenia krajowe i obojętność dzierżawców, własnych tylko szukających korzyści, wnosić każą: iż gmach coraz większemu podlegał zniszczeniu. Żydzi otrzymali 1745 r. przywilej król., dozwalający im mieć 25 domów, według świadectwa zaś lustracyi 1765 r. znajdowało się gospodarzów 37 i 46 komorników. „Jarmarków bywa 8, mają przywileje na więcej, ale jeszcze nie przyszły *ad affectum*; 3 głównejsze dawniejszych czasów po tygodniu się odprawiały, *ad praesens* po 1 dniu trwają. Targi bywają w niedziele; przeszła lustr. ordynowała one na czwartek, dla uczczenia dnia świętego, ale wzwyczajeni ludzie, targ niedzielny utrzymują. Zamek spustoszały i zrujnowany, nad 3 izbami dach, *reliquum* wali się.“ Lustracya 1789 r. takowe o mieście zawiera szczegóły: „Przywileju *locationis* Przedborz nie składa, ani żadnej wiadomości o wielości łanów posiadanych nie ma. Stacyi wydaje owsa miary opoczyńskiej w ćwierć garcy 10 trzymającą korcy 45, które na terażniejszą miarę warszawską wynoszą kor. 56, ćwierć 1. Należy miastu dawać piwa achteli 6, garcy 55. Jarmarków bywa 12, ale podupadły i niewiele oddają pożytków. Most na Pilicy należał do akad. krak.; ten nabyty od JW. Piotra Małachowskiego Wdy krak. Ssty Przedbors. prawem dziedzictwa, nowo porządnie, wygodno i bezpiecznie wystawiony. Cechy: krawiecki, ślusarski z kowalami, kuśnier-

ski i szewski. Teraz krawców katol. tylko 2, ślusarza żadnego tylko kowal 1, szewców kilku znajduje się. Ludność przez uciski różne, a jak się miasto oświadcza, żołnierskie najwięcej, do dziesiątej i więcej części zmniejszona, wszystko podupadło, przywileje i prawa częściej zostały, ani prowent starościński żadnej z cechów prowencyjnie ma. Żydów znacznie pomnożyło się, ale gdy miasto prawie doszczętu pogorzało, więc tylko wybudowanych znajduje się 37 dom., szkoła, szpital i dom szkolnika. Z domów płacić powinni po zł. 2, komorników 41, płacą po zł.; rzeźników jest kilku, płacić każdy winien zł. 4, dotąd bez żadnego opłacają zażalenia zł. 60. Browar za miastem pod zamkiem wystawiony, który z przyległemi browarkami trzyma arendarz, płacąc 4800 zł. Między austeryami starościńskimi, są rudera zamku do niczego niezdatne. Do murów zamkowych są przystawione chatki 3, ledwie mieszkalne i upadające, w których pogorzelnicy i nędzni mieścić się są przymuszeni. Jest także domów do zamku należących 2, żydom sprzedanych, z których zakupnicy dają zł. 45.—Dochód ze Sstwa czyni zł. 9128, gr. 20, z czego połowa wpływa do skarbu kor.—Miasto żydami jest przepełnione, w rynku stoi starożytny murowany budynek, mający sklepy z różnemi towarami; kościół zaś farny z muru, zapamięta czasy Kazimierza W.

Radoszyce nad strugą Łęczna czyli Łęczyn. Miał tu być wygodny dwór król., skoro Jagiełło często w nim przebywał. Podczas wojny z Krzyżakami, pośpieszył na chwilę do kraju 1411 r., a zjehawszy się w Radoszycach z królową Anną, święto 3 króli przepędził; uczyniwszy zaś rozporządzenie ku popieraniu dalszej

wojny, wrócił do Prus. Tenże monarcha, pragnąc polepszyć byt miasta *Radoschicze*, przenosi je 1428 r. z prawa pols. na niem., zaprowadza targ we wtorek, jarmarki: w poniedziałek po narodz. N. P. i na ś. Dorotę; ustanawia skład na kamienie młyńskie (*depositorium alias szklath lapidum molarium*) w ten sposób: ażeby wiozący takowe do Radomska, Opoczna, Piotrkowa i pobliskich okolic tu się zatrzymywali i wedle zwyczaju w Tęczynie istniejącego sprzedawali. Kazimierz Jagiel. potwierdza 1456 r. przywileje swoich poprzedników, uwalniające mieszczan od wszelkich ceł w kraju, jakoteż pozwolenie każdemu w żupach król. nabywania co tydzień 10 centnarów soli, płacąc centnar po 6 groszy. Jak dalece Zygmunt I wglądał w drobiazgowość nawet szczegóły, dotyczące się dobra swoich poddanych, dowodem jest następujący reskrypt 1525 r. Gdy uskarżali się przed nami mieszczanie: że Hier. Szafraniec Ssta chęciński corocznie od nich stacyą wymaga, której jak utrzymują nigdy nie dostarczali, prócz dla królewien córek króla Kazimierza, a siostr naszych kiedy w Radoszycach przebywały; stanowimy przeto: iż jeżeli 2 radnych i 2 mieszczan stwierdzą przysięgą przed Sstą, jakoby od najdawniejszych czasów nie dawali stacyi Sstom, w takim razie od uiszczenia takowej mają być uwolnieni. A ponieważ uważali się także o zabronienie używania im ścieszki przez grunta wsi Radoszki do ich ogrodów prowadzącej, polecamy przeto: ażeby 2 starców wybranych z gminy miejskiej, usprawiedliwili przez przysięgę, iż od dawna w używaniu tej ścieszki byli; skoro zaś na to wykonają przysięgę, takowa ścieszka wymierzona być ma na 3 dłonie (*palmarum*) i do użytku im oddana.—Podług

lustr. 1564 r. należało miasto do Sstwa chęcińsk., przyległe wsi: *Radoszka* i *Grodzisko* były niegdyś przedmieściami; rzeźnicy ogółem składają grzyw 5 i 2 kam. łoju; 8 piekarzy płaci po groszu; owsa stacyjnego dają mieszczanie korcy 48, na koronacyą króla lub królowej na pierścień grzyw. 2, a zamiast wozu wojennego grzyw. 6; łaźni nie ma. Żalił się wójt, iż Ssta chęciński odjął mu 6ty grosz przypadający od czynszu, 3ci zaś od spraw odsądzonych, jakoteż połowę należącego mu czynszu od jatek rzeźniczych. Na rzece Łęczynie są 2 młyny, w lesie hut 5, szosta od lat 4 spustoszała. — Po wojnie szwedz., powoli zaczęli się żydzi wciskać do miasta; lustr. 1660 r. zastała już dwóch gospodarzy, płacących po zł. 6. Że ich coraz więcej przybywało, dowodzi uchwałą magistratu z r. 1740: „My Burmistrz z Raycami, za zgodą pospolstwa takowe *laudum* postanawiamy: iż żydzi niewierni, których się iuż napełniło, dla większego uciśnienia y zniszczenia nas y na większą przeszkodę, która się iuż dosyć z nich dzieie w ubogich handlach naszych, z których pomoc do ubożego pożywienia mieć możemy, także w podrożeniu wszelkich rzeczy do żywności iako y do odzienia należących; chrześcijaństwo różnemi namowami y obietnicami nam rozmawiając, sobie na służbę przywodzą, żadnych ciężarów w podatkach nie ponosząc; zabiegając ku większemu ich zgromadzeniu, aby się żaden nie ważył, żadnemu niewiernemu żydowi domu albo gruntu na budowanie sprzedać, zastawić, albo dla mieszkania orędować, pod winą 40 grzywien do skrzynki pospolitej należących. Któryby się poważył sprzedać, zastawić, albo arędować domu winy się nie obawiając, tedy dom iego albo grunt konfiskowany y na potrzebę po-

spolstwa obrócony, a on z miasta precz wypędzony. Tak-
 że białogłowa którakolwiekby na służbę żydowską się
 udała, z miasteczka wypędzeniem ma być karana. Tak-
 że z strony gierady, ⁽¹⁾ po śmierci małżonki, bez córki,
 syna, mając od małżonka bliższe powinne według pra-
 wa magdeb. bracie zwykli, syna albo małżonka oddalając,
 tedy y przychylając się do wielkierzów ⁽²⁾ miast inszych,
 żeby córka z synem co spólnie gieradę brali, a bez córki,
 syn, a bez potomstwa małżonków, oddalając bliższe in-
 ne powinne, gierada należeć ma wspólnie, na to zezwa-
 lamy.“ Stan. August wracając z Krakowa 1787 r., przy-
 był tu 14 lipca i dwudniowy pobyt poświęcił na zwie-
 dzenie pobliskich fabryk żelaznych, pieców, machin, fry-
 szerek. Zatwierdzając tenże król 1788 r. używanie pra-
 wa magdeb., postanawia: „aby porządki miasta się skła-
 dały z radnych 6 dożywotnich, 6 ławników i 6 gmin-
 nych. A z pomiędzy radnych na urząd burmistrza, aby
 4 było obranych kandydatów, do potwierdzenia przez
 urząd starościński, którato elekcya co rok w dzień N. ro-
 ku, aby się odprawiała z tym dokładem: że na dni 5

(1) *Gerada (die Gerade)*. Groicki: artykuły prawa magdeb. 1565r.,
 mówi: „żona po mężu, lub córka niewyposażona po matce, bierze
 gieradę.—Do gierady przystuszą: szaty niewieście, konie klóremi
 robiono, krowy, wieprze, gęsi, kury, skrzynie, złoto na niciach, wez-
 głowia, poduszki, prześcieradła, len, pierścienie kthórych za męża
 używała, księgi na kthórych się modliła.—Dziewka kthóra ostawa
 w domu u rodziców, a nie wyprawiona od nich, thedy po matce
 bierze gieradę: a ta co już wyprawiona, nie ma z nią brać gie-
 rady, dla tego, iż ta co już wyprawiona, wzięła już wyprawę swą,
 a ta czekała y ku szkodzie y ku pożytku.“

(2) Miasta osadzone na prawie magdeb., miały wolność czynie-
 nia uchwał: wielkierzami, wilkirzami zwanych (*die Willkühr,*
plebiscitum).

przed N. rokiem stary burmistrz z trzymanych swoich rządów winien będzie rachunek porządný, dokładny ze wszystkich dochodów złożyć. Tegoż dnia na wójta 4 kandyd. być ma elekcyą przez ławników i gminnych, z których jednego urząd staroś. na landwójta wybierze, który wójt po wykonanej przysiędze miejsce zasiąść ma po burmistrzu zaraz i sądy wójtowskie w komplecie 3 ławników sądzić, z wolną do pośredniczej juryzdykcyi appellacyą. Rachunkowe księgi, tudzież tranzakcyj miejskich być mają oprawne i do wynotowania każdemu chcącemu mieć excerpt. Studnie z potrzebnemi narzędziami i inne ogniowe porządki, aby utrzymywane były. Dozwalamy rzemieślnikom będącym, w jeden cech czyli bractwo się złączyć, t. j. cieślom, kołodziejom i szklarzom, któreto wraz złączone cechy, nietylko przybywających tychże kunsztów czeladników, zdzierstwami wymysłonemi zrażać nie mają, ale i żadnych wymyślać przeszkód innego rzemiosła bądź magistrów, bądź czeladzi, tak aby zupełna każdemu szukania ucziwie chleba i pożycia tama czyniona być nie mogła. Niemniej odżywiamy jarmarki: w poniedziałek po 3 królach, w ponied. po ś. Annie, w ponied. po narodz. N. P., w ponied. po ś. Marcinie bis., targi zaś w poniedziałek.“ Lustracya 1789 r. podaje: „Jaka jest lokacya miasta i wiele pod tymże bydź może łanów, nie można wiedzieć z żadnej lustracyi, albowiem nieskładali przywileju *originalis locationis*. Stacya: lustracye przepisały rok rocznie płać na pamięć powinności tej zł. 3; dawać przytym powinni sepowy owies, który się także stacyjny bydź rozumie, kor. 48 na miarę warszawską. Dla pewności skarbu Rplitej, za miary piwnego sładu zł. 62, a za mia-

ry gorzałczanego zł. 32 postanawiamy. Że zaś mieszcza-
nie mają wolność robienia piwa i gorzałek palenia, bro-
warek więc jeden miasto mieć powinno. Od 1775 r. za-
arędowno miasto propinacją JW. Hyacynt. hr. Mała-
chowskiemu kancl. W. K. Sście Radoszyc., który płaci
rocznie po zł. 600. Z tej propinacyi wystawiony ratusz
w rynku, na nim zegar i 2 studnie na rogach porządnie,
z bezpieczeństwem i wygodą powszechną. Targi bywają
w poniedziałki, jarmarków zaś 12; z tych żadnej nie
masz prowencyi, nad wygodę w powszechności. Most
na rzece Rożecu, w trakcie pocztowym ku Końskim,
przez mieszczań wystawiony i od nich utrzymywany.
Bywały cechy kupieckie i rzemieśników, do których na-
leżeli: kołodzieje, rzeźnicy i szewcy, którzy jeszcze cień
tych porządków cechowych utrzymują, ale z tego żadnej
nie masz prowencyi. Jest przy mieście wójtostwo *Grodzi-
sko* zwane, należą do niego 2 stawy, jeden na rzece Cwi-
klina czyli Szczeklina, na którym bywał młyn, a teraz
jest piec wielki do topienia rudy żelaznej i lania surowi-
zny *Antoninów* zwany, znacznym kosztem i nakładem,
z ozdobą kraju i ku wygodzie jego wspaniale i porządnie
wystawiony. Drugi staw Łęczeń zwany, na którym jest
młyn porządny, z którego młynarz daje czynszu zł. 260.
Na gruncie wójtowskim przy mieście, są lokowani żydzi,
których się znajduje gospodarzy 14, z tych dwóch mają
w rynku domy na placu gdzie dwór królewski dawne
wspominają lustracye; z domów tych 2 płacą zł. 44. Re-
szta żydów składają czynszu zł. 189, gr. 25; mają także
i bóżnicę niedawno wystawioną. Budynki dworskie: pa-
łac drewniany z drzewa kostkowego nowo postawiony;
przy jednym rogu skarbiec murowany, kratami żelazne-

mi, okiennicami i drzwiami takiemż opatrzoney. Ogród nowo zaplantowany, potażerya i t. d. Summa intraty ogólnej Sstwa: zł. 22278, gr. 8, den. 12.“—Miasteczko pośród wielkich piasków położone, z drzewa zabudowane, szczyci się muirowanym koś. paraf., który należy do najdawniejszych w Polsce; napis nade drzwiami położony świadczy: iż 1004 r. wystawionym został. „Ze strachem tę starożytność oglądałem (*mówi Karpiński 1788 r.*), bo bliska upadku i wzywa rękę, żeby ją wsparła, ale grozi głowie, żeby jej nie rozbiła.“ O pół mili na zachód miasta, we wsi *Jakimowice*, ostatnie szczątki wojska narodowego, złożyły broń d. 18 listop. 1794 r.

***Opoczno** przy ujściu Węglanki do Drzewicy. Winno wzrost swój Kazimierzowi W., który często tu przebywając zamek warowniejszym uczynił, wymurował kościół i miasto murami opasał. Zatwierdzając 1365 r. sprzedaż wójtostwa za 110 grzyw. szer. gr. prag., uczynioną przez Mik. Streybyr na rzecz Hanka zwanego Kielbasa mieszczanina piotrkow., przytacza król: iż miasto zasadzone jest na stu łanach, z których 6 należą do wójta a 1 do kościoła; mieszczenie obowiązani są płacić z łanu po 12 gr., z karczm po 4 gr., z domów i ogrodów po groszu, mogą na Drzewicy ryby łowić siecią, zwaną *klomyą*; wójt zaś pobiera 3ci den. od kar zasądzonych, 6ty od czynszów: z karczm, domów i ogrodów, a połowę z 16 jatek rzeźniczych, tyluż szewskich, piekarskich i przekupnich; pozwala mu wystawić młyn na Drzewicy, a drugi do obrabiania rudy: *pro cudenda minera quae ruda vulgariter dicitur*, pod warunkiem: żeby łąk król. niezalewał; może oraz zrobić staw na rzece Bukownicy, zbudować łąźnię, nadaje mu ogród z sadem, lecz zobo-

wiązuje go: ażeby na każdą wyprawę wojenną, stawił się z kopijnikiem w pancerzu: *cum una hasta in pance-rio*. A chociaż miasto, mówi król, na prawie niem. szredzkiem jest zasadzone, skłaniając się jednak do prośby wójta i mieszczan, chcąc oraz ich stan polepszyć, przenosimy na prawo magdeb. czyli tentońskie. — Kazimierz Jagiel. potwierdza 1456 r. od dawna nadaną wolność prasołom czyli trudniącym się sprzedażą soli, na tych samych prawach, jakich używają w innych miastach; a nadto stanowi: aby nikt w mieście soli w gruzłach (*in frustra alias groszowa*) sprzedawać nie ważył się, prócz naszych przekupniów soli, którym pozwalamy zabierać tego rodzaju sól przez obcych przywiezioną. — Zyg. August pod 1550 r. wyraża: pragnąc przyłożyć się do wzrostu i polepszenia bytu miasta, zakazujemy: ażeby nie odbywały się we wsiach pobliskich, targi, handle, ani warzenie piwa. Pozwalamy mieszczanom wystawić budynek na rzece dla spuszczenia wody do kanałów (*domum ad aquaeductum pro canalibus in fluvio Drzewicza*) i sporządzić w rynku skrzynię na zbiór wody (*cistasque aquaticas in circulo*), z której rurami dostarczać się ma woda do domów. Dla pokrycia wydatków i utrzymania nadal takowych zakładów, ma być nałożona stosowna opłata na warzących piwo, jakoteż i na innych obywateli; część tej składki obracana będzie na naprawę murów miejskich; burmistrz i rajcy trudnić się mają poborem pieniędzy, zdając co rok sprawę z przychodów i rozchodu. W końcu pozwala król wrębu w lasach na budulec i potrzebne do kanałów drzewo. Zygmunt III potwierdza 1588 r. plebiscyt miejski tej treści: ażeby mieszczanie nie przechowywali żydów w domach, nie im

nie sprzedawali, ani zastawiali, pod utratą zabrania rzeczy na skarb król. i wypędzenia z miasta; bacząc zaś: iż nigdy przedtem żydzi nie znajdowali się w mieście, mieszkający przeto teraz, wynieść się mają w przeciagu 6 tygodni.— Zatwierdzony 1593 r. cech szewski, zawiera między innemi artykułami: „którybykolwiek z mistrzów y braci niewyświadczył się, że jest uczciwego oycy y matki rodziców obojga złączenia według związku koś. powszech. urodzony, takiemu ma być rzemiosło wypowiedziane. Któryby z braci cechu psa zabił umyślnie, nie w obronie swego obrażenia, albo kota, taki ma być karany kamieniem wosku i 5 zł. do skarbu cechowego; jeżeliby zaś temu dosyć niechciał uczynić, taki niema rzemiosła robić. Któryby psią skorę wyprawił, któryby był przy oprawieniu konia, albo pomagał choćby y iemu samemu koń zdechł, ma być taka wina nadana, iaka o psa y kotkę.“ Zygmunt III pozwala mieszczanom 1599 r. trzecią zbudować bramę od strony krak. przedmieścia. Podług lustr. 1629 r. każdy dom mający przy sobie browar, opłaca 4 gr., z 90 ogrodów po 1 gr. Krawcy, kuśnierze, kramarze, kowale, słóсарze, bednarze, rymarze, złotnicy, w liczbie 55, płacą po 2 gr.; szewców 23 i 17 piekarzów po gr. 6; od palenia gorzałki nie płacą, lecz od każdego słodu dają miarę. Łażnia spustoszała. Na przedm. zamkowym jest 22 dom., płacą po 1 zł. „Powinni wyprawiać *tempore expeditionis generalis bellicae* woz woienny, dobrze opatrzony żywnością z konmi 4, z woznicą, z parą haydukow w barwie y z inszemi aparatami woiennymi. Koronacyne pieniądze dawać powinni zł. 32, pien. podwodne na każdy rok 54 zł. Zamek leży w rogu miasta, między przedm. nad

rzeką Drzewicą y stawem na niey.“ Główniejsze o nim szczegóły podaje też lustr: iż część ruin Ssta naprawił, że znajduje się kilka pokoi, kancel. grodzka, mieszkanie burgrabiego i wieża szlachecka, ale bez schodów. Podstarosta bierze płać zł. 140, burgrabia 50, klucznik, wrotny i kucharz po 12 zł.— W czasie wojny szwedzkiej, zbliżył się Jan Kazimierz pod Opoczno 1655 r. gdzie się znajdował marszałek Wittenberg. Uderzono 12 września na Szwedów, paszących rozsiadłane konie nad brzegiem rzeki. Wielkaby poniósł nieprzyjaciół klęskę, gdyby król nadesłał był posiłki. Jak dalece w owej wojnie zniszczone zostało, okazuje się z lustr. 1660 r. „Domow teraz ieno 15, a na przedmiesciu 5, sukiennika ani prasoła żadnego niemasz, innych rzemieślników tylko 11, szewców 4, piekarza y rzeźnika żadnego. Żydzi pokazali oblatę *literarum* Ssty Zbign. Olesznickiego, który pozwolił im 1646 na przedmiesciu zamkowym na placach 12 budować się y zosobna dwu placzow na buznice y na kierchow. *Item* na wolność handlow wszelakich prowadzenie, naostatek bicie bydła wszelakiego. Teraz ieno 3 domy są osiadłe, płacą z każdego po zł. 4.“ Powoli zaczęli żydzi osiadać w samem mieście, budować domy, trudnić się handlem i przemysłem; a lubo 1715 r. zapadł wyrok, nakazujący zburzyć synagogę i wynieść się żydom z miasta w przeciagu 3 mieś., zdaje się wszakże, iż nie przyszedł do skutku, lustr. bowiem 1765 r. mówi: „rzeźników katol. nie masz. Cechy: szewski i prasołowski, kuśnierski, trzeciowski, w którym się mieszczą: kowale, slusarze, złotnicy, rymarze, siodlarze i kotlarze. W tych teraz cechach mało jest rzemieślników; rymarza, siodlarza, złotnika żadnego katolika nie

masz. Piekarzyów, którzyby raz na raz piekali chleby nie masz, dla przewyższającej liczby piekarzów żydów. Od beczki wina wyszynkowanego, płaci winiarz tynfów 4, od beczki prasnego miodu płaci żyd zł. 3. Żydzi prócz 12 pozwolonych placów podmiejskich, posiadają miejskich 41. Intrata Sstwa czyni zł. 9699, gr. 13.“ Jan Małachowski Wojewodzie sieradzki mianowany Sstą, świetny odprawił wjazd konno w lipcu 1784 r. Przyjmowany za miastem od magistratu, cechów i kahału, przy biciu z dział i odgłosie muzyki udał się do koś., gdzie mową łacińską od proboszcza powitany został. Po nabożeństwie, jechał na zamek: »tam najprzód przełożeniem obowiązków Ssty i sprawiedliwego sędziego i przykładnym tegoż urzędu przez czterech z Małachowskich imienia porządkiem po sobie nastąpiionych poprzedników sprawowaniem, od Wdy Mazow. stryja swego zachęcany, przystąpił do wykonania przysięgi. Po mianej mowie, mianował Podstarostę, Sędziego i Pisarza, od których zwykłą przysięgę odebrawszy, jurysdykcyą starościńską sądową zafundował i na wspaniałą ucztę obecnych obywateli zaprosił.“⁽¹⁾ Miasto na wzgórzu zabudowane, żydami przepełnione, ma szczątki odwiecznego zamku i opasujących murów; wiekami nacechowany dom murowany, zwany jest kamienicą sławnej Esterki, o której mówi przysłowie: Kazimierz W., pijał miód u Esterki.

Białaczów nad strugą uchodzącą do Węglanki. Odwieczna majętność rodziny Odrowążów, z której Jan Prandota bis. krak. zmarły 1266 r. pisał się z Białaczow-

(1) *Gazeta ówczesna.*
Tom II.

wa. Kazimierz IV przychylając się do prośby Piotra, dziedzica miasta *Byłaczowa* w pow. opocz yńs. leżącego, ponawia 1456 przywilej skutkiem pożaru zniszczony, a mianowicie odbywanie jarmarków: na ś. Stanisław w maju, na ś. Jana Chrzc. i na ś. Stanisław w jesieni, targi zaś we czwartek; przenosi oraz mieszczan i wsi przyległe: Ossa i Jeżewo z prawa pols. na niem.—Miejsce to następnie stało się gniazdem rodziny Białaczowskich herbu Odrowąż, lecz w ciągu nieszczęść krajowych tak dalece podupadło, iż powinnościom wiejskim ulegać musiało. Umyśliwszy je do dawnego przywrócić stanu: Stan. Nałęcz z Małachowic na księś. Ostrogiem, Białaczowie, Rękoraju i Moszczenicy hr. Małachowski Refer. K., tej osnowy wydał d. 12 lipca 1787 r. rozporządzenie: „gdy miasta nie tylko iż są wygodą i zaludnieniem przez obywatelów kraju, ale nawet stają się ozdobą i użytkiem jego przez dostarczania tych rzeczy, którym wsie wydołać nie mogą, rozkrzewieniem nawet rękodzieł utrzymują związek ze wsiami, którzy w braku potrzeb udzielając zysków ziemi miastom, od nich nawzajem biorą te rzeczy, których u siebie nie znajdują, a tak istotnie okazują: iż jedno bez drugiego trwale staćby nie mogło; zagęszczenie więc miasteczek staje się tym samym potrzebnym i koniecznym krajowi, i t. d. Na lokacyą miasta nadaje włok chełm. 18 pola ornego, w każdą komputując morgów 30 geometr., a w morg 300 prętów kwadr., pręt zaś $7\frac{1}{2}$ łokcia. Na place zaś i ogrody morg. 11, a na rynek 2, niemniej łąk mor. 18. Będzie ustanowiony magistrat z 8 radnych osób dożywotnich, z pomiędzy nich jeden na burmistrza w pierwszym roku wybranym zostanie przeze mnie, i t. d. Mieszczanin nie

ma posiadać więcej roli nad morg. 20, a mniej nad 5; z każdego płacić będą po zł. 3, gr. 15, a zaś z placu szer. łokci 30, dług. 200, po zł. 4, choćby dom o kilku piętrach był stawiany. Najjaśniejszym jest dowodem, jakim dla mieszczan jest żydostwo zniszczeniem, które odwracając, gdy chęć moja jest najistotniejsza ozdobą kraju i mieszczan zbogacenie się, które żadnym sposobem przy wspólnem z żydostwem pomieszkaniu byćby nie mogło, dla tego na zawsze, chociażby też to miasteczko i do obcej familii dostało się w dziedzictwo, nietylko nabywania possessyi lub i najmu w domu zakazuję, którzy żydzi nie więcej jak dni 3 bawić będą mogli, a kto by mimo mojego zakazu ważył się żydom stancyi na dłuższy czas najmować, lub onych przechowywać, takowy utracić ma prawo do mieszczaństwa i possessyi gruntów. Chcę także: aby synowie mieszczan byli w czytaniu i pisaniu edukowani, dla tego obowiązuję ich, aby osobnego dyrektora trzymali, lub też pisarz miejski powiększoną mając za to pensyą, razem i dyrektora obowiązek dopełniał. Sądy burmistrz. odprawiać się będą w poniedziałek, środa i piątek; w ukaraniu pieniężnym jako i cielesnym wszelką ludzkość i wzgląd zachować mają i grzywny nie na użytek osób sąd składających, lecz do kassy miejskiej na potrzeby publiczne obracać się będą. Pieczęć dla pamiątki restauracyi tego miasteczka przeze mnie uczynionej, toż miasto mieć będzie w moich liter. S. M., i t. d.“ Potwierdziwszy król takowe rozrządzenie 1788 r., do dawnych jarmarków przydaje: na ś. Walenty i ś. Jana Ewang.—Miasteczko w okolicy leśnej, z drzewa zabudowane, ozdobione jest murowanym pałacem.

Końskie Wielkie nad Końską Wodą. Siedziba znakomitej i możnej Odrowążów rodziny, piszącej się już w XII wieku *Comes de Konskie*; rozplemiwszy się zaś na wiele szczepów, przybierać poczęli nazwiska od różnych majątności, jakoto: Koneckich i t. p. Nakoniec miejsce to przeszło do Małachowskich; z tych Jan kancl. W. K. począł je porządniej zabudowywać i rzemieślnikami zaludniać. August III potwierdzając 1748 r. lokacyą miasta Końskie Wielkie, obdarza je prawem niem., poczem wyraża: „Plebiscita za approbacyą dziedzica stanowić, bractwa i cechy wszelkie, procz piwowarskiego ordynować i artykuły im układać, magistrat moc mieć będzie. Do prawa mieyskiego wszyscy iakiegokolwiek rodzaju ludzie, ktorych prawa publiczne nie excypuia, przypuszczeni bydź mają. Aby bardziey mieszczanie, kupcy, sukiennicy, wszelacy rzemieslnicy i inni ludzie do osiadania i budynkami zasadzania miasta zachęceni byli, wszystkich obywatelow od wszelkich uchwał prywatnych, seymikowych Wtwa Sendom., a osobliwie od czopowego i szelężnego, oprócz publicznych podatkow seymami postanowionych, uwalniamy i wolnymi mieć chcemy. Przychylaiąc się także do prawa o uwolnienie od nienależnego sądu postanowionego, tychże obywatelow od jurysdykcyi i sądow trybunalskich, ziemskich, grodzkich, w sprawach wielkich i małych potocznych wyimuiemy i samemu tylko sądowi mieyskiemu, a *per appellationem* sądowi dziedzica incorporuiemy. Targi i iarmarki, oraz ordynacyą miasta, którą W. Dziedzie uczynił, także i nadane od niego *in particulari* osobne przywileie, powagą Naszą stwierdzamy i *forum* o zgwałcenie ich w sądach Naszych zadwornych naznacza-

my.“ Nowa ta osada fabryczna w krótkim czasie zakwitła; kowale, kotlarze, slusarze, ćwieczkarze, mosiężnicy, rurarze, stolarze, stelmachy, kołodzieje, ruśnikarze czyli puszkarze, siodlarze, szewcy, krawcy, znaczniejszą część ludności składali; ⁽¹⁾ do koła zaś miasta założone zostały kuźnie żelazne, topornie, rurarnie, szabelnie, dostarczające na potrzeby krajowe broni palnej i siecznej. Do istniejących jarmarków, przydane zostały 1786 r. w ponied. po nawróceniu ś. Pawła, w ponied. po ś. Józefie, w ponied. po Bożem Ciele i w ponied. po ś. Bartłomieju. Stan. August wracając 1787 r. z Krakowa, przybył tu 16 lipca. „Na wstępie do miasta była wystawiona wspaśniała brama z herbem król., ozdobiona drogiemi materjami. JK.M. witany był od kahału, potem od magistratu, a mieszczanie wszyscy stali pod bronią we dwie linie, aż do kościoła uszykowani.“ ⁽²⁾ Dwudniowy pobyt w domu dziedzica Jana Małachowskiego Ssty Opoczyńs., przepędził król na zwiedzaniu zakładów rękodzielniczych. Miasto na płaszczyźnie w śród wielkich piasków, porządnie jest zabudowane; w znacznej części murowane ma domy, lecz żydami przepełnione; przedmieścia: *Pomyków, Rogów i Bawarya*, osadzone są różnymi rzemieślnikami; ostatnie otrzymało nazwę od wychodzców bawarskich. Kościół, pięknie dochowany zabytek starożytności, ozdobiony jest dwoma grobowcami; 1y z szarego kamienia, wyobraża rycerza zbroją okrytego, z na-

(1) Zajmujące ustawy dla 4 cechów i przepisy dla czeladzi, ułożył wspomniony kanclerz: Jan hr. na Końskich, Białaczewie, Rękorażu, Moszczenicy i Cmielowie z Małachowic Małachowski.

(2) Naruszewicz, dyaryusz podróży.

pisem: *Generosus Hieronimus Konieczki, in Konskie haeres, pietate, moribus, consilioque gravis, d. 28 aprilis anno MDLXIII e vita cessit.* Na wierzchu piramida z herbem Odrowąż i napis przez syna położony. 2gi z czarnego marmuru pomnik grobowy, ma popiersie Jana Małachowskiego z białego marmuru, długi zaś napis łaciński opiewa: iż złożony tu jest kancl. W.K., Ssta Grodecki i Ostrołęcki, *Prefectus exercitui S. R. M.*, zmarły w Końskich 25 czerwca 1762 r. Na krańcach wyrobione są z marmuru dwie alegoryczne osoby: jedna trzyma szalę sprawiedliwości, druga krótką laskę. Zewnątrz świątyni nad bocznemi drzwiami, wypukły gockiem i głoskami napis na kamieniu: *Ecclesia Sancti Nicolai de novo restaurata A. D. 1120.*

Żarnów. Nie masz pewności kiedy i przez kogo założony został; że w odległej starożytności musiał tu być zamek książęcy, dowodzi uposażenie 1065 r. Benedyktynów w Mogilnie przez Bolesława Śmiałego, który przeznacza im z Żarnowa $2\frac{1}{2}$ grzywny rocznego dochodu, jak to pisze Długosz: *ex castris et curiis suis: in Zarnow*, i t. d. Lubo w późniejszych czasach miejsce to nadane zostało kantoryi sandom., kasztelan wszakże od miasta tego zwany, zasiadał w senacie do ostatnich czasów Rplitej. — Jan Stankon dokt. medy., kantor sandom. i lekarz król., wyjednał 1485 r. u Kazimierza Jagiel. przywilej na zaprowadzenie cechu prasołów pod warunkami, jakie w innych miastach zachowywać się zwykły; zabrania król: ażeby żaden z przekupniów miejskich lub ze wsiów, nie ważył się soli rozrąbywać i sprzedawać, jeżeli do cechu przypuszczonym nie będzie; cech zaś obowiązany jest, tylko bałwaniastą sól krak. rozrąbywać lub

sprzedawać. — Zygmunt I ponawia 1538 r. od dawna służące mieszczanom przywileje, mocą których uwolnieni są od opłaty ceł i targowego w całym kraju. — W bliskości miejsca tego, stoczył Jan Kazimierz bitwę ze Szwedami 1655 r. Za pierwszym wystrzałem pierchnęła szlachta, garstka zaś regularnego wojska zacięcie walczyła, lecz przemagającej liczbie zmuszona ustąpić, pozostawiła sprzęt obozowy i mnóstwo wozów z żywnością. Puffendorf zowie tę potyczkę pod miasteczkiem *Czarnova*, co ma znaczyć Żarnów i podaje dzień 6 września, czyli 16 podług n. s.; nasi zaś dziejopisowie zamieszczają to niepomysłne starcie się oręża pod Straszową Wola, gdyż przy tej wsi wojsko pols. miało swe stanowisko. — Michał Korybut potwierdzając 1669 r. w ogólnych wyrazach wszelkie prawa i przywileje miejskie, przez wzgląd na spustoszone i przez klęski czasowe w gruzy obrócone miasto, przyczynia jarmarki: na Oczysz. P. M. i na ś. Mikołaj. — Ubogie, z drzewa zabudowane miasteczko, ma starożytny koś. farny.

Sulejów nad Pilicą. Miasteczko leży w Wtwie Sieradzkim, na prawym zaś brzegu rzeki, wznoszą się gmachy opactwa Cysterskiego. „Rusław z domu Habdanków bez potomstwa umierając (mówi Niesiecki), Chrystusa dóbr swoich dziedzicem uczynił; w dziedzicznej włości swojej Sulejowie nad Pilicą, klasztor OO. Cystersyensem wystawił, który potym Kazimierz X. polskie sownie nadał i ubogacił.“ Fundacya ta przypada 1176 r., przyczynili się do jej uposażenia arcyb. gniezn. i różne rodziny. Jagiełło udając się 1410 r. na wyprawę krzyżacką, błagał w tutejszej świątyni 24 czerwca Pana Zastępów o pomyślność oręża. Nieszczęśliwy

zaś Jan Kazimierz, uchodząc 1655 r. przed Szwedami, podczas kilkodniowego pobytu w klasztorze, zasyłał modły o ocalenie siebie i ojczyzny. Wnet nadciągnął nieprzyjacieli świętokradzką ręką złupił opactwo.— Kościół cały z ciosowego kamienia, zachował odwieczną swą cechę; opasują go obszernem półkolem murowane zabudowania gospodarskie, przeznaczone na mieszkanie dla czeladzi i na różne składy; nad niemi zaś sterczy sześć baszt, każda odmiennego kształtu, które nadają miejscu temu postać warowną.

Studzianna. Tuż za wsią stoi koś. Filipinów, słynący cudownym wizerunkiem, który wyobraża N. Pannę, dziecię Jezus i ś. Józefa. Według podania, ces. Ferdynand II wyprawując swą córkę Cecylią Renatę, zaślubioną Władysławowi IV, posłał mu w darze ten obraz 1637 r. Następnie dostał się do rodziny Starołęskich, skąd zabrany został przez Szwedów; gdy ich pokonano pod Kamieńskiem, znaleziono ów obraz na bojowisku. Otrzymawszy go napowrót właścicielka kaszt. Żarnowska, umieściła we dworze, gdzie od 1660 r. zaczął być cudownym. Prymas Mik. Prażmowski wyznaczył był kommissyą dla sprawdzenia cudów, poczem zjechawszy do Studzianny 1671 r. ogłosił wyrok, potwierdzający obraz jako cudowny. Jan Stan. Zbąski archidyakon gniez., dziedzic Studzianny, ⁽¹⁾ zbudowawszy koś. na górze *Dziewiczą* zwanej, przenosi tamże obraz, oddając go pod straż zgromadzeniu kapłanów świeckich ś. Filipa Nereusza, czyli Filipinów (*Clerici oratorii*). Za króla Michała, zapadła na sejmie 1673 r. uchwała: „Iż

(1) R. 1676 został bis. Przemyskim, a 1687 Warmińskim.

pod te czasy gdy nas zewsząd *hostilites acies circumdant*, nie tak obradzie obrony publicznej *et humanis consiliis* dufać się godzi, iako samey tylko ręce y protekeyi Boskiey zaszczytowi. A widząc oraz codzienne dobrodziejstwa Boskie, ktore na państwa nasze przy cudownym obrazie Studziańskim *pleno alveo* płyną, dobra Nasze krol. wioskę Małeszyce, blisko tegoż koś. leżącą do fundacyi wieleb. X. Zbąskiego Archid. gniez. *perpetuis temporibus* daemy, inkorporuiemy y one od wszelkich hibern, exakcyi, przechodów, stanowisk, noclegów, pokarmów y ciężarów tak żołnierskich, iakoteż y od spów, lubo Nam, lubo komukolwiek należących uwalniamy.“ Około 1790 r. dziedziczką Studzianny była: Urszula z Morsztynów Dembińska Ścina Wolbromska.

Odrzywół nad Drzewicą, gniazdo rodziny Odrzywolskich herbu Nałęcz. Jagiełło czyniąc przysposobienia na wyprawę krzyżacką 1409 r. polecił, pisze Bielski: „Dobrogostowi Czarnemu z Odrzywoła Ście Radomskiemu, aby na łodziach most gotował przez zimę w Kozinicach, dla przeprawy przez Wisłę.“ Dersław i Mikołaj Odrzywolscy, zbudowawszy z znacznym nakładem most przy mieście, otrzymali od Zygmunta I pozwolenie 1525 r., pobieranie opłaty po trzy obole czyli denary od wozu towarami naładowanego, a 1532 r. zezwala król, ażeby dziedzice podwyższyli myto mostowe do 2 denarów od konia furmańskiego. Przechodząc ta majętność przez różne ręce, dostała się do Swidzińskich; z tych Ignacy Ssta Lityński, wyjednał przywilej 1781 r. odnawiający dawne jarmarki z przydaniem 7 nowych. Małe, z drzewa zabudowane miasteczko z koś. paraf., gdzie są groby pierwotnych dziedziców.

Drzewica nad rzeką t.n. Od tej majątności otrzymał nazwę ród Drzewickich herbu Ciołek, pierwsze za panowania Jagiellonów godności piastujący. Przychylając się Jagiełło do prośby sekretarza swego Mikołaja z Drzewicy i braci jego: Jana, Piotra, Jakóba i Klemensa, zamienia przywilejem 1429 r. wieś ich dziedziczną *Drzewicę* na miasto, obdarza prawem niem., usuwając przeciwne temuż prawa i zwyczaje powszechnie polskie; stanowi targ we czwartek, jarmarki: na ś. Marek, Boże Ciało i na ś. Jana Ewang. po trzy dni trwać mające.— Miejsce to nabrawszy wzrostu, słynęło dobrymi piwami, miało różnych rzemieślników, w okolicy zaś znajdowały się znaczne kuźnice i piece, gdzie wyrabiano żelazo; wszystko niszczało w czasie najścia Szwedów 1655 r., a zubożeni i rozproszeni mieszkańcy, podźwignąć się nie byli w stanie. Dopiero około 1760 r. dziedzic Filip Szaniawski, przedsiębiorczym ożywiony duchem, począł majątność tę wznosić przez zaprowadzanie zakładów fabrycznych, a 1766 r. takowy otrzymał przywilej królewski: „Iż gdy ur. Filip Neryusz Szaniawski Ssta Kąkolownicki miasteczko swoje Drzewicę z fundamentów dla ozdoby kraju i wygody sąsiadów zdawien drewniane, już po części wymurowawszy, fabrykantów różnych i rzemieślników wielu różnego kunsztu sprowadził, supplikował Nam, abyśmy konfraternią czyli cech rzemieśniczy z cudzoziemców składać się mający postanowić mu pozwolili, do którejto supliki łaskawie przychyliwszy się, zważając stąd ozdobę kraju, przychęcenie cudzoziemców dobrych rzemieślników i prywatną też dla obywatelów wygodę, chętnie konsens Nasz dać umysłiliśmy, jakoż i dajemy niniejszym listem, przywile-

jem Naszym, na fundamencie którego mocen i wolen będzie tenże ur. Ssta Nasz artykuły tej konfraternii *cujuscunque artis* z rzemieśników cudzoziemców złożonemu przepisać. Ucznie u magistrów wyuczeni i wyzwoleni, wszędzie po miastach w cechach taką prerogatiwę i równość mieć mają, jakoby w mieście którymkolwiek wyuczeni i wyzwoleni byli.“ Wnet zakwitły różne rękodzieła, mianowicie fabryka pasów jedwabnych, a miasteczko zabudowany mając rynek murowanemi domami, należeć poczęło do porządniejszych w kraju.—Wracając Stan. August z Krakowa 1787 r. oglądał 18 lipca koś. farny, obchodził fosę zamkową i zwiedził wewnątrz odwieczny gmach, na klasztor Bernardynek przemieniony. Fara zbudowana około 1315 r., wyniosłą z przodu ma wieżę z herbem Ciołek; w ołtarzu po lewej ręce, jest obraz ś. Jana Złotoustego z napisem: w tym koś. głowa moja złożona 1534 r. 27 stycznia od Macieja Drzewickiego arcyb. gniez. Czaszka Sgo mieści się w głowie ze srebra ulanej; twarz dobrze wyrobiona i pełna wyrazu. Pod chórem 2 są nagrobki marmurowe; jednego napis wyraża: iż od 1564 r. spoczywa Jakób Drzewicki rycerz, który bił się dzielnie, dojrzałej śmierci ofiara. Na drugim napis wkoło opiewa po łacinie; tu pochowany Adam Drzewicki Ssta Inowłodzki, zmarł 1604 r.; pośrodku wiersze:

Grzech pierworodny zniósłszy Panie z siebie,
Idę do Ciebie, który mieszkasz w niebie —
Gdzie są oyczyste groby y leżą przodkowie,
Tam też złożyli kości pobożni synowie
Adama Drzewickiego; iednak cne przymioty
Żywią iego przed ludźmi doskonałe cnoty.
Dasz słusznie czytelniku, iemu to w nagrodzie:
Że cnota ulubiła gniazdo w tym narodzie.

Złożone tu są także zwłoki wzmiankowanego Filipa Szaniawskiego † d. 22 maja 1782 r.—Drzewica leży pośród wielkich wydm piaszczystych, w smętnej okolicy.

Gielniów. Przywilejem danym w Opocznie 1455r., pozwala Kazimierz Jagiel., ażeby poufały domownik król. (*familiaris noster*) Tomasz Msczuy z Brzezinek, dziedzic *Gyelnyowa*, zaprowadził targ w poniedziałek, jarmarki zaś: na znalezienie i podwyższenie ś. Krzyża i na Boże Ciało.—Jarmarki takowe ponawia 1620 r. Zygmunt III, przychylając się do prośby Jana Brzezińskiego z Brzezinek, dziedzica miasteczka *Gielinowa*. Miejsce to słynące dobremi niegdyś piwami, przeszło następnie do Załuskich, a nakoniec do Szaniawskich.—Tu się narodził 1440 r. Władysław zwany Gielniowczyk lub z Gielniowa, zakonnik reguły ś. Franciszka; zmarł 4 maja 1505 r. w klasz. Bernardynów w Warszawie i tamże spoczywa; uznany został 1750 r. za błogosławionego, nowego patrona królestwa, a w szczególności Warszawy i Gielniowa.—Miasteczko z drzewa zabudowane, mieszczanie trudnią się rolnictwem, wydobywaniem kamieni i robieniem osełek, które po kraju rozwożą.

Odrawąż, gniazdo jednej z najdawniejszej i dobrze ojczyźnie zasłużonej rodziny Odrawążów.—Zygmunt III przychylając się do prośby Anny z Stemberku Kostczanki, wdowy po Alex. ks. Ostrogskim Wojew. Wołyn., pozwala przywilejem 20 grudnia 1611 r., ażeby włość dziedziczną *Odrawąsz*, od której tytu i tak znakomitych Rplitej mężów swe nazwiska i herby wywodzą (*a cujus cognomine tot, tantique in hac Republica viri nomina, stemmataque sua duxerunt*), i że sama także po swej matce z rodu Odrawążów pochodzi,

przeistoczyła na miasto. Obdarza je prawem niem., ustanawia targ we czwartek, jarmarki: na niedzielę palmową, na Ziel. S., na 1 niedz. po narodz. N. P. i na ś. Katarzynę; uwalnia mieszkańców na lat 15 od ciężarów i podatków publicznych; nadaje miastu pieczęć z herbem Odrowąż; zaprowadza skład wszelkich wyrobów żelaznych pochodzących z sąsiednich kuźnic, kamieni młyńskich i jakichbądź materyałów z kamienia i żelaza, w ten sposób: iż furmani i kupcy żelazem lub kamieniami handlujący, obowiązani będą wystawiać takowe na sprzedaż przez cały dzień w mieście.—Pragnąc Stan. August, ażeby miasteczko należące do ks. Stan. Poniatowskiego Podskarb. W. K. zapomogło się i odpowiedniego nabrało wzrostu, ustanawia 1785 r. 12 jarmarków, z których: na ś. Jacek i ś. Teklę po tygodniu trwać mają.—Mała ta posada z koś. paraf., leży w okolicy leśnej; rynek różni ją tylko ode wsi.

***Radom** nad Mleczną. Opuszczając gminne podania o dawności miejsca i pochodzeniu jego nazwiska, dosyć będzie na przytoczeniu pewnych wiadomości. Kazimierz W. przemieszkując w zamku tutejszym, czynił wycieczki na łowy do przyległych borów i stał się założycielem miasta. Znaglony własnemi i kraju potrzebami, jak to wyraża w przywileju 1340 r., sprzedaje Konradowi z Warszawy (*de Warszovia*) wójtostwo za 300 grzyw. szer. gr. praskich, a 1360 r. przenosi toż wójtostwo, służące mu prawa i uposażenia, ze starego Radomia do nowego, świeżo z muru wystawionego, które opasawszy murami, przemienia 1364 r. prawo szrodzkie na niem.-magdeburskie. — Kazimierz Jagiel. uwalnia w różnych latach mieszczan od opłaty targowego i mo-

stowego: w Przytyku, Ryczywole, Stężycy, Kazimierzu, od cła w Janowcu, a od budnego w Opatowie. — W czasie pobytu tegoż króla, przybyli 1469 r. posłannicy Jerzego Podiebradzkiego i panów czeskich z oświadczeniem: iż zważywszy słabość monarchy swego ze zbytcejnej otyłości pochodzącą, wybrali na tron królewica Władysława, pod warunkami wszakże: ażeby Jerzy do śmierci berło piastował, król polski bronił go od wszelkiej napaści, z papieżem pojednał, małżonce praw posażnych dotrzymał, synów na księstwach, panów na urządach zachował; przydano nakoniec: ażeby Władysław pojął za żonę Ludmillę córkę Jerzego. Po długich naradach, wyznaczono posłów do Czech celem złagodzenia podanych warunków. — Pamiętnym na zawsze zostanie w dziejach prawodawstwa krajowego, sejm 1505 r. Jan Łaski kancl. W. K. zebrawszy z polecenia Alexandra Jagiel. w jedno ciało: prawa, statuta i przywileje od Kazimierza W. aż do tej chwili koronie nadane, poddał pod rozwałę obradujących. Przyjął je sejm, wieczyście utwierdził i drukiem ogłosić postanowił statut, zwany Alexandrainaczej Łaskiego. Na tymże sejmie wprowadzony do senatu Szach Achmet han Zawołoskich Tatarów, mocno i z wielką śmiałością narzekał na króla i jego radę: że nie znajdował u sprzymierzeńców bezpiecznego schronienia, lecz jako niewolnik trzymany jest pod strażą. — Radom stał się pamiętnym przez pobyt dwóch małżonek Zyg. Augusta; pierwsza Barbara Radziwiłłówna przybywając do Polski 1550 r., czas niejaki tu zmieszkała; druga zaś Katarzyna, córka ces. Ferdynanda I, z woli męża miała 1562 r. wskazany zamek tutejszy, gdzie z małym dworem, przeszło lat trzy prze-

żyła. Przyczyną takowego odosobnienia, była wielka choroba, która taką w królu wzbudziła odrazę, iż spojrzenia żony znieść nie mógł. — Podług lustr. 1564 r. znajdowało się 116 dom. opłacających po groszu, libertowanych 4; jatek rzeźniczych 14, z każdej po 4 kam. łożu, z których 8 na szpital ś. Ducha; szewcy płacą ogółem 2 grzyw., prasołowie zaś 6; od 2 sukno sprzedających, łokciowego po gr. 12: bud kramarskich 12, po gr. 8; od 9 sprzedających pod ratuszem po 4 gr.; piekarzy 24, każdy po gr. 4; z blechu dworskiego 8 grzyw.; dochód od wagi ratusz pobiera; łaźni 2, miejska i wójtowska; cło od kupców i furmanów po 9 den. od bydła i koni. „Na tę komorę ydą woly z Ruszi do Szliaska. Dawają sprawę, że ich może przechodzić thędy na rok *citra ultra* 8000, alie powiadają ze wielę szliacheckich wolnych bywa. Rozdział mytha: na krolya 2 części, na Woyewodztwo Szendom. częszcz 1, na Casthallanią Radomską 3 częszczy, na biskupstwo Crak. dziesięciatha nyedzielya.“ Młynów miejskich 3, na Mlecznej 2, a 3ci nad rzeczkami Parznia i Siczek. Mieszczanie zanieśli skargę przed lustr., iż żaden wójt nie posiadał wsi: *Dzierzkowa*, *Gołembio-wa* i *Woli Gołembio-wskiej*, które teraz trzyma Jan Podłódowski, lecz że odwiecznie należą do miasta i gotowi są przysiąc: że im przywileje na takowe włości zgorzały. — R. 1613 ustanowiony został Trybunał skarbowy, zwany Kommissyą Radomską, ażeby pozostałe od poborców i innych, którzy skarbowi winni byli podatki wybrał, a nie chcących oddać, albo stawić się przed sądem, karał. Przybyło trybunałowi powagi, kiedy mu wojskowe niektóre sprawy sądzić nakazano; odprawował się każdego roku przez 6 tygodni, pod prezydencyą

biskupa i marszałka z senatu lub stanu rycerskiego obranego, zasiadało zaś kilku senatorów od króla wyznaczonych, 30 kommissarzy na sejmikach gospodarskich obranych, 2 kommissarzy od wojska narodowego i 1 od cudzoziemskiego trybu czyli autoramentu. ⁽¹⁾ Lustr. 1629r. podaje: iż miasto przez powietrze i żołnierza spustoszone, ma tylko 84 dom.; znajdują się stawy: Paczyna na rzece t. n. i 2 na Mlecznej. Zamek murem opasany, składa się z dolnych i górnych gmachów: „wał wkołu muru, pod nim sadzawek 3 y szpiklerz. Zamek wielkiego opatrzenia potrzebuie y dozoru, aby im dalej tym wietszey w budynkach ruiny nie było.“ Po wojnie szwedzkiej zesłani lustr. 1660 r. zdają sprawę: „domow ieno 37, targ we wtorek, iarmarki: na ś. Piotra y Pawła, ś. Michała, ś. Jędrzey. Zamek widzieliśmy bardzo desolowany. Dwa pokoie gorne są dostatecznie po ruinie wielkiej nicprzyiacielski restaurowane. *Samborza* (?) nadbramą bliska ruinie. Przetoz bacząc tego bydz potrzebę, summę na conserwacją y poprawę zamku fl. 400 *annuatim* naznaczamy. *Salarium*: Podstarosciemu fl. 200, burgrabiemu 120.“ Zczasem zabudował się Radom, lecz mimo tego wszakże, należał zawsze do rzędu miast podrzędnych; jakoż lustr. 1765 r. świadczy: iż znajduje się na starem i nowem mieście, wraz z przedmieściem dom. 137; szynkujących wino jest 2, płacą od beczki po zł. 8, szynkujący zaś miód zł. 4 od beczki; piekarzów 14, szewców 12, handlarzy solą czyli prasołów 3, kramarz. »Zamek mурowany, przykrycie gontowe, spodem piwnice, frontem ku farze stoi; dziedziniec obszerny, wkoło murem ob-

(1) Trybunał ten, zniesiony został uchwałą sejmu 1764 r.

wiedziony. Izba sądowa w której okien 13, na lewej stronie 2 izby i schowanie na kancelaryą; dalej izdebek 2 na archiwum grodzkie, w rogu wieża wierzchnia i dolna. W dziedzińcu przy bramie kamienica murowana o 2 kondygnacyach, którą żyd arenduje i płaci zł. 1800. W środku dziedzińca dworek o 4 izbach, na okrag dziedzińca bud czyli kramnic 20; najmowane są przez kupców, gdy się Trybunał skarbowy sądzi.“ D. 23 czerwca 1767 r. zawiązała się pod laską ks. Karola Radziwiłła konfederacya powszechna, z połączenia pomniejszych, mająca na celu interes i popieranie praw dyssydentów.— Ostatnia lustr. 1789 r. nie wymienia liczby domów; że nie polepszył się stan ani ludność miasta, przekonąć się można z ilości rzemieślników. Rewizorowie tak się wyrażają: „*possessore* Sstwa tego grodowego jest ur. Alex. Potkański od 1772 r. Wieleby łanów *ad praesens* pod miastem znajdowało się, miasto doskonale opowiedzieć nie mogło, ponieważ żadnego wymiaru nie mają. Łopatkowego od rzeźników żydów było zł. 512, gr. 6, teraz że wojska stawają, wolno każdemu przedawać. Katolików rzeźników nie masz, gdyby byli powinni dać łopatkę od bydlęcia, albo zł. 2. Burkowe i mostowe mieszczanie do ratusza odbierają; od słodów piwnych które zalewali, do zamku po ćwierci 2 dawać należało, a od słodu gorzałczanego od korca podług ugody po zł. 8 płacili. Piekarzy jest 12, do ratusza płacą zł. 36; szewców 20, do zamku dają zł. 3, gr. 6; solni handlarze czyli prasołowie, których jest 4, płacą do zamku zł. 9, gr. 1; sukienników nie masz, gdyby byli, płacić powinni po 12 gr. Kramarza żadnego nie masz, prócz Zelika żyda kupca przy zamku, który płacił miastu zł. 800, lecz

w tej mierze w r. t. nastąpiła komplanacya, którą *per via compensatione* tollerancya żydom *ad vitætempora* Ssty zabezpieczona, inni zaś kramarze gdyby byli w budach pod ratuszem, płacić powinni po zł. 4 do zamku.— Zamek w r. 1787 z gruntu wyreparowany, dachem nowym nakryty; z sal 2 na pokojów 10 z kancel. reformowany, wewnątrz pokoje wymalowane. Przy bramie kamienica o górnym piętrze, które niemieszkalne; wieża o 2 piętrach z gruntu wyreparowana, z cegły; na górze pokojów 2, na dole 2, *in fundo* izba. Szpichlerz i suszarnie za fossą na podwalu. Przedmieście *Zamłynie* za bramą Piotrkowską i za rzeką Mleczną; połowa tegoż oddana jest w possessyą mieszczanom przez Sstę, na mocy komplanacyi 5 marca r. t. zawartej. Kościoły w Nowym Radomiu: farny ś. Jana, XX. Pijarów (fundacyi Marćina Wąsowicza Stolnika Zakroczyms. 1685r.; utrzymują szkoły); P. Maryi, którym zawiaduje X. Bendyktyn z Sieciechowa. Na przedm. *Jedlińskim*: koś. Bernardynów (fundow. 1468 r. przez Kazanowskich), Benedyktynek i drewniany ś. Leonarda, pusty. Na starem mieście: farny i kościółek ś. Piotra i Pawła pusty. Wsiem miastu inkorporowane: Dzierzków, Gołębiów i Wola Gołębiowska. Intraty rocznej z Sstwa zł. 14364, gr. 25½, od której do skarbu kor. *provenit* 2 kwarty.“

Guzów, wieś o 2 mile od Radomia, w stronie południowo-zachodniej, pamiętna rozlewem krwi braterskiej. Mik. Zebrzydowski Wda krak. na czele 10000 rokoszaków, stoczył 6 lipca 1607 r. bitwę między Guzowem, Orońskiem i Kroguleczą, z wojskiem Zygmunta III wynoszącym 7000, którego środek trzymali: Jan, Jędrzej i Jakób bracia Potoccy; prawe skrzydło Jan Ka-

rol Chodkiewicz Het. W. L., lewe Stan. Żółkiewski Het. P. K., król stanął na odwodzie. Z przeciwnej zaś strony: Zebrzydowski we środku, Szczęśny Herburt i Janusz Radziwiłł Podczaszy L. na skrzydłach przywodzili. Trwała uporczywa bitwa wśród strasznej kurzawy; zginęło ze strony król. do 50 ludzi, rokoszan zaś legło około 1200; zabrano dział z hakownicami 23 i 12 chorągwi. „Znaleziono także szkatułę Radziwiłła z pieniędzmi, klejnotami, listami i z kontraktem uczynionym z Gabryelem Batorym o koronę. Sciganie dalsze od króla zabronione; owszem ranionym tak swoim, jako i nieprzyjacielskim ludziom wszelka pokazywana w opatrowaniu litość.“ (1)

Szydłowiec, należał do głośniejszych w dziejach ojczy-
stych Odrowążów rodziny. W skutek podziału dóbr,
różne tworzyły się szczepy, które od majątności przy-
bierać poczęły nazwiska; takim sposobem powstał zna-
komity dom Szydłowieckich herbu Odrowąż. Wpóźniej-
szych przywilejach miasta, zachodzi wzmianka: iż zało-
żyli je 1427 r. bracia: Sławek i Jakób dziedzice Szydłow-
ca. Kazimierz Jagiel. wynagradzając 1470 r. wierne
służby braci Szydłowieckich: Stanisława kaszt. Żar-
nowskiego i Mikołaja Burgrabiego zamku krak., prze-
nosi miasto *Schidlowyecz*, jakoteż włości: Szydłowiec,
Szydłowiecką Wolę inaczey Korzeń zwaną, Dynów, Pran-
docin, Grabowę i Grabowską Wolę z prawa pols. na
niemieckie. Uświetnili w XVI wieku ród swój i przyspo-
rzyli sławy, dwaj rodzeni bracia: Mikołaj i Krzysztof
Szydłowieccy, oba bez zostawienia płci męskiej potom-

(1) *Naruszewicz, hist. Chodkiewicza.*

stwa zmarli. Elżbieta, córka Krzysztofa, wydana za Mik. Czarnego Radziwiłła Marsz i Kancel. W. L., wniósła w dom mężowski Szydłowiec, na którym linia ta ks. Radziwiłłów, pisać się poczęła hrabiami.—Zyg. August pozwalając 1550 r. mieszczanom kupczyć i wszelkie rodzaje handlu w kraju prowadzić, uwalnia ich od cel wodnych i lądowych, od grobelnego, mostowego i targowego, wyjąwszy od opłaty cła pogranicznego. Mik. Krzysztof ks. Radziwiłł Wda Trocki, ⁽¹⁾ zatwierdzając w Nieświeżu 1 stycznia 1591 r. wszelkie miastu służące prawa, stanowi: iż na 3 króle naznaczy 2 radnych, innych zaś 2 gmina wybierze, którzy mają nieposłusznych, swawolnych, wykraczających karać i przypadającą część kary na swój użytek obracać; oznacza granice gruntów miejskich, nadaje pastwiska; pozwala wrębu na budowę, a drzewa leżącego na opał. Z ról, domów, ogrodów, łąk, sadzawek, rzemiosł, od wyrobów piwa i gorzałki, obowiązani będą mieszczenie ustanowiony czynsz bez żadnej zwłoki opłacać; na ogólną zaś wyprawę wojenną mają dostawić dwunastu dobrze uzbrojonych i wyćwiczonych pieszych i swoim ich kosztem w miarę potrzeby miejsca i czasu utrzymywać. W końcu wskazuje mieszkańcom zasady zachowania się względem dziedziców i między sobą.—Szydłowiec w okolicy lasami okrytej leżący, lubo z drzewa zabudowany, do znaczniejszych i porządniejszych należy miasteczek

(1) *Syn Mikołaja i Szydłowieckiej.*—Tytuł na przywileju, mający złocone głoski wyraża: *Nos Nicolaus Christophorus Radziwiłł, D. G. Sacri Romani Imperii Princeps, Olycae et in Nieswiesz Dux, Comes in Schidlowiec, Mir ac Crože, S. Sepulchri Hierosolimitani Miles, etc. Palatinus Trocensis.*

w pow. Radomskim; zdobi go ratusz gotyckiej budowy z wyniosłą wieżą i starożytna murowana fara, mająca piękny z czerwonego marmuru grobowiec. Przedstawia rycerza we zbroi naturalnej wielkości, napis opiewa: iż Mikołaj Szydłowiecki kaszt. Sandom., Podskarbi W. K. zmarł 1530 r. ⁽¹⁾ i że brat jego Krzysztof kaszt. krak. wznosił ten pomnik. Za miastem stoi dwupiętrowy zamek, do koła wodą oblany, za pomocą porobionych kanałów; tuż przy nim ogród i zwierzyńiec, uprzyjemniając powabne to ustronie. Dwa z kamienia wykute lwy, utrzymują herbową tarczę, pod którą napis: *Albertus Wladislaus Radziwil Dei Gra. Dux in Olica et Nieswiesz S. R. J. P. Comes in Szidłowiec et Mhier, Castellanus Trocensis, Capitaneus Szereszowiensis A. D. 1629, D. 3 7bris.* W gmachu tym zmarł d. 3 maja 1795 r. bezpotomnie, Mikołaj ks. Radziwiłł Ssta Radoszkowski, szef kon. gwar. lit.; pogrzebiony w koś. farnym.

Skrzynno nad Wieniawką. Piotr rodem Duńczyk, przybywszy do Polski, w nagrodę wojennych usług, otrzymał 1123 r. od Bolesława III Krzywoustego wiele majątności, a między innemi i Skrzynno, które stało się gniazdem domu Duninów herbu Łabędź. Tenże Piotr, zwany przez kronikarzy naszych *Piotrhyco* albo *Piotrek magnus Comes de Skrzynno*, wzbiwszy się w znaczenie i dostatki, wystawić miał przeszło 70 kościołów, a w tej liczbie i w Skrzynnie. — Kiedy Polska różnowiercami napełnioną była, reformowani i arianie złożyli tu synod 1567 r. w celu porozumienia się i pogodzenia zwaśnionych umysłów. Zjechało z Mało i Wielkopolski, oraz

(1) Niesiecki podaje rok śmierci 1532.

z Litwy 110 pastorów, napływ zaś ciekawych był nader liczny; przewodniczył zgromadzeniu Hier. Filipowski. Wyrokiem synodalnym postanowiono zostawić każdego przy swem mniemaniu i dogmatach, unikając wzajemnego prześladowania się.—W czasie drugiej wojny szwedzkiej, skropione zostały przyległe błonia krwią braterską na początku listop. 1708 r. Gener. Jan Rybiński, stronnik Augusta II stojąc obozem z garstką wojska kor., porażonym został od Adama Szmigielskiego Ssty Gniezn., sprzyjającego Stan. Leszczyńskiemu.—Dzie-dzie Karol Szydłowski Ssta Uszycki, otrzymał od Stan. Augusta odnowienie 1781 r. dawnych jarmarków, a oraz przyczynienie 7 nowych, z których na ś. Bartłomiej trwać ma przez tydzień.—Miasteczko to, utrzymuje się z rolnictwa i z odbywających się jarmarków. Przy koś. farnym zbudowana około 1640 r. kaplica, zawiera groby rodziny Duninów Modliszewskich.

Klwów, dawna majątność Swidzińskich; z tych Michał kaszt. Radomski, pragnąc polepszyć był mieszczan, wyjednał u Stan. Augusta 1778 r. przywilej stanowiący jarmarki: na ś. Maciej, ś. Roch, w ponied. po ś. Jadwidze i na ś. Barbarę. Małe to, z drzewa zabudowane miasteczko, ma koś. farny, w którym obok swych przodków spoczywa: Stanisław na Swidnie Swidziński Wda Rawski, pułk. znaku pancernego, zmarły 7 listop. 1761 r. w Sulgostowie.

Jedlińsko albo *Jedlińsk*, przy ujściu Tymianki do Radomierzy czyli Radomki. Założycielem miasteczka był Mikołaj Jedliński, na mocy przywileju Zygmunta I r. 1530; osiadających obdarzył król prawem magdeb., ustanowił targ w sobotę i dwa jarmarki do roku. Nastę-

pny dziedzic Stan. z Popowa Witowski kaszt. Brzeziński, wystawił koś. paraf. i w dochody opatrzył; zmarłszy 1637 r. tamże pochowany został. Wraz z miastem złupioną i spaloną świątynię 1655 r. przez Szwedów, podźwignął Stan. Witowski kaszt. Sandom.,⁽¹⁾ którego córka Załuska, wniosła w dom mężowski majątność jedlińską. Teraźniejszy, okazały o 2 wieżach kościół, dziełem jest Jęd. Stan. Załuskiego bis. krak., który 1752 r. począł nowe mury wznosić i pięknemi przyozdobił obrazami. Jedlińsko z drzewa zabudowane, osiadłe jest najwięcej kuśnierzami i szewcami; tuż za miastem w stronie północnej, poczynają się kilkomilowe bory.

Jedlna lub *Jedlnia* nad Jedlanką, wieś wśród wielkich lasów, do Sstwa kozienickiego należąca. Miejsce pamiętne pobytem całego Jagiellonów rodu, a mianowicie Wład. Jagiełły, który dla wybornych łowów co rok prawie tu zjeżdżał, musiały zaś być znaczne zabudowania dworskie, skoro wygodnie pomieścić mogły monarchę, dworzani i panów rady. R. 1410 nawiedził tu królową Annę, brat jej stryjeczny Herman hr. Cylicy; hojnie go podejmował Jagiełło, wyprawując biesiady, turnieje i zabawy myśliwskie. W styczniu 1430 r. złożył tenże król zjazd walny, gdzie zabespieczając szlachta jednemu z jego synów następstwo, wymogła potwierdzenie przywilejów przez Ludwika w Koszycach (*Kaschau* w *Węgrzech*) nadanych z przydaniem nowych, a między innemi: „urzędy y dostojenstwa świeckie iako y duchowne,

(1) Myli się Niesiecki podając: iż zmarł 1662 r., lustr. bowiem 1664 r. Sstwa Nowotargskiego mówi: »zostaie in possessione JW. Stan. z Popowa Witowskiego kaszt. Sandom.« T. L.

aby nikomu postronnemu, lecz tylko samym ziemianom, obo rodakom koronnym kazdemu w swoim powiecie rozdawano: zamkow y Starostw aby tez nikomu z familiey xiążęcey pochodzącemu nie poruczano: kościoły y klasz. od składania stacyey aby wolnymi zostawały: szlachta aby krom płacenia zołdu sama przez się granic broniła: a iesliby ią na wyprawę zagraniczną ruszono, aby zołdem pięciu grzywien na konia gnarowała się. Jesliby wojnę w samey koronie zwiedziono, więznie krol aby sam odkupował: więzniowie nadostawani, aby u tego który ich poimał niewolnikami byli: kazdego iednak krol u tego co poimał, za dwa złote iesliby zechciał, aby na swoię stronę okupić mogł. Pieniędzy aby krol, bez dokładnego zdania senators. nie wazył się kować. Poddani szlachetcy aby wolni byli od wszelakich zboza iako y pieniężnych podatkow, od składania stacyey, od dawania podwod, y od wykonywania krolowi wszelakich powinności, wyjąwszy same tylko radelne abo łanowe pobory: a wszakze y od tych woytowie, ktemu mieszczenie rolę sprawuiący, wolnymi aby zostawali. Człowieka narodu szlacheckiego, aby się nie godziło imać ani karaniem uciązać o żadną inszą zbrodnią, krom o iawne złodzieystwo, o sprawienie pozogi, o umyślne zaboystwo, o zgwałcenie i t. d.“⁽¹⁾ Podług rewizyi 1532 r., wieś *Jedlna* na 34½ łanach osiadła, ma 63 kmieci, którzy nic nie płacą, ani dają z gruntów; szynkarzy 12, młynów 3, stawów czyli sadzawek 7 i kilka mniejszych we wsi; na dziedzińcu dworskim 4 małe sadzawki, 5ta niewyczyszczona. Lustracya 1564 r. podaje tylko 28 łanów, kmieci 61,

(1) *Kromer, tlom. Blazowskiego.*

zagrodników 8, karczmarzy 11, kołodziej, maziarzy czyli smolarzy 7, daią od pieca po 6 gr., po 5 kapłonów i pół beczki smoły od 2 pieców; bednarzy 2, dają po stągwi, cebrze, wiadrze i skopcu, a nadto stare statki oprawują; łowców 6, czynszu nie płacą, tylko puszcę strzegą, z listami i w łowy iść powinni; młynów 4, jeden na rzece *Kocielnicy*, drugi na rzece *Zagozdzon*, a 2 na zdrojach; stawów 7.—Zyg. August polowywał tu na jelenie, czyli inni po nim królowie zaszczykali wieś swą obecnością, nie masz pewności. Lustracya 1602 r. wyraża: iż Jedlna zasiadła na 24½ łanach, ma 49 kmieci, którzy na mocy przywileju 1387 r. żadnego czynszu ani podatku nie płacą, tylko w razie pobytu król. sieci na oznaczone miejsce wieść powinni i takowe odwozić, drzewa do kuchni dostarczać i inne potrzebne rzeczy przywozić. Łowców jest 6, karczmarzów 7, zagrodników 6, smolarzów 4, bednarzy 2, bartników 3 dających 109½ ćwierci miodu; stawów 7 i 4 młyny na rzekach: Mokrzej, Kocielnej i Jedlińskiej.—Jan Kazimierz uwolnił 1650 r. włościan od stanowisk przechodzącego żołnierza i od wszelkich jego domagań.

Ryczywół nad Radomierzą czyli Radomką uchodzącą do Wisły. Jagiełło w przywileju 1388 r. wyraża: pragnąc polepszyć stan i przyczynić się do wzrostu ludności miasta naszego *Ricziwol*, pozwalamy: ażeby na mocy prawa za króla Kazimierza istniejącego, mieszczanie rzeczy i towary swoje wszelkiego rodzaju, prowadzili na Podlasie (*in Polyessie*), takowe sprzedawali, zamieniali lub inne nabywali, bez najmniejszej przeszkody ze strony Ssty Łukowskiego. Tenże król obdarzając miasto 1409 r. prawem magdeb., nadaje grunta, pastwi-

ska i zarośle z lasami wykarczować się mające od rzeki Radomierzy, aż do drogi idącej od wsi Wilczkowic do młyna Przyroź; pozwala w lasach wolny wrąb do budowania i na opał, jakoteż łowienie ryb siecią, brodnia i wędą, pod obowiązkiem płacenia po 2 gr. z domu, a po 4 z łąnu. Przywilejem zaś 1413 r. poleca celnikom: ażeby od mieszczan takie tylko cło i myto pobierali, jakie Radomianie opłacać zwykli; natomiast stanowi: ażeby oszczędzone stąd pieniądze, składane były w kassie miejskiej, które rajcy obracać mają na użytek miasta, na zapomogę podupadłych i utrzymanie biednych.—Nie wiadomo jaki był w XVI wieku stan miasta, gdyż dzierżawca nie dozwolił rewizorom 1564 r. przystąpić do czynności. Po wojnie szwedzkiej, odbywająca się 1660 r. Instr. podaje: „mieszczenie produkowali kilka przywilejów przez nieprzyjaciela poszarpanych, które lubo byli zachowali *in abdito loco* w grobach koś. iednak wynalezione, iedne popalone, drugie podrapane y trudne do przeczytania są. Rybakow iest 2, szewc, kował, krawiec, praszoł, lecz nie od rzemiosła nie płacą; rzeznik 1. Jar-markow bywało 2, lecz zaginęły; zamiast targow w poniedziałek y czwartek, bywa tylko w niedziele. Cło ziemne: furman płaci od koni, takze kiedy woły pędzą *per gr.* 1. Teraz chmielow z Rusi nie wożą, wołów tez nie pędzaią. Wybieraią mieszczenie mostowe na Radomierzey od konia *per den.* 9. Ban gorzał. 8, ieno miary słodowe oddawaią. Browarow mieyskich 2, miary od 4 korczy słodu po cwierci oddaią. Wozuwoien. nie wyprawowali *ob summam* miasteczko *desolationem*, gdyz przez powietrze ktore w lat 8 po czterykroc *grassabantur*, ludzi 600 wymarło. Maią iednak quit z wyprawey

pachołka *in locu* wozu woien., z osady na tenczas domow
 30. Cło wodne krol. wybieraią na komorze celney Ryczywolskiej od kazdey poiazdey *per gr.* 3, a od inszych rzeczy według instructorza. Ze Wisła rozdwoiona iest przed miastem y odnoga wislna mało nie tak wielka idzie iako sama Wisła, niemało statkow uchodzi.“ Jan III potwierdzając 1677 r. prawa żydom służące, pozwala im bóżnicę wystawić, zakupić wymierzone place na postawienie tylko 20 dom., trudnić się rzezią i sprzedażą mięsa, miód i gorzałkę szynkować, chleb różnego gatunku sprzedawać, trudnić się rzemiosłami; czynsze zaś opłacać mają: gospodarz z domu 70 gr., komornik 36, od bani wypalanej wodki 24 gr., od kotła waru piwa 90 gr., od słołu miarę zboża i kam. łoju odjaki rzeźniczej. Przywilej 1698 r. uwalnia bóżnicę, okopisko, szpital, dom rabina i szkołę od opłaty podatków. Podług lustr. 1765 r. było tylko 2 szewców i tyluż rzeźników żydów; targi i jarmarki nie istnieją, gorzałki nie palą, piwa nie robią. Między zażaleniami na Sstę podali mieszczanie: „podupadliśmy przez ustawiczne szarwarki i częste flisy z przyniewoleniem dworskim i biciem; jeżeliby który z nas miał kupić drzewa na spuszczenie do Warszawy, to wielki opłatek do dworu musimy dawać, czego zdawna nie bywało.“ Nie dziw przeto, iż Krasicki bis. Warmiński w opisie swej podróży, lakoniczne lecz pełne prawdy wyrzekł zdanie: o Ryczywole, zamilczeć wolę.— Z lustr. 1789 r. tyle się tylko da wyczerpnąć, iż: „Sstwa niegr. possessorem jest ur. Ant. Wisłocki Podkom. JKM., od 1775 r. Rybaków, rzeźników i prasołów nie masz. Okazali mieszczanie przywilej króla szczęśliwie nam panującego na jarmar. 6; ale 2 dawne zaginę-

ły, a nowe żadne nie bywają, ani targi. Jest dwór starościński nad Radomierzą w około fossą obwiedziony, z innemi budowlami. Summa intraty Sstwa zł. 11574, gr. 15 $\frac{3}{4}$, od której do skarbu kor. 2 kwarty *provenit*.“ Ubogie to miasteczko, mające koś. drewniany, na wielkich leży piaskach.

Kozienice nad Kozielniczką, dawniej Kocielnia zwana, blisko Wisły. Wieś *Kozynicze*, jakoteż *Wargoczino* i *Galansk*, należące do klasz. Norbertanek plockich, nabywa około 1390 r. Jagiełło, dając w zamian wieś Bronisław w Kujawach. ⁽¹⁾ Z polecenia tegoż króla, stawiano tu most na łodziach 1409 r.; spuszczonej r. n. Wisłą, służył do przeprawy wojsk pod Czerwińskiem, w czasie wyprawy krzyżackiej. Przy końcu 1466 r. schronił się do Kozienic przed morową zarazą Kazimierz IV, gdzie mu król. Elżbieta powiła syna Zygmunta d. 1 stycznia. — Przywilej Zyg. Augusta 1549 r., ponowiony r. n. upoważnia Piotra Firleja Wdę Ruskiego, Ssłę Radoms., ażeby część wsi bliżej dworu położoną, przeistoczył na miasto, karczował zarośla na role i ogrody. Nową osadę obdarza król prawem niem., uwalnia od opłaty szosu (*szhossz*), wszelkich poborów, jakoteż od grobelnego, mostowego, targowego i ceł na lat 15, wyjąwszy od nowego cła pogranicznego; po upływie zaś lat wolności, płacić mają mieszczanie od łanu i domu po 2 gr., od łąki 4 gr. — Podług lustr. 1564 r. było dom. 177, łanów 55, łąk 197, ogrodów 194. „Acz w przywileju czynszu żadnego nienaznaczono, wszakże urząd rewizorski po-

(1) Przywilej mówiący o tej zamianie, wydał dopiero Kazimierz IV w Łęczycy 1447 r.

sthanowyl *cum consensu oppidanorum ex quolibet horto per gr. 2*. Gorzalka: oth garncza będą placicz *per gr. 20*. Na thenczas ich bylo 16. Kthokolwiek będzie chciał rzesz bicz, będzie powynien dawacz *medium lapid. sepi* szmalczowanego. Sprzewozu woith dawa do zamku *mar. 2*.“ Więcej szczegółów zawiera lustr. 1611 r., jakoto: »domow w mieszcie z przedniesciem, includuiąc w to zagrodniki i łowca, iest 167, płacą po gr. 2; gorzelnikow 10, rzeznikow 11. Rzemieslnicy ktorzy po gr. 12 płacą: szewcow 20, kowalow 4, slosarz, cyrulik, kusnierzow 2, kołodzieiow 4, stolarzow 3, bednarzow 2; krawcow iest 7, ci dają po gr. 6. Praszołowie by ich naymniey albo naywięcey było, płacą *annuatim fl. 3*; smolarzy 6, piekarzow 4. Domow zydzowskich własnych 2, naie-mnych 2; wktorych iest gospodarzow 5, komornikow 10, między niemi rzeznikow 6, palących gorzałkę 6. Browarow na gruncie dworskim 5, młynow 3, piła, stawow 4.“ Dzielný Stef. Czarniecki kaszt. kijowski, wszędy ścigając Szwedów, zniósł tu zupełnie gen. Tornskild na początku kwiet. 1656 r. Zośmiu chorągwi nikt nie pozostał, coby o tej klęsce Kar. Gustawa uwiadoił. Po wojnieszwedzkiej przybywszy lustr. 1660 r. wyrażają: „wielką miasteczka ruinę y desolatią widzielizmy, bo wszyscy mieszcianie nie w domach, ale prawie budach mieskaia; *ob summam pauperiem suam* ieszcze do tych czas budowac się niemoga. Domkow iest ieno 20.“ August III wielki lubownik myślistwa, często nawiedzał tu-tejszą puszcę polując na łosie, jelenie, niedźwiedzie; dojeżdżał też i Stan. August (zwykle w styczniu), więcej ze zwyczaju jak z zamiłowania łowów; przeistoczył dwór drewniany na murowany pałac, założył obszerny

ogród, a 1779 r. ustanowił 12 jarmarków. Gdy miasto całkowicie 1782 r. zgorzało, zaczęto podług planu murowane wznosić domy, tworzące obszerny rynek; pomnażała się liczba zdolnych rzemieślników i zakwitła fabryka broni palnej. Stojący obozem ks. Józ. Poniatowski, w skutek otrzymanego rozkazu, złożył dowództwo 6 sierpnia 1792 r. Na znak szacunku i żalu, ofiarowało mu wojsko medal z napisem: *Miles Imperatori*.—Kozienice w smętnej okolicy, wśród wielkich piasków, należąc do dóbr stołowych król., tworzą Sstwo niegr. O 30 kroków od drewnianego koś. paraf., stoi murowany słup wysokości stóp 20, mający po 4 stronach marmurowe tablice. Od strony kościoła, wyobrażony jest Zbawiciel na krzyżu, dotykany dzidą przez żołnierza; dwa napisy głoszą: *Sigismundus Rex Poloniae natus die 1 januarii anno 1467. — Quoniam praevenisti eum in benedictione dulcedinis, posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso. Psalm. XX.* Na drugiej stronie słupa wyryte wiersze:

Salve fausta parens magni Caprinia Regis!

Nulla est Te toto clarior orbe domus.

Est in Te natus Patriae Pater et decus orbis,

Magnus honos Martis, gloria magna thoge

Et nati nobis Scythici, Valachique triumphii,

Amplaque hoc de hoste parta trophea duce.

Sint aliae sedes auro latioque labore

Conspicue, et tectis sidera celsa petant.

Te magis extollit natalis gloria tanti

Principis, Assirius magis, quam Babilonius labor.

Tenże wiersz powtorzony jest na przeciwnej stronie; na 4tej zaś tablicy, nieczytelne wyrazy: *Sanctus Andreas Cretensis. . . Vere benedictus fructus ventris Tui, in*

quo benedictae sunt omnes gentes, de cujus plenitudine Tu accepisti cum caeteris, etsi differentius a caeteris benedictio in odore sancto.—Poniżej: *Columnam hanc vetustute labentem, ne tanti Regis natalium, qui Poloniam erexit libertatem, grata corruat memoria, Hieron. Lubomirski S. R. J. Princeps, Supremus Regni Thesaurarius, Capitaneus loci hujus, a fundamentis restaurari curavit, anno Dni MDCCII.*—Okazuje się, iż pomnik ten przy końcu panowania, a może i po zgonie Zygmunta I wzniesiony został, gdyż mowa jest o jego nad Tata-rami i Wołochami zwycięstwie.

Sieciechów nad odnogą Wisły. W włości tej, należącej do Sieciecha Wdy krak., ufundował około 1009 r. Bolesław Chrobry klasz. Benedyktynów i wspólnie z dzie-
dzicem hojnie uposażył. „Byli ci mnisi pierwszemi za-
szczepcami nauk, sprowadzeni z obcych krajów dla ucze-
nia młodzieży, dla oświecenia krajowej prostoty, a po-
mocy dla biskupów. Chwalebne zaiste postanowienie
gdyby w postępie czasu zamiarów swoich nie chybiło, a
czynnego, pracowitego i usługom obywatelskim odda-
nego życia, martwemu milczeniu i mało znajomej nie po-
święciło odludności.“⁽¹⁾ Buntujący się Zbigniew prze-
ciw ojcu Wład. Hermanowi, uwięziony został 1096 r.
w zamku tutejszym, należącym do Sieciecha młodszego
Wdy krak. i pod jego straż oddany. Miarkując Konrad
ks. Mazow., iż synowiec jego Bolesław V Wstyd., zamy-
śla zrzucić z siebie i z państwa stryjowską opiekę, osa-
dza go wraz z matką Grzymisławą 1233 r. w klasztorze;
gdzie wysiedziawszy kilka miesięcy, ujść zdołali za po-

(1) *Naruszewicz.*

moć Mikołaja opata. Podczas rokoszu Zebrzydowskiego 1607 r., stanęli związkowi w Sieciechowie, ażeby bliżej będąc obradujących w Warszawie stanów, uniwersałem swoim na uniwersał sejmowy odpowiadać mogli.—Epoka założenia miasta, nie da się z pewnością oznaczyć; że Wład. Jagiełło ustanowił targ we środę i 2 jarmarki do roku, okazuje się z przywileju Zygmunta III, który zatwierdzając takowe d. 20 marca 1632 r., przyczynia trzeci jarmark na ś. Jadwigę.—Miasteczko to otoczone lasami, należy do opactwa, zabudowane jest z drzewa i samymi chrześcianami osiadłe. ⁽¹⁾ Gmachy klasz. mające postać warownego miejsca, mieszczą w swych murach jedną z najpierwszych i zamożniejszych bibliotek w kraju; liczba ksiąg w 18 wieku wynosiła 6000 i znaczną ilość rękopismów.

Czarnylas, wieś wśród lasów, między Sieciechowem a Zwoleniem; dziedzina Jana Korwin Kochanowskiego Wojskiego sandom., wślawiona jego pobytami i poetycznymi pracami, któremi XVI wiek się chlubił, a obecny z upodobaniem powtarza.—Józ. ks. Jabłonowski Wda Nowogrodzki, miłośnik i opiekun nauk, nabywszy tę majątność około 1760 r., ostatki domu naszego wieszczą kształtnem mieszkaniem tak przyozdobił, iż prawie nie-naruszenie zachowane zostały.

Janowiec (*Janovecium*) nad Wisłą. Miejsce to pierwotnie było wsią *Serokomlą* zwane, należące do Piotra Firleja kaszt. Wiślickiego, który otrzymał 1537 r. przy-

(1) Inny jest Sieciechów, dzierżawa czyli Sstwo w Ziemi Lwowskiej. Odróżnić także należy Sulejów opacki nad Pilicą, od Sstwa Sulejowskiego, zwanego ode wsi w Ziemi Nurskiej. T. L.

wilej Zygmunta I na osadzenie miasta zwać się mającego Janowycze. Tém chętniej na to zezwalamy, wyraża monarcha, iż wspomniony kasztelan, wystawił tamże zznacznym nakładem zamek — *propter arcem ibidem sumptuose aedificatam*; obdarza osiadających prawem niem., ustanawia targ we czwartek i 3 jarmarki do roku. — Zyg. August przenosząc jarmarki na inne dni, przydaje 1566 r. czwarty i poleca, aby się odbywały: na ś. Agnieszkę, ś. Małgorzatę, ś. Tymoteusz w sierpniu i ś. Łukasz. — Jęd. Firlej kaszt. lubelski spisał 1580 r. szczegółowo prawa i powinności mieszczan oznaczył, polecając: aby się odbywały *wiece*, na których urząd radziecki zdawać ma liczbę z pożytków i dochodów miejskich. „Chcemy aby burmistrz w urząd y sprawy woithowskie, także woith w burmistrzowskie niewdawał się, y dla tego mają mieć insze księgi (oznacza opłatę od wpisu i przyłożenia pieczęci). Dawamy też miastu placz szrod rinku ku zbudowaniu ratusa, który wolny czyniemy od wszeliakich podatkow y dopraszamy w nim ku pożytkowi mieszkniemu wino, miód, piwo mieskie a nieprzewozne, wolno sinkowac. Pozwalamy też, aby przy tim ratuszu miasto zbudowało iatki ziednei strony miesne, z drugiey chlebowe, strzeciei solne. Sktorich iatek kasdy rzeznik na kasdą czwiere roku procz czinsu do skrzinki mieskiei po gr. 4, piekarki na czwiere liata po 3 gr., praszolowie po 2 gr. dawac powinny. Za pieczęć mieską dawamy wieze na skale z liewarthy dwiema. Korzec, stągwie, czwartki i sanki ustawiamy takie iako w Kazimierzu. (Wyznacza łąki, pastwiska, grunta; czynsze i daniny przepisuje). A chcąc ieszcze większą laskę przeciw timze mieszczanom uczinic, a ony chętniejsze do

budowania uczinie, szinszu naszego od ribakow z Wi-
sli, na czasy wieczne dawamy dla opatrzenia lepszego
potrzeb rzeczypospolitei miasta, na rok kasdy po osmi
zlothich. Kithemu laznia y czynsz laziebny do teize skrzin-
ki mieszkciei na wieczne czasy dawamy, na ktory czynsz
skasdego domu mają dawac na kasde suchedni po pięci
quarthnikow, okrom zidow. Dopuszczamy tez wsistkim
miasta obywatelom wolnego lowienia brodniami y saki
w niecieczy wislnei, y w ieziorku pod miastem. Y nada-
wamy im wolny wrąb w borzech naszych. Gdyby tez od
nieprziiaciela naszego, iaka trwoga abo niebespieczen-
stwo kiedy przyszło, thedy za obwieszczeniem o thim wsi-
szyć obywatelie mieszczy zadnego nyewiimuiąc, skoroby
w dzwonek wthory a nadalei trzeci raz na zamku za-
dzwoniono, oszobami szwemi staką obroną ziaką nalep-
szą przeciw nieprziiacielowi moze, ma się na zamku sta-
wie i tham zamku broniąc pokiby tego bela potrzeba o
strawie swei trwac pod winą dziesiści grziwien. Rze-
miesnikom wsitkim oprócz rzeznikow dawamy the wol-
nose, isz od rzemiesla szwego nam y pobliskim naszym
czinszu zadnego dawac nie są powinni, i t. d.“— Że Zyg-
munt III gościł na zamku tutejszym 1591 r., dowodem
są przywileje stąd datowane.— Sprawca rokoshu Ze-
brzydowski Wda krak., ścigany od Wiślicy, uszykował
blisko miasta 4 paździer. 1606 r. szczupłe swe hufce. Już
do boju przyjść miało, gdy senatorowie ubłagali Zyg-
munta, aby do ostatniej się jeszcze nakłonił umowy.
Wysłani 4 senat. oświadczyli Zebrzydowskiemu: iż je-
śli nie pośpieszy do ucałowania ręki król., nie usłysz
już więcej słów pokoju, lecz oręza doświadczy. Po dłu-
gich sprzeczkach, udał się Wojewoda wraz z Radziwił-

łem Podeczaszym L. nocną porą przy rozpalonych pochodniach do obozu król. Całując rękę monarchy, wyrzekł: tego Boga, przed którego sądem stanąć miałem, gdy się przed chwilą do boju gotowałem, biorę za świadka, że wszystko com czynił, czyniłem z chęci dobra publicznego; obiecuję wiarę, w silnej nadziei, że W.K.M. do ządania narodu przychylić się raczysz. Nazajutrz przyrzekli rokoszanie, iż rozejdą się spokojnie; senatorowie zaś wezwawszy Zebrzydowskiego, gdy zupełnej zgody zawrzeć nie mogli, rzecz całą na nadchodzący sejm odłożyli. — Warowny, lecz niedostateczną załogą opatrzony zamek, zdobywszy Szwedzi 7 lutego 1656 r. złupili; podobnegoż losu doznało miasto, poczem spalone zostało. Michał Korybut chcąc obecnością swoją zachęcić szlachtę do skorszego ciągnięcia przeciw Turkom, zjechał tu w połowie sierpnia 1672 r. Gdy nadeszła wiadomość o zdobyciu Kamieńca i posuwaniu się niewiernych w głąb kraju, wyprawia celem zawarcia z nimi pokoju: Jana Lubowickiego kaszt. Wołyńs. i Szumowskiego Podskar. N. K.; sam zaś na początku paździer. udaje się do obozu zbierającej się szlachty pod Gołębiem. — Wezasie wojny domowej z wojskiem saskim 1716 r., odprawił naradę w Janowcu August II z posłem rosyjskim ks. Dołgorukim, który był pośrednikiem między królem a związkowymi. Ogłosił król na piśmie gotowe swe chęci do zawarcia pokoju, i że tym końcem zalecił ustąpienie z kraju Sasom. Jakoż, opodal stąd przeprawiały się też wojska przez Wisłę 31 sierpnia w obecności Augusta. — Na wyniosłej kamiennie-wapiennej górze, z takiegoż kamienia zbudowany zamek, panuje nad okolicą. Okazały ten i ogromny gmach, mający dwa dziedzińce, sal wiel-

kich 7, pokojów 98, ozdobiony kolumnami, marmurowemi posadzkami i t. p., wspaniały przedstawia obraz zamożności mieszkań dawnych panów polskich. Po Firlejach przeszedł w posiadanie Tarłów, Lubomirskich, a około 1780 r. stał się własnością Junoszków Piaskowskich. U podnóża góry leżące miasteczko, ma piękny koś. farny, który w 16 wieku zajmowany był przez aryanów. Z nagrobków odznacza się jeden, wyobrażający z marmuru wykutego rycerza z takowym napisem: *Illustr. Stanislaus Tarło Capit. Sochaczov. qui ecclesiam Janovicensem ab Arianis profanatam, spoliatam, ac per plures annos detentam, ecclesiae Catholicae Romanae restituendam et in ea corpus suum tumulandum tabulis supremis mandavit, sibi ac carae uxori hanc tumbam posuit, A. D. 1599, die 14 mensis junii.*

Sycyna, wieś w okolicy leśnej, o milę na południe Zwolenia; dawna dziedzina Korwinów Kochanowskich, pamiętna urodzeniem 1530 r. sławnego poety Jana, syna Piotra sędziego ziem. sandom. i Anny z Białaczowa Odrowążówny.

Zwoleń nad Zwolenką. Pierwotnie miejsce to było wsią *Gotardową Wolą* zwane, którą mając za pewną summę sobie odstąpioną Jan Cielątko (*Czeląnthko de Lischin*) Łożniczy król. (*Cubicularius*), otrzymał od Jagiełły przywilej 1425 r. na osadzenie w niej miasta Zwolen zwać się mającego. Mianując go król wójtem dziedzicznym, uposaża różnemi czynszami i dochodami, pozwala mu łaźnią wystawić, mieć postrzygalnię sukna i t. d. Przeznacza mieszczanom pastwiska i sto łąnów frankoń. składających się z ról uprawnych i zarośli; osiadających uwalnia na lat 10 od wszelkich podatków i

powinności, karczujących zaś grunta na lat 16, po których upływie płacić będą z łanu po grzywnie w półgroszkach, a wójt i prawi jego potomkowie stawać mają na każdą wyprawę wojenną z kopijnikiem i z 2 łucznikami. Obdarza nakoniec prawem niem. i ustanawia targ we czwartek.— Gdy część domów zgorzała, otrzymali właściciele 1559 r. uwolnienie od wszelkich podatków, pod obowiązkiem odbudowania kościoła. Lustr. 1564 r. zastali 221 dom., rzeźników 11, każdy daje popół kam. łożu do dworu; kołodziejów 7, za wrąb do lasu płacą po gr. 12; piekarze, szewcy i 21 gorzałkę pędzący wolni od czynszu. Przedmieście na gościńcu lubels. ma 7 kmieci. „Pokazali myszecanie quitt 1537 na expeditiā do Wołoch *pro curru bellico mar.* 16, a na koronacziā quitt *ad mar.* 4. Sthawy: ieden rzeczoni Ridulth, wzdłuż *ad stadia* 10, w szerz *ad tria*. Pyerwszy raz wszadzono weni karpy kop 70, drugi raz kop 60. Drugi sthawek mały, który na odrosth osthawiony; trzeci na polyu, który P. Stharostha kosztthem szwem zbudował *ab annis* 6 y na odroszlisko dlya karpya obroczył.» Podług lustr. 1569 r. znajdowało się 258 dom. Pierwszy Batory pozwolił żydom 1578 r. budować się i trudnić się handlem, wedle przywilejów żydom Małopolskim nadanych; co też potwierdził 1591 r. Zygmunt III, pod warunkiem wszakże: iż nie mogą więcej nad 10 posiadać domów. Po zgorzeniu Zwolenia, pozwala im tenże król 1615 r. dla rychlejszego wzrostu miasta, drugie 10 postawić domów. R. 1616 zatwierdzony został cech, składający się: z kowalów, slusarzów, kotlarzów, czapników, bednarzy, mieczników, stolarzy, rymarzy, siodlarzy i kołodziejów. Po spaleniu miasta przez Szwedów, wedle świadectwa

lustr. 1660 r., było 125 dom., kowalów 3, stolarz, ko-
 tlarz, czapników 2, bednarz, ślusarz, kołodziej, szklarz;
 cechy: prasolski, płocienniczy liczący 6 tkaczy, kra-
 wiecki zaś i kuśnierski po 6 majstrów; przekupniów i
 piekarzy 16, kramarzy 5, bań gorzał. 18. Wóz wojenny
 2 konny, z woźnicą, hajdukiem i z potrzebami wojenne-
 mi, wyprawili byli mieszczanie pod Kraków. Żydzi po-
 siadają 8 dom., z każdego płacą po czer. zł. co uczyni
 48 zł. i po groszu czynszu; komorników żydów 20, dają
 po 1 zł., a nadto wszelkie ciężary i powinności miejskie
 ponoszą; rzeźników 8, bań gorzał. 7, krawców 2. Lu-
 stracja 1789 r. wyraża: »To Sstwo niegr. jest w posses-
 syi W. Kanutego Dłuskiego. Szewców jest 25, płacą o-
 gólną summę zł. 5, gr. 6; kowal i stolarzów 2, płacą po
 gr. 12; kołodziejów 4 po gr. 6; tkaczy 3, po 18 gr. Pra-
 solów czyli solarzy, żadnego nie masz. Gospodarz ży-
 dowski płaci z domu zł. 18, których jest 23; domków
 żydow. 3 po zł. 9; komorników 36, po zł. 1; od szynko-
 wania miodu, wina, zł. 300; piekarze żydowscy płacą
 zł. 100, od kramnicy po gr. 18; krawców 6, po gr. 6;
 czapników 4 po gr. 12; kuśnierzy 6, płacą zł. 1, gr. 6;
 rzeźników 3, każdy prócz czynszu, daje łożu topion. pół
 kamienia; ciż od rzeźby zł. 100. Uskarżali się mieszcza-
 nie na żydów o odebranie wszelkiej sposobności do han-
 dlu, o ustawiczne skupowanie placów, o bezprawne pro-
 wadzenie solnego handlu, w którym katolicy ustać ze
 stratą musieli. Summa intraty ze Sstwa zł. 16026, gr. 4,
 od której do skarbu kor. 2 kwarty *provenit*.» — Kościół
 paraf. zawiera groby Kochanowskich pod kaplicą; na-
 grobek z czerwonego marmuru z popiersiem Jana
 wierszopisa, takowy ma napis: *Joannes Kochanowski*

Trib.(unus) Sand. hic quiescit. Ne insalutata praeteriret hospes eruditus ossa tanti viri, cujus apud mentes elegantiores memoria vigebit sempiterna, hoc marmor indicio esto. Obiit anno 1584, die 22 augusti, aetatis 54.

Skaryszów. Radosław Odrowąż wróciwszy z nie-szczęśliwej wojny z Prusakami 1167 r., zawdzięczając swe ocalenie Boskiej opatrności, nadaje Skarzeszów z przyległościami klasz. Miechowskiemu (*pro anima sua dedit* etc. Nakielski, *Miechovia* 106). Miejsce to zaszczy-ciły swym pobytem 1230 r. Grzymisława wdowa po Le-szku Białym z małoletnim swoim synem Bolesławem V i Jadwiga ks. Wrocławska, która w zamiarze uwolnie-nia męża: Henryka Brodatego z więzienia, udawała się do Konrada ks. Mazow. Cnotliwym niewiastom, towa-rzyszyła znaczna liczba rycerstwa i panów, mających na-leżeć do zawarcia układów. Bolesław V przywilejem w Obrazowie danym 1256 r., uwalnia mieszkańców tu-tejszych od dostarczania podwód, od powinności *stroza* i dawania miary *szresnia* zwanej. R. 1260 majętność ta srogiego doznała losu, gdyż przez Tatarów spustoszoną została. Kazimierz W., obdarzając miasto prawem niem. 1354 r., uwalnia oraz od powinności zamkowych, jako-to: *a przewod, podworowe, vacca, bove, stan et sep.* Po-nawiając Jagiełło 1432 r. używanie prawa niem., usta-nawia targ we czwartek, a jarmarki: na niedzielę 5 po W. Nocy i ś. Jakób. Kazimierz Jagiel. zakazuje 1473 r., ażeby do miasta *Skarzeschowa*, należącego do kanon. regular. hyerozolim. ś. grobu, nie przywożono piwa z o-kolic, w przeciwnym zaś razie, dozwala takowe zabie-rać. Trzeci jarmark na śś. Szymona i Jude, przyczynia Batory 1585 r. August III pozwala 1761 r., ażeby trzy

jarmarki zamiast po tygodniu, odtąd po dwa tygodnie trwały, a nadto zaniechane 2jednodniowe jarmarki, na nowo wskrzesza. — Miasteczko z drzewa zabudowane i przez samych chrześcian zamieszkałe, szczyci się brukiem i pięknym obszernym koś. farnym. Własność probostwa Miechowskiego.

Odechów nad Sapiską. Sławny nasz dziejopis Jan Długosz, będąc kanonikiem sandom., a oraz proboszczem tutejszym, wystawił około 1450 r. piękny kościół z cegły. Zygmunt I przywilejem 1537 r. pozwala: ażeby Jędrzej Ciołek dziedzic Żelechowa, wieś swą *Odachow* w pow. radomskim leżącą, przeistoczył na miasto *Nowytarg* zwać się mające. Ustanawia król targi we czwartek i 3 jarmarki: na ś. Wojciech, ś. Bartłomieji na zwiastowanie N. P., mieszkańców zaś obdarza prawem niem. Bliskość Skaryszowa, a może i inne miejscowe okoliczności nie dozwoliły należytego nabrać wzrostu; następnie zaginał nawet czyży tytuł miasta, a Odechów jest wsią, *szczycącą się koś. przez sławnego męża wzniesionym.*

Kazanów nad Ilżą, która tu Chodeczy przybiera nazwisko. Pierwotnie, miejsce to będąc wsią *Miechów* zwaną, należało z przyległemi dobrami do Kazanowskich, z których Marcin otrzymał od Zyg. Augusta przywilej 1566 r., pozwalający mu na gruntach dworskich, założyć miasto Kazanów. ⁽¹⁾ Osiadających uwalnia król na lat 20 od opłaty ceł, czopowego i wszelkich podatków; nadaje prawo niem., ustanawia targ w sobotę, jarmarki zaś na ś. Trójcę, ś. Franciszka męczen. i na 3

(1) Inny Kazanów z klasz. Bernardynów, jest wsią leżącą o pół mili od Końskich.

króle. — Po wygaśnięciu rodziny Kazanowskich, właścicielem miasta był pułkownik Remigian Strzałkowski Ssta Lityński. Zawdzięczając jego usługi Jan III, wyraża w przywileju 20 lutego r. 1683: ponieważ w wojnach z Kozakami, Tatarami, Szwedami, Siedmiogrodzianami i Turkami, liczne dał dowody nieustraszonego męstwa i odwagi przed oczyma naszymi i trzynastu niebezpiecznymi ranami okryty został; pozwalamy mu przeto w Kazanowie, różnymi rzemieślnikami osiadłym, wszelkie zaprowadzić cechy. — Dziedzic Jan Wąsowicz począł 1770 r. mury kościoła wznosić, które dokończyli następni właściciele Kochanowscy. Z drzewa zabudowane miasteczko, otoczone borami, leży na wielkich piaskach i ma znaczną liczbę szewców, którzy li tylko robią trzewiki dla włościanek. Przytyka do Kazanowa i niejako przedmieście stanowi: wioska Miechów.

Ciepielów nad Chotczą. Przywilej Zygmunta I pod r. 1548, pozwala: ażeby Marcin Kazanowski (herbu Grzymała) na gruntach wsi swojej *Czepielow*, założył miasto zwać się mające *Grzymałów*. Osiedlających uwalnia król na lat 20 od wszelkich poborów, obdarza prawem niem., ustanawia w nowej osadzie targ we wtorek, jarmarki zaś: na śś. Filipa i Jakóba, ś. Magdaleny i ś. Mikołaja. — Zygmunt III na przełożenie Zygma. Kazanowskiego, dziedzica Grzymałowa, iż w miasteczku tém znaczna osiadła ilość rzemieślników (*illuc lares suos comportarunt, domiciliaque fixerunt*), pozwala 1599 r. zaprowadzić wszelkie cechy (*cujuscunque generis*) na wzór innych miast i stosownie nadać przepisy. — Nie utrzymała się herbowna nazwa Grzymałowa, gdyż zwyczaj ludu utrwalił nazwisko Ciepielowa od wsi przyległej. Z po-

czątkiem 18 wieku, majątność ta należała do Dönhofów; z tych Konstancya Wojewodzianka Połocka, gdy zawierała śluby małżeńskie z ks. Januszem Sanguszką 1731 r., zbudowany tu został na przenosiny w przeciągu kilku tygodni dwór z modrzewia, zewnątrz złoconemi arabeskami okryty. Józef Karczewski Ssta Liwski i tejże Ziemi marszałek w czasie konfeder. barskiej, nabywszy Ciepiałów, zmarł 31 paździer. 1793 r. i w tamecznym koś. paraf. pochowanym został.

Iłża nad Iłżą i obszernem jeziorem. Jak odwieczne grody, a tem bardziej zamki mają swe podania, tak i wywód nazwy miejsca tego, dochowuje się w ustach ludu, który utrzymuje: że pewien młody książę, zapatrzysz się z wieży zamkowej na okolicę, spadł i życie utracił. Pozostała matka, tyle nad jego zgonem łez wylała, iż to miejsce *Jej tzą* nazwane zostało.— Prostszy zaś i najpodobniejszy do prawdy wywód nazwiska Iłży: od ilastego gruntu. Należąc do stołu biskupów krak., złupioną była 1241 r. przez Tatarów pod dowództwem Pety. Krwawa jego podróż ku Krakowu, dała nazwisko *drogi Batego* owemu gościńcowi, które się dotąd w pamięci potomnych utrzymuje. „Kiedym był w tych miejscach, mówi Czacki, jeszcze gmin wspominał o drodze Batego i o jego okrucieństwach.“ Naruszewicz dowodzi: iż kronikarze nasi mylnie kładną Batego zamiast Pety czyli Bajdara, który właśnie pochod około Iłży odbywał. Baty znajdował się wtedy w Węgrzech, lecz jako wódz najwyższy całej wyprawy, łatwo przeto od jego imienia droga ta nazwisko wzięść mogła.— Na miejscu drewnianego, wymurował około 1340 r. zamek Jan Grot bis. krak., a we 30 lat później Flor. Mokrski mia-

sto murem i basztami opasał. Gdy *Islza* zupełnie zgorzała, a służące jej prawa zagładzie uległy, ponawia Jagiełło 1413 r. używanie prawa magdeb., odbywanie targów w poniedz., jarmarków zaś: na wniebowz. N. P. i ś. Stanisław. Dwaj posłowie ces. Zygmunta, zastawszy tu Jagiełłę 1420 r., uniewiniali swego monarchę z niesprawiedliwego zawyrokovania w sprawie króla z Krzyżakami, zapewniając: że mylnie wydany sąd odwołany będzie. W tym celu wyprawieni stąd zostali do cesarza: Wojciech Jastrzębiec bis. krak., kancl. K. i Zbigniew z Brzezia Marsz. K. Przywilej 1502 r. ponawiający prawa, raz się wyraża *Yzlza*, a nieco niżej *Islsza*; Zygmunt zaś w czasie swego pobytu w mieście *Islza* 1511 r., na wstawienie się bis. Jana Konarskiego, pozwala rajcom pobierać myto po 3 denary od wozu towarami obładowanego, pod obowiązkiem utrzymywania mostu w należytych stanie. Po bitwie pod Guzowem, stał tu Zygmunt III w połowie lipca 1607 r. przez trzy dni obozem, posyłając na zwiady jakie kroki przedsięwziąć zamierzeli rokoszanie. Rozprzestrzeniony i dogodniej urządzony zamek około 1624 r. przez bis. Marcina Szyszkowskiego, ujrzał w murach swoich 1637 r. Cecylią Renatę, córkę ces. Ferdynanda II a przyszłą małżonkę Władysława IV; który zdjęty ciekawością poznania swej narzeczonej, przybywa 6 września wraz z dygnitarzami wysłanymi na powitanie królowej. Przedstawiony jako prywatna osoba, w chwili pokłonu ścisnął Cecylią za rękę, a ta wnet mu do nóg upadła, wyraża współczesny kanclerz W. L. Po wieczery wrócił król do stolicy. R. 1655 złupiwszy Szwedzi miasto, w perzynę je obrócili; w rok później własny żołnierz ponowił zniszczenie,

a 1657 r. srogi Rakocy ks. Siedmiogr. groby nawet poruszał, szukając zdobyczy. R. 1744 zgorzało do szczętu miasto, o czem w szumnych wyrazach naucza napis łaciński, na wmurowanym zewnątrz koś. kamieniu; jak pożar Troję, tak i Iłżę dzieło wieków, zniszczył w przeciągu trzech godzin. *Sta viator! Legisti Trojam flamma hostili extinctam, hic lege Iłżam foco domestico liquore adusti concrematam.... Discite cives ex fuligine lucem, ut non vos tenebrae comprehendant. Lector fave, vale.* Na innym głazie wyliczone są również po łacinie klęski miasta, począwszy od napadu Tatarów, aż do 1657 r. Marcin Szyszkowski, będąc przełożonym parafii, okazały wymurował koś. 1603 r. i piękną z ciosu kaplicę, gdzie złożył zwłoki rodziców w kształtnym grobowcu. Między dwoma górami leży miasto przez samych chrześcian zamieszkałe; kwadratowy rynek, porządnemi kamienicami zabudowany, pośrodku wznosi się murowany ratusz z wyrażonym 1576 r.; w koło opasujące mury, mają bramy: Opatowską i Radomską, a na przedmieściu znajduje się odwieczny murowany koś. ś. Ducha ze szpitalem. Z rzemieślników najwięcej jest tkaczy i sukienników; garnki zaś tutejsze znane z swej dobroci, posyłane bywały w 16 i 17 wieku do Gdańska, a nawet do Szwecyi. Nad samem miastem, na przykrej, wysokiej wapiennej górze, panuje obszerny i okazały zamek, zamieszkiwany w pięknej porze roku przez Pasterzy krak.; w czasie ich pobytu przygrywała muzyka na wieży i z osadzonych szmigownic co wieczór dawano ognia. Między dwoma środkiem wieżami mieści się kaplica tak urządzona, że widać było z miasta odprawującego mszę kapłana; kiedy zaś biskup obrządek ś. sprawował, klę-

czący lud w rynku słuchał nabożeństwa. ⁽¹⁾ Gdy sejm 1788 r. dobra bis. krak. przyłączył do dochodów narodowych, zamieszkiwali dzierżawcy część tylko zamku, zwaną officyny, reszta opuszczona zniszczeniu ulegać poczęła. Umieszczony napis nad bramą opiewa: *Hanc arcem incendio Suecico A. 1655 absumptam, a cinere et favilla excitavit Andreas Trzebicki Eppus Cracov. Dux Severiae—Fruere posteritas et conserva.*

Siенno. Dawna dziedzina Oleśnickich i z tego szczepu pochodzących Sienińskich. Zygmunt I przychylając się do prośb dziedziczki miasta: Barbary z Chodcza, wdowy po Janie Oleskim kaszt. Małogoskim, pozwała jej 1513 r. pobierać opłatę mostową po 4 denary od wozu towarami obładowanego. Majętność ta, wróciła następnie do Sienińskich, z których Stanisław otrzymał od Zygmunta III przywilej 1628 r., ustanawiający jarmarki: na ś. Zygmunt i ś. Małgorzatę. Przechodząc Siенno z rąk do rąk, stało się własnością Jana Fajgelburgrab. zamku krak.; wyjednał on u Stan. Augusta przywilej 1776 r. na zaprowadzenie targu we czwartek i jarmarków na 1y dzień każdego miesiąca, ażeby przez to ułatwić odbyć na różne wyroby. Jego bowiem staraniem sprowadzeni różni rzemieślnicy, a mianowicie: stelmasi, siodlarze, rymarze, lakiernicy, używać poczęli dobrego bytu, powozy zaś tutejsze nie poślednią miały zaletę.—Obszerne, podłużnego kształtu rynek, drewniane ma domy; okazały, z cegły zbudowany koś. farny ś. Zygmunta przez Zbigniewa Oleśnickiego bis. krak. około

(1) *Szczegóły te powziąłem od sędziwych mieszczan, w czasie mego przejazdu 1828 r. T. L.*

1440 r., szacowny zawiera pomnik po prawej stronie w. ołtarza. Piękna z kamienia wykuta płaskorzeźba wypukła, przedstawia fundatora i kilka osób; po 4 zaś bokach tablicy umieszczony napis gockiemigłoskami.

Solec (*Solecia*) przy ujściu Krępianki do Wisły, miejsce wsławione w pierwiastkowych dziejach narodu naszego. Zjechawszy tu Bolesław II Śmiały 1078 r. dla sądzenia sprawy między Stanisławem ze Szczepanowa bis. krak., a spadkobiercami Piotra z Janiszowa o wieś Piotrowin na przeciwnym brzegu Wisły leżącą, świadkiem był wskrzeszenia wspomnionego Piotra.— Kazimierz W. ufundował kościół, zamek zaś przebudował i wzmocnił, a może i miasta stał się założycielem. Jagiełło podczas swej bytności w Solcu 1412r. ustanowił jarmarki: na B. Ciało i wniebow. N. P., a pragnąc nieść pomoc zubożałym mieszkańcom, pozwala: ażeby kupioną sól w żupach królewskich, rozwozili na własnych wozach po miastach i sprzedawali, bez opłaty cła i targowego. Przywilejem zaś 1417r. zakazuje najmocniej: ażeby w odległości 3 mil do koła, nie ważyli się kupcy po wsiach sprzedawać, ani towarów zamieniać. Zygmunt I mając wzgląd, iż przez pożar przywileje zagładzie uległy, ponawia je w zupełności 1530 r., a mianowicie używanie prawa niem. R. 1554 zaprowadzony został targ w poniedz., jarmarki zaś na inne dni przeniesione. Batory pozwala 1578 r. mieszczanom, w całym kraju trudnić się kupiectwem, bez opłaty cła i targowego. Ponieważ od czasu założenia miasta, wyraża Władysław IV w przywileju 1633 r., nie znajdowali się żydzi, przeto mieć chcemy, ażeby nie wolno im było mieszkać, domów ani placów nabywać. Ważne szczegóły zawiera lustr. 1653r.,

a między innemi: „ma miasto bor własny o puł mile pod Wolką Solecką; ma iezioro Olszynki pod Dziurkowem y ieziora: Bobrowe, Karaskowskie y Trzcinne, takze uzywanie Wisły. Jezioro na kępie mieyskiey Nieczecz nazwane, zamkowi należące. Bywało miasto nasiadley-sze, teraz domow nayduie sie 246. Browary mieszczanie w dom. swoich mają, kto chce piwo robic moze, nie nie dając; piwa swego wolny szynk mają, takze y beczkami wolno im przedawac. Gorzałkę kto chce pali, daia od garca na rok pozł. 1, gr. 18. Piekarzow 21, kazdy płaci gr. 4; rzeznikow 5, daia toporowego po gr. 8 y po kam. łoiu przetapianego. Ci ktorzy nie są w cechu y co w iarmarki przedawac mięso będą, powinni dawac cechowi po gr. 3. Zdun daie gr. 4, prasołow 4 po gr. 4; inni rzemieslnicy nie płacą nic. Bartnikow 10, przychodzi od nich miodu na rok cwierci 8. Zydow nie masz. Targ we czwartek, iarmarkow 5. Płacą mieszczanie pien. podwo-dne *in quadruplo fl.* 28, gr. 24. Woz woienny wyprawo-wac powinni parą koni dobrych z woznicą, wszelaką żywnością opatrzoney, hayduka w barwie z muszkietem, z szablą, prochu y kul z potrzebę mu dawszy; mają tesz dac parę siekier, parę rydlow, motyk, łańcuch y insze *necessaria*. Stawy 4 pod miastem na rzece Krępiance. Przewoz na Wisle należy zamkowi, daie arendarz fl. 200. Jest komora celna w Kamieniu, gdzie cło wodne wybieraia od wszelkich towarow na doł y na gorę płynących; arendarz daie fl. 500. W samym prawie miescie, iest wysoko na gorze zamek; od rynku row go głęboki dzieli, na nim most na 2 filarach z cegły, poręcze z obu stron, robotą cudną zrobione; w posrodku iest wzwod, drugi wchodząc w bramę. W tey turma na wieźnie, nad bromą

wieża z zegaręm. Łazienia w zamku: przy piecu fontana z smokięm z konch abo skorup morskich; w fontanie wanna miedziana, gradusow 5 z kratką do koła, ławy przy iedney scienie, szafwka z kratą gdzie są czopy spizowe z piwnice przez mur dla *liquorum* przewidzione. Podworze szerokie w ktorym bywał ogrod włoski, w iednym rogu belluarda z ziemie usypana. Za miastem o czwierz mile iest folwark *Ray* zwany, na gorze. Od południa winniczka gdzie sie y wino rodzi y drzewek brzoskwiniowych albo morelowych rodzajnych iest pod pułkopy. Pod gorą iest ogrod włoski wielki; figarnia porządna, w niey drzew figowych 39, wszystkie dobrze obrodziły; drzewa brzoskwiniowego, morelowego y inszego koło 300 sztuk; tamze 2 ogrody warzywne. Zwierzyniec długi i szeroki, w nim gaik olszowy. Bywało tu zwierza nie mało, teraz tylko 4 łanie a piąte małe, bywały y bawoły. *Salaria*: Podstaroscięmu z zoną y czeladzią oprocz zywnosci, fl. 300, pisarzowi prowęntow. 100, wrotnemu 50, ogrodnikowi 150, leszniczemu 60, dwornikowi z dworniczką 20, dziewczkom dwiema 8, gumiennęmu 8, pastuchowi z botami 4.“ We 2 lata potem nastała wojna szwedzka, zamieniła miasto w gruzy, o czem świadcay lustr. 1660 r. „Po spaleniu nieprzyziacieła, niezostało było ieno szesc chałup na ustroniu, teraz iest domkow 40. Zamek spalony y znacznie zruinowany, nieprzykryty, ieno kilka pokoiow. Folwark *Ray* spalony, pałac pozostał; ogrod włoski spustoszał, figarnia desołowana, drzewa powycinane, zwierzyniec zniszczony.“ Podczas drugiej wojny szwedzkiej, sprzymierzeniec Augusta II, Car Piotr Alexiejewicz zjechał tu z synem Alexym 14 września 1709 r.; obejrzawszy obozem

stojące swe wojsko pod dowództwem barona Goltz i skonfederowane pułki polskie, pośpieszył do Torunia. Lustr. 1765 r. wyraża: „Sstwa niegr. possessorem jest X. Jakób Alex. Lubomirski gener. infant. wojsk saskich. Domów z przedmieściem 179; szewcy mają cech, piekarzy 7, prasołow 3, żyd rzeźnik za miastem. Targów anijarmarków nie bywa. Zamek zniszczony, sklepienia pozawalane, podłogi i belki pogniłe, posadzki marmurowe rozwalinami poprzywalane; z galeryi zrobiono szpichlerz; dziedziniec murem obwiedziony, nadrujnowanym. Raj: pałacu znaku nie masz i ludzie go nie pamiętają; w ogrodzie jest nieco drzew owocowych; zwierzyniec połową wycięty, gdzie sięją zboże, druga połowa zarosła krzakami.“ Udając się Stan. August do Kaniowa, przeprawiał się tu przez Wisłę 2 marca 1787 r. „Staneliśmy, pisze Naruszewicz, w zamku niedbalstwem przeszłych wieków zrujnowanym, a staraniem terażniejszego Ssty Przebendowskiego Marsz. Rady Nieust. z ruin swoich dźwiganym, pomnożonym i już po większej części mieszkalnym. Przed wjechaniem do miasta, witały N. Pana cechy biciem z dział i kahał żydowski.“ Dokładniejszy opis zamku podają lustr. 1789 r. „mury i szanice około zamku niszczały. Wchodząc po prawej ręce apartament, w którym pokojów 3 z garderobą i przedpokojem. Apartament drugi po lewej stronie, nowo erygowany, na dole zaś magazyn, sień i stancya; reszta pokojów górnych i dolnych spustoszały. Summa intraty Sstwa: zł. 37046, gr. 4, z której 2 kwarty *provenit* do skarbu.“ Oprócz murowanej fary, znajduje się klasz. Reformatów; budować go począł 1625 r. za powrotem z poselstwa do Stambułu, Krzysztof ks. Zbaraski Ko-

niuszy K., Ssta Solecki, składając na *votum* kielich z kryształu górnego w złoto oprawny, który był od sułtana otrzymał.

Denków nad Kamionną. Zyg. August przywilejem 2 stycznia 1564 r. zezwala: ażeby Stan. Mnichowski dziedzie Mnichowa, Denkowa i Bodzechowa, założył przy wsi Denkowie miasto, zwać się mające Wielki (*Magna*) Mnichów; nowo osiadających obdarza król prawem niem., uwalnia na lat 15 od wszelkich podatków, od opłaty ceł, targowego, mostowego i grobelnego; ustanawia targ tygod., jarmarki zaś: na ś. Jana Chrzc. i ś. Stanisław w jesieni. Wspomniony dziedzie zbudował kościół i 3 uposażył łanami, a syn jego Kalixt, powiększając 1585 r. mieszczanom ilość poprzednio nadanych gruntów, nadaje wolny wrąb w lasach, wolność łowienia ryb w rzece Kamionnie; uwalnia wieczyście od wszelkich robocizn i ciężarów dworskich, pod obowiązkiem opłacania rocznie po 8 gr. z ogrodów przytykających do rynku, po 6 gr. z ogrodów ulicznych i po 3 gr. z domów w rynku stojących. Piekarze, sukiennicy, szewcy, rzeźnicy, garncarze, prasołowie i inni rzemieślnicy, od ław czyli jatek, składać mają opłatę na ś. Marcin, jaka się w Hły i Kunowie pobiera, oraz daninę z wyrobów każdemu rzemiosłu właściwych; porównywa mieszkańców co do praw i wolności z mieszczanami Hły i Kunowa, nakoniec chce aby sądzili się wedle przepisów prawa niem., z wolnością odwoływania się do dziedziców.— Mimo wszelkiej chęci założyciela i jego syna, nie utrzymała się nazwa nowej osady miejskiej, która zatrzymała pierwotne nazwisko wsi Denkowa. August III przywilejem 1750 r. pozwalając garncarzom Denkowa spławiać

swe wyroby Wisłą aż do Gdańska, wyraża: „wolno im będzie bawić się w miastach pruskich y innych poty, po ki swego towaru niesprzedadzą y mieszkać bez żadney przeszkody y nagabania onych.“ Co też potwierdza Stan. August 1768 r. Mała, z drzewa zabudowana miejscina, utrzymuje się z uprawy roli i rozwożeniem garnków po jarmarkach okolicznych. Z strony północnej wielkie przytykają bory.

Ostrowiec nad Kamionną. Że miejsce to pierwotnie zwane było Ostrów, świadczy przywilej Zygmunta I, który potwierdzając 1524 r. fundacyą miasta *Ostrowa* w pow. Radomskim, świeżo przez Kaspra Maciejowskiego Stolnika sandom. na własnych uczynioną gruntach, wyraża: pragnąc oraz, aby toż miasto czém prędzej wzrosło, uwalniamy mieszkańców na lat 20 od wszelkich w państwie naszym: podatków, czynszów, ceł, targowego i mostowego.—O prawie niem., targach i jarmarkach, nie masz wzmianki. Być może, iż dla odróżnienia Ostrowa od kilku miasteczek takowe brzmienie mających, nazwano go później Ostrowiec. Obszerny, na pochyłości wzgórza zabudowany rynek, ma kilka murowanych domów; jest tu nieco rzemieślników, lecz natomiast mnóstwo żydów; jedni trudnią się kramarstwem, inni w wielkiej nędzy pogrążeni. Murowany kościół ozdoba jest miasta, które od ks. Lubomirskich przeszło w posiadanie Dobrzańskich; z północnej strony otaczają wydmy piaszczyste i kilkomilowe lasy.

***Stężyca** nad Wisłą. Kiedy i przez kogo założona? nie ma pewności; że pierwotnie inną zajmowała posadę, z której na teraźniejszą przez Władysława Jagiel. króla węg. i pol. przeniesioną została około 1442 r., z nada-

niem prawa niem., targu i jarmarków, wspominają o tem późniejsze przywileje, nie wyrażając wszakże roku. Zygmunt I mając wzgląd, iż mieszczenie most wystawili, pozwala im 1543 r. pobierać opłatę: po szelągu od wozu, od konia i wołu na sprzedaż prowadzonego po 2 obole, od pieszego po obolu. Musiał ten most być na Wieprzu, który może bliżej miasta uchodził do Wisły. Podług lust. 1564 r. „Podstharosci z urzędem myeszcziem sprawy dacz nyeumyely yako wyle lanow Sthęzicza ma pod szobą. Domow iesth 137½, z kazdego po gr. 3, wolnych od oplaty 4. Kazdy ktory na Wyszlie roby, dawacz powynien na rok gr. 24, kto lowycz chce na Wyeprzu, powynien dacz gr. 12. Kazdemu rzesz bycz wolno, na then czasz ich bylo 9, kazdy dawa *lapidem sepi* szmalczowanego. Kazdy piwo warzicz moze, *pro anno* powynien dacz *per* gr. 3. Barwyerz z laznye nyeplaczi, przycziny dlia czego dacz nyeumyely. Yesth nyemalo ktorzi zgorzalkę palyą, zadnego czinszu nyeplaczą, na czo zadnego prawa nyemayą. Z yatek szewczich, pyekarskich y z inszych czinszu nyeplaczą, zadnego tesz czinszu *de hortis* nyedawayą. Na koronaczyą KJM. albo krolyowey, powynny dawacz na pyersczyen *mar.* 5. Jarmarky 2 bywaią, dosthawa szię *mar.* 2, gr. 42; thargy w ponyedzialki, ieszcze targowego nyewibyerayą dla tego, aby szię ludzie sposzobily yezdnicz. Mlynow 2 krol. na Wyeprzu. Czlo wodne: od kazdey poyazdy ylie ych na statku będzie, dawayą kto yedno zithem kupczy *per* gr. 3. W yni (winy) P. Stharostha wszistki byerze, dosthawa *citra ultra mar.* 18. *Familia predii*: urzędnyk, *fam ulus* (posługacz), kucharek 3, stara pany, pastuch do bydla, drugi do szwiny, pysarz grodzky.“ Po ujechaniu Henry-

ka Walezyusza z Polski, gdy tenże na oznaczony dzień powrotu nie stanął, złożył Prymas Jakób Uchański zjazd 12 maja 1575 r. w Stężycy, w celu przystąpienia do wyboru nowego króla. Przy napływie obywateli z korony, znaczna nadciągnęła liczba Litwinów; wzniesiony na błoniach szałas, rowem obwiedziony, mieścił w sobie senat i posłów. Ponieważ duchowni i dworzanie Henryka odstąpić nie chcieli, zjazd ten po kilku niedzielach niczego nie dokazawszy, rozszedł się bez żadnego postanowienia. — Batory w przywileju 1581 r. wyraża: niosąc pomoc do szczętu zgorzałemu miastu, uwalniamy je na lat 6 od wszelkich poborów, ceł, danin i podwód. Potwierdzamy oraz z dawna w użyciu będące prawo, ażeby żaden żyd nie osiadał, domów nie nabywał i handlem się nie trudnił nawet w pobliskich miejscach. — Mik. Zebrzydowski Wda krak., na czele swego i sandom. Wtwa, stanął tu w kwietniu 1606 r.; spisane zażalenia na Zygmunta III, na sejm przesłane zostały. Król wyprawił tajemnie ks. Piotra Skargę, by starał się Wdę od naczelnictwa związku usunąć i aby żądzy nasycenia prywatnej nienawiści, dobra publicz. nie okrywał pozorem. Gdy przełożenia te nieskutkowały, wysłano 3 senatorów, którym wyłuszczył Zebrzydowski: iż skryte dworu przeciw Rplitej knowania i liczne nadużycia, powodem są zjazdu; w wydanym zaś uniwersale ogłosił: że swobody szlacheckie w ostatnim znajdowały się niebezpieczeństwie i t. p. W maju 1607 r. powtórnie na błoniach tu-tejszych rozłożyli rokoszanie zbrojne i liczne swe hufce. Z lustr. 1630 r. okazuje się: że miasto posiada 16 łanów, domów z przedmieściem 120, rzemieślnicy zaś żadnej dani nie składają. „Mieszczanie pieniędzy podwodnych

daią na rok fl. 4, gr. 6. Woz woieny wyprawowac powinni spara koni, z woznicą, haydukiem, z aparatami woien. y z zywnością. Zamek wszytek iest drzewiany, *cancellaria* w ktorey izba gdzie piszą, a druga gdzie sie slachta sądzi (opis komor, piwnic, sernika, domu Ssty). Wokoło zamku iest parkan niedobry, cierniem z wierzchu pokryty. *Salaria*: Podstarosciemu fl. 140, burgrabiemu 50, woznemu 10, wrotnemu 10, kucharzowi 9.“ W latach 1655 i 7 złupione i spalone było miasto trzykrotnie przez Szwedów i Węgrów, przyczem morowa zaraza srogość swą wywarła. Lustr. 1660 r. zastali odbudowanych 40 domów: „zamek nieprzyziaciel ogniem z grontu zniósł. Na tym miejscu postawiona nowa izba, kędy iest cancellarya.“ Wylewy Wisły zrzadzać poczęły wielkie szkody w dobytku i zbiorach żywności; zmieniając rzeka swe koryto, coraz więcej zbliżała się ku miastu i górzyste podrywała brzegi, a zubożały mieszkanić nie był w stanie podźwignięcia się. Lubo lustr. 1765r. nie podaje liczby domów, przekonać się można o szczupłej ludności z wyrażen rewizorów: „bań gorzałczanych 4, rybaków 3, krawiec, kuśnierz, innych rzemieśników nie ma. Bywały 2 jarmarki, teraz żadnego. Żydów nie ma; targowe, cło wodne i myto ziemne zniesione prawem 1764 r.“ Benedyktyni Sieciechowscy otworzyli 3 maja 1791 r. szkoły témczasowo w ratuszu, przyjąwszy obowiązek utrzymywania swym nakładem nauczycieli i wystawienia murów szkolnych; wstrząśnienia polityczne, przerwały dobre chęci. Stężyca stolica swej Ziemi, zaszczycona sądami grodz., leży na gruntach piaszczystych, nędzne ma drewniane domy przez samych zamieszkané chrześcian.— Zgromadzenie ks. Franciszkanów

sprowadzone zostało 1591 r. przez mieszczan, którzy wystawili zakonnikom mały koś. z klasz. i szczupłym funduszem w gruntach opatrzyli. Jerzy Ossoliński Podskarbi N. K. wyjednał u władzy duchownej zezwolenie 1633 r. erygowania obszerniejszego klasz., co też Władysław IV potwierdził, dochodem z soli nadał, a mieszczanie przyczynili gruntów i jezioro Demba zwane 1638 r. Gdy ukończono budowę pięknego koś. z klasz., poświęcił je 1653 r. Kaź. Floryan ks. Czartoryski bis. pozn. Od 1737 r. poczęła Wisła toczyć swe nurty pod gmachy klasz., a w czasie gwałtownego wezbrania 20 czerwca 1749 r., podebrawszy się pod fundamenta, zwała w swą otchłań cały koś. i klasztor. Odbudowana z drzewa świątynia i mieszkania zakonników, spłonęły w nocy 25 listop. 1790 r., przyczem trzech księży stało się śmierci ofiarą. Kościołem paraf. zawiadywać począł około 1780 r. uczony exjezuita Jowin Bystrzycki astronom król., który od 1789 r. czynił przez rok w Stężycy postrzeżenia astron., poczem wrócił do stolicy.

Ryki, wieś składająca z przyległościami Sstwo niegr. czyli tak zwaną dzierżawę, *tenutę*. Lustratorowie 1653 r. wyrażają: „Wies ta zasiadła na łan. 38. Kaczmarzow 24, gaiownikow 2, wojt gromadzki, włodarzow 2, karbarz. Kosciół *cura et studio* terazniejszego x. plabana nowo zbudowany, *tituli S. Jacobi apost.* Dwor z drzewa zbudowany, stary.“ Sławnej pamięci Stan. Poniatowski (ojciec króla Stan. Augusta), nieodstępny w szczególności i niedoli towarzyszył Karola XII króla szwedz., będąc Sstą rykskim, zakończył tu życie i w kościele pod w. ołtarzem złożony został. Napis na marmurowej tablicy opiewa:

D. O. M.

„Chcesz wiedzieć kto czytasz, kto w tym leży grobie?

Znany światu całemu, a może i tobie:

Mąż z cnot, zasług w oyczyźnie, wart był byź w koronie,

Znać gdy syna za oycę Polska wieńczy skronie,

Skąd dom cały iest mitrą xiążącą przybrany,

A drugiemu synowi w straż biskupią dany.

Nie wątpię że On z Bogiem iuż wiecznie króluie,

A ieżeli od ciebie modlitw potrzebuie,

Więc tu westchnij za Niego do Boga serdecznie,

By cnota i w potomkach Jego trwała wiecznie.

J. O. Stan. Poniatowski kaszt. krak., umarł i pochowany tu w Rykach w koś. paraf. 1762, d. 30 sierpnia godziny czwartey po południu, lat mający 87, przez plebana mieysca opatrzony wszystkiemi Sakramentami S. podług obrządku katolickiego.“⁽¹⁾

Wieś ta, mająca kilka domów żydowskich, na wielkich leży piaskach, o 1½ mili od Stężycy.

Okrzeja nad rzeką t. n. Lustratorowie 1653 r. zeznają: „miasteczka połowiea przez JW. niegdy Jerzego Ossolinskiego kancl. W.K. od panow Samborzeckich kupiona, potym *per commutationem anni* 1633 za wies Smierdzinę w Woiew. Sandom. do dzierzawy Ryczkiej przyłączona. Druga zas *medietas* tegosz miasteczka *jure hereditario* successorom JW. Lesniowolskiego Wdy Podlas. należy. Czynsz daią z domow goły mieszczenie po zł. 10. Wolne palenie y szynkowanie gorzałki dla zapomożenia tego miasteczka zubożałego pozwalamy; od ba-

(1) Stan. August uwiecznił zgon ojca medalem z takowym napisem: *Memoriae optimi Parentis.*—Nat. 15 sept. A. 1676. Obiit 30 aug. A. 1762.—Żył przeto lat 86 bez dni 15. T. L.

nie na rok dawac będą po fl. 1, gr. 18. "Po wojnie szwedzkiej zjechawszy lustr. 1663 r. wyrażają: „*medietas* miasteczka *spectat* JMP. Firleiw. *In medietate* KJM. łąnow wymierzonych niemasz. Mieszczenie poky Kozacy miasta były niespaliły, płacili *annuatim* fl. 400. Teraz niemasz domow ieno siedm." O ubogiej tej posadzie, dowiedzieć się tyle tylko można z lustr. 1765 r., iż: do dzierżawy Rykskiej jest wcielona; druga połowa miasteczka do Cieciszewskiego sędziego Z. Stężyckiej należy. Na stronie król. domów *circiter* 18; dają ogółem z domów i łąnów zł. 291.

Żelechów. Powiat Radomski rozciągał się w XV wieku i po prawym brzegu Wisły, co się okazuje z przywileju Kazimierza Jagiel., który na prośbę Mikołaja i Jędrzeja, synów Jędrzeja Ciołka (*Cziolkonis*) Podkom. sandom., dziedziców Żelechowa w ziemi sand. a pow. radomskim leżącego, stanowi 1447 r. jarmark na ś. Stanisław w jesieni, a targ we wtorek; uwalnia oraz mieszczan jadących z towarami, lub z jakimikolwiek rzeczami, od opłaty myt i ceł w całym państwie. Zygmunt I przychylając się 1516 r. do prośby Felixa de Szelanka (inną razą: de Zelanka) Ssty Łukows., dziedzica Żelechowa, przenosi dla dogodności, targ na poniedziałek, jarmark zaś na ś. Marek, a nadto przydaje drugi na ś. Idzi. Co potwierdzając Zyg. August 1556 r. wyraża: iż miasto będące własnością Stanisława Ciołka, leży w Ziemi (*in terra*) Radomskiej. Od tej majątności przybrali dziedzice nazwisko Żelechowskich, a jako pochodzący z rodu Ciołków, zachowali w herbie wyobrażenie Ciołka. Żelechów należeć począł około 1707 r. do Stan. Mateusza Rzewuskiego Wdy Podlaskiego, hetm. P.K. i jego

potomstwa; następni zaś posiadacze ks. Lubomirscy, stawiać poczęli okazały pałac.—Miasteczko w okolicy lasami okrytej, z drzewa zabudowane i żydami przepełnione, jest jedno ze znaczniejszych i handlowniejszych w Ziemi Stężyckiej. Oprócz murowanego koś. paraf., leży za obrębem miejskim kaplica S. Stanisława, licznie przez pobożnych nawiedzana; łaskami tamże słynący wizerunek patrona kraju, sprowadzać począł lud mowem powietrzem i głodem znękany, w czasie drugiej wojny szwedzkiej od 1702 r. trwającej.—Majętność tę nabył około 1790 r. Ign. Wyssogota Zakrzewski Choraży poznański.

Wilczyńska, wieś o pół mili od Żelechowa ku północy. Królewic Władysław udając się 1617 r. do wojska przeciw Turkom działającego, odprowadzany przez rodziców i siostrę, przybył tu 9 kwietnia. Podejmował zacnych gości z wielką wspaniałością, dziedzic miejsca: Jan Gostomski Wda Inowłocł., a ofiarując stu należycie uzbrojonych pieszych, oświadczył: iż swoim kosztem będzie ich utrzymywał przez czas trwania wojny. D. 11 kwietnia, po czułem z rodzicami pożegnaniu, wyruszył Władysław do Lublina, a Zygmunt III wrócił do stolicy.—W kilkanaście lat później piszący Starowolski, wychwala zamek tutejszy, jako z majątności obywatelskich w Ziemi Stężyckiej, pierwsze trzymający miejsce co do pięknej budowy—*arx primum inter omnes nobilium villas, locus habet, quoad elegantiam fabricae*. Złupili go i spalili Szwedzi 1656 r.—Wilczyńska należą do dóbr żelechowskich.

Maciejowice nad Okrzeją, uchodzącą opodal do Wisły. Zygm. August w przywileju 1557 r. wyraża: wy-

nagradzając znamienite zasługi Stan. Maciejowskiego kaszt. sandom., marsz. N.K., pozwalamy: ażeby na gruntach wsi dziedzicznej Łuków, założył miasto *Maczeiowice* zwać się mające; osiadających obdarzamy prawem niem. czyli magdeb., ustanawiamy targ we wtorek, jarmarki zaś na ś. Bartłomiej i ś. Stanisław w maju; a nadto może wzmiankowany Stanisław lub jego potomkowie i zamek obronny (*fortalitium*) wystawić.—W miasteczku tém, należącym do spadkobierców Ign. Potockiego Cześnika K., dozwala Stan. August 1772 r. zaprowadzić 12 jarmarków. Za obrębem miejskim leżący dawny zamek, przerobiony na piękny pałac, ozdobiony ogrodem angielskim, nosi nazwę *Podzamcza* i zamieszkiwany jest przez właścicieli: Ordynatów Zamojskich. Na przyległych błoniach, stoczona została bitwa d. 10 października 1794 r.

W ziemi Stężyckiej znajdują się mniej znaczące miasteczka: *Łaskarzów* własność kapituły poznań.; *Bobrowniki* nad Wieprzem, z majątnością Dęblin, należą do hr. Mniszchów; *Drążgów* hr. Tarnowskich nad Wieprzem, *Łysobyki* nad Wieprzem, w 16 wieku dziedzina Zbąskich; *Adamów* hr. Krasińskich; *Wojcieszków* nad Bystrzycą, ozdobiony pałacem i ogrodem, należy do Suchodolskich.

Południowa część Wtwa Sandom. za Wisłą leżąca, przeszła 1772 r. pod panowanie Austrii. Godniejsze wspomnienia pod względem historycznym, lub skądinąd na przechowanie w pamięci zasługują następujące miasta i włości:

Gorzyce, wieś nad Fantazją, blisko jej ujścia do Wiśły. Gdy Szwedzi w kwietniu 1656 r. zmierzali do Sandomierza, napada na nich Stef. Czarniecki kaszt. kijowski między Gorzycami a Zaleszanami i znacznie poraża. Po przegranej pod Klisowem 1702 r., stanąwszy tu obozem August II, rozesłał wici na posp. rusz. Celem utrzymania wiary, króla i wolności, złożyły niektóre Wtwa w sierpniu konfederacyą, znaną w dziejach pod imieniem sandomierskiej. Postanowiono inne Wtwa do związku zaprosić, posłów do Karola XII wyprawić, wojska przyczynić, a wszystkich ze Szwedami trzymających, za nieprzyjaciół ojczyzny obwołać. Chwalebne dążności, skalane zostały morderstwem senatora. Niesłusznie posądzany Felix Lipski Wda kaliski, jakoby Szwedom sprzyjał, porąbany od szlachty 21 sierpnia, we dni kilka życie zakończył. Na tymże walnym zjeździe, przyrzekł August na piśmie 22 września: iż wszelkie prawa, swobody i *pacta conventa* nienaruszenie zachowa; po skończonej wojnie odeśle posiłkowe wojska saskie i nigdy onych w granice korony i W. ks. Lit. nie wprowadzi; przymierza z postronnemi bez Rplitej zawierać nie będzie i t. d. Obozujące na tutejszych błoniach 1715 r. wojsko koronne, oburzone przeciw wojskom saskim, które rozłożone po kraju, wielkie ściągaly pobory, nie dopuszczając deputatom od chorągwi pols. wybierania hyberny z dóbr król. i duchownych, zawiązało 1 paźdz. konfederacyą. Marszałkiem obrany został Wład. Gozdyński chorąży Wschowski, porucznik pancerny. Związek ten, stał się hasłem powszechnego oburzenia i zaciętej nienawiści ku spomnionym wojskom, a następnie

powodem do utworzenia głej konfederacyi Tarnogrodzkiej.

Wielowieś blisko Wisły, na południe Sandomierza. Majętność ta należąca do Tarnowskich, srogiej doznała klęski ognia i miecza, w czasie napadu Litwinów i książąt ruskich w listop. 1376 r. Zygmunt I z rodziną, chroniąc się przed morową zarazą, zaszczycił długim pobytom 1543 r. dom Spytki Tarnowskiego kaszt. Wojnickiego, Podsk. W. K. „Krol JM. przeciwko niemu łaskę y miłość swą Pańską dostatecznie oświadczył, gdy niekiedy indziej, iedno u niego czasu powietrza przez całe szesnaście niedziel w Wielowski z krol. Boną, z krol. Augustem, z królewnami Zofią, Katarzyną, Anną, z królową węgierską (Izabela córka Zyg.) y z iey synem mieszkał.“⁽¹⁾ Dwór modrzewowy, gdzie rodzina monarsza przebywała, spalili Szwedzi 1656 r. ustępując z Sandomierza. Okopisko dotąd istniejące, nosi nazwę kuchni królewskiej i przechowuje w ustach ludu pamiątkę pobytu wielkiego króla. Starożytny koś. paraf. zawiera groby rodziny dziedziców, lecz bez pomników i napisów. Wielowieś przez kilka wieków nie zmieniając właścicieli, dotąd należy do hr. Tarnowskich.

Dzików wieś nad Wisłą. Gdy Stan. Leszczyński ustąpiwszy z Polski, przebywał w Królewcu, gorliwi jego stronnicy nie zważając, iż cały prawie naród uznał za króla Augusta III i że po kraju snuły się wojska saskie i ces. Anny, zawiązali tu na początku listop. 1734 r. w zamiarze utrzymania Stanisława przy tronie głąną konfederacyą stanów kor. i W. ks. Lit. Podpisali ją marszałko-

(1) *And. Wargocki w przemowie przy łłom. Cezara.*

wie: Adam Tarło Ssta Jasielski, Marcyan Ogiński Wda Witebski, Jan Wojakowski sekretarz związku, kilkuna-
stu senatorów, dygnitarzy, znaczna liczba posłów i urzę-
dników ziemskich.—W nader pięknej okolicy położony
Dzików, ozdobiony pałacem i ogrodem, od czterech
przeszło wieków w nieprzerwanem zostaje posiadaniu
znakomitego domu Tarnowskich. W koś. Dominikanów,
słynie odpustami obraz Matki Zbawiciela; poprzednio
znajdował się w kaplicy zamkowej, skąd uroczyście
przeniesiony został 20 maja 1678 r. do kościoła, przez
Jana Stan. Amor Tarnowskiego i małżonkę jego Barbarę
Firlejównę zbudowanego. Kilkakrotnie do roku odby-
wa się processya do zamku, gdzie się obraz cudownie
1675 r. objawił. Płynący ze statkami flisy i sternicy, bła-
gają M. Boską, jako swą opiekunkę o szczęśliwą podróż.
Tuż przy Dzikowie, w stronie południowej, leży nad
Wisłą miasteczko *Tarnobrzeg*.

Rozwadów nad Sanem, w b. powiecie sandom.
Miasteczko to z koś. paraf. i klasz. Kapucynów na przed-
mieściu, należy do ks. Lubomirskich, których przodek:
Jerzy gener. wojsk król., Ssta Ryczywoński, pragnąc po-
dźwignąć zubożałych mieszczan, wyjednał u Augusta III
przywilej 1744 r. stanowiący targi w niedzielę i czwar-
tek.—Przyległe kilkomilowe lasy, zaludnione były w da-
wnych wiekach mnogim zwierzem; że i tury w tutejszych
przebywały kniejach, znajdujemy tego dowody nietylko
w dziejach, ale i w nazwisku wsi *Turbia* przy Rozwado-
wie leżącej.

Nisko wieś nad Sanem. Gdy Karol Gustaw zwolna
dla złej drogi postępował z Jarosławia ku Sandomie-
rzowi, uderzył przy końcu marca 1656 r. na przednią

straż z uczynionej zasadzki Stef. Czarniecki kaszt. kijowski. W innem świetle wystawując tę bitwę Puffendorf, nie tai jednak: iż król szwedzki w nader przykrem był położeniu, i że sam dwa razy dał ognia z działa. Liczbę poległych podaje 200, nie licząc wysłanych po żywność i wziętych jeńców; lecz to było drobnostką, jak wyraża, w porównaniu spodziewanej przez Polaków korzyści. Ta i poprzednie nad Sanem pomyslnie utarczki, dodały serca naszym, gdy widzieli: że można pokonać Szwedów, których dotąd wieść za niezwyciężonych głosiła. Małe te wprawdzie, lecz częste nad nieprzyjacielem korzyści, pomyslnem miały skutki, ściągnęły bowiem wielu ukrywających się przy granicy możnych rodaków, a co największa, to że Paweł Sapieha Wda Wileński, odstąpiwszy Szwedów z 3000 kwarcianego wojska, połączył się z Czarnieckim.

Rudnik nad Sanem. Zygm. August w przywileju 1552r. wyraża: wynagradzając wierne usługi, chętnie nam i Rplitej przez Krzyszta. Gnojeńskiego niesione, pozwalamy mu na gruntach wsi *Kopki* nad rzeką Rudnik, w pow. sandom., należącey do żony jego Katarzyny z Tarnowca, założyć miasto z nadaniem nazwiska *Rudnik*. Osiedlających obdarza król prawem magdeb., ustanawia targ w sobotę, jarmarki zaś: na ś. Agnieszkę i ś. Mateusz. Tenże sam przywilej ponawia król 1557 r. na prośbę dziedziczki Katarzyny Lipnickiej i jej syna Stanisława. Wyprawiony 1656 r. przez Czarnieckiego rotmistrz Szandarowski z podjazdem, tak zręcznie przedarł się przez czaty nieprzyjacielskie, iż o mało nie pojmał tu Karola X króla szwedz., jedzącego obiad na plebanii. — Wielkie bory okalają to miasteczko.

Kolbuszowa w b. pow. pilzneńskim, należała do obszernej ordynacyi Ostrogskiej, której nastąpiony tu podział na familie, a raczej rozdarowanie dóbr 1753 r. przez Janusza Alex. Sanguszkę Marsz. N. L. ostatniego ordynata, znane jest pod nazwiskiem Tranzakeyi Kolbuszowskiej. O takową czynność zachodziły protestacye, po długich nakoniec sporach i kommissyach, konsty. 1766 r. zatwierdziła powyższą tranzakcyą pod pewnemi warunkami. — Miasteczko zdawna osiadłe jest stolarzami, tokarzami i ślusarzami, którzy swe wyroby, w dalekie rozsyłają strony. Lubo drewniany, lecz wybornej budowy pałac, zdobił to miejsce należące około 1790 r. do ks. Lubomirskich.

Sędziszów. Kazimierz Jagiel. w przywileju 1483 r. w Grodnie danym wyraża: chociaż wieś *Sandzischow* w pow. pilzneńskim przez długi czas używała prawa niem., zważając wszakże na powolność i wierne służby Jana ze Sprowy Odrowąża Wdy Ruskiego nam ciągle świadczone, ponawiamy toż prawo magdeb., a nadto pozwalając dziedzicowi wspomnioną wieś przeistoczyć na miasto, ustanawiamy w niem targ we środę. — Tenże Wojewoda, na mocy przywileju 1512 r. zaprowadza jarmarki: na śś. Filipa i Jakóba i narod. N. P., targ zaś przenosi na wtorek. Jak rozmaicie majątność tę pisano, dowodzi przywilej 1628 r. Zygmunta III, który miastu *Schendziszow*, inną razą mówi *Szendziszow*, *Sendzysow*, własności Mik. Spytki z Bobrku Ligęzy kaszt. sandom., przyczynia dwa jarmarki, a 1629 r. pozwala dziedzicowi miasta *Sędziszowa* pobierać opłatę: od konia po pół gr., od wołu zaś po groszu, pod obowiązkiem utrzymywania dróg i mostów w dobrym stanie. Stan. August

1766 r. stanowi: „wniesiona jest do nas proźba przez ur. Piotra Potockiego Wdzica Wołyńs. nam i Rplitej dobrze zasłużonego, abyśmy obywatelom miasteczka Sędziszowa dziedzicznego, w pow. Pilzneńskim leżącego, dla snadniejszego zapomożenia ich, jarmark tygodniowy zaczynający się w poniedziałek po niedzieli mięsopustnej (niegwałcąc święta) nadali, jakoż przychylając się do wspomnianej proźby i chcąc: aby królestwo nasze w jak najlepszym zostawało stanie, pozwalamy i oznaczamy na czas pomieniony jarmark tygodniowy wiecznemi czasami.“ Miasteczko mające różnych rzemieślników, ozdobione jest pałacem, farą i koś. z klasz. Kapucynów, fundacyi Mich. Potockiego Wdy Wołyńs., gdzie też pogrzebiony został. Mąż ten wojennemi dzieły sławny i całkiem wylany na chwałę Bożą, zmarł w Mołodatyczach 1749 r.

Robczyce albo *Ropczyce* nad Brzeźnicą. Kazimierz W. przywilejem 1362 r. pozwala: ażeby bracia Jan i Mikołaj Gielniczowie, wieś król. Ropczyce nad Brzeźnicą, przeistoczyli na miasto, które posiadać ma 100 łanów frankońskich i 4 na pastwiska; mieszczan mających uprawnne role uwalnia na lat 8 od podatków i wszelkich ciężarów, którym zaś dostaną się zarośla na lat 20; po upływie czasu wolności, opłacać będą po 8 skojców z łanu, z domu po skojcu, zamiast dziesięciny po wiardunku z łanu, proboszczowi zaś na ś. Marcin po miarze żyta i owsa. Uposaża wójta 4 łanami, tyłuż ogrodami i łaźnią, zastrzegając bezpłatne królom i dworzanom używanie kąpieli: *in quo rex, qui pro tempore fuerit, balneabitur cum curia sine pecunia*; nadaje mu jatki rzeźnicze, piekarskie, szewskie, kutelów (szlachtuz)

sukienne sklepy, młyn i stawy, ile ich być może na gruncie miejskiem; przeznacza mu 6ty denar z czynszów, a 3ci od spraw zasądzonych; wkłada nakoniec na wójta obowiązek, ażeby na każdą wyprawę wojenną stawił się w przyłbicy i z dwoma balistami (*cum gallea et duobus ballistariis*).—Kazimierz Jagiel. pozwala 1485 r. mieszczanom pobierać mostowe: od wszelkiego konia po den.6, od wołu, krowy, jałowicy po 3, a od kozy, owcy i wieprza po 2 den.; gdyby zaś kupcy lub furmani wzbraniłi się takowe myto opłacać, zabrane im być mają towary, które w połowie na skarb król., a w drugiej połowie na użytek miasta obrócone będą. Lustr. 1564 r. podają: iż *tenuta Robeczkie* do Sstwa Sandom. należy; odjąwszy łany koś. i libertowane, zostaje 60 czynszowych, z których oprócz pieniędzy dają mieszczanie: po serze i po 2 koguty, z czego wójt 6tą część pobiera. — Za Zygmunta III ponowiony został zakaz pod karą stu grzywien, ażeby żaden żyd nie ważył się w mieście osiadać, oprócz arendującego dochody, lecz i ten nie ma mieć własnego domu, tylko mieszkać w domu starościńskim; drugi zaś żyd celnik, (*theloneator*) może mieszkać przy obywatelu miejskim. Podług lustr. 1630 r. dają mieszczanie: „owsa sępnego z łanu po kor. 3, po kokoszy 2, po iaiec 12; gromada przedmieszcza owsa lesnego kor. 81; owsa godnego przedmieszcza Chechłowa y Pietrzejowa kor. 115. Dają domowego które wierzchowym zowią y z ogrodów fl. 24, gr. 4; stacye składają ze wsiami Borek y Zagorzyce fl. 60. Wybierają na skarb cło ziemne, od konia furmańs. po gr. 2, od wołu gr. 3, od iałowice po gr. 2, od barana, kozy, wieprza y inszego drobu *per denar.* 3; z tego cła bierze część kaszt. sandom., część Wda, a bis.

krak, ma dziesiątą niedzielę. Tkaczow 6 w miescie, którzy daia sztukę płotna zgrzebnego, a na przedmiesciach 33, płacą czynsz rozno. Krawczow 6, kuszniarz, kowalow 5, slosarz, stolarz, kołodziey, stalmach, bednarzow 8, sukiennikow 12 y prasoł, czynszu zadnego do Sstwa niedaia. Pieniedzy na koronacyą krola lub krolowey daia mieszczenie fl. 17, gr. 18; składaia pien. podwodnych *annuatim fl. 14, gr. 12*. Powinni wyprawie *tempore expeditionis generalis* woz woieny z 4 konmi, sukmem pokryty, z woznicą, dwiema haydukami w barwie, z potrzebami woiennymi y zywnością wszelaką. Uskarzali się mieszczenie, ze cierpia wielkie *praejudicia* od zydw pisarzow celnych, ktorzy nietylko przekupstwem sie rozny bawia, ale tesz y gorzałkę w domu starosciny palą.“ Jan Kazimierz pozwala 1662 r. żydom tylko na jurydyce starościńskiej mieszkać, w mieście zaś najmocniej wzbrania. Lustr. 1765 r. wyrażają: „Sstwa possessorem jest JW. Fran. Salezyusz na Złotym Potoku, Krystyampolu, Kitajgrodzie i Tartakowie Potocki Wda i Gener. Ziem Kijowskich. Znajdują się cechy: tkacki, szewski, rzeźnicki, krawiecki, kowalski. Nakazujemy: aby woz wojenny w czasie potrzeby mieli mieszczenie podwinami prawem opisanemi. Drogi powinny byđz naprawne i rząd w mieście należyty, tak w czynieniu sprawiedliwości ukrzywdzonym, jako i w dobrym porządku zachowany, a mieszczenie zwierzchności starościńskiej posłusznymi byđz mają, co my imieniem publicz. *sério* zalecamy i nakazujemy. Summa intraty nieomyłnej, *demptis expensis* zł. 24755, gr. 25, z tej kwarta do skarbu kor. Hiberny daje Sstwo na rok zł. 3488, gr. 25.“

Miasteczko słynie targami na żywności postne, które od wstępnej srody przez dni kilka trwają.

Wiewiorka, wieś między Radomyślem a Dębicą, pamiętna częstym pobytom i zgonem Jana Tarnowskiego kaszt. krak., hetm. W.K. — Obrońca ten ojczyzny, podpora tronu, mąż prawy i światły, w 73 roku życia zszedł tu z tego świata 16 maja 1561 r. Żałośna ta wiadomość, żałobą kraj okryła; dziewice do ślubu idące, wieńce z kwiatów na czarne przepaski zmieniwszy, dni wesela odłożyły; wszyscy w żalu pogrążeni wołali: któż teraz Tatarów wstrzyma? kto potężnem ramieniem naród zastawi? — Córka jego Zofia, wniosła w posagu obszerne dobra w dom ks. Ostrogskich, którzy w Wiewiorku zwykle przebywali, jakoteż i ich spadkobiercy ks. Zasławscy, co się okazuje z listu bezpieczeństwa (*literae securitatis*), danego Radziejowskiemu Podkanc. K. przez Wład. Dominika ks. Zasławskiego Wdę krak: *datae Wiewiorkae, solita residentia nostra die 27 mensis januarii 1652*. Majętność tutejsza przechodząc do rąk znakomitych rodzin, stała się własnością ks. Sanguszków, a od 1775 r. pozostałej wdowy po ks. Januszu Marsz. N. L., która w podeszłym wieku zaślubiła Rogalińskiego.

Pilzno (*Pilsna*) przy ujściu Dulczy do Wisłoki. Kazimierz W. przywilejem 1354 r. pozwalając szlachetnemu (*nobili viro*) Dobiesławowi, założyć miasto *Pilsno* w ziemi sandom., mianuje go wójtem, jakoteż i prawych jego potomków; nadaje mu 4 łany, młyn, łążnię, ogród, jatki piekarskie, szewskie, rzeźnicze, tkackie i prasolskie; przeznacza mu 6 ty denar z czynszów, a 3 ci od spraw i kar zasądzonych, wkładając warunek: ażeby na każdą wyprawę wojenną, stawiał się uzbrojony w pan-

cerz, żelazną przyłbicę, z 2 oszczepami i włócznią, na koniu 4 grzywny wartującym. Obdarza mieszczan prawem niem., porównywając co do innych swobód z Krakowem, uwalnia nakoniec od wszelkich poborów i powinności na lat 6, po których upływie płacić mają rocznie 6 skojców z łanu. — Że pierwotni osadnicy tutejsi byli obcy przybysze, świadczy Kromer w ten sposób: „widząc Kazimierz bydź Polskę częścią wojnami y naziadami pogańskimi, a częścią gwałtownym morem wyprożnioną, wnet ludziom narodu niem. rolne grunta nadać y sadowić się dopuszcza: których ludzi niemałe pokolenie w podgorskiej a Węgrom przyległej krainie, podziśdzień widzimy, iuż grubszy mowy używających y nic nie różney od ięzyka w Śląsku, w Morawach y w Czechach zwyczajnego. Ztądże imiona zawziąwszy wsiom y miasteczkom przez się abo pobudowanym, abo więc zaprzątńionym nadali: iako to są: Pilzno y insze“. R. 1456 otrzymali mieszczanie przywilej na płacenie połowy cła w Krakowie i w całym kraju; rajcom dozwala król 1461 r. prowadzić rury podziemne i wodociągi, dochód zaś od takowych na zawsze im przeznacza. Miasto dostatkami i znaczną ludnością, podług Długosza, słynące, okropnej doznało klęski 1474 r.; spaliwszy je i z ziemią zrównawszy Węgrzy, wycięli młodzież i starców, uprowadzając dorosłych. Gdy miasto odbudowywać się poczęło, dozwolił wójt 1489 r. przez swoje grunta prowadzić wodę rurami, za opłatą 13 grzywien. R. 1495 ustanowiony został jarmark na ś. Jędrzej, 1521 r. na ś. Jana Chrzc., a 1539 r. uwolnił Zygmunt mieszczan od dawania stacyi. Podług lustr. 1564 r. łanów miejskich jest 8½, domów 166, mimo zakazu król. gorzałkę palących 9;

na przedmieściu kmieci osiadłych 28, dają z łanu grzywnę, owsa kor. 3, kapłonów 2, serów 2, jaj 20 i przykładają się do stacyi król.; na mocy przywileju 1533 r. mają dzień w tygodniu robić: „a ony się skarżą, że na folwarku król. Strzegoczinie rzadko, a na woythowskim na kazdi dzień robyą. Targowe: od wozow czopo zboze przyezdzaia *per gr. 1*; w iarmark od wozow kramyarskich *et ab equis venalibus per gr. 1*; na wolnycezi *a pecoribus* (od bydła) *per gr. 1*, *a pecudibus* (od trzody) *per den. 6*; od czwyerthnye mąki *per gr. 1*; od zrzepczow węgier. y od ynszych kony na iarmark przypędzonych *per gr. 2, scilicet 1 gr. a venditore, alterum ab emptore*, ktorich bywa *citra ultra 1000*; *a bobus et vaccis ac juvencis per gr. 1*, ktorich nyewiele bywa. Passne: na iarmark na s. Jan od zrzebczow węg. byora *per gr. 2*, ktorich bywa *ad minus 800, ad maius 1500*. Sthacziey krol. placzą ze wsziamy *mar. 50* iurgieltnikowy przy szatach JK.M. Yesth zidow gospodarzow trzey, kazdi *per fl. ungaricalem solvit, facit mar. 3, gr. 12*. Myeskaia tesz dwa komora, czy nyedawaią plathupienyżnego, thilko robothi y poprawy szathow do dwora powynny.“ Batory poleca 1577 r. wyrugować żydów z miasta i zabrania: ażeby nie wazyli się odtąd w mieście, ale nawet i w okolicy osiadać. Lustr. 1629 r. podaje w mieście i na przedm. 204 domów, gorzałkę palących 16, cechy: szewski, piekarski, kowalski z slusarskim, tkacki, rzeźnicki; domy po żydach puste stoją. „Targowe nie czyni tego iako przedtym, isz z Węgier koni nieprowadzą, a ktemu ze inszym goscincem do Rusi y z Rusi tak bydła iako y stada prowadzą. Młyn, łaźnia, ogrody, iatki piekarskie y rzeźnickie, z tych wszystkich pożytek bierze woyt. Daią mie-

szczenie pien. podwodnych fl. 67, gr. 6, pien. koronacyjnych fl. 40. Powinni wyprawic woz woenny ze 4 konmi, przykryty sukmem, ze dwiema haydukami w barwie, z armatą, zywnością y innemi potrzebami». Przemysł i handel zbogaciły mieszkanców; ogromne znajdowały się tu składy win węgier., a miedziane i mosiężne wyroby z fabryk tutejszych, wielce były poszukiwane. Pomyślny i kwitnący stan Pilzna przetrwał do wojny szwedz.; wtedyto własny żołnierz miasto zrabował, a następnie nieprajacieli ze szczeniem spalił. Lustratorowie 1663 r. zostali w mieście i na przedmieściu 36 lichych domów; zubożały obywatel niezdolał się podźwignąć, zwłaszcza iż pożary, wylewy rzeki i morowe powietrze, naprzemian miasto trapiły. Ostatnia lustr. 1765 r. wyraża: „Sstwa niegr. possessorem jest P. Stan. Piniński. Miasto fundowane na pagórku między wałami ziemnymi, nad Dulczą niedaleko rzeki Wisłoki; kościoły: farny, Augustyanów, ś. Ducha, czwarty ku Strzegocinom, drewniany. Domów jest 82, z każdego po groszu; wagi i postrzygalni nie masz; ratusz murowany na środku rynku, mocno nadruinowany, jednak poprawiwszy byłaby i ozdoba miasta i wygoda sądów i konserwacya ksiąg bezpieczna. A że prawo mieć chce, żeby sądy ziemiańskie odprawowane były w ratuszach i konsty. 1764 na instancją pow. pilzn. ustanowiła: aby sądy grodzkie, na które musieli obywatele zjeżdżać do Korczyna, odtąd odprawowały się przez urząd grodzki korczyński w Pilźnie i suscepta transakcyj doczesnych tamże i ksiąg depozycy tak ziemskich jako i grodz. były, przeto Sście aby ratusz jakonajprędzej wyreparował zalecamy. Wóz wojenny zawsze bydz powinien gotowy, co pod winami nakazu-

jemy. Wniosło miasto do nas: że P. Ssta trzyma arendarza, a ten mając przy sobie kilku żydów i szynkuje i handel prowadzi z krzywdą miasta. Intrata nieochybna Sstważł. 10896, z tej czwarta część na Rplitą“. Do takowego opisu przydać należy: że oprócz kotlarzów, be-dnarzów i znacznej liczby szewców, żaden handel ani przemysł nie ożywia miasta.—Pilno szczyci się być ojczyzną dwóch uczonych mężów: Marcin Glicz, piszący się zwykle *Martinus Pilsnensis*, urodził się 1528 r.; zawołany teolog i wymowny kaznodzieja, 16 razy urząd rektora akad. krak. sprawował. Nie wiadomo kiedy się narodził cnotliwy Sebastian Petrycy; był on nadwornym lekarzem kardyn. Maciejowskiego, towarzyszył 1607 r. Marynie Mnischownie do Moskwy, za powrotem zaś poczynił chwalebne zapisy, między innemi na utrzymanie historyografa przy szkole głównej krak.

Tarnów (*Tarnovia*) w b. pow. Pilzneńskim. Długosz (*liber beneficiorum*) wyprowadza nazwę miejsca tego: od licznej tarniny w okolicach rosnącej. Spicimir Wda krak. otrzymał od Wład. Łokietka przywilej 1328r. pozwalający przeistoczyć dziedziczną wieś Tarnów ma-ły na miasto, z używaniem prawa niem. i zwyczajów Krakowu służących. Następni królowie, obdarzali miasto licznemi dobrodziejstwami, które w ludność i dostatki wzrosło. Jadących mieszczan do Wrocławia, lub wracających z towarami, uwalnia Jagiełło 1419 r. od ceł i myt, lecz wskazuje im drogę przez Opatowiec, Działoszyce, Lelów i Krzepice. Nad wszystkich swych przodków, odznaczył się domowemi i publicznemi cnoty Jan Magnus Tarnowski; dom jego był przytułkiem uczonych, siedzibą wspaniałości, ducha rycerskiego i nie-

zwykłej gościnności. Jan Zapola król węg. zmuszony uchodzić z kraju, znalazł schronienie na dworze tego męża, który go przez kilka miesięcy z wszelką podejmował wspaniałością: „Tarnów jemu otworzył, w rozpaczy go potwierdził, i drogę za się jemu nazad do Węgier pokazał, nie się onych strachów Ferdynanda króla nie lękając, któremi za tego króla przechowanie, groził.“⁽¹⁾ Tenże Zapola w czasie swego pobytu, uwolnił 29 września 1528 r. mieszczan od ceł przy wprowadzaniu towarów do Węgier, lub przy wyprowadzaniu stamtąd, mianowicie od win i opłaty *tricesimalis* zwanej.— Wspomniony Tarnowski pozostały czas od usług krajowych, poświęcając naukom, wydał tu swoje dzieło: *Consilium rationis bellicae*, w drukarni Łazarza Andrysowicza 1558 r. „Jeśli kogo nie znał, mówi Orzechowski, niechaj taki wejrzy na dzierżawy jego, wnet pozna, czym, a jakim panem był poddanym swym. Patrz na Tarnów, jakie bogactwa u mieszczan, jako oprawne jest miasto wałmi, mury, strzelką ku obronie.“ Córka jego Zofia, małżonka Konst. ks. Ostrońskiego Wdy Kijows., wniosła w posagu znaczne majątności; brat jej stryjeczny, Stanisław Wda Sandom., roszcząc sobie prawa do Tarnowa, zajął go przemocą i zamek złupił; lecz czyniąc zadosyć wyrokowi król., zwrócił dobra i szkody wynagrodził.—R. 1585 ustanawia Batory jarmark od 26 stycznia do 8 lutego trwać mający; oprócz pospolitych rzemieślników, znajdowali się: złotnicy, jedwabnicy, miecznicy, zaszczyt miastu przynoszący; słusznie przeto wyrzekł Zygmunt III potwierdzając ustawy cechowe:

(1) Orzechowski, wyd. Mostowskiego.

wielkość i sława miast nie na wielkich gmachach kamiennych, ale raczej na dobrem mieniu obywatelów zawisła; ci zaś, bogacąc nas pracą i przemysłem swoim, nie odniosą korzyści, jeśli w zatrudnieniach swoich, swobodami i przywilejami przez królów wydanemi, wsparci nie zostaną. Wład. Dominik ks. Zasławski ordynat Ostrogi, odziedziczywszy hrabstwo Tarnowskie, w postanowieniu 1633 r. pozwala miastu wolny wybór magistratu; opłatę z jatek rzeźniczych przeznaczają na potrzeby miasta; przechowywać armatę (broń) pod ratuszem dozwala; włościanom nakazuje zwozić kamienie; żydów więcej nad dawne pozwolenie przyjmować, dając baczność: aby przekupstw lub podstępów w handlu na szkodę mieszczan nie czynili; dozwala wrębu w lasach na budowanie, naprawę domów i rur miejskich.— Błogi stan Tarnowa przetrwał do 1655 r., lecz gdy za zbliżeniem się Szwedów, zgromadzona na obronę miasta pierchnęła szlachta, dopuścił się nieprzyjaciół srogich gwałtów, złupił domy, świątynie i znaczny okup nałożył. Wkrótce potem wpadłszy własny żołnierz, popełnia zbrodnie i rabunki, pozbawieni zaś pierwszych potrzeb mieszkańcy, opuszczają swe siedziby 1656 r.— Alex. Janusz ks. Zasławski, hr. na Tarnowie, potwierdzając 1670 r. prawa miejskie, różnemi zastrzeżeniami dobry porządek wprowadza, o wyborze magistratu przepisy stanowi, rozszerza się żydom najmocniej zakazuje. Przez spadki i związki małżeńskie, przechodziło miasto do ks. Wiśniowieckich, Lubomirskich, a od 1742 r. stało się własnością ks. Sanguszków. August III potwierdzając skład wina i wszelkich towarów, wymienia 10 jarmarków. Poprowadzona droga bita z Wiednia

do Lwowa, ożywiła handel i przemysł, stanęły murywane domy, upiększyły się przedmieścia: *Strusina, Pogwizdów, Grabowka*. Wśród rynku wznosi się obszerny, gotyckiej budowy ratusz, z okrągłą wieżą opatrzoną zegarem; o ćwierć mili za miastem, płynie struga Biała, która na wiosnę wielkiej rzeki postać przybiera; piękny na niej, długi, drewniany postawiony jest most o jednej arkadzie, z przykryciem. Opuuszczony gmach zamkowy pod górą ś. Marcina leżący, rozbierać poczęto około 1770 r. dla wymurowania koś. Bernardynkom, które suprymowano 1783 r. Pozostały domy Boże: klasz. Bernardynów, koś. ś. Ducha ze szpitalem, N. Panny drewniany, mały z modrzewia koś. ś. Marcina na górze t. n. Miał on, według powieści ludu, z wodą przypłynąć; zawieszony zaś w nim łańcuch drewniany z takąż kłódką, ma być dziełem pasterza, z urodzenia ślepego; kłódki nikt otworzyć, ni klucza do niej dorobić nie może. Fara, wyniesiona 1400 r. do godności kolegiaty, po przejściu Tarnowa pod rząd austr. istnieć przestała, lecz natomiast utworzoną została katedra 1785 r.; mianowany bis. Jan Duvall, zmarł nim potwierdzenie z Rzymu nadeszło, pierwszym przeto pasterzem dyecezyi był od 1786 r. Amand Flor. Janowski opat Tyniecki. Liczne nagrobki i marmurowe pomniki zdobią katedrę, do najokazalszych należą: sławnego Jana Tarnowskiego kaszt. krak., hetm. W.K. † 16 maja 1561 r.; znaczniejsze jego zwycięstwa wydane są w płaskorzeźbie. Poniżej spoczywa syn: Jan Krzysztof kaszt. Wojnicki † 1567 r. Grobowiec wybornego dłuta wyobraża Janusza ks. Ostrogskiego kaszt. krak † 12 września 1620 r., posągi allegoryczne z alabastru, geniusze, lwy i t. p. otaczają sarkofag.

Długie napisy skreślają żywot tych mężów, inne do herbów są zastosowane. — Założycielem szkoły 1531 r. był Marcin Łyczko prob. kolegiaty; uposażony następnie zakład naukowy, przeszedł pod zarząd akad. krak., która dla bliższego dozoru wyznaczała prowizora; od 1772 r. doznała szkoła reformy, a 1784 r. utworzono z niej gimnazjum o 6 klassach.

Dąbrowa w b. pow. Pilzneńskim. Własność niegdyś znakomitej rodziny Ligęzów. W epoce mnożących się i chwilowo istniejących po rozlicznych miejscach w kraju pras drukarskich, wyszła i tu książka in 8° pod tyt: *Schola Jesu Christi meditationum mentalium, Dąbrowiae* 1618. Dzieło to swoje ofiarował królowi: *Nico. Spytek Ligęza de Bobrek*. Czyli co więcej tu wytłoczono i jak długo istniała drukarnia, nie masz pewności. Miejsce to odziedziczywszy ks. Lubomirscy, ozdobili ogrodem i pałacem nakształt zamku, umieszczając pod rodzinną Srzeniawą (herb wyobrażający rzekę): *Semper afluat, nunquam defluit*. Do budowy gmachu użyci byli jeńcy tureccy, w pamiętnej wyprawie 1683 r. ujęci. Miasteczko z drzewa zabudowane, słynie jarmarkami na konie; w koś. paraf. spoczywa: Jerzy Paweł Lubomirski Wda sandom., Feldmarsz. wojsk ces. niem., zmarły w Warszawie 14 paźdz. 1735 r. — Majętność tę około 1780 r. nabyli Stojowscy.

Radomyśl. Stef. Batory przywilejem 1581 r. pozwala: ażeby Mik. Firlej kaszt. Biecki, na gruntach wsi Ruda i Dolecza, należących do żony jego Ligęzianki, w pow. Pilzneńskim, założył miasto Radomyśl zwać się mające. Osiadających obdarza król prawem niem., uwalnia na lat 4 od wszelkich podatków publ., ustanawia

w nowej osadzie targ i dwa jarmarki. — Mik. Firlej kaszt. Wojnicki, wyjednał u Zygmunta III przywilej 1631 r. na jarmarki: w poniedziałek po niedzieli Suchej, na ś. Wawrzyniec i Wszech SS. — Małe to miasteczko osiadłe zdunami i garncarzami, należy do Wodzickich.

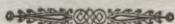
Mielec nad Wisłoką. Gniazdo znakomitego domu Gryffów Mieleckich. Alexander Jagiel., mając wzgląd na zgorzałe miasto, uwalnia je 1502 r. na lat 10 od wszelkich podatków. Przywilej Zygmunta I w Grodnie 1522 r. dany, pozwala: ażeby Stan. Mielecki, z powodu kosztownego dróg, grobel i mostów utrzymania na bagnistych i trudnych do przebycia miejscach, pobierał opłatę od wozu towarami obładowanego po 4 denary czyli obole. Tenże monarcha, przychylając się do prośby Jana, Stanisława i Sebastyana Mieleckich, powiększa im 1532 r. pobór myta. Zygmunt III, niewymieniając nazwiska dziedzica, dozwala mu 1611 r. zaprowadzić targ we wtorek, jarmark zaś: na ś. Jakób i na N. P. Gromniczną. — Miasteczko to ubogie w b. pow. sandom., ma koś. paraf. zawierający groby rodziny Mieleckich; klasz. Trynitarzów, supprymowany został za rządów austriackich. Własność hr. Ossolińskich.

Baranów nad Wisłą, w b. pow. sandom. Zbudowanie zamku przez jeńców pomorskich za Bolesława Krzywoustego (około 1135 r.) i nadana mu nazwa, należą do podań różnemi ubarwionych powieściami. — Paweł Godzawa, podejmując u siebie Kazimierza W. darował mu zamek wraz z włością, które wnet nadał monarcha Pietraszowi z Małochowa za wyświadczoną na wojnie przysługę, wyniósł wieś 1354 r. do rzędu miast i ustanowił jarmark na Wszech śś. „R. 1376 Kejstut ks. Trocki, Lu-

bard ks. Łucki, z Jerzym ks. Bełzkim, przymknąwszy się ku Sanowi i Wiśle, straszne spustoszenia między temi rzekami poczynili. Pietrasz synowiec arcybiskupi, najechany w Baranowie, ledwo żonę i syna niemowlę wsadziwszy z sobą na koń i puściwszy się wpław przez Wisłę, miecza uszedł.“⁽¹⁾ Miejsce to, stało się następnie gniazdem rodziny Baranowskich herbu Grzymała, a około 1575 r. było już w posiadaniu Leszczyńskich. W obszernym i piękną zalecającym się zamku, gościł nieraz Stef. Batory, a różnowiercy pod opieką możnych dziedziców, posiadali zbór i szkoły. Członkowie wyznania szwajcarskiego i auszpurskiego, zebrani na synodzie 1604 r., wyznaczyszy z pośród siebie dwóch do roztrząśnienia biblij przekładu Marcina Janickiego, obmyślili oraz i fundusz na jej drukowanie. Zamiar ten wszakże nie przyszedł do skutku, niewiadomo nawet gdzie się rękopism podział. R. 1628 założył tu Jęd. Piotrkowczyk drukarnią, po nim zaś Jerzy Twardomeński wytłaczał do 1648 r. katolickiego i kalwińskiego wyznania pisma.—Handlem zboża słynący Baranów, miał wiele szpichrów, a mieszkańcy do początku wojny szwedzkiej, dobrego używali bytu. Karol Gustaw król szwedzki, napadłszy niespodzianie 3 kwietnia (24 marca v. s.) 1656 r. na szczupłe siły Pawła Sapiehy Wdy Wileńskiego, znaczną mu zadał klęskę. Majętność tę, sprzedają: Rafał Leszczyński Podstoli K. i siostra jego Alexandra Grzymułtowska kaszt. poznańska 1677 r. Dymitr. ks. Wiśniowieckiemu Wdzie bełzkiemu, hetm. W.K. W akcie urzędowym zeznają: iż w sprzedaży objęta jest wa-

(1) *Naruszewicz.*

rownia (*fortalitium*), zbrojownia, pałac i znajdujący się w nim księgozbiór. Baranów stał się następnie własnością Józ. ks. Lubomirskiego Marsz. N. K., który odwieczny, w czworogran zbudowany zamek, począł 1695 r. okazale wewnątrz ozdabiać. Gmach ten, przechodząc do rąk znakomitych rodzin, pięknym jest zabytkiem upłynionych czasów; około 1760 r. począł należeć do Małachowskich. W koś. paraf. spoczywają zwłoki Jęd. Leszczyńskiego Wdy Brzesko-kujaw. † 1606 r. Otaczające niziny i trzęsawiska, częstym podlegające zalewom, dały początek przysłowiu: u Baranowa wielka woda, każdy się tam wozić musi.

III.

WOJEWÓDZTWO KIJOWSKIE.

Gedymin W. ks. Lit. posuwając swój zwycięski oręż, opanował Kijów 1320 r. i wraz ze wszystkimi posiadłościami do państwa swego przyłączył. Jego następcy powierzali rządy nad ziemiami kijows. spokrewnionym książętom lennem prawem. Ostatni z takowych wazalów: waleczny Symeon Olelkowicz, widząc się bliskim zgonu, posłał 1470 r. Kazimierzowi Jagiełłończykowi, jako swemu zwierzchniemu panu konia białego i łuk, którego tylokrotnie zwycięsko w bojach zażywał, polecając w opiekę młodocianego syna Bazylego. Chciał mu wprowadzić Kazimierz powierzyć rządy Kijowa, lecz sprzeciwili się temu panowie litewscy, z obawy: ażeby ta prowincya nie zamieniła się w dziedzictwo, będąc cią-

gle w posiadaniu jednej rodziny. Zniesiony przeto został tytuł księstwa, a Marcin Gastold mianowany 1471 r. pierwszym Wojewodą kijowskim. Wtmo mające na chorągwi anioła i czarnego niedźwiedzia, dopiero na unii Lubelskiej 1569 r. wcielono do korony, o czym uchwała tegoż sejmku wyraża: „księstwo kiiowskie y wszech oney ziemie obywatelów od posłuszeństwa władzey, powinności y rozkazowania W. ks. Lit. na wieczne czasy wymniemy y wolnemi czynimy y ku krolestwu polskiemu, w tytuł korony przywracamy y złączamy.“ — Przez pokój w Andruszowie d. 30 stycznia 1667 r. odstąpiono Rossyi Kijów do lat dwóch, ⁽¹⁾ zawarty zaś 1686 r. pokój przez Krzyszt. Grzymułtowskiego Wdę poznań., wiecznemi czasy utwierdził Rossyi posiadanie Kijowa z okręgiem, w którym miasta: Trypol, Stajki, Wasilków, Wyszogródek; jakoteż odstąpił zadnieprską część Wtwa z miastami: Lubecz (Sstwo), Ostrz (Sstwo, gdzie miasteczka: Bobrownica, Jalmeńka Stara i Nowa), Pereasław (Sstwo, gdzie miasteczka: Berezan, Jahotyn, Gielmazów, Byków, Mirgrad, Pułtawa, Zygmuntów, Krasnopol, Hadziacz); część Sstwa Czerkaskiego, gdzie miasta: Arklej, Hołtwa, Kropiwno, Krzemieńczuk. — Znacznie uszczuplone Wtmo, takowe mieć poczęło granice: na północ Wtmo Brzeskie Lit. i Mińskie; na wschód Dniepr (niezupełnie, gdyż klin ziemi około Kijowa, zachodzi po prawej stronie Dniepru); na południe stepy Noworossyi i Wtmo Braclawskie; na zachód Wtmo Podolskie i Wołyńskie.

(1) *Lustr.* 1622 r. podaje w Kijowie 1750 podatkujących domów.

Wojewoda jest oraz Generałem ziem kijowskich, które zawierają 3 powiaty: Kijowski, Żytomierski i Owrucki; dwa ostatnie mają ziemstwa i Sstów grodowych. Sejmiki odbywają się w Żytomierzu, naprzemian z Owrukiem, gdzie się obiera 6 posłów, 2 deput. na trybunał i kommissarza do Radomia; popis rycerstwa czyli zbrojne okazowanie szlachty pod Żytomierzem, w ponied. po Zielonych S.— *Herb*: w czerwonym polu anioł biały, trzyma w prawej ręce miecz goły, na dół końcem spuszczone; w lewej zaś pochwę, której koniec miecza dotyka.

Wład. Łubieński w swej geografii 1740r. takowy skreślił obraz Wtwa kijows: „kraj we wszystko obfitujący, ale zawsze podległy buntom hajdamackim i najazdom tatarskim, dla czego tam miasta albo muszą być mocno obronne, albo zupełnie zdezolowane.“ Co się tyczy hajdamaków, ci z niesłychaną śmiałością napadali na wsi; dwory, a nawet i miasta do końca panowania Stan. Augusta.

1. POWIAT KIJOWSKI.

Pozbawiony będąc stolicy, załatwia ziemskie i grodzkie czynności swoje w Żytomierzu.

Białacerkiew nad Rosią. Po wyparowaniu Tatarów z Podola i Ukrainy 1331 r., osadził Olgerd W. ks. Lit. przygródek tutejszy ludem swoim. Gdy z czasem coraz więcej zwiększała się liczba osadników i Białacerkiew' zamożniejszego miasta przybrała postać, ubespeczył je wałami Fryderyk ks. Pruński Wda kijowski i warowny około 1550 r. wznosił zamek. Mimo tych środków do obrony, częstym podlegało miasto najazdom Tatarów, którzy podług wyrażenia Sarnickiego: zaglą-

dali do niego, jak psy do kuchni; *saepe huc Scythae visuntur, ut canes spectantes in culinam*. Kozacy pod dowództwem Nalewajki i Łobody, rozłożyli się taborem 1596 r. w zamiarze zdobycia zamku; aliści dzielny kniaź Roman Rożyński, przebija się przez ich obozy, ściele wielu trupem i zamyka się w mieście. Lustratorowie 1616 r. piszą: „mieszczanie otrzymali przywilej 1615 r. na wolności od wszelakich podatków, także od myt y ceł do lat 6. Prawo to, iako mieyscowi niebespieczeństwu podległemu, y na wieki słusznieby miało być pozwolone, ponieważ nie ladaiaki odpor czynią nieprzyjacielowi do korony za częstemi inkursyami tatarskiemi, więc y strażę polne, dzienne y nocne od nich są naypewniejszy, które oni kosztem wielkiem y stratą braciey swoiey odprawuią. Domów mieszczkich posłusznych 300, podatków nie dają żadnych, procz służby wojenney, którą każdy konno z orężem przy Sście abo Namiesniku iego odprawować powinien. Kozackich domów, którzy nie chcą być pod posłuszeństwem 300 y coś więcej.“ Białacerkiew, o której tylokrotnie zachodzą wzmianki w dziejach naszych, nader ważnem była stanowiskiem we względzie sztuki wojennej, pomnąc na czasy i na nieprzyjaciół z którymi miano do czynienia. Lustr. 1622 r. takowe zawiera szczegóły: „*zamek* ziedney strony skalisto, na horodyszczu wysoko wyniosłym nad miastem, wałem y palami otoczony; brama jedna wiezdana, potaynik podziemny, baszteczek narożnych 4 dla wielkiej strzelby, kaplica w pośróż zamku niewielka, niedaleko prochownia, tudzież cekauz dla armaty y inszych potrzeb; komory miesckie, także domków żydowskich 9, do których czasu trwogi z miasta się znoszą. *Przygrodek*:

wałem okopany, palami obstawiony, nad wroty chatka dla strzelby; baszteczek około niego 5 z drzewa. W przygrodku domków 30, których ta powinność: zamek otwierać y zawierać, wzvodu podeymować, czasu trwogi wszystkim z orężem w baszcie zamkowej stać, około armaty wielkiej urychtowania dział pomagać. *Armata*; dział spiżowych mieysckim kosztem sprawionych 3, hakownic KJM. 40, rusznic zamkowych 18, prochu barył 5, ładunków hakowniczych 300, kul do dział 60. *Miasto* w równinie ma swoje położenie, palami w okrąg otoczone, rowem y wałem okopane, baszteczkami przeplatane, 4 bramy wiezdnę gontami pokryte. Młynów 5. Są dwie budzie potaszowe w lesie na Tykiczu, w rogu lasa Bohatyńskiego; są też jeszcze 2 budzie w lesiech Bołkunowskich.“ Sławny wojownik Stef. Chmielecki, uderza we wrześniu 1626 r. na Tatarów, blisko miasta w koszu (obozem) stojących i do szczętu znosi. Gdy po zwycięstwie pod Beresteczkiem, hetmani: Mik. Potocki i Marcin Kalinowski ścigali Bogdana Chmielnickiego, zatarasowawszy się on w Białejcerkwi, częste czynił wycieczki i z obozującym opodal wojskiem pols. staczał utarczki. Dopiero nadciągnięcie Janusza Radziwiłła het. P. L., zgłosiło wodza Kozaków do zawarcia ugody 27 września 1651 r. następującej treści: nie będzie więcej jak 20000 Kozaków rejestrowych, którzy z hetmanem wierność królowi i Rplitej zaprzysięgłszy, na każdej wojnie służyć są obowiązani, i tylko w Wtwie kijow. siedliska swe na dobrach król. mieć mają; Kozacy nie mogą w Wojew. Bracławskiem i Czerniechowskiem, Polacy zaś w Kijowskiem mieszać leż lub stanowisk; Sstwo Czehryńskie należeć ma do hetm. Kozaków; żydom wolno mieszkać na

Ukrainie i arendy trzymać; Tatarom nie dadzą Kozacy pasać na Ukrainie, i t. d. Nazajutrz przybywszy Chmielnicki do obozu pols., padł na kolana przed hetmanami, przepraszał za podniesienie oręża, poczem podpisał i zaprzysiągł umówione warunki, co też i z naszej uczyniono strony. Napomniawszy go Potocki, na biesiadzie zatrzymał i udarował dzielnym koniem z bogatym ubraniem.—Palej herszt kozacki, przymusił twierdzą do poddania się 1702 r.; następnie osadzoną została wojskiem Piotra Alexiejewicza i dopiero 1714 r. kommissarzom pols. wydaną. Podług lustr. 1765 r. „*possessore* Sstwa jest JW. Jerzy Mniszech Marsz. N. K. Poddani płacą czynsze, dają osypy, koszą siano na sąźnie, płacą podobroszczynę, mielnicy pokoleszczynę i płutna ordynaryjne importują z swego przedziwa po pasem 5, a którzy mają stawki płacą stawszczyznę. *Forteca Rplitej*: wałem wysokim z 4 rądelami osypana, palami dębowymi miejscami we 3, miejscami we 2 rzędy ostawiona; fosa z 3 stron, a z 4tej rzeka płynie; bram 3, most z zwodem popsutym, rądel osobny duży. W środku fortocy budynki dla komendanta, oficerów, gemejnow i kurdygarda, stare, popsute, poobwalane, dachi połamane, inne słomą ponakrywane; kaplica, cekauz w ziemi psuje się. Armat żelaznych na rądelach 25, koła i lawety pogniłe; moździerzów żelaznych 2. Wycieczki pod wał idące reparacyi potrzebują; studnia zawalona, wały poosypywały się, pale pogniłe. P. Michał Karbowski komendant domawiał się: że ta forteca jak jest w dobrym miejscu i dobrą dyspozycją fortyfikowana, w kraju pogranicznym dla Rplitej potrzebna, tak zarazem *obruietur*, jeżeli około reparacyi starania nie będzie. *Zamek starościń*.

skrz. stoi niedaleko fortecy, palami ostawiony, brama dębowa z strzelnicami, kurdygarda dla infanteryi nadwornej i komorek 2 dla aresztantów; officyny, cekauzik darem pokryty; budynek t.j. gubernia, dwór duży dla Ssty z drzewa, stajnia, wozownia, magazyn, budynek dla pisarza prowent. i t.d. *Miasto* palami po wale opalisadowane, bram 2, w nich warty ludzienadworni trzymają. Jezuici pod tyt. missyi mieszkają, mają rezydencyą mурowaną, koś. drewniany. Chałup 474, oprucz urzędu miejskiego, wojta i burmistrza; chałup zaś w których mieszkają żołnierze z fortecy i nadworni starościńscy, a z nich daniny i czynszu nie dają, jest 38; żydów osiadłych mających swoje pomieszkanie 223; młynów pod miastem 3 i 2 na stawach. Intrata Sstwa zł. 266, 166, gr. 12, z tej detrunkują się *salaria*: dla Gubernatora wraz z ordynaryą zł. 1100, dla pisarza, namiestników, leśniczego i stawniczego zł. 2426. Kozaków horodowych w Sstwie jest 156; ci w obozie partyi ukraińskiej napowinnościach bywają.“ Stan. August otrzymawszy od Rplitej prawem wieczystem tutejsze Sstwo 1774 r., nadał je 13 grudnia t. r. Fr. Xaw. Branickiemu hetm. W.K. i jego potomstwu. W przywileju wymienionych jest 134 wsi, miasta: Stawiszcze i Białocerkiew: *cum arce, fortalitia et suburbiis*. Nowy właściciel zajął się przyozdobieniem miejsca i okazały wystawił pałac; Augustyanie mają koś. z klaszt. Opodal stąd, ciągnie się ku Dnieprowi, wał kilkanaście mil długi, miejscami przerywany i w płaszczyznę obrócony, od mieszkańców *wałem Trajana* zwany; częstokroć zdarza się w nim znachodzić monety, za rządów cesarza Trajana bite.

Trylisy, właściwie *Trylesy*, nad Kamionką. Zygmunt III wynagradzając wierne usługi dworzanina Walent. Czermińskiego, nadaje mu w dożywocie przywilejem 1593 r. po rusku pisanym: horodyszcze Trylessy ze wsiami: Pietuchy, Bycze i Wolką. Lustr. 1616 r. wyrażają: „miasteczko to do Sstwa Białocerkiews. należące, od lat 16 iest osadzone; domow posłusznych iest 170, kozackich 30. Robot ni powinności nieodprawuią zadnych względem slobody (uwolnienie), ktorey ieszcze niewysiedzieli, a do tego iz pięćkroc przez inkursią tatarską miasteczko z gruntu spustoszone y pozwolono im znówu slobody do lat 20, gdyz inaczey niemogliby bydz zatrzymanni.“ Musiało miasto nowej doznać klęski, lustr. bowiem 1622 r. mniejszą ilość podaje mieszkańców, jakoto: „Miasto wałem, palami otoczone, bram 2, miesczan posłusznych 60; powinności inszey nieodprawuią, tylko z nich kazdy z orężem dobrym powinien przy Sście albo Podstaroscim iego służbę woenną odprawowac. Młynow iest 3. Zamek przy rzece Kamienicy na pagorgu, rowem, wałem y palami otoczony; brama, baszt 3. Budowanie w niem stare, komor mieyskich 4 (w czasie napadu służyły na skład rzeczy) cekaus z drzewa. Armata: dział spizowych 2, zelazne 1, szmigownic 2, hakownic 19, halabartow 14, bębny miedziane 2, kazany abo kotły miedziane 2“. Przywilej król. 1626 r. jest takowej osnowy: mając wzgląd i baczenie na cnoty i odważne czyny Rotmistrza Mik. Annibala Stroczy, który na różnych wyprawach dał dowody męstwa, a mianowicie pod Cecorą i Chocimem, nadajemy mu Trylesy prawem dożywocia, z tém jednak zastrzeżeniem: iż dochód z saletry do nas ma należeć, od innych zaś dochodów $\frac{1}{4}$ część do Ra-

wy co rok składana będzie.—Ciągłe wojny, nietylko że niedozwoliły nabrać należytego wzrostu, ale nadto zamieniły miasto w posadę wiejską; lustr. 1765 r. mówi: „wieś *quondam* miasteczko Trylisy, ma 138 chałup“—o zamku zaś wzmianki nawet nie czyni. Wyrażenie to: *quondam oppidum*, powtarza przywilej 1774r., nadający Sstwo Białocerk. hetmanowi Branickiemu.

Chwastów albo *Fastów* nad Unawą. Majętność tę należącą do uposażenia biskupów kijow., przeistoczył na miasto bis. Krzysz. Kazimierski i różnemi obdarzył swobodami; co zatwierdzając Zygmunt III wyraża 1601 r: pragnąc aby nowo założone miasto, ⁽¹⁾ przez napływ osiadających tém rychlejszego nabrało wzrostu, obdarzamy je prawem magdeb., ustanawiamy targ w piątek, jarmarki zaś: w poniedz. po niedzieli środopustnej, na ś. Tróję i na ś Eustachy.—Bis. Bogusław Boxa Radoszewski ufundowawszy kollegium Jezuickie, uposażył je 1622r. i otrzymał potwierdzenie król. 1624r.; w przywileju tym zwane jest miasto *Faustów*. Wały i oparkanienie drewniane, nie zdołały ubezpieczyć mieszkańców od częstych napadów i spustoszeń kozackich; a lubo w spokojniejszych czasach przemieszkiwali tu biskupi, ciągle jednak mocną utrzymywać musieli załogę dla obrony od hajdamaków. — Przywilej Stan. Augusta 1786 r. opiewa: „Iż czułości i dobroczynności naszej rzeczą przyzwoitą bacząc, wszelkiemi sposobami i szrzodkami pomnażać dobra i majątki poddanych naszych, chętnie więc do tego końca przychyłiliśmy się na proźbę

(1) W księdze metr. 147, str. 50 zwane jest kilkakrotnie Zaustów; wyraźna pomyłka przepisującego.

przewiel. w Bogu Kasptra Cieciszowskiego bis. Kijows. i Czerniechows. do nas wniesioną: abyśmy 2 jarmarki w miasteczku Fastów nazwanym, do dóbr jego stołowych należącym, na pograniczu państwa Ross. sytuowanym odnowić, podnieść i przedłużyć raczyli; jakoż 1y nazajutrz po Ziel. S. ruskich, a 2gi nazajutrz po święcie Jewśłałyja odnawiamy i żeby każdy z nich przez niedziel 2 stał mieć chcemy.“ Tenże monarcha w przejeździe do Kaniowa, stanąwszy w Chwastowie 20 marca 1787 r., powitany został w imieniu ces. Katarzyny od ks. Potemkina, ks. de Nassau, ambas. Stachelberg i Branickiego het. W.K. Dnia następnego zjechali z Wiśniowca: Mniszech Marsz. W.K. z żoną, ks. de Ligne z 2 synami i hr. Dillon wędrownik franc. „Po obiedzie pożegnali goście N. Pana, mianowicie ks. Potemkin ukazał przychyłość swoją ku majestatowi, ucałowaniem ręki król., który z wylaniem serca ku niemu, twarz po razy kilka ucałował, odebrawszy zapewnienie od księcia, że zjedzie do Warszawy jako obywatel polski za powrotem N. P. do stolicy.“⁽¹⁾ Dnia 22 marca, udał się król w dalszą podróż. Miasteczko żydami osiadłe, którzy dość znaczny handel prowadzą.

Hostomla nad Irpeniem. Zygmunt III w przywileju 1614 r. wyraża: zważając iż świeżo założone miasto *Hostomla* w Wtwie kijow., dziedziczne Stan. Charłęskiego dworzanina naszego, w dogodnem dla handlu położone jest miejscu i przemysłem trudniącymi się ludźmi osiadłe, dla tem rychlejszego wzrostu tegoż miasta, obdarzamy je prawem niem., stanowiący targ i 2 jarmarki.— Właściciel tej majątności: Józ. Jakubowski Podko-

(1) *Naruszewicz, dyar. podróży.*

rzy żytomirski, wyjednał u króla 1778 r. przywilej na zaprowadzenie 10 jarmarków.— Mała, nic nieznacząca miejscina.

Trachtamirów, albo: *Trechtymirów* nad Dnieprem. Stefan Batory, chcąc pograniczne prowincye ubezpieczyć od pogańskich zapędów, urządził 1578 r. Kozaków, nadał im miasto z przyległościami, przeznaczając zamek na mieszkanie dla attamanów czyli ich hetmanów, na żołnierski trybunał, zbrojownią i skład sprzętów wojennych. „Kozacy bowiem dawniej, nie mając ani pewnego siedliska, ani urzędu, bawili się w lecie rybołostwem i napadami na tatarskie koczowiska, szukając w Polsce zimówek i tułając się po włościach szlacheckich dla przechowku łupów. Postanowił Stefan, aby król polski wodza im naznaczał, mniejszych zaś urzędników oni sami obierali, tudzież inne rozumne ustawy przepisał, z kądby się i w domu porządnie zachowali, i mając czujną zwierzchność, łupiestwem i najazdami mianowicie tureckich granic, okazyi rozerwania przyjaźni z tym potężnym sąsiadem nie dawali“. (1) Pierwszym hetmanem mianowany był Bogdan książę Rożyński; przydano mu oboźnego, sędziego, pisarza i asuwałów. Obowiązkiem było Kozaków: dostawić na obronę granic i na każde zawołanie król. 6000 rejestrowego żołnierza. Wkrótce zaczęli lądem i morzem niepokoić granice tureckie; ukarano kozactwo i surowe na nich postanowiono prawa. Gdy niesforny lud na Polaków oręż obracać począł, ścięto w Warszawie wodza ich Pauluka 1638 r., odebrano im wszelkie prerogatywy, Trach-

(1) *Naruszewicz, hist. Chodkiewicza II*, 177.

tymirów obrócono na Sstwo, zniesiono władzę hetmańską, urzędy i starszeństwa nad nimi szlachcie rozdano, zakazano mieszczanom córki za Kozaków wydawać, wzbroniono pędzenie wódki a wydzierżawiono ją żydom. Te i tym podobne uciemiężenia sprawiły: iż Kozacy mając na czele Bogdana Chmielnickiego, podnieśli ów krwawy bunt 1648 r., długoletnie prowadzili wojny, niszcząc Litwę i kraje koronne, aż po Wisłę.— W czasie chwilowego spokoju, wyrzekł Jan Kazimierz pod d. 10 marca 1652 r: „na pokorną woyska naszego Zaporozkiego supplikę, chętnieśmy się do tego nakłonili, żeśmy fundacyą manastera Trechtymirowskiego od antecessorow naszych na ułomnych i niedołącznych z pomienionego woyska żołnierzów chwalebnie uczynioną stwierdzić i umocnić umyśliliśmy. Jakosz tym listem naszym prawa i przywileie temu manasterowi od przodkow naszych nadane, we wszystkich punktach, clausulach i kontentach, powagą naszą król. approbuujemy i ratyfikujemy. Który to manaster, terażnieyszy przełożony i potym iego następcy podług ordynatney i postanowienia woyska naszego Zaporozkiego, ze wszystkimi pożytkami, dochodami i przyległościami wedle tego iako od commissarzow naszych ocerklowany i ograniczony będzie, trzymać i onego spokojnie używać będą wiecznymi czasy, tak jednak: żeby dochody z niego podług intentey pobożnych fundatorów na ułomnych i niedołącznych z woyska Zaporoz. żołnierzow obracane były“. Wzmiankowany monaster między skałami zbudowany, służył Kozakom na skład skarbów i przywilejów; w nimto Jerzy Chmielnicki (syn Bogdana), porzuciwszy oręż, przywdział habit czerńca; lecz pod maską mnichowskiego stroju, ukrywał

tylko zabiegi swoje, pobudzając do nieustannego powstania całą Ukrainę. Coraz ścieśniane swobody Kozakom, zagnęły ich do opuszczania swych siedlisk, a miasto zupełnie podupadło. Lustr. 1765 r. wyraża: „Sstwa possessorem jest W. Stan. Szczeniowski Podczaszy żytomirski. Poddani płacą czynsz podług mienia swojego; dają chmiel po osmusce, kosić chodzą po 2 dni, lub też kosowe płacą po grzywien 3, mostkowe także płacą. Zamku nie masz, tylko dworeczek dla dyspozytora. Miasto leży pod górą na trakcie do Pereasławia miasta żadnieprskiego idącym. Żydów nie masz tylko karczma, w której arędarz siedzi; chałup jest 27, libertowanych 3. Intrata Sstwa zł. 9305, detrunkuje się na zapłacenie dyspozytorom i leśniczemu zł. 1021, gr. 18“. Grunta prawem kaduku na króla przypadłe, nadając Stan. August 1775 r. Kajet. Kosielskiemu, zowie miejsce to: *Trachtomirów seu Czerechczymerów*; pisano też w owym czasie i *Trachtymirów*.

Kaniów przy ujściu Kaniowki i Dunajca do Dniepru. Znacznym był już grodem, kiedy Wszewołod Olegowicz W. ks. kijowski, stawiał około 1145 r. cerkiew'ś. Grzegorza, ⁽¹⁾ a w kilka lat potem panował tu ks. Hleb udzielnie. Miasto mające swego władykę czyli biskupa, wielki prowadziło handel z Carogrodem, karawany zaś z towarami ze wschodu do Kijowa i w głąb Rosyi idące, tędy przechodziły. Gdy Połowcy trapić poczęli kupców ciągłemi napadami, napróżno panujący na Kijowie wchodziłi tu kilkakrotnie z owym narodem w układy, nakła-

(1) Lustr. 1789 r. przytacza: iż Wołodar syn Wszewołoda ks. Pereasławs. ufundował tu około 1097 r. monaster.

niając do zgody i spokojnego zachowania się. Dla ochrony przeto handlujących, wysyłano zbrojne hufce, które nieustannie w okolicach staczać musiały boje z łupieżnymi Połowcami. Z powodu niedotrzymanego z ich strony przymierza, świetne odbyło się w Kaniowie 1166r. zgromadzenie kilkunastu kniaziów ruskich, gotujących ogólną wyprawę. Gedymin W. ks. Lit. po zawojowaniu Kijowa 1320r., z łatwością opanował gród tutejszy. Błogi stan miasta trwał do pamiętnej epoki zdobycia Carogrodu 1453 r.; odtąd ustał zupełnie handel, dobry byt i zamożność Kaniowa. Michalon (Michajło) Litwin, wysłany przez Zygmunta I na zwiedzenie zamków od Smoleńska do Oczakowa, wspomina o warownym zamku tutejszym i o komorze: Witołdową łaźnią zwanej. ⁽¹⁾ Przetłómaczony z ruskiego narzecz a uniwersał Batorego 1576 r. w Toruniu dany, jest tej osnowy: ⁽²⁾ „Kniaziom, Woiewodom, Kasztelanom, Kniehyńcom, Sstom, przykazujemy: abyscie o tym wiedząc, w grunty y ziemie naszą własną kaniowską ni w czym się nie wstępowali y nie iakich sobie pozytkow z nich się przywłaszczali y kunie niebrali, a osobliwie gdy bedeli a poddany naszym na grunciech waszych uchody wolne miewali, zeby y teraz takich uchodow t. i. w lesiech łowienia zwierz a wszelakiego y w rzekach ryb włokiem y kuda, dla pozywienia ich dobrowolnie dopuscili y we wszystkim się ku nim wedle obyczaju starodawnego zachowali, aby oni więcej ukrzywdzenia nie cierpieli y nam gospodarowi przez to załobami swoimi nabechnania zadnego nie działali“.

(1) Czacki — ob. Nowy Pam. Warsz. 1801 r., mies. paźdz.

(2) Zamieszcza go w zupełności, lustr. 1636 r.

Przy końcu 16 wieku uledez musiał zamek zniszczeniu, skoro uchwała sejmu 1598 r. stanowi: „pozwalamy, aby kupcy wszelakiego narodu, pieniądze gotowe za granice korony do Moskwy, przez granice Wtwa kijows. wywożący, byli powinni od 10 zp., groszy 6 płacić: a te pieniądze mają być wybierane przez sługi W. Janusza X. Ostrońskiego kaszt. krak. Ssty kaniow. do lat dziesięci: które będzie powinien obrocić na zbudowanie zamku kaniowskiego“. Podług lustr. 1615 r. „domow w mieście posłusznych 160, z których podatkow nie daia zadnych, procz służby woienney, którą kazdy z nich konno z orężem przy Sście swym albo Namiestniku iego odprawowac powinien; kołatki (kalendy) iednak oddaia po gr. 15 z domu. Wsi zadnych do Sstwa tego nie masz, procz futorow“. Lustr. 1622 r. więcej nieco zawiera szczegółów: „miasto w mieyscu gorzystym; częsc iedna lezy na gorze, druga na dole; w koło palami ostawione, bram ani baszt porządnych niemasz, w ostrogu dziur nie-mało. Osada wielka, iest domow pod posłuszenstwem 140. Na służbę woienną bywa koni 70; stacyą tesz zkładaia na wychowanie Podstarosciego. Kozackich dom. 150, którzy powinności zadney, ani posłuszenstwa nie oddawaia, pozytki wszelakie tak na polach iako y na rzekach sobie czynia, grunty mala nie wszytke pod się zabieraiac“. Żarliwe zgromadzenie Jezusowe, usadowiwszy się na krańcu Polski, znalazło swoich dobrodziejów; lustr. 1636 r. mówi: iż ks. Stan. Bronowski rektor kolegium Jezuitów, ukazał przez Łuk. Żółkiewskiego Sstę Pereasławs. zapisaną wieś Prochorów z przyległościami i wszelkiemi użytkami. Lustr. 1765 r. podają: jeśli który ludzie do kosownicy należący nie koszą, ci z miasta

za puł sążnia po pułrublu, a z wsiów za sążeń po rublu płacą. Zamek stoi na górze, wkoło palami opalisadowany, pobokach rądele na izbicach, dla obrony od hultajów ukraińskich; mostek przez fosę niegłęboką, brama z drzewa dębowego, nad nią izba z alkierzem; wśrodku zamku budynek duży, gętami pobity, stajnia, lodownia, szpichlerz. Miasto leży w dole między wysokimi górami; płynie przez miasto potoczek niewielki, na którym młynków jest 7. Osiadłych żydów 30, dają czynszu zł. 188; chałup chrześ. 179, libertowanych 19. Arędy karczemnej z przedmieścia *Sielec* gdzie chałup 40 i wsią *Jabłonowem* zł. 12465. Należy do Sstwa miasteczko *Potok*, ma chałup 74, słobodzianów 14. JW. Ign. Potocki kasztelanie lwowski, possessorem jest Sstwa, czyniącego intraty zł. 91599, gr. 18, z tej detrunkuje się dla Gubernatora zł. 1200, ordynarya dla tegoż na kwotę pieniężną czyni zł. 648, gr. 24; dla administratora, leśniczego i pisarza skarbowego zł. 552, gr. 24⁴. W czasie powstania chłopstwa na Ukrainie 1768 r., spalony i zburzony został zamek; uprzątniono następnie gruzы, słowem: iż ślad nie pozostał odwiecznej warowni. R. 1774 nadała Rplita prawem dziedzictwa Sstwo tutejsze królowi, który darował je 1777 r. synowcowi swemu ks. Stan. Poniatowskiemu gener. lejtn. i jego potomstwu; majątność ta składała się wówczas z miasta i 39 wsi, nielicząc nowych osad czyli slobód. Wspomniony dziedzic, (od 1784 r. Podskarbi W. L.) różne poczynił rzyteczne zakłady, i wymurował gmach szkolny dla Bazylianów, których opat Bonifacy Fizykiewicz, otworzył był szkoły 1782 r. D. 24 marca 1787 r. przybył Stan. August do Kaniowa, dla widzenia się z ces. Katarzyną, płynącą Dnie-

prem do Chersonu. D. 5 kwietnia, jako w W. Czwartek, odprawiał król nabożeństwo i wcerkwi Bazylianów przyjął komunią; poczem umywał nogi 12 starcom, a obdarzywszy jałmużną, służył im do stołu wraz z dygnitarzami. D. 6 maja przypłynęła na okazałych statkach Cesarzowa; zaproszony król, udał się świetnym otoczony orszakiem na powitanie wielkiego gościa, został na obiedzie i dopiero wieczorem powrócił, wezwawszy na wieczerzę ministrów i panów rossyjskich. D. 9 maja wyjechał Stan. August, zwracając podróż na Kraków.— Z lustr. 1789 r. okazuje się: iż było w mieście dom. żydowskich 41, gospodarzów chrześcian 225, dworów szlacheckich 8; intrata ze Sstwa czyniła zł. 177164, gr. 6.

Kumejki, wieś. między Bohusławiem a Moszną. Mik. Potocki Wda Braclawski Het. P.K., zgromił tu 1637 r. zbuntowanych Kozaków, którzy po zabiciu niemiłej sobie starszyny pod Borowicą, obrali wodzem Pauluka. Kilkakrotne dał dowody waleczności w tej potrzebie Stef. Czarniecki rotmistrz usarski, dokonał zaś zwycięstwa, doświadczony pułkownik Piotr Łaszcz. Ze starszyny poległ francuz Morel, dowódca rot pieszych niemieckich, na żołdzie królewskim będących.

Czerkasy nad Dnieprem. Podług lustr. 1622 r. znajdowało się: „mieszczan posłusznych 120; podatkow zadnych niedaia, kazdy z nich konno z orężem przy Staroscie służbę woienną odprawowac powinien. Domow kozackich nieposłusznych w miescie y po futorach więcey nisz tysiąc“. Część dóbr za Dnieprem do Sstwa należących, odpadła do Rosyi pokojem Grzymułtowskim 1686 r. Lustratorowie 1765 r. wyrażają: „zamek na górze wystawiony, wkoło palami dębowemi opalisadowa-

ny; most przez fosę, za nią brama z drzewa w cyrkuł, wkoło strzelnice, nad bramą izdebka, po lewej stronie budynek ziemią przykryty dla Kozaków i aresztantów; wozownia, szpichlerz, stajnia. Pośrodku dziedzińca rezydencya dla P. Gubernatora z drzewa, za nią baszta wysoka z drzewa dębowego; po bokach zamku basztek 2 dla straży. Miasto liczy chałup 455; ludzie jeden tylko czynsz płacą, a inszej żadnej powinności nieodbywają i daniny nie dają; żydów nie masz, tylko arędarz, płaci arędy zł. 10000, za majdan salitrzany zł. 400. Do Sstwa należą miasteczka: *Białożor* liczy chałup 303, ma majdan salitrzany i *Łomowate*, liczy chałup 116. X. Hieronim Sanguszko jest possessorem Sstwa, które czyni intraty zł. 68930, gr. 11, szel. 1; z tej summy *de truncatur* na Gubernatora wraz z ordynaryą rubli 80, czyni zł. 640, na Namiestnika Białożorskiego wraz z ordynaryą rubli 15 (zł. 120) i po tyleż dla Namiest. Łomowieckiego i leśniczego“. Podług lustr. 1789 r. w mieście, na przedm. Kosińskiem i Krywałowce, dymów 561, a w tej liczbie żydowskich 14. Sstwo zawierające 3 miasta i 18 wsi, w posiadaniu ks. Hier. Sanguszki Wdy Wołyńs., czyni dochodu zł. 132527, gr. 27. „Dwór nad Dnieprem, fosą wkoło okopany, na wzgórku stojący, palami obudowany; most i bramka drewniana; na lewej stronie izba dla Kozaków i żołnierzy, officyn 2, kaplica, magazyn, wycieczka po pod ziemię“.

Smila nad Taśminem. Majętność ta z licznemi wsiami, zostaje od dawna w posiadaniu ks. Lubomirskich, którzy dla bezpieczeństwa mieszkańców utrzymywali załogę. Samo miasto lubo opasane wałem, parkanami i obronne zamkiem z drzewa zbudowanym, częstych do-

znawało napadów i pustoszone było przez hajdamaków, mianowicie zaś 1768 r. kiedy Maxym Żeleźniak na czele zgrai z 300 ludzi złożonej wpadłszy do Smiły, wytępił żydów i szlachtę, najokropniejszych dopuszczając się męczarni. Przywilej Stan. Augusta 1773 r., między innymi wyraża: „doniesiono nam, jako miasteczko Smiła, urodz. Lubomirskich Wojewodzciców kijow. dziedziczne, z dawnych czasów ufundowane i ludźmi słusznymi i rozumnymi do trzymania dobrego porządku osadzone, dotąd bez przyzwoitego prawa miejskiego zostaje— za rzecz słuszną i potrzebną uznawszy, prawo magdeb. i inne wszelkie wolności i prerogatywy z tegoż prawa wypływające, wiecznemi czasami nadajemy. Toż miasteczko wolność mieć będzie, kandydatów 2 na burmistrza corocznego, a 2 na wójta dożywotniego obierać i do approbacyi dziedzica podawać. Pieczęci miejskiej do stwierdzenia aktów i ekstraktów używać będzie cyfry dziedzica X. L., wybijając ją na opłatku czerwonym. Robienie piwa, kurzenia gorzałki i sycenia miodów, jakoteż nawożenia ich z inszych miejsc i szynkowania, nikomu z obywatelów godzić się nie będzie“. Żydzi w znacznej ilości osiedli, trudnią się rzemiosłami, kupiectwem i handlem.

Borowica nad Dnieprem. Miasteczko to, należało pierwotnie do Sstwa Czerkaskiego; lustr. 1622 r. podając w niem 70 posłusznych domów, przemilcza o kozackich, jako wolnych od wszelkich danin i powinności. R. 1637 r. zabiwszy pod tem miastem Kozacy starszego swego: Sawę Kunowicza i Teodora Onuszkiewicza, którzy o sprzyjanie Polakom w podejrzeniu mieli, poskładali oraz z urzędów innych sobie niemiłych. Posłany na

poskromienie niesfornych Mik. Potocki Wda Bracławski, het. P. K., zwyciężywszy pod Kumejkami, podstąpił pod Borowicę, gdzie się Kozacy naprędce okopali. Opasani i dłuższego oblężenia wytrzymać nie mogąc, przyrzekają wrócić do posłuszeństwa Rplitej i zachowania się w swoich powinnościach, a nadto wydają w ręce hetmana, świeżo obranego wodza Pauluka, ze starszyny zaś: Sulimę, Skidana, Huńka i Tumileńka, spuściwszy się na zapewnienie, że im вина darowana będzie. Niedotrzymano wszakże obietnicy, wzmiankowani zakładnicy 1638 r. w Warszawie ścięci zostali, a nadto zniesiono na zawsze wszelkie prerogatywy Kozakom służące. Krzywdząc Polacy i coraz nieznośniej uciemniając lud bitny, sami na siebie okropne w przyszłości przysporzyli klęski. Borowica następnie wcieloną została do Sstwa Czechryńskiego, o co nieustanne zachodziły zażalenia ze strony Sstów Czerkaskich. Podług lustr. 1765 r. znajdowało się w mieście: „chałup 109, libertowanych 3, słobodników 4. Wołów do oranki par 90 i wuł 1“. Lustr. zaś 1789 r. zowiąc Borowicę wsią, wylicza w niej 107 dymów.

Kryłów przy ujściu Taśmina do Dniepru. Lustratorowie 1616 r. wyrażają: „miasteczko w Sstwie Korsuńskim na przeprawach tatarskich, rok temu jak osiadło. Słoboda wedle listu JW. Jana Daniłowicza Wdy Ruskiego, Ssty Korsuńs., służy mu do lat 30; jest osiadłości 200“. Późniejszymi czasy, do innego Sstwa Kryłów wcielony został, jak się to okazuje z lustr. 1765 r. — „przerzyna je Taśmin i dzieli na 2 części; jedna należy do Sstwa Czechryńs., ma chałup 22, libertowanych 2; a druga większa jest w ręku moskiewskich“. Miasteczko

zwyczajem innych ukraińskich, opasane było wałem i drewnianym przygrodkiem od napadów pozornie ubezpieczone. Lustr. 1789 r. podaje: miasteczko na wielkich piaskach zasadzone, ma 26 dom., cerkiew i komorę ceł Rplitej. Począwszy od Kryłowa, znajduje się na Taśminie 10 ostrowów (wymienione po nazwisku i przy których wsiach), różnem drzewem zarosłych.

Czehryń nab Taśminem. Z lustr. 1616 i 22 r. okazuje się: iż miasteczko to należało do Stwa Korsuńskiego, wkrótce zaś potem utworzono z Czehrynia z przyległościami osobne Sstwo. Posiadali je Koniecpolscy, z tych Alexander Chor. K., uciskał i prześladował osiadłego pod miastem Bogdana Chmielnickiego pisarza kozackiego, który rozpaczą zdjęty, udawszy się do Siczy Zaporoskiej, łączy się z Tatarami, a 1648 r. od kozactwa hetmanem obrany, nieubłagany stał się dla Polski nieprzyjacielem. Przemieszkował on tu zwykle i zmarł 15 sierpnia 1657 r. Odtąd został Czehryń stolicą następnych hetmanów i składem wojennych zapasów; tem mocniej utwierdzili się Kozacy, gdy część ich poddawszy się pod opiekę Rossyi, przy pomocy wojsk carskich, zdobyli 1659 r. po 3 miesięcznem oblężeniu warowne to miejsce, gdzie znaleźli mnóstwo dział, prochu i kilka milionów zł. w gotowiźnie. R. 1678 ubiegłszy Turcy miasto, w perzynę je obrócili. Gdy Kozacy przenieśli się z swą starszyzną za Dniepr, począł znowu Czehryń mieć Sstów polskich. Lustr. 1765 r. podaje: „Possessore Sstwa jest X. Ant. Jabłonowski Wda pozn. Poddani czynsz płacą podług mienia swojego, orzą i koszą, młotkowego oprócz ubogich, płaci każdy po 1 grzywnie. Zamek nad rzeką, naprzeciw góry wysokiej (na której

quondam zamek i forteca bywała) stoi, wkoło palami ostawiony. W tym zameczku budynek, w którym izb 2 z alkierzami, it. d. Niedaleko baszta drewniana, ziemią pokryta i izdebka. Przez miasto płynie Taśmin, żydów nie ma, tylko karczma w której siedzi arędarz; chałup 108, slobodzianów 5; wołów do oranki liczy się par 45. Protestował się przed nami Gubernator: że Sstwo nie-
znośne ponosi krzywdy od wojsk ros. Nowoserbskich, przez założenie pod samym Czehrynem nowych slobód, z których na grunta Sstwa upornie wdzierają się i one przywłaszczają, lasy wycinają, łąki koszą i wypasają, na wsie najeżdżają, poddanych z bydłem i chudobą zabierają. Należą do Sstwa miasteczka: *Borowica*, *Kry-
łów*, *Subotów* liczy chałup 89, slobodzianów 10, *Med-
wedowka* chałup 114, libert. 7, slobodzianików 7, pustych chałup 8. Kozaków w Sstwie jest inno 116; chodzą do obozu wojska kor. partyi ukraińskiej, za ordynansami Regime tarzów na powinność wojenną. Intrata z Sstwa zł. 70725, gr. 22; z tej summy detrunkuje się na Gubernatora kapitulacyi rocznej zł. 300, ordynarya dla tegoż wynosi zł. 230; dodawszy na dyspozytorów i leśniczego, wynoszą kapitulacye i ordynarye zł. 1956“. Podług lustr. 1789 r. znajduje się w mieście cerkwi 3, monaster Czerńców, dom. 138, a w tej liczbie kilka żydowskich. „Przeszedłszy groblę ku stronie Nowoserbskiej, leży góra wysoka nad stawem; są na niej znaki obronnego czasów najazdu tureckich zamku, teraz z gruntu obwalonego. Ostrowów na Dnieprze w Sstwie jest 10; mają sianożęcie, wierzby i łozy; największy *Oparczyn* czyli *Bilów*, ćwierć mili długi, naprzeciw wsi *Woronowki*“. Ant. Barnaba ks. Jabłonowski kaszt. krak., posiada Sstwo,

które zawiera miasteczka: Czehryń, Kryłów, część Medwedowki i 34 wsi; czyni dochodu zł. 131864, gr. 21.

Zwinogródka, pierwotnie *Zwinogród*, nad Zgniłym Tykiczem. „Possessore Sstwa jest W. Felix Sołtyk, mówi lustr. 1765 r. Poddani czynsz płacą podług mienia swojego, dają osypy żytnie, owsiane i jaglane w ośmiuchach i po dniu 1 koszą. Zamek wkoło palami dębowemi opalisadowany; przy wrotach kurdygarda dla Kozaków i niewolników, ziemią pokryta i na niej baszta dla straży. Naprzeciwko wrot budynek łubami nakryty; szpichlerz z altanką dębowy, dla obrony od hajdamaków; stajnia, wozownia, ziemią pokryta. Miasteczko żydów nie ma, tylko arędarz; chałup jest 134, wolnych 5, slobodżianów 2. Do Sstwa należy miasteczko *Kalneblota*, gdzie chałup 118, libertowanych 2, slobodżianów 28. Intrata Sstwa zł. 30682, gr. 9; z tej summy detrunkuje się: na Gubernatora, administratora i leśniczego, wraz z ordynaryą na kwotę pieniężną zredukowaną zł. 1138. Skarga na rotę Nowoserbskie: że wpadają na grunta, lasy pustoszą, łąki wypasają“.—Wspomniony Ssta Sołtyk, pułkownik pancerny, kaw. ord. Lwa Reńskiego, wystawiwszy koś. katol., uposażył plebana 1766 r.

Lisianka, przy ujściu Lisianki do Tykicza. Przywilej Zygmunta III pod d. 28 czerwca 1622 r. opiewa: „za wniesioną do nas prozbą y przyczyną W. Jana Daniłowicza Wdy Rusk. pozwolilismy na gruncie naszym ukrai-nym, nazwanym Lisianka, miasteczko osadzić, ludźmi dobrymi, ucciwymi, w którym aby była opatrznosc, o-brona y bezpieczenstwo, iako na Ukrainie nieprzyacie-lowi krzyza S. przyległej y na samym slaku będącey—chcąc ich mieć tym ochotnieiszych do wszystkiego, nada-

iemy im prawo magdeb., dając im moc: aby woyta, burmistrza y rayce z posszrodka siebie, z wiadomością zamkową obierali. Parkany robic y basztami się obtoczyc będą powinni; ratusz aby zbudowali y tam się sądzili y sprawy wszelakie y xięgi mieiskie aby na nim chowali. Daiemy woli do uzywania gruntow y rozwodzenia sobie pozytkow wszelakich, na lat 24 od daty listu tego. Pozwalamy im zwierz wszelaki łowic w lesiech; rybę iaką kto moze wszelakimi sieciami teraz y po wysiedleniu woley, w rzekach łowic. Jednakże każdy bolochowiec z pol przyszedzsy z rybą, rybę dziesiątą do zamku ma dawac, a inszy bocholowcy (?) iakąkolwiek mając zdobycz, iako w inszych miasteczkach naszych zachowuie się, urzędowi zamkowemu pokłon zwyczajny mają dawac. Takze y w stawach, ktore są w miescie własne nasze, aby byli ci mieszczanie do służb naszych ochotnieyszy, więc zeby ich daley tym więcej przybywało, pozwalamy im ryb łowic do lat 4. A po wysiedzeniu woley, kazdy ktoby gorzałkę chciał palic, po zł. 1 pols. od kotła powinien będzie płacic. Powinien miec kazdy rusnicę dobrą, prochu funtow 2 y kul kopę, a ktoby tego niemiał, albo miec niechciał, takowy zwierzchnością urzędu zamkowego karany bydz ma. Popis dla porządku mieiskiego urząd zamkowy iako y mieiski ma miewac, nieposłusznego w nim wedle zasługi karac. Do woiska na posługę Rplitey za oznaymieniem Ssty, bez wszelakich wymowek z Podstaroscim stawic się mają na to miejsce, gdzie oboz nasz na ten czas będzie, albo gdzie tego potrzeba będzie pokazywała. Pozwalamy mieszczanom, iesliby się ktoremu niepodobało w miasteczku naszym mieszkac, ze mu wolno będzie gdzie indziej wynisc y wolno kazdemu będzie dom

swoy y inne wszystkie majątnosci poprzedać, dać, darować y iako chcąc ku pożytkowi swemu obrocic, tylko nie na stronę a nie Kozakom, dawszy wychodnego woytowi groszy 6 litew., a gr. 6 urzędowi zamkowemu. Pojemsczyzny kazdy mieszczanin biorąc za syny, zony, dziewczki wydając lub tesz sam się zeniąc, powinien dawac kunice od dziewczki y od wdowy, tak iako w miasteczkach naszych w Korsuniu y w Stebłowie daia. Takze pozwalamy odprawowanie targow w poniedziałek y piątek, i t. d“. — Lustr. 1622 r. wyraża: „Lisianka niedawno przez sługę P. Wdy Ruskiego osadzona, która iesliże do Korsunia, czy do Białeycerkwi nalezec ma, rewizya pokaze“. Ponieważ późniejsze lustracye, żadnej o tem miejscu nie czynią wzmianki, zdaje się: iż miasto stało się własnością rodziny założyciela. W czasie wojny z Kozakami, posada ta za jedną z warowniejszych uważana, przy końcu 1654 r. przez wojsko polskie zdobytą i spaloną została. — Józ. Alex. ks. Jabłonowski Wda Nowogrodzki (+ 1777 r.), między innemi swemi tytułami, zamieszczał zawsze: hrabia na Lisiance; pozostała zaś po nim wdowa: Franciszka Wikt. z ks. Woronieckich, dożywością była posiadaczką tej majątności.

Ochmatów nad Bachwą, pamiętny dwoma zwycięstwami: pierwsze odniósł nad Tatarami Stan. Koniecpolski het. W. K. 30 stycznia 1644 r.; drugie przypadło przy końcu stycznia 1655 r. W tej ostatniej potrzebie, przeciwna strona liczyła 60000 piechoty moskiewskiej z 80 armatami i 30000 Kozaków; Stan. Lanckoroński het. P. K. z Stef. Czarnieckim Oboźnym K. i posiłkującymi Tatarami, nierównie mniejsze miał siły, mało piechoty, a dział żadnych. Wśród nocy i tęgiego mrozu,

trwając 5 godzinna bitwa, nocne ciemności w dzień zamieniła, wyraża Rudawski: *ex tenebris facta fuit dies*. Zdobył 36 dział drogo nasi okupili; legło bowiem 4 pułkowników, tyluż rotmistrzów i 13 chorążych. Chmielnicki wódz Kozaków, pozostawszy w miejscu, obozowisko umacniał; przez 5 dni trzymali go Polacy w oblężeniu, lecz przekupieni Tatarzy ułatwili mu ucieczkę.— Miasteczko Ochmatów, prywatną własnością będące, leży na pograniczu Wtwa Braclawskiego.

Stawiszcze nad Tykiczem. Mieszkańcy pokładając ufność w obronie grodu, obszernym stawem i wałami otoczonego, wycięli załogę polską 1664 r. Nadciągający Stef. Czarniecki Wda kijowski, nie mogąc skłonić miasta do poddania się, każe Tatarom splondrować okolicę, poczem 14 lipca zaczął dobywać tę, jak zwał, jaskinię opryszków. Dnia następnego rzucane bomby, wzniecają pożar w mieście; rozpacz dodaje oblężonym serca: uderzają z zaciętością i zmuszają już na okopach będących żołnierzy do odwrotu. Pamiętną w dziejach cnotę okazał młodzian Zgłobicki: trzymając zatkniętą na wałach chorągiew, niepierwej dał ją sobie wydrzeć, aż póki mu ręk obu nie odcięto. Czarniecki postanowił ogłodzić Stawiszczanów i zzaglić do poddania się, co też nastąpiło 20 paździer., w skutek zawartej umowy. Zdobył mniejszą była nad spodziewanie: większą część ognień pochłonał, resztę zaś swych dostatków, powrzucał mieszkańcy w studnie; znaleziono wszakże 30 chorągwi, 40 armat, znaczne zapasy kul, prochu i innych potrzeb wojennych; nakazano zabite zapłacić konie i złożyć się na podarunek pieniężny dla Tatarów. Chorągwie polskie mające trzymać straż w mieście, kosztem swoim

zobowiązali się żywić mieszkańcy. — Z początkiem 1665 r. zawiadomiony Czarniecki o nowym buncie i porwaniu się do broni, śpiesznie przybiega, karze śmiercią przywódców, poczem oddaje miasto na łup wojsku, które resztę ocalonych domów w popiół obróciło. — Lustracya Sstwa Białocerkiewsk. 1765 r. takie o Stawiszczach zawiera szczegóły: „miasto z jednej strony palami ostawione, brama wjezdna, z drugiej strony wjazd bez bramy; chałup chrześ. 238, z których libertowanych 7, t. j. wójt, burmistrz, pisarz, cechmistrze i assawuli; chałup kozackich 46, słobodzianów 2; żydów jest 61, młynów pod miastem na Tykiczu 3. Zameczek wkoło palami ostawiony, brama z strzelnicami, na wierzchu izdebka, dwór gątami pobity, kościółek przy zamku drewniany i plebania“. Od 1774 r. majątność ta, stała się własnością Fr. Xaw. Branickiego het. W. K.

Korsuń przy ujściu Korsuńki do Rosi. Gród ten starożytny, należący do W. ks. kijowskich, często w kronikach ruskich jest wzmiankowany. W XII wieku wielokrotnych doświadczał najazdów od srogich Połowców, a 1320 r. wciela go Gedymin W. ks. Lit. do swego państwa. — Stef. Batory urządzając naród kozacki, warowny założył zamek 1580 r. i mieszkańców niektórymi udarował swobodami. Lustratorowie 1616 r. wyrażają: iż słudzy Ssty Jana Daniłowicza Wdy Rusk., nie dopuścili ich do skutecznienia czynności. W chwili powstania Bogdana Chmielnickiego, posłani na jego poskromienie hetmani: Mik. Potocki W.K. i Marcin Kalinowski P.K., obwarowali się 1648 r. w liczbie około 6000 wojska. Za zbliżeniem się nieprzyjaciela, kazano spalić miasto, lecz gdy Kozacy pod dowództwem Krzywonosy, ciągle tra-

pili obozujących, uradzono cofać się w szyku bojowym. Uszedłszy mil parę, otoczeni zostali 26 maja przez Kozaków i Tatarów; po żwawej utarczce, półtora tysiąca przerznąć zdołało się przez bufce tatarskie, cały zaś obóz poszedł na łup zwycięzców. Po srogich mordach, pozostałych przy życiu zapędzono do Krymu, a w tej liczbie byli: oba hetmani, Jan Odrzywolski kaszt. Czerniechowski, Adam Sieniawski, Kazanowski, Bałaban, Henryk Dönhoff pułk. art., Mik. Bieganowski Oboźny K., bracia Sapiehowie: Jan Pisarz P.K. i Krzysztof Krajczy L. i inni. Po tej klęsce, cała Ukraina, dostała się w posiadanie Kozactwu.—Jerzy Chmielnicki, syn młodszy Bogdana, złożywszy dobrowolnie urząd hetmański 1663 r., mniski żywot pędził w tutejszym monasterze. Posądzony o przemieszczenie się Rplitej Jan Wyhowski Wda kijowski, hetman wojsk zaporoskich, z wyroku sądu wojennego 1664 r., rozstrzelany został w rynku. Niezupełne jego o występki przekonanie, zarzucają Czarnieckiemu, a nadto i senatorska godność, od sądu wojkowego, wolnym go czynić zdała się.—Samuś i Palej, sprawcy powstania chłopstwa ukraińskiego, zająwszy miasto 1702 r., żydów i katolików w pień wycięli. Podług lustr. 1765 r. „possessore Sstwa jest W. Roch Jabłonowski kaszt. wiślicki. Miasto na wzgurku; chałup 172, libertowanych 2; żydzi osiedli trunkami nie szynkują, tylko czynsz płacą: od 17 zł. 76; arędy karczemnej z majdanem salitrzanym na kotłów 6, zł. 15200. Zamek wkoło wałem kwadrat. z 4 rądelami zdawna opasany, wkoło fosa głęboka i palami dębowymi po wale opalisadowany. Most z zwodem, brama z strzelnicami nowo wystawiona, w niej izdebka dla Kozaków; na bra-

mie izba z alkierzem i garderobą, na drugim piętrze pomieszkane letnie; w środku zamku budynek dla Gubernatora, stary, łubem pokryty; chałupa dla Kozaków, szpichlerz, stajnia, wozownia; w baszcie pomieszkane dla Kozaków na dole i górze, z strzelnicami dla obrony od hultajów ukraińskich. Do Sstwa należą miasteczka: *Sachnowka*, liczy chałup 78, *Kwilki* chałup 135. Intrata Sstwa zł. 57508, gr. 15, z tej summy detrunkuje się: dla Gubernatora, administratora i leśniczego zł. 1444“. Kasper Rogaliński Wda Inflantski emfiteutyczny posiadacz Sstwa, ustępuje prawa swego pod d. 12 maja 1780r. synowcowi królewskiemu ks. Stan. Poniatowskiemu, który znaczne utrzymywał tu stada koni i założył szkołę tańców dla młodzieży wiejskiej obojga płci. Wracając Stan. August z Kaniowa 1787 r., stanął w Korsuniu 9 maja: „w ogrodzie bawił się oglądaniem ślicznej pozycyi miejsca tego nad rzeką Rosią położonego, która dzieląc się na kilka korytów i otaczając pałac z ogrodem, na wyspie skalistej sytuowany, a z wyniosłych i ogromnych skał spadając z hukiem, przyjemny dla patrzących sprawuje widok“. (1) D. 11 widział się król z ces. Józefem II, jadącym do Chersonu pod imieniem hr. de Falkenstein; nazajutrz zaś w dalszą udał się podróż do Krakowa.—Lustracya 1789 r. mówi: „Sstwo zawierające 27 wsi (*Sachnowka* i *Kwilki* już wsiami zwane), czyni dochodu zł. 129150, gr. 12. Ogólna ilość domów w Korsuniu: chrześ. 201, żydowskich 34, szlacheckich 23. Miasto podług nowego planu założone 1784r., ma dom. murowanych kształtnych 25, ulice obszerne, figurami

(1) *Naruszewicz, dyar. podróży.*

regularnemi przecinane, wiele ozdoby dają. Rynek rozległy podługowatego kwadratu, 3 boki formują domy murowane, czwarty okop wysoki z fossą głęboką, kształt forteczki mający; w okopie dom duży gubernatora z oficynami i magazynem. Najosobliwszej uwagi są ostrowia czyli kępy, formowane przez rzekę Roś. Najpierwsza z tych kęp jest *Ostrów* zwana; ma pałac murowany na 2 piętra, w nim pokojów 26, z salą długą łok. 30, szer. 20, wysoką przez obydwa piętra; officyn muro. 3, stajen muro. 2 po 100 łok. długości. Zabudowania te kształtnie będąc uregulowane, czynią miły widok kępy, z której przewoz jest na drugą kępę zwaną: *Ostrów Denis*. Na tym ostrowiu założony jest ogród figury pięknej z oranżeryą i figarnią. Innych mniejszych kęp jest 5 bez nazwisk, które oddzielają się Rosią, korytami skalistemi biegącą i czyniącą wielki szum przez ciśnienie się skałą. W mieście znajduje się dom doktora, apteka i lazaret mający sal 3, na przyjęcie chorych z całych dóbr x. Podskarbiego (Stan. Poniatowskiego), który przez ustanowienie tego domu, daje dowód prawdziwego serca ludzkiego ku swym poddanym. Przedmieścia: Zakoruszka i Mandzary; na 1m cerkiew' uniacka, a w mieście *ad interim* kaplica, bo cerkiew' murowaną być ma“.

Niechoroszcza, błędnie *Niechworoszcz* nad Pustochą, między Korsuniem a Bohusławiem. Podług lustr. 1615 r: „Sstwa possessorem iest P. Frydrych Tyszkiewicz. Stawy 2 niespustne, w których wolno miasteczku łowić, względem czego daia z dymu po gr. 8 moznieysi, a ubozsi po gr. 4. Baczac dezolacyą nie małą zameczku, tedy wkładamy to na P. dzierzawcę: aby na kazdy rok poprawował, defalkuiemy na to fl. 100, gdyz inaczey za

niedługo zameczek ten do końca spustoszećby musiał“. Że dzierżawca nie uczynił zadosyć poleceń, okazuje się z lustr. 1622 r., która smutny stan skreśla tego miejsca: „gdysmy przyiechali, niezastalismy nykogo, tylko zyda Szmeiera arendarza. Zastalismy wielki nierząd; zamek pusty, pogniły, obleciały, bez wierzchow, niezamczysty, ale mieyscami około niego powy wybierane, w niem nikt nie mieszka. Działo zelazne nie małe, ledaiało się po ziemi bez koł y osi walaiące. Miasta częśc nie małą y zparkanem wypalonego, ktore iako oni powiadali rota P. Łaszczowa powiatowa, wypalic miała“. Po przeszło wiekowym upływie, podają lustr. 1765 r. „Sstwa possessorem jest W. Kazim. Wykowski. Poddani robią pańszczyznę w zimie na tydzień po dniu, a latem po dni 2; płacą podoroszczyznę i stawszczyznę, przedzą po 2 motki na rok z przedziwa dworskiego. Zamek na górze wysokiej nad rzeką Pustochą; wkoło fossy i palami opaladowany, wewnątrz budynek duży, officyny po prawej i lewej stronie. W miasteczku chałup 69, libertowanych 4, slobodzianów 2, ubodzy mieszkają w 2 chałupach i nie nie dają; żydów nie ma, tylko karczma. Intrata Sstwa zł. 8573, gr. 12; z tej *salarium* dla 2 dyspozytorów i leśniczego zł. 574. Kozaków 16, są postanowieni dla obrony gruntów Sstwa, że w kontrowersyach jest w koło z stronami“. Wzmiankowany Wykowski, zostawszy kaszt. Wyszogrodzkim, otrzymał przywilej 1773 r., iż w razie gdyby go żona Maryanna z Rudzińskich przeżyła, posiadać będzie Sstwo Niechoroskie, *Capitaneatum Niechoroviensem*. — Wkrótce potem miasteczko to, na posadę wiejską obrócone zostało, o czem świadczą lustr. 1789 r. „Possessore Sstwa, mówią oni, jest Ign. Kar-

niewski Stolnik Rożański. Zamek czyli dwór na górze, brama z drzewa, w dziedzińcu rezydencya pańska stara i sprochniała, officyna, magazyn; wkoło zabudowania parkan z częstokołów, nowego stawiania wymagają. Do Sstwa należą wsie: Niechworoszcz, Kotowka, Kryłowka, Zerdele. Intrata średnia zł. 15699, gr. 2⁴.

Bohusław przy ujściu Bohusławki do Rosi. O posiadłości tej ks. kijowskich, zachodzą wzmianki w dziejach ruskich z XII wieku; o najazdach Połowców na miasto i t. p. Wkrótce po zniszczeniu miasta przez Tatarów, pragnąc je podźwignąć i przynęcić rozproszonych mieszkańców Ssta miejscowy Janusz ks. Ostrogski kaszt. krak., nadaje im 2 stycznia 1589 r. różne prawa i swobody, wydziela grunta i t. p. Lustracya 1615 r. tyle tylko zamieszcza: „mieszczanie podatkow nie dają zadnych, procz służby woienney; wsi zadnych do Sstwa nie masz procz futorow mieyskich, z ktorych pozytki zadne nie idą do zamku“. Zygmunt III potwierdza 1620 r. grunta do miasta należące, wolne sprzedawanie domów jeden drugiemu, branie spadków po krewnym i powinowatych; targi w poniedziałek, a jarmarki na ś. Prokop i ś. Dymitr po tygodniu trwać mają. W dalszym ciągu przywileju mówi: „mieszczanie mają mieć wolność miod, piwo y insze napoie (okrom gorzałki) y rzeczy w domach ku żywności potrzebney dzierżać, szynkować y wszelakiemi towarami y kupiami targować, komory kupieckie sukienne, iatki chlebne, mięsne, rybne mieć, a z tego armatę mieyską, prochy, ołów, budowanie baszt oprawiać y przyczyniać. Także ważnicę, woskoboynię, browary, mostowe, słodownie, oźnice pobudować y zażywać. Pomierszczyzny miodowe od każdego wiadyrka, także od kłody

miarney zboż wszelakich po 2 pieniądze białe (denary), wóyt brać ma. A isz się nam uskarzali na oppressyą żydowską różnemi sposobami, rozkazuiemy: aby żaden żyd browarów, słodowni y ożnic arendą nie trzymał, gruntów miesckich niezaymował. Starostowie y Namiestnicy ich, aby w pożyczki mieyskie y grabieże niesłuszenie nie wdawali, ale gdy się do sądu ich sprawa przytoczy, aby onę zarazem decydowali, od których iednak wolna zostaje appel. do sądu y decyzji naszej. Podwódtęż żadnych konnych y wołowych nie będą powinni dawać Sstom y posłańcom ich, tylko za listami naszymi: dworzanom, sekretarzom, komornikom, gońcom y posłańcom naszym. A isz tam znać iest niemała liczba żydów, którzy niemal wszystek rynek y ulice osiadłszy, swemi domami, kramnicami, także innemi wymysłami w pożyczkach ich przekazy rozmaite czynią, ześlemy kommissarzów, aby oni tak osadzeniu ich, iako o prawie fundacyi y obronie miasta y inszych słusznych powinnościach, różnice ich wszystkie rozeznali, abo na uznanie nasze odesłali. Mieszczanie do kaźdey nagłej y potoczney posługi, odpierania y zastawienia się przeciw poganom, obronie państw y gruntów naszych, przykładem męźnych przodków swych, przy Starostach z woytem swym stawić się, a na kaźdą ćwierć roku popisywać się y gotowość swoją, pokazywać będą powinni. Czasu nawalney potrzeby, wszyscy z woytem konno y orężno ruszyć się przeciw kaźdemu nieprzyjacielowi y swowolnikom z choraǳią swą, którą im nadaiemy, t. i. między brzegami zielonemi rzeka błękitna, na ktorey 3 skały z krzyżami złotemi, stawić się“.⁽¹⁾ Lustr. 1622 r. podaje: „posłu-

(1) Przywilej ten, przytoczony jest przy potwierdzeniu 1778 r.

sznych mieszczan 100, drudzy Kozacy, powinności zadnej nie odprawiają, ani podatków żadnych nie dają prócz służby wojennej, którą powinni przy Sście odprawować, bywa ich koni 100. Szykarzowie 15, winni płacić na rok po fl. 1 y po miarce owsa; młynów 4, w nich koł mącznych 19, które zawsze na wiosnę woda zwykła znosić. Budy potaszowe były w Sstwie 4, które żyd arendę trzymał, dając z każdej budy po fl. 750⁴. W czasie powstania Chmielnickiego 1648 r., smutnych losów przygód doznawało miasto; za ledwie do lepszego mienia przychodzić zaczęło, gdy Samuś herszt zbuntowanych Kozaków, wywarł nań 1702 r. swe okrucieństwa i mordy. Lustratorowie 1765 r. wyrażają: „possessore Sstwa jest JO. Jan Klem. Branicki kaszt. krak., het. W.K. Zamek nad rzeką, palami po nad fossą opalisadowany, na wale zaś parkan dębowy ze strzelnicami, pod daszkiem z gątów. Do bramy droga z obu stron opalisadowana; na bramie izdebka z strzelnicami; w środku zamku: kurydyga, turma na aresztantów, kaplica z drzewa, na niej bujnica wielka z strzelnicami, z kopułą na wierzchu; budynek dla pomieszkania duży, budynek ekonomiczny, wozownia, stajnia, szpiczlerz. W dziedzińcu studnia podobieństwem altanki obudowana; baszta, na której bujnica z strzelnicami i 2 basztek na rogach zamku. Miasto na górze, wkoło palami opalisad., bram wjezdnych 3, most na izbicach, zwod na łańcuchach żelaznych. W rynku ratusz, przed nim baszta o 2 piętrach z drzewa, w cyrkuł budowana, z strzelnicami. Żydów osiadłych 123, chałup chrześ. z przedmieściami 382, libertowanych 6, slobodzianów 4, młynów pod miastem 11. Do Sstwa należy miasteczko *Medwin*, ma chałup 165, młynów na

stawach 3. Intrata Sstwa zł. 139380; detrunkuje się: dla Gubernatora pensyi z ordynaryą zł. 2000, dla pisarza prowent., 4 dyspozytorów i leśniczego zł. 1800. Koza-ków horodowych w Sstwie jest 52; ci bywają w obozie wojska kor. partyi ukraińskiej, za ordynansami Regimentarzów na powinnościach“. Rplita nadała 1774 r. prawem dziedzictwa tutejsze Sstwo, zawierające 2 miasta i 37 wsi Stan. Augustowi, który darował je 1777 r. synowcowi swemu ks. Stan. Poniatowskiemu Gener. lejtn., a 1778 r. zatwierdził Bohusławowi używanie prawa magdeb., różne swobody i wybór członków do magistratu urządz. Wracając wzmiankowany monarcha z Kaniowa 1787 r., stanął tu 12 maja i używał przejażdżki na bacie porzece, między granitowemi skałami płynącej; wieczorem zaś przedstawiony mu był hr. de Gallo minister neapol. przy dworze wiedeńskim, jadący do Chersonu.— Podług lustr. 1789 r. Sstwo czyniące dochodu zł. 235638, gr. 11, szel. 2, zawiera 37 wsi i miasteczko *Medwin* nad Medwinką, gdzie 343 osiadłych gospodarzy. W Bohusławiu dom. żydow. 100, chrześ. 67, a na przedmieściach: Korsuńskim, Kaniowskim, Białocerkiewskim i Zaroskiem dom. 390. Rynek zabudowany domami drewnianemi, pod gontami, w środku kramnic murów. 18 przez kupców żydows. posiadanych; ratusz 1784 r. wymurowany, drugi drewniany. Kościół obrz. rzym. z drzewa, parafia jego rozciąga się w Sstwie Białocer., Sienickiem i kluczu Koszowackim; cerkwi uniackich 3; Bazylianie od chwili powstania Gonty, opuścili swą cerkiew' będącą za miastem, na wyniosłym, skalistym miejscu. Magazyn murów., gorzelnie zaś 2, browar i hamernia z drzewa; palisady wkoło miasta po-

gniły i poopadały; bram 3 z drzewa dębowego. Zamek fosą obwiedziony, na wale parkan daszkiem pokryty; brama dębowa, na niej izdebka; we środku dom nowy z cegły, z suterynami, pokoiów 6, sala i kredens, na górę schody, gdzie pod dachem mają być mieszkania; officyn 2, szpichlerz, stajnie i t. d. W zaniesionej prośbie do lustr. wyraża kahał: „nienależałoby mieszczanom powstawać na nas i żydów z miasta chcieć rugować, gdy Rplita pozwoliła nam mieszkać. Wszakże prócz podatków osobno na nas włożonych, jesteście krajowi użyteczni, gdy produkta krajowe w cudze państwa wywozimy, a za nie inne kupieckie towary do Polski wprowadzamy, od których cła do skarbu płacimy i krajowi wygodę czynimy. Nieprzewierzyliśmy się nigdy, ani zdrady żadnej przeciwko rządowi nie uczynili. W handlach mieszczanie od nas żadnych przeszkód nie mają; my z zagranicznych miast rozmaite towary sprowadzamy, temi handlujemy, czego żaden z katolików nie czyni. Gdy się bunt poсполstwa i rzeź uśmierzyła, powróciwszy do miasta, ani domów, ani majątku niezastaliśmy; pokazywaliśmy dowodnie szkodę naszą rejestrem spisana, gdzie wynosiło na zp. 284000 majątku przez buntowników zabranego, i t. d.“

Taraszcza z przyległościami stanowi królewszczyznę czyli Sstwo, o którym piszą lustr. 1765 r: „poddani jedni płacą czynsz większy a pańszczyzny nie robią i motków nie przędą; drudzy płacą czynsz mniejszy, pańsz. robią na tydzień po dniu i po motku na rok przędą z przedziwa dworskiego, wszyscy zaś koszą po dni 2. Zamek wkoło palami ostawiony, brama z drzewa nie-skończona, w środku budynek duży, drugi przy bramie,

stajnia, wozownia, szpichlerz. Miasteczko ma chałup chrześ. 78, libertowanych 3, słobodzianów 2, żydów osiadłych 26. Młynów w miasteczku 4, płacą pokoleszczynę. Intrata Sstwa zł. 10995, gr. 12, z tej detrunkuje się: Gubernatorowi *salarium* z ordynaryą zł. 429, gr. 18“. Podług lustr. 1789 r. posiadaczem Sstwa z 8 wsi złożonego i czyniącego dochodu zł. 55084, gr. 26, jest Mik. Piaskowski Pokom. krzemieniecki. „Miasto leży w widłach między rzekami Kotłujem a Hłuboczkiem czyli Hołubcem. Domów rynkowych chrześ. 16, żydowskich 31, zatylnych chrześ. 14, żydows. 41, na przedmieściu dom. 132; cerkiew' i młynów 6. Zamek na górze wysokiej, wałem obtoczony, na którym palisada dębowa, od wjazdu brama i na niej mieszkanie; dwór i inne zabudowania bardzo stare i opadłe“.

Skwira nad Skwirą i Selczynowką. Lustracya 1622 r. zowiąć miejsce to *Skwir*, wyraża: „miasteczko do Romanowa tenuty Sstwa Białocerkiews. należy; 7 lat iako poczęło osiadać, ma ieszcze wolności do lat 23“.— Gdy następnie utworzone zostało Sstwo Romanowskie, objęto w jego obrębie i Skwirę, która podług lustr. 1765 r. liczyła: chałup 124, libertowanych 3, słobodzianów 1, kozackich 38, żydów osiadłych 51, młynów 2.— Dzieje tej posady są też same co i innych miast ukraińskich: doznanawane klęski w czasie wojny z Kozakami i ciągle najazdy hajdamackie. Lustr. 1789 r. podaje: dwór pod słomą, wałem i fossą otoczony; w mieście dom. żydowskich 37, chrześcijańskich 160.

Romanów albo *Romanowka* nad Unawą, pierwotnie należał do Sstwa Białocerkiews. Zygmunt III wynagradzając czyny wojenne kniazia Mik. Rożyńskiego,

nadaje mu 1591 r. grunta po spustoszonych wsiach przez nieprzyjaciela. W przywileju oznaczone są uroczyska puste nad rzekami: Skwirą, Rastawicą, Unawą, Olszanką i Kamienicą. W skutek tej darowizny, osadzone zostały Romanowka i wsie aż do Pawołoczy. Lustr. 1616 r. taką tylko czyni wzmiankę: „miasteczko roku przeszłego ze wsiami przez Tatary spustoszone“. Lustr. zaś 1622 r. mówi: „Romanow *alias* Romanowka, miasteczko na samym Czarnym Szlaku osiadło, ⁽¹⁾ w nim poddanych 20, czynszu zadnego niedaia względem slobody, abowiem przez oboz za niebosczyka P. Zołkiewskiego zniesieni są“. Z pewnością oznaczyć się nie da, kiedy miejsce to zostało odrębnem Sstwem; lustr. 1765 r. mówi o niem: „possessore jest W. Antoni z Ossy Oźga. Poddani płacą czynsz podług mienia swojego, drudzy pańszczyznę robią, przytym płacą podoroszczyznę i z dworskiego przedziwa przędą po jednemu motku na rok. Miasteczko Romanowka liczy chałup 60, libertowanych 5, żydów nie ma, młynów na Unawie 2“. Stan. August pozwala 1774 r., ażeby Alex. Roźniecki, służące sobie prawo dożywocia na Sstwo, ustąpił Józ. Lubomirskiemu Wojewodzie kijows. Podług lustr. 1789 r. wsi 11 i miasteczko Skwira należały do Sstwa, które opłacało do skarbu 2 kwarty, czyli połowę dochodu, t. j. 24552 zł., gr. 4. „Romanowka zwana zawsze miasteczkiem, liczy dymów 60, szlacheckich 10; jeśliby jednak mieszczenie mieli jakie prawa i przywileje szczególne, nie podawali

(1) Szlak czyli droga. „Szlaki tatarskie zwyczajne ktorými zwykli wpadać do ziem ruskich y do Wołoch, sq: kuczmiński, czarny szlak, trzeci wołoski“. (Gwagnin ks. 8, s. 31).

žadnej o tem wiadomości. Na gorze dwór pod słomą, cerkiew grecko-uniacka i t. d.“

Inne, mniej intratne Sstwa w pow. kijow. znajdują się:

Szawuliskie czyli Szawulskie, gdzie miasteczko *Szawulicha* nad Tykiczem. Z przyległościami nadane zostało 1659 r. lennem prawem Samuelowi Zarudnemu sędziemu wojska Zaporoskiego, a przez Jana Zarudnego prawnie 1732 r. Bierzyńskim ustąpione. Sstwo składające się z miasteczka i ze wsiów: Wesołykat, Antonowka, Onufryjowka, Bierzynka, miało 1789 r. dochodu zł. 24670, gr. 9.

Kahorlickie, z miasteczkiem *Kahorlik* nad rzeką t. n. i Hniłuszą. Podług lustr. 1789 r. znajdowało się w niem dom. samych chrześcian 216, dwór, folwark i cerkiew uniacka. Jan Amor hr. Tarnowski posiadaczem jest Sstwa, które ze wsiami: Słobodą Kahorlicką, Horochowatką, Janówką i słobodą Tarnówką, czyni dochodu zł. 35954, gr. 17.

Sinickie, *Sinica* nad Rosią i Sinicą, zwana jest przez lustr. 1765 r. miasteczkiem, rewizorowie zaś 1789 r. mówią: była niem dawniej, lecz teraz wsią. Konst. Ołizar Pokom. włodziński, ustąpił ks. Poniatowskiemu Podskarb. L. prawa swego do Sstwa, które czyni dochodu zł. 4525, gr. 19.

Taborowskie. Miasteczko *Tabor* nad Rastawicą, założone 1615 r. Lustr. 1622 r. mówi o niem: „Tabor *alias* Taborowka *oppidum*; ta słoboda na gruncie Sstwa Białocerkiews. osadzona, ma wolności do lat 15, wysiedzieli iusz lat 6“. Przygody wojenne nie dozwoliły miejscu temu nabrać wzrostu, które na posadę wiejską obrócone zostało. Fran. z Łyczkowa Dogiel Cyryna sędzia

Trybunału, otrzymał 1744 r. od Augusta III w dożywocie: *villa* Taborów *seu* Taborowka, *cum attinentiis*. Utworzone następnie Sstwo, zawierając włości: Zołotuchę i Kamiennągroblę, należało podczas lustr. 1789 r. do Pawła Cyryny i czyniło dochodu zł. 6424. „Miasteczko całe, wałami starożytnymi opasane, z bywszymi 2 bramami: Białocerkiewską i Kijowską, przez które trakt pocztarski z dawnych czasów bywał; pośród rynku karczma; domów chrześc. 31, cerkiew' uniacka, staw i młyn“.

Stawiskie, zwane ode wsi *Stawiszczę* nad Kamionką. Inne są Stawiszczę, miasto do klucza Białocerkiewsk. należące (ob. s. 513). Sstwo to ostatnią lustracją 1789 r. objęte zostało, jako przynależność Sstwa Romanowskiego.

Rożowskie, gdzie miasteczko *Rożów* nad rzeką Zdwirz; podług lustr. 1789 r. miało chałup chrześ. 70, żydows. 9; zameczek nad stawem, ogrodzony dębową palisadą, która opadać poczęła; cerkiew' i 2 młyny. Sstwa posiadaczem jest Ign. Cetner Wda Bełzki, należą wsie: Nebylica, Komarowka, Sitniaki, Zmurówka i Borówka; dochód wynosi zł. 17847, gr. 23.

Dymirskie. „Possessore Sstwa, mówi lustr. 1765 r., jest JW. Eustafi Potocki gener. art. lit. Zamek na równym miejscu stoi, wkoło fosą, palami opalisdowany, na bramie izdebek 2, w środku zamku budynek stary, lamus i t. d. Miasteczko *Dymir* ma chałup 121, żydów osiadłych 10. Intrata Sstwa zł. 8496, gr. 12, z tej *salarium* Gubernatora zł. 510, gr. 12. Kozaków jest 21, są postanowieni dla obrony gruntów, które w kłótni *cum collateralibus* zostają“. Od 1768 r. Sstą był Kajetan Po-

tockiego, syn Eustachego, zastała go i lustr. 1789 r.; wynosił wtedy dochód zł. 14715, gr. 15, lubo jedna tylko wieś Kotiuzanka należała do Sstwa. W Dymirze domów chrześ. 106, żydows. 10; dwór zwany zamkiem nad rzeczką Pychowką, palisadą dębową opasany; cerkwi 2 uniackie, karczma zajezdna, kramnic 5, bożnica, młyn, i t. d.

Hermanowskie, utworzone około 1773 r.; leży na północ Sstwa Kahorlickiego. Lustr. 1789 r. wyliczają wsie: Słobudka, Olszanka, Mirowka, Semenowka; dochód zł. 27066, gr. 27; posiadacz Sstwa: Jan hr. Mierkaszt. Inflantski. Miasteczko *Hermanowka* nad Krasną, ma gospodarzów osiadłych 111, dom. żydows. 4, cerkiew uniacką; dwór z drzewa pośród starego zamczyska, fosą obwiedziony, częścią palami, częścią płotem ogrodzony.

Miasteczka prywatną własnością będące: *Tetyów* nad Rosią, należy do Ledóchowskich — *Biłotówka*, z pałacem i ogrodem. Marya z Lubomirskich Radziwiłłowa Miecznikowa Lit. otrzymała 1788 r. przywilej na 5 jarmarków — *Białopol*, na mocy przywileju 1781 r., Wincenty Tyszkiewicz Pisarz W. L. zaprowadza 10 jarmarków. *Pawołocz* nad Rastawicą — *Chodorków* nad Irpeniem. *Brusitów* nad Zdwirzą, ozdobiony klasz. Kapucynów i pięknym pałacem rodziny Czackich, z których czcigodny Felix, złożyłwszy godność Podczaszego W. K., zmarł tu 2 czerwca 1790 r. — *Jasnogródka* nad Zdwirzą. — *Moszna* nad Moszną, uchodzącą do Dniepru — *Alexandrowka*, dziedzic Felicyan Pilawski Podstarosta grodzki Nowogrodzki, otrzymuje 1785 r. przywilej na 12 jarmarków, na targi zaś w poniedziałek i piątek.

2. POWIAT ŻYTOMIRSKI.

Żytomiérz nad Kamionką, blisko jej ujścia do Teterowa. Założenie grodu tego, nierozjaśniona osłania wieków pomroka. Gedymin W. ks. Lit. w pochodzie swoim na Kijów 1320 r: „Żytomir, na którym się było zawarło wiele szlachty kiiowskiej obegnał, którego też przez podanie dostał. A Starostę y rycerstwo ruskie sprowadziwszy, Litwę swoją na zamku y w mieście dla obrony postawił“. (1) Utwierdziwszy Witołd swe panowanie nad ruskimi krajami, nadaje 1394 r. zamek tujejszy Skirgielle, bratu stryjecznemu, a Kazimierz Jagiel. przywilejem 1444 r. uznając Żytomierz w liczbie 15 celniejszych miast W. ks. lit., dozwala wolnego handlu i różnych swobód. Wnosić przeto można: że już poprzednio rządzić się musiało miasto prawem magdeb. R. 1505 upominając Alexander namiestnika Dymitra Alexandrowicza, zakazuje mu: ażeby krzywd i ucisków mieszczanom nie wyrządzał; zaleca oraz: ażeby utrzymał ich przy własności gruntów i pasiek, które ziemianie odebrać usiłują. Przywilej 1540 r. uwalnia mieszczan od wszelkich myt, ceł i targowego. Około 1545 r. spłonął zamek, a z nim przywileje miejskie. Batory wydał 1580 r. list napominalny do Ssty Mich. Czartoryskiego, z powodu: iż rządcą jego Wasyl Zahorowski, podarłszy przywilej Zygm. Augusta, zmusza mieszkańców do robocizn i niesłusznych powinności. R. 1596 ustanowione zostały 2 jarmarki, po 2 tygodnie trwać mające; ożywiły one handel, przyczyniając się do lepszego bytu mieszczan; pomyślność ta krótko trwała, albowiem 1606 r. wpada-

(1) *Strykowski.*
Tom II.

ją Tatarzy, łupią i uprowadzają znaczną liczbę mieszkańców. Jakież były powinności, okazuje się z lustr. 1615 r: „tłuki przy strawie panskiej, dzień ieden doroku siano kosić powinni; czynsz, osep, kolendę dają. Boiarow iest 9, nic niedają procz miodu wiader 20, a przytym posługę wszelaką zamkową odprawować powinni; strzelców 8, którzy względem posługi nic nie dają. Młyn: 1 pod zamkiem na rzece *Kamienicy*, 2gi na rzece *Teterwi* pod miastem“. Podług lustr. 1622 r. zamek otoczony był wałem wysokim, miał 3 bramy, 5 wież, pośrodku zaś obszerny budynek i inne mieściły się zabudowania. Podczas powstania Chmielnickiego 1648 r., miasto ogniem i mieczem zniszczone zostało. Nieco więcej życia nabrało, gdy 1667 r. przeniesiono do niego sądy ziemskie z Kijowa, a od 1686 r. począł być Żytomierz uważanym za stolicę Wtwakijows. Samuel Oźga bis. kijowski i czernichowski, bacząc na niedogodność: iż z powodu odstąpienia Kijowa, pozbawiona jest dyecezya głównej świątyni, począł tu około 1735 r. murować katedrę, którą poświęcił jego koadjutor Kajetan Ign. Sołtyk bis. Emauski 7 lutego 1751 r. — Lustr. 1765 r. takowe zawiera szczegóły: „zamek na górze wysokiej, skalistej nad Kamionką, palami przez większą połowę opalisadowany i wałem od miasta opasany; most przez fosę głęboką drewniany, w bramie kurdygarda, komorka dla nkarceratów i wieża *in fundo* głęboka; na bramie wieża górna z drzewa; wewnątrz zamku budynek duży. Miasto na górze nad Kamionką i niedaleko rzeki Teterów zwanej, z jednej strony wał niewielki. Kościoły: katedra murowana, Jezuitów murowany za pozwoleniem 1724 r., Bernardynów drewniany nowej fundacyi (Kajet. Iliń-

skiego) na przedmieściu, za konsensem 1761 r. Garnizon przez JW. Jana Kajetana Ilińskiego Sstę zrekrutowany, liczy osób z officierami, gemejnami, doboszami i fajfram 39. Na ten garnizon expens zł. 21246, gr. 21. Dworów w mieście jest 24, chałup 120, od powinności wolnych 25, slobodżianów 6, żydów osiadłych 86. Rudni 3, czwarta skassowana w Stanisławce; te rudnie niedługo trwać mają, z przyczyny: że już rudy niestaje, z cudzych gruntów rudy na żelazo arędarze kupować muszą. Intrata Sstwa zł. 28039, gr. 6; z tej detrunkuje się dla Gubernatora, administratorów i leśniczych pensye roczne i ordynarye zł. 1826, gr. 3“. Około tegoż czasu bis. Józ. Jędrzej Załuski, ufundował i uposażył Siostry miłosierdzia, a uchwała sejmu 1768 r. wyrzekła: „fundacyą W. Kazim. Steckiego kaszt. kijows. w recessie seymowym 1726 do approbacyi pozostałą dla xięży Jezuitów, iako nietylko co do missyi, ale y co do szkół bardzo potrzebnych *ad publicam utilitatem* approbuujemy“. Zakład ten naukowy, przetrwał do suppressyi zgromadzenia, nastąpionej 1773 r. Gdy na sejmie 1775 r. utworzono kasztelanią Żytomirską, zaszczycony tą godnością senatorską został Onufry Bierzyński Ssta Szawulski. R. 1776 dozwolono zaprowadzić missyą ruską i seminaryum, w skutek czego zajęto się położeniem fundamentów cerkwi. Zamiast uiszczania powinności, zobowiązali się mieszczenie 1782 r. płacić Sście rocznie 4072 zł. Przywilej Stan. Augusta 1789 r. na założenie apteki, jest tej osnowy: „iż doniesiono nam, jako dla niedostatku doktorów i aptek ku posiłkom zdrowia ludzkiego potrzebnych, prawem Boskiem i świeckiem pozwolonych i zaleconych, osobliwie w Żymierzu często-

kroć ludzkie natury w słabości zdrowia zapadając, coraz bardziej słabiej i czasem bez zakończenia wymierzonych sobie dni, z tego schodzić muszą świata, dla czego pozwalamy Janowi Daniel. Wadzłowi aptekę założyć i otworzyć“. Lustr. 1789 r. objęte są włości do Sstwa należące: Staniszkówka, Sielec czyli Słoboda Zateterowska, Pyszcza, Albinowka, Pobitowka, Bohdanowka, Baraszówka, Sokołowagóra, Waćków, Hazynka; dochód wynosi zł. 39351, gr. 20. „W gruncie Sstwa ruda żelazna górna, znajduje się w obfitości dostarczającej na rudnie, i żelaza z niej miernej dobroci wychodzą. 1a rudnia stara na Teterowie. 2a nad rzeczką Leśną przy Baraszowce. 3a nowa na Kamionce, powyżej przedmieścia“. Magistrat podał takowe zażalenia: „miasto mogłoby się znacznie dźwignąć i być pomocą Rplitej, gdyby tylko kom. skarbu kor. raczyła z dobrotliwej łaski swojej zapobiedz nieustające krzywdy, dla czego coraz to bardziej do upadku nachyla się z przyczyn następujących: jurydyka pojezuicka jest na wielkiej przeszkodzie dla miasta, ponieważ za teraźniejszego dzierżawcy nietylko propinacya założona, ale wszystkie rzemiosła i handle, t. j. rzeźnia, świece, chleb, dziegieć, smołę i inne rzeczy przedają, a żadnego podatku do miasta nie płacą. Niesie więc magistrat prośbę: aby ta jurydyka mogła być do miasta powrócona, oświadcza oraz płacić procent. Żydzi żadnych praw do siedzenia w mieście nie mieli i nie mają, nawet żadna rewizya ani prywatne inwentarze biercze, bytności żydów nie opisują; znać dopiero na początku wieku teraźniejszego, naród żydowski zaczął pod protekcyą Sstów osiadać. Lustr. 1765 r. pierwszy raz żydów zastawszy, zł. 1000 posiedzielszczyzny czyli czynszu od nich

przeznaczyła. Bóżnicę między katedrą i koś. pojezuickim, przy samym rynku murować zaczęli, gdzie domów kilka mieścićby się mogło, a na to mieszczanie z boleścią patrzyć się muszą. Czynszu płacą tylko 1000 zł. za stokilkadziesiąt domów, to i po zł. 10 nie wynosi, a mieszczanie po zł. 24 płacić muszą; cechy swoje ustanowili, i t. d“.

Słobodyszcze nad rzeką Gniłopiat. Jerzy Lubomirski Marsz. W. i het. P.K. z posiłkującymi Tatarami, zwyciężywszy 18 września 1660 r. wojska kozackie, wziął w niewolę ich sprzymierzeńca kniazia Kozłowskiego. Dnia następnego przystać musiał Jerzy Cmielnicki na takowe warunki: ugoda w Hadziaczu zawarta, ma być we wszystkim zachowana, oprócz punktu względem księstwa ruskiego; Kozacy obrócą broń przeciw Moskwie i zachowają się w zgodzie z Tatarami; Cieciorze (doradca nieletniego Jerzego Chmielnickiego), pułkom: Niżyńskiemu i Czernichowskiemu zaręczają się amnestya; Jerzy Chmielnicki uznany będzie za hetmana Kozaków i wraz z ludem swoim wykona przysięgę wierności królowi i Rplitej.—W owej epoce należało miasto do znaczniejszych na Ukrainie, miało warowny zamek i do 4000 Greków, którzy zbiegli przed okrucieństwem Muzułmanów. Ciągłe napady rozproszyły przybyszów, niknął dobry byt i pomyślność, słowem: iż ludne i obszerne niegdyś miasto, tem tylko różniło się od osady wiejskiej, że przez żydów zamieszkane było. Pragnąc podźwignąć swą majątność Fabian Sebas. Gozdawa Godlewski szambelan król., wyjednał 1783 r. przywilej, ponawiający targ piątkowy i 9 zaniechanych jarmarków w miasteczku Słobodyszcze Zawiszyn (*sic*).

Cudnów nad Teterowem. Hetmani: Stan. Potocki W.K. i Jerzy Lubomirski P. K., opasali 1660 r. pod miastem kniazia Szeremetiowa, posiłkującego Kozakom. Niedostatek żywności, wszczęty głód i pomór, znagliły go do poddania się 1 paździer. i zawarcia układów, mocą których: rzec się miała Rossya zwierzchnictwa nad Kozakami. Obóz z wszelkim rynsztunkiem i zdobyczą, dostał się hetmanom, całe zaś wojsko broń złożywszy, zatrzymało tylko 300 siekier i wolny powrót do ojczyzny uzyskało. „*Armis, signis, tormentis, omnique apparata dedito, se ac totum suum, 25000 adhuc residuum exercitum, inaudito exemplo, Polonis obtulit in praedam*“.⁽¹⁾ Następnie zawarto 17 paździer. w obozie pod Cudnowem, tak zwaną kommissyą z Jerzym Chmielnickim hetm. zaporoskim, tej treści: hetman z wojskiem odstąpi Cara, zrzeka się jego, jakoteż i innych postronnych Panów protekcyi, a tylko na króla pols. przestawać będzie opiece; Kozacy przyrzekają nie napastować hana krymskiego; więźnie polscy i tatarscy mają być wypuszczeni; Kozacy ponowią przysięgę wierności po wszystkich miastach; w takim razie, zaręcza się im zupełna amnestya, zachowanie praw i przywilejów.— Miasteczko należące do ordynacyi Ostrogskiej, lubo opasane wałami i obronne zamkiem, doznawało wszakże częstych napadów od Kozaków i hajdamaków; Janusz Sanguszko Marsz. N.L., darował 1753 r. majątność tutejszą ks. Lubomirskim; przeszła ona następnie w posiadanie Adama ks. Ponińskiego Podskar. W. K., który otrzymał 1777 r. przywilej stanowiący 5 jarmarków. Miejsce to,

(1) *Samuel Węslowski: Victor et Victus, etc.*

dwukrotnie nawiedził Stan. August: pierwszą razą zjechał 22 listop. 1781 r. wracając z Kamieńca, powtórnie zaś 17 marca 1787 r., udając się do Kaniowa. „O ćwierć mili od miasta, przywitany król od obywatelów Wtwa kijows. w polu, prowadzony był od nich konno jadących współ garnizonu cudnowskiego i oficerami kawaleryi narodowej, aż do miejsca noclegu swego w zamku. Nazajutrz król Jmc udał się do xięży Bernardynów, gdzie słuchał mszy ś., kazał rozdać jałmużnę ubogim i w dalszą puścił się podróż“. ⁽¹⁾ Hojnie podejmował monarchę i licznych obywateli, dziedzic Potocki, Ssta Guzowski.

Berdyczów nad rzeką Gniłopiat. Dziedzic miejsca tego Janusz z Łohojska Tyszkiewicz (później Wda Kijow.) za powrotem z niewoli tatarskiej, ufundowawszy około 1626 r. koś. z klasz. Karmelitów bosych, złożył w świątyni wizerunek Bogarodzicy, w domu przodków swoich od dawna przechowywany, który cudami począł tu słynąć. Gmachy klasztorne, potężnymi mury opasane i osadzone działami, zamieniły się w mocną twierdzę, a ciągle utrzymywana załoga, zostająca pod rozkazami Przeora zakonu, postrachem była dla chciwych łupu hajdamaków. Benedykt XIV na prośby wojska strzegącego Ukrainy, nadesłał w ozdobnej trumnie ciało ś. Teodora i część chorągwi ś. Jerzego, żołnierzów męczenników; a nadto: kazawszy własnym kosztem, sporządzić 2 złote, szmaragdami ozdobione korony 1753 r., przeznaczył je na ukoronowanie cudownego obrazu. Dopełnił obrzędu z wielką uroczystością, 16 lipca 1756 r. Ka-

(1) *Naruszewicz, dyar. podróży.*

jetan Ign. Sołtyk bis. kijowski. ⁽¹⁾ Mury warowni pa-
miętnemi stały się w czasie związanej 1768 r. konfed.
Barskiej, obroną Kazim. Puławskiego, oraz gorliwem
poświęceniem się sprawie konfederatów: ks. Marka Kar-
melity.— Dziedziczka miasta: ks. Radziwiłłowa exko-
nuszyna lit., zaszczyconą została 28 paźdz. 1781 r. na-
wiedzinami W. ks. Ros. Pawła z małżonką; podróżują-
cych pod nazwiskiem hr. du Nord. Dostojni goście, o-
bejrzawszy dnia następnego klasz. i fortecę, w dalszą
udali się podróż. Wracający z Kamieńca t. r. Stan. Au-
gust, przybył tu 21 listopada; nazajutrz wchodząc król
do koś. Karmelitów, przyjmowany był od Jazona Smo-
gorzewskiego Metrop. kijows.; po nabożeństwie Józef
Stępkowski kaszt. kijow. od Województwa, officyał od
duchowieństwa, przełożony zakonu i szkoły żytomirskie,
powitania swoje wynurzali w pols. i łacińskich mowach.
Tenże monarcha w przejeździe do Kaniowa 1787 r., staną-
wszy w Berdyczowie 18 marca, podejmowany był przez
ks. z Kamińskich Radziwiłłową koniuszynę lit. „D. 19
król JM. obchodząc święto ś. Józefa, wstąpił do koś.
Karmelitów, gdzie mszy ś. wysłuchawszy, wyszedł na
ogłądanie tamecznej forteczki i działek na około niżej
rozstawionych. Forteczka ta dla bezpieczeństwa życia i
majątków obywatelskich, w czasie trwogi wielce po-
trzebna, powinaby zasłużyć na lepsze względy i opa-
trzenie od Rplitej, gdy nie nader bogaty zakonników fun-
dusz, nie jest w stanie upadających fortyfikacyj podźwi-
gnąć i zardzewiałych tych szturmaków na przodkach

(1) *Ob. dzieło in fol. 1767 r. pod tyt: Ozdoba i obrona Ukrain-
skich krajów i t. d.*

wozowych zamiast lawetów położonych, w porządniej-sze działa zamienić“. (1) Własnością klasz. będąca drukarnia, około 1760 r. powstała, zowie się: drukarnią fortocy N. Maryi P.; kalendarze i książki do nabożeń-stwa, głównie zatrudniają jej prassy. Miasto mające nieco murowanych domów, obszerną przestrzeń zajmując, częstemi pożarami trapione, wielce jest handlowne i żydami przepełnione; niemcy, grecy, ormianie, znaczne mają składy wszelkich towarów. Kilka razy do roku, a mianowicie na ś. Onufry, sławne odbywają się jarmarki na bydło i konie; mieszkańcy Krymu i odleglejszych stepów, jakoto: Kałmucy, Baszkierzy, Tatarzy, liczne spędzają stada koni, tabunami zwane.

Korosteszów nad Teterowem. Badania historyczne okazać usiłują: iż okolice tutejsze zamieszkiwali Miń-czanie szczep słowiański, i że bytność tego narodu stwierdzają nazwy przyległych włości: *Mininy* i *Minijki*. Pewne zaś dzieje świadczą: że właścicielem Korosteszowa był sławnej pamięci wojownik Filon Kmita (później Wda Smoleński), który 1565 r. sprzedał swą majątność Jan. Olizarowi Wołczkiewiczowi, za 400 kop gr. monety i liczby lit. (2) — Władysław IV, przywilejem 5 marca 1634 r. w obozie za Smoleńskiem danym, pozwala: ażeby dziedzic Ludwik Olizar Rotmistrz (*Rotmagister*), z powodu wystawienia mostu i utrzymywania dróg zalewanych przez rzekę, pewne pobierał myto. Zjechawszy t. r. kommissarze król: Teodor Jelec chorąży kijow-

(1) *Naruszewicz, dyar. podróży.*

(2) *Tranzakcyapisana w ruskim narzeczu. Ob. Podole, Wołyn, Ukraina, przez Alex. Przeździeckiego. II, 114.*

ski, podsędek i komornik graniczny, uznali za słusne, ażeby takowe pobierano mostowe: od wozu nałożonego kupieckiego po 2 gr. litewskie, od wozu próżnego po gr., a po półgr. od pieszego człowieka. — Kahał żydowski opłacał 1772 r. pogłównego zł. 1240; z ówczesnej taryffy okazuje się: iż po Berdyczowie i Cudnowie, największa była tu ilość starozakonnych z miasteczek pow. żytomirskiego. Korosteszów nieprzerwanie zostając w posiadaniu Olizarów, od przyrodzenia ma sobie użyczone ozdoby, a temi są: granitowe na rzece skały i otaczające sosnowe lasy.

Radomyśl nad Teterowem. Należąc do dóbr stołowych Metropolitów grecko-uniackiego obrządku, zwykłem tychże Pasterzy jest mieszkaniem. Jaron Junosza Smogorzewski, arcyb. kijowski i halicki, metropolita całej Rusi, założył cerkiew' katedr. i mury na seminaryum; poważany od króla i narodu, przeżywszy lat 74, zmarł tu 1 listop. 1788 r. i w świątyni swej fundacyi złożony został.

Miropol nad Słuczą. Dziedzic Kajetan Miączyński Wojewodziec podlaski, poseł czerniechowski, w zamiarze polepszenia stanu mieszczan, wyjednał u Stan. Augusta przywilej 1778 r., stanowiący targ w piątek i 12 jarmarków podług kalendarza ruskiego.

Trojanów, dawna dziedzina Woroniczów; z tych Jakób Pawęza Woroniecz, celem podźwignienia miasteczka, otrzymał od Stan. Augusta 1776 r. przywilej na zaprowadzenie 4 jarmarków.

Uszomierz nad Uszą, *Januszpol* nad Teterowem i *Machnowka*, mało znaczące miściny.

3. POWIAT OWRUCKI.

Część tę rozległego Polesia, piaskami, bagnami i sosnowemi lasami okrytą, zamieszkiwali niegdys Drowłanie. Wśród tej krainy: „pozostały najdawniejsze ziem ruskich pomniki; sięgają bowiem pierwszych czasów słowiańszczyzny. Nad rzeką Uszą, która w gęstym cień drzew najeża brzegi swoje bryłami granitu, snuje się wał ogromny, na którym stare dęby z korzeni dawniejszych jeszcze wyrosły. Na około wznoszą się mogiły, pod takimiż dębami“⁽¹⁾ Miłośnikom odległej starożytności, obszerne przedstawia się tu pole do czynienia poszukiwań, do zgłębiania upłynionych wieków, do wyjaśnienia tylu jeszcze niezbadanych przedmiotów historycznych. Rzuciłyby one niemałe światło na dzieje i prawa miast Wtwa kijows., o którym szczupłe i niedostateczne wiadomości, z boleścią wyznać każą: iż z Małopolskich województw jest to *terra incognita*! prawie sierpem nie tknięta niwa.

Owruć nad Norynią. Swiatosław W. ks. kijowski, dzieląc państwo między swych synów, oddał ziemię Drowlańską Olegowi, który stoczywszy 977 r. z bratem Jaropełkiem ks. kijow. niepomyślną bitwę, chroni się do Owruca, gdzie od tłoczącego się wojska strącony z mostu, tonie w rzece. Jaropełk kazał ciało jego odszukać, a pogrzebwszy wspaniale, usypał nad grobem wysoką mogiłę przy mieście,⁽²⁾ która wieki przetrwawszy, dotąd

(1) A. Przeździecki. — Wzmiankowane dzieło tegoż autora, wielce pomocnem mi było do opisania Owruca i Iskorości. T. L.

(2) W lat 70 potem, W. ks. Jarosław odkopał kości i w Kijowie złożył.

nosi nazwisko *mogiły Olega*. Włodzimierz I W. ks. kijow. wymurował około 1000 r. z wielkim przepychem cerkiew' ś. Bazylego, umieszczając w wewnętrznych ścianach różnej wielkości garnki, zapewne dla powiększenia odgłosu w świątyni. Znacznem Owruć był miastem i obronny zamkiem, kiedy zdobył go 1320 r. Gedymin W. ks. Lit. i ludem swoim osadził. Powtórnie zajęty gród 1394 r. przez Witołda, statecznie odtąd do W. ks. Lit. należeć począł, póki unia lubelska 1569 r. nie wcieliła go do korony. Lustratorowie 1615 r. wyrażają: „miasto czynszu ani podatkow niedaie zadnych procz podymnego z domu po 1½ gr., ale to na straż do bram mieyskich obracaią, na serwarki iednak, t. i. na opravowanie grobel y młynow, takze do zniwa y do koszenia po raz w rok powinni. Rzemieslnicy nie nie powinni, ale to robotami swemi na zamkową potrzebę nadgradzaią. R. 1571 nadane iarmarki po tygodniu trwaiące: na Pokrowę P. M. y ś. Mikuły, ale ze Ssta myta od kupcow pobierał, nie bywały. Uskarzali się mieszczanie, iż od nich nad zwyczaj od wozu po 300 tołp soli biorą, czego nigdy nie bywało; tedy teraz nie powinni będą dawać, tylko po 100 od wozu, gdyż y to sami z swoiey dobrej woli, za naszą perswazyią postąpili. Do Sstwa należą: *Miedzyrzec* miasteczko sloboda. *Ratione* slobody nie czyni. *Michayłów* miasteczko na gruncie Kosciuskowczyzna, osadził ś. p. świeżo zmarły Michał Korybut X. Wiśniowiecki Ssta Owrućki“. Z lustr. 1622 r. dokładniejsze o Owruću powziąć można wyobrażenie: miasto wałem i ostrogiem ze 3 stron otoczone, z 4tej strony błota; bram 3 z wieżami. Dwór króla Jmci palami dębowemi otoczony i brama; po lewej stronie cerkiewka pu-

sta. Zamek na górze wysokiej, przestronno wystawiony, most zły, baszt 2 oszarpanych i niepobitych.— Że miasto wielką poniosło klęskę, okazuje się z przywileju 1641 r. Władysława IV, który na prośbę: „spustoszonego wniwecz miasteczka ukraińskiego Owruca“ potwierdzając wszystkie nadane od królów pols. przywileje, ponawia oraz używanie prawa magdeb. — W krwawych kraju zaburzeniach za Jana Kazimierza, kilkakrotnie miasto przez Kozaków było nawiedzane. Podług lustr. 1765 r. znajdowało się chałup żydowskich 80, między temi 3 zajezdne domy; chałup chrześ. 60, oprócz klaszt. i szlacheckich dworów i dworków. „Zamek na górze wyniosłej, między 2 drogami; izba gdzie się sądy agituja i kilka izb z alkierzami; szpieklerzyk obrócony na archiwum xiąg grodz., drugi na złożenie rzeczy różnych; brama gętami pobita, na wierzchu wieża górna z 3 izbami, na drugim piętrze izba, na dole zaś ciemne zabudowanie na turmę obrócone“.— Pierwszym kasztelanem, ustanowionej 1775 r. kasztelanii owruckiej, mianowany został Stan. Pruszyński sędzia ziem. żytomier. R. 1788 zawarli mieszczenie ugodę z żydami, pozwalając im handlować wszelkiemi towarami i trudnić się rzemiosłami „a to: celem utrzymania przyzwoitej ozdoby miasta“—zobowiązali się nie pociągać ich do naprawy grobli i mostów na Noryni; w czasie zaś przechodów lub stanowisk wojskowych do równych wydatków przykładać się mają, prócz furażu zboża do odległego miejsca; dozwalają im place kupować i t.p., a natomiast żydzi zobowiązują się rocznie po 300 zł. dawać do kassy miejskiej dwoma ratami.— Kolegium Jezuitów, powiększone funduszami przeniesionego zakładu naukowego z Xawe-

rowa, otrzymało nazwę: *Xaver-Ovrucense Collegium*; po suppressyi zgromadzenia 1773 r., objęli ster nauk Bazylianie. Po zgorzeniu części miasta, przybyli ilustr. 1789 r. podają domów żydowskich 57, kramnic 24. Ratusz budować zaczęto; koś. Dominikanów teraz murują, klasz. zaś jest drewniany; cerkwi uniackich 5, brama kijowska, przedmieścia: *Haczyszczce, Zaruczaj, Nahorne*. Zamek: izba sądowa, kancelarya, alkierz na schowanie kopij, indukt i protokołów, generalne zaś archiwum ksiąg grodz. w murach pojez. na klasz. Bazylikański obróconych. Archiwum ziemskie w zamku porządnie utrzymane. Z jednej strony zamku rów, z drugiej parkan z płotem; na dziedzińcu gubernia stara; brama, na niej wieża z galeryą dokoła; kurdygarda i t. d. — Miasto z powodu otaczających błot, prawie jest niedostępne na wiosnę i w jesieni.

Iskorość nad Uszą; pierwotnie *Korosten*, gród niegdyś stołeczny Drewlańskiego narodu, który zawojowany został 883 r. przez Olega, opiekuna Igora Rurykowicza. Na miejscu gdzie okopany był obóz Olega blisko miasta, powstała wioska nosząca dotąd nazwę *Szatryszcze*, ze słowiańskiego *szatr*, namiot. Igor dwukrotnie musiał walczyć z Drewlanami; otoczony w powtórnej wojnie pod Korostenem, poległ 945 r. i zostawił kości swoje na obcej ziemi. W której one spoczywają mogile? czy w tej co po nad wałem, czy po drugiej stronie gościńca? nie wiadomo. Jest także o milę od Iskorości inna mogiła, *grobem Igora* zwana. Ubarwiona bajkami historia, mówi o zemście Olgi na grobie męża: jak proszących o jej rękę swatów drewlańskiego ks. Mała, wezwawszy do łożni, zgładziła; jak oblegając miasto, ła-

pać kazała wróble i wpuszczać do strzech rodzinnych z tlejącemi siarczystemi lontami. Zgorzał Korosten, z nim wolność Drewlan upadła.— Dzieląc Włodzimierz W. państwo kijowskie 1000 r. między dwunastu synów, oddał Korosten Swiatosławowi, który zginął 1016 r. Odtąd, żadnej już wzmianki o tym grodzie nie ma w dziejach.— Z kilkudziesiąt chat składające się miasteczko, prywatną jest własnością; granitowe skały sterczące nad rzeką w ogrodzie, zachowały nazwisko *kąpieli Olgi*, na cmentarzu zaś znajduje się kilka mogił, na których dęby, nieme świadki starożytności, rosną.

Xawerów. Władysław IV w przywileju 7 marca 1634 r., danym w obozie za Smoleńskiem na Bogdanowej okolicy, przemawia: „Do ozdoby y rozszerzenia państw to siła pomaga, gdy gęste osady porządných miast osiadają, w którychby ludzie nietylko poznania prawdziwej czci Boskiej, ludzkiego życia, chrześ. cnót (wspólnym obcowania iako w iakim obrazie powaby mając) obraz na sobie wyrażali, ale tesz Rplitey ozdobą, Państwa pomocą y ratunkiem być mogli. Czego acz wszędzie w państwach naszych mieć życzymy, tam iednak osobliwie, kędy w dzikich pustiniach y lasach ludzie mieszkając, nietylko o powinności chrześ. mniej wiedzą, ale tesz y praw obcowania ludzkiego zapominają: w czym chcąc się oyczyźnie przysłużyć y wszystkim obywatelom wygodzić, xiądz Ign. Jelec pokładał y opowiadał przed nami, iako z własney oyczyzny swej, fundacją collegium Owruckiego S. J. y convict na młodź szlachecką powiatu Owruck. uczynił, a pewne dobra swoje na convict dla mistrzów y nauczycielów, którzyby zarosłe y zdziczałe dowcipy ich ćwicząc, woli Boskiej y życia przystoynego

w nich cnoty szczepili, zapisał, prosząc: abyśmy pomienioną fundacją, pod obronę y protectią naszą wzięwszy, w grunciech iego oyczystych na fundacją collegium od niego zapisanych, sadzić miasto Xawerów pozwolili. A tak my, na prozbę onego się nakłoniwszy y tę fundacją pod obronę y protectią wzięwszy, natośmy się skłonili: aby x. Ig. Jelec, lubo to successorowie iego, starsi colleg. Owruckiego miasto Xawerów nazwane, na uroczyszczach Borysowskiego cierkwiscza, uad rzeką Kamionką, na gruncie Litwinowskim, iako na surowym korzeniu osadzić mogli pozwoliliśmy, dając tegosz miasta mieszczanom, dla lepszego porządku ich y zachowania prawo Maydeburskie. Daiemy przytem miłościwie wolność: aby wszędzie towary wszelakie y kupować y sprzedawać bes wszelakiey przeszkody mogli; nadto abyśmy y pożytki temus miastu opatrzyli, chętnie targi w poniedziałek y w piątek pozwalamy, a iarmarki: ieden na ś. Ignacego Loiolle fundatora zakonu, którego tesz czasu ś. Illii ruskiego święto przypada, drugi na d. 1 lutego postanawiamy“. O przeniesieniu tutejszego collegium i wcieleniu go do Owruckiego, stanowi uchwała sejmu 1678 r: „ponieważ obywatele Wtwa kijows. bez kapłanów y koś. teraz zostaiący, sami *ultro a patribus Soc. Jesu* tego żadaia, aby Collegium z Xawerowa między lasów, woyną *funditus* zniesione, do Owrucza *in meditulium* Polesia przenieśli, na to im półgóry, gdzie horodnie swoje szlachta miewali, w beśpiecznym mieyscu, dla koś. y szkół wystawienia konferuią, tedy my to approbuiemy“.—Mała ta miejscina ma kahał żydowski, który 1772 r. opłacał pogłównego 192 zł. Po suppressyi zakonu Jezuitów, Onufry Bierzyński nabywa 1774 r.

Xawerów z przyległościami; we 4 zaś lata potem, przeszły w posiadanie pułkow. Ant. hr. Krasickiego.

Bazar. Miasteczko to, należące do Jezuitów Owruckich, po zniesieniu zgromadzenia, stało się własnością rządu, a 1774 r. wraz z miasteczkami: Kalinówką i Xawerowem, sprzedano je Onuf. Bierzyńskiemu Sście Szawulskiemu. Nowy dziedzic pragnąc podźwignąć mieszczan, a tem samem i własny dochód przysporzyć, wyjednał t. r. przywilej, stanowiący 12 jarmarków w pierwszym dniu każdego miesiąca podług rusk. kalendarza. „Na które, wyraża król, wolno będzie wszelkiego narodu kupcom, handlarzom *et cujuscunque status et conditionis* ludziom przyjeżdżać i przychodzić, takich tylko nie przypuszczając, których prawa pospolite od spółkowania z dobrymi oddzielają i onego zabraniają, prawa nasze król., Rplitej i kościoła ś. rzymsko katol. w całości zachowując“. R. 1778 dóbr tych posiadaczem został: pułkow. Ant. hr. Krasicki.

Czarnobyl przy ujściu Uszy do Prypeti. Miejsce to otrzymać miało nazwę od Czarnej i Białej Rusi, przy których zetknięciu jest położone. Należąc do dóbr królewskich, składał niejako osadę żołnierską; rozdawano bowiem w mieście domy z gruntem zasłużonym wojakom i na ich potomstwo spadające. Około 1565 r. dzierżawcą czarnobylskim był: Filon Siemionowicz Kmity, mąż pełen rycerskiej sławy; wkrótce potem otrzymał od Zyg. Augusta Czarnobyl w zamianę za ojczyste majątności na Podolu, podług innych zaś: w nagrodę postradanych dóbr na Siewierzu; zmarł Wdą Smoleńskim. Łukasz Sapieha pojawiający za żonę Zofią Kmiciankę, wznosi około 1600 r. koś. z klasz. Dominikanów i hoj-

nie uposaża; zwłoki małżonków w tejże świątyni złożone zostały. Czarnobyl, na którym Sapiehowie pisali się hrabiami, przeszedł następnie do Chodkiewiczów. Zamek z samego położenia miejsca, uważany w zeszłych wiekach za nader obronne stanowisko, przerobiony na pałac, zamieszkiwany był zwykle przez Chodkiewiczów, z tych: Jan Mik. Xawery, S. P. R. hrabia na Szklowie i Myszy, Ssta Zmudzki, Gener. lejtn. wojsk ros., zmarł tu 26 lutego 1781 r.

Olewsk nad rzeką t. n. Władysław IV w przywileju 20 września 1641 r. wyraża: świeżo założone miasto w Wtwie kijow., dziedziczne Alex. Niemierzyca, obdarzając prawem magdeb., chcemy: ażeby magistrat w swych czynnościach używał pieczęci poniżej nakreślonej; ⁽¹⁾ ustanawiamy targ we czwartek, jarmarki zaś na ś. Mikołaj i wniebowz. N. P. podług greck. kalendarza.—Małe to miasteczko, zaludnione jest żydami, którzy 1772 r. opłacali pogłównego 724 zł.

Norzyńsk nad Norynią, dawna dziedzina Niemierzyców; *Narodycz* nad Uszą; *Martynów* i inne mało znaczące miejsciny, o których tyle tylko da się powiedzieć: że leżą w pow. Owruckim, wśród wielkich piaszków i bagien.

(1) Nie znajduje się narysowana w księdze kancl.—Na mappie Zanoniego umieszczony jest Olewsk w Wtwie Brzeskiem; o błędnej tej mappie miałem sposobność powiedzenia w I tom.—Płata woj-ska, taryfssy kwart, pogłównego i t. d. 1771 r. drukowana, mieści to miasteczko w Wtwie Kijow, pow. Owruckim. T. L.

NIEKTÓRE OMYŁKI DRUKU.

Stron:

289,	wiersz	20,	Slesiu	czytaj:	Slesin
294,	"	16,	do	"	od
297,	"	3,	to	"	zaś
299,	"	4,	Krzyżaków	"	Krzyżakom
304,	"	25,	pozostał	"	powstał
305,	"	10,	strasznej	"	stoczonej
310,	"	11,	pod	"	przed
319,	"	12,	1329	"	1239
325,	"	18,	ziemi	"	ziem
326,	"	1,	które ją zowie	"	które zowią
328,	"	21,	miasta wieś	"	miasta, leży wieś
331,	"	21,	Lauczno	"	Lanczno
334,	"	27,	Masłow	"	Masław
335,	"	28,	z historyi	"	z lustracyi
343,	"	17,	wszystkie	"	wszytkie
346,	"	23,	artykułach brzmi:	"	artykułach, lszy brzmi:
353,	"	2,	istniejącj	"	nieistniejącj.
364,	"	8,	1459	"	1495
367,	"	1,	1664	"	1644
369,	"	3,	takowych	"	takowych uiszczac
388,	"	18,	biała	"	białego
403,	"	22,	uwalniając	"	uwalnia
460,	"	6,	o obecnie	"	a obecnie
483,	"	29,	narodach	"	narodach
490,	"	23,	rodykalne	"	radykałne
500,	"	9,	ograniczającą	"	odgraniczającą
531,	"	26,	upominalnym	"	upominalnym 1780 r.
596,	"	31,	obfitość	"	obfitość

WYKAZ TITULOWY

250	WYKAZ	250	WYKAZ
251	do	251	do
252	to	252	to
253	Krzysztof	253	Krzysztof
254	pożyczał	254	pożyczał
255	straszny	255	straszny
256	pod	256	pod
257	1339	257	1339
258	ziemi	258	ziemi
259	klono ja zowie	259	klono ja zowie
260	miasta wies	260	miasta wies
261	Lanczno	261	Lanczno
262	Maslow	262	Maslow
263	x historyi	263	x historyi
264	wzrostu	264	wzrostu
265	artykułach przy	265	artykułach przy
266	istnienia	266	istnienia
267	1430	267	1430
268	1001	268	1001
269	Lukowicz	269	Lukowicz
270	biela	270	biela
271	owaligie	271	owaligie
272	o obecn	272	o obecn
273	narodach	273	narodach
274	rodzajnie	274	rodzajnie
275	organizacji	275	organizacji
276	opominalnym	276	opominalnym
277	opisane	277	opisane
278		278	
279		279	
280		280	
281		281	
282		282	
283		283	
284		284	
285		285	
286		286	
287		287	
288		288	
289		289	
290		290	
291		291	
292		292	
293		293	
294		294	
295		295	
296		296	
297		297	
298		298	
299		299	
300		300	

3a

BIBLIOTEKA GŁÓWNA

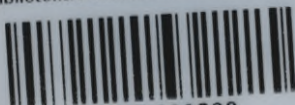
Biblioteka Politechniki Krakowskiej

II-368355

PK 349/83 - 100 000 egz

Biblioteka Politechniki Krakowskiej

100000299800